

Frederick Forsyth

Negociatorul

The Negotiator, 1989

PROLOG

Visul îi revenise din nou, cu puțin înainte să înceapă ploaia. Dar el n-o auzea. În somn, visul îl stăpânea.

Se făcea că era iar acolo sus, în poiana aceea din Sicilia, spânzurată mult deasupra Taorminei. Ieșea dintre copaci și înainta încet înspre centrul ei, conform înțelegerii. Cu valiza diplomat în mâna dreaptă. Se oprea în mijlocul luminișului, lăsa jos valiza, se dădea șase pași înapoi și se așeza în genunchi. Conform înțelegerii. Valiza conținea un miliard de lire italiene.

Șase săptămâni duraseră tratativele pentru eliberarea copilului, foarte puțin față de cele mai multe dintre cazurile precedente. Uneori, acestea se prelungeau luni și luni de zile. Șase săptămâni stătuse alături de expertul de la biroul carabinieri din Roma — tot sicilian și el, dar de partea îngerilor — pentru a-l sfătui asupra tacticii. De vorbit, vorbise ofițerul. Și, slavă Domnului, se ajunsese la un acord: fiica bijutierului din Milano, răpită din casa de vară a familiei de lângă plaja din Cefalu, avea să fie eliberată, în schimbul unei răscumpărări de aproape un milion de dolari, după o cerere inițială de cinci ori pe atâta, dar, în sfârșit, Mafia acceptase.

Din cealaltă parte a poienei se ivi un bărbat neras, necioplit, mascat, cu o pușcă Lapara spânzurată pe umăr. Ținea de mână o fetiță de zece ani, desculță, speriată dar, după toate aparențele, nevătămată. Fizic, cel puțin. Cei doi se îndreptau spre el; vedea ochii banditului ațintiți mai întâi asupra lui prin mască și apoi cercetător spre pădurea din spate.

Mafiotul se opri la valiză, se răsti la fată să stea pe loc. Aceasta îl ascultă dar își aținti ochii negri și adânci aspra salvatorului. Nu mai e mult, fetițo. Stai acolo, draguțo.

Banditul cercetă fișicurile de bani din valiză ca să se convingă că nu a fost înșelat. Bărbatul cel înalt și fata continuă să se privească. Bărbatul îi făcu cu ochiul; ea îi răspunse cu un zâmbet abia mijit. Banditul închise valiza și începu să se retragă cu fața spre pădure. Ajunse la copaci și atunci se întâmplă.

Nu era carabinieri din Roma, nu; ci nățăraul local. Se auzi o rafală de arme; banditul cu valiza se împiedică și căzu. Și, bineînțeles, amicii îi erau adunați cu toții acolo, în pinii din spate, ca să-l acopere. Trăgeau și ei. Într-o clipă, luminișul era sfâșiat de lanțuri de gloanțe zburătoare. Bărbatul strigă: „Jos!” în italiană dar fata nu-l auzea, sau era cuprinsă de panică, și începu să alerge spre el. Bărbatul se ridică și se aruncă peste cei șase sau șapte metri care îi despărțeau.

Aproape că izbuti. O vedea acolo, după degete, la câțiva centimetri de mâna lui dreaptă care ar fi tras-o jos, în siguranță, în iarba înaltă. Putea să-i vadă spaima din ochii uriași, dinții micuți din gura care scotea țipete de groază... și apoi trandafirul roșu, strălucitor, care-i înflorește pe pieptul rochiei de

bumbac. Și fata căzu parcă împinsă de la spate și el nu putu să uite cum zăcea acolo, acoperind-o cu trupul lui până când încetă tirul și mafioții își luară tălpășița prin pădure. Nu putea uita cum rămăsese acolo, legănând în brațe trupul inert, plângând și strigând către polițistul local care nu înțelegea nimica și își cerea cu întârziere scuze: „Nu, nu, lisuse adorat, nu iarăși...”

CAPITOLUL UNU

NOIEMBRIE 1989

Iarna sosise, devreme în anul acela. Pe la sfârșitul lunii deasupra acoperișului alergau deja primii ei cercetași, purtați de vântul aspru dinspre stepele de nord-vest, ca să sondeze fortificațiile Moscovei.

Clădirea Statului Major General se află pe strada Frunze la numărul 19, un edificiu cenușiu de piatră din anii '30, cu fațada îndreptată spre mult mai moderna anexă de opt etaje de pe cealaltă parte a străzii. La fereastra sa de la ultimul etaj al acestui bloc vechi stătea Șeful Statului Major Sovietic, uitându-se la volbura înghețată, într-o dispoziție la fel de sumbră ca și iarna care se apropia.

Mareșalul Ivan K. Kozlov trecuse cu doi ani de vârstă statutară de pensionare, dar în Uniunea Sovietică, la fel ca peste tot în lume, cei care alcătuiesc legile nu își închipuie niciodată că acestea li s-ar putea aplica și dumnealor. La începutul anului luase locul mareșalului Akromeev, spre surprinderea celor mai mulți din ierarhia militară. Cei doi nu semănau deloc, așa cum nu seamănă creta cu brânza. Akromeev fusese un intelectual, mic de stat și slab ca un băț; Kozlov era o namilă voluminoasă, necioplită, cu părul alb, soldat din cap până în picioare, descendent din tată, bunic și unchi soldați. Deși de-abia cel de-al treilea Prim Adjunct Șef înainte de promovare, sărise peste ceilalți doi dinaintea sa, care se retrăsese discret la pensie. Nimeni nu se îndoia de ce ajunsese în frunte; din 1987 până în 1989 supraveghease expert și fără incidente retragerea sovietică din Afganistan, acțiune realizată fără urmă de scandal, înfrângerea majoră sau (cel mai important dintre toate) pierdere publică a reputației naționale, chiar dacă lupii lui Allah încercaseră să muște călcâiele rusești tot drumul până la Trecătoarea Salang. Operațiunea aceasta îi atrăsese o mare reputație la Moscova și îl adusese în atenția personală a însuși Secretarului General.

Dar în timp ce-și făcea datoria, câștigându-și bastonul de mareșal, Kozlov făcuse și un legământ cu sine însuși: niciodată să nu își mai conducă preaiubita Armată Sovietică în retragere — pentru că, în ciuda abundenței reclame publicitare, Afganistanul fusese o înfrângere. Tocmai perspectiva unui nou Afganistan care se profila la orizont îi produsese acea dispoziție sumbră care îl stăpânea, în timp ce se uita prin geamul dublu la rafalele orizontale de mici particule de gheață care se repezeau periodic pe lângă fereastră.

Motivul acestei dispoziții se afla într-un raport de pe biroul său, raport pe care i-l ceruse chiar el celui mai strălucit dintre protejații săi, un tânăr general-maior pe care îl adusese la Statul Major de la Kabul. Kaminski absolvise academia, avea o gândire profundă și, pe deasupra, era un geniu al organizării iar mareșalul îi dăduse locul doi în domeniul logisticii. Ca toți combatanții cu

experiență, Kozlov știa mai bine decât ceilalți că bătăliile nu se câștigă prin curaj sau sacrificiu și nici prin generali străluciți; se câștigă dacă ai aparatura adecvată la locul adecvat și în momentul adecvat, și încă în cantități foarte mari.

Își amintea și acum cu amărăciune cum, soldat de trupă 18 ani, fusese martor la înaintarea fulgerătoare a superbeii mașini de război germane prin fortificațiile Patriei, în timp ce Armata Roșie, anemiată de epurarea lui Stalin din 1938 și echipată cu relicve, încerca să stăvilească torentul. Chiar părintele lui căzuse încercând să apere o poziție imposibilă la Smolensk luptând cu arme cu percuție împotriva zgomotoaselor regimente de blindate. Data viitoare, își jurase el, vor avea echipamentul adecvat, și încă din belșug. Își dedicase o mare parte a carierei sale militare acestei idei și acum ajunsese șeful celor cinci arme ale URSS-ului: Armata, Marina, Aviația, Forțele de Rachete Strategice și Apărarea Antiaeriană a Patriei. Și toate acestea erau puse în fața unei posibile înfrângeri din cauza raportului de trei sute de pagini de pe biroul lui.

Îl citise de două ori, noaptea în apartamentul său spartan de pe Kutuzov Prospect și din nou dimineața la birou unde, de cum ajunsese la ora 7.00, își scosese telefonul din priză. Se întoarse de la fereastră, se îndreptă cu pași mari spre biroul masiv din capul mesei de conferințe în formă de T și răsfoi din nou ultimele pagini ale raportului.

SUMAR

Așadar nu e vorba de faptul că planeta este destinată să rămână fără țiței în următorii douăzeci sau treizeci de ani; ci că Uniunea Sovietică va rămâne fără țiței în următorii șapte sau opt. Motivul se găsește în tabelul de Rezerve Demonstrate, expus anterior în raport, și mai ales în coloana de cifre numite proporția R/P. Proporția de rezerve față de producție se calculează luând producția anuală a unei țări producătoare de țiței și împărțind această cifră la rezervele cunoscute ale țării respective, de obicei exprimate în miliarde de barili.

Cifrele de la sfârșitul anului 1985 — cifrele occidentale, din nefericire, pentru că trebuie să ne bazăm în continuare pe informațiile occidentale ca să aflăm ce se întâmplă în Siberia, în ciuda contactelor mele intime cu industria petrolieră — arată că în anul respectiv am produs 61 de miliarde de barili de țiței, ceea ce ne oferă 14 ani de rezerve extractabile — presupunând că producția va rămâne la aceeași cifră pe tot parcursul acestei perioade. Dar asta înseamnă să fim optimiști deoarece producția noastră și, așadar, utilizarea rezervelor a fost obligată să crească de la data aceea. Astăzi rezervele noastre se află între șapte și opt ani.

Motivul pentru această creștere a cererii îl găsim în două domenii. Unul îl reprezintă majorarea producției industriale, mai ales în domeniul bunurilor de larg consum, cerută de Politburo de la introducerea noilor reforme economice; celălalt îl constituie ineficiența acestor industrii mari consumatoare de combustibil, nu numai a celor tradiționale, ci chiar și a celor mai noi. Industria noastră manufacturieră este per total extrem de ineficientă energetic și în multe domenii utilizarea unor utilaje învechite are un efect

suplimentar. De exemplu, un automobil rusesc cântărește de trei ori mai mult decât echivalentul lui american — nu, așa cum s-a publicat, din cauza iernilor aspre, ci deoarece oțelăriile noastre nu pot produce folii de metal de dimensiuni suficient de fine. În acest fel, pentru fabricarea unei mașini este nevoie de mai multă energie electrică produsă din petrol decât în Occident, iar aceasta folosește mai multă benzină atunci când e la drum.

ALTERNATIVE

Reactoarele nucleare produceau 11% din electricitate în URSS iar planificatorii noștri au considerat că centralele nucleare au să producă 20% sau chiar mai mult până în anul 2000. Până la Cernobîl. Din nefericire, 40% din capacitatea nucleară era generată de centrale de tip Cernobîl. De atunci, majoritatea au fost închise pentru „modificări” — este extrem de puțin probabil că au să mai fie practic deschise din nou — iar altora, care erau programate să fie construite, le-a fost retrasă autorizația. În consecință, producția noastră nucleară, în procente, în loc să dubleze cifra, a scăzut la 7% și continuă să se reducă.

Avem cele mai mari rezerve de gaze naturale din lume, dar problema este că aceste gaze sunt amplasate mai ales în extremitatea Siberiei și nu este suficient să le scoți pur și simplu din pământ. Avem nevoie, și nu există, de o vastă infrastructură de conducte și rețele ca să le aducem din Siberia în orașe, fabrici și stațiuni generatoare.

Vă mai aduceți poate aminte că la începutul anilor '70, când, după războiul Yom Kippur, prețurile țițeiului au crescut astronomic, ne-am oferit să aprovizionăm pe termen lung Europa Occidentală cu gaze naturale pe care să le transportăm prin conductă. Aceasta ne-ar fi permis să realizăm rețeaua de distribuție de care aveam nevoie pentru că europenii erau dispuși să ne finanțeze. Dar întrucât America nu se număra printre beneficiari, SUA au ucis această inițiativă amenințând cu o gamă largă de sancțiuni pe oricine ar fi cooperat cu noi și astfel proiectul a sucombat. Acum, de când cu așa-zisul „dezgheț”, probabil că o astfel de schemă ar fi acceptabilă din punct de vedere politic, dar în momentul de față prețurile petrolului sunt atât de scăzute în occident, încât gazele noastre nu le sunt câtuși de puțin necesare. Iar când epuizarea globală a petrolului va fi ridicat iarăși prețurile occidentale la un nivel la care gazele noastre să poată intra în competiție, va fi deja mult prea târziu pentru URSS.

Astfel că nici una dintre alternativele posibile nu va putea să fie pusă în practică. Energia nucleară și gazele naturale n-au cum să ne fie de ajutor. Majoritatea covârșitoare a industriilor noastre precum și ale partenerilor care se bazează pe noi pentru energia electrică sunt indisolubil legate de combustibili și stocuri de alimentare pe bază de petrol.

ALIAȚII

O scurtă paranteză pentru a ne referi la aliații noștri din Europa Centrală, statele pe care propagandiștii occidentali le denumesc „sateliții” noștri. Cu toate că producția lor comună — mai ales din mica

zonă românească de la Ploiești — se ridică la două miliarde de barili pe an, aceasta nu reprezintă decât o picătură în ocean față de necesarul lor. Faptul că restul le vine de la noi constituie una din legăturile care le mențin în tabăra noastră. E adevărat că pentru a mai ușura presiunea asupra noastră am încurajat unele tranzacții barter între ele și Orientul Mijlociu. Dar dacă ar fi să ajungă vreodată la o independență totală față de noi în privința petrolului, și astfel în dependență față de Occident, nu va fi, desigur, decât o chestiune de timp, și încă foarte scurt, până când Germania de Est, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria și chiar și România vor luneca în ghearele taberei capitaliste. Ca să nu mai vorbim de Cuba.

CONCLUZIE...

Mareșalul Kozlov își ridică privirea ca să se uite la ceasul de pe perete. Ceremonia de la aeroport era aproape de a începe. Mareșalul preferase să nu participe. N-avea nici un chef să facă sluj în fața americanilor. Se întinse, se ridică de la birou și se duse din nou la fereastră, luând cu sine raportul lui Kaminski asupra petrolului. Purta încă mențiunea Strict Secret și Kozlov știa de-acum că trebuia să continue să o poarte și pe mai departe. Era mult prea exploziv ca să poată fi plimbat prin clădirea Statului Major Central.

Nu cu multă vreme în urmă orice ofițer de stat major care ar fi scris atât de candid precum Kaminski și-ar fi măsurat cariera în microni, iar Ivan Kozlov, oricât era el de tradiționalist, nu pedepsise niciodată sinceritatea. Era cam singurul lucru pe care îl aprecia la Secretarul General; chiar dacă nu putea să sufere ideile lui novatoare de a oferi televizoare țăranilor și mașini de spălat gospodinelor, trebuia să admită că puteai să-i spui lui Mihail Gorbaciov tot ce-ți trecea prin cap fără să te trezești cu un bilet fără întoarcere la lakuțk.

Pentru mareșal raportul fusese un adevărat șoc. Știa că după introducerea perestroikăi — restructurării — lucrurile nu mergeau în economie cu nimic mai bine decât înainte, dar ca soldat își petrecuse toată viața închis în ierarhia militară, iar militarii avuseseră întotdeauna prioritate asupra resurselor, materialelor și tehnologiei, ceea ce le permitea să fie singurul domeniu din societatea sovietică în care putea fi practicat controlul calității. Faptul că uscătoarele de păr destinate civililor erau mortale sau că pantofii le luau apă nu era nici pe departe problema lui. Iar acum avea aici o criză de care nu erau scutiți nici măcar militarii. Știa că, de fapt, cuiul lui Pepelea era în concluzia raportului. Începu din nou să-l citească, stând în picioare lângă fereastră.

CONCLUZIE

Perspectivile pe care le avem în față nu sunt decât patru și ele se prezintă foarte sumbru.

1. Putem să ne continuăm producția de țiței la nivelele din prezent cu certitudinea că vom ajunge la epuizarea resurselor în maximum opt ani și apoi să pătrundem pe piața mondială în chip de cumpărători. Am face acest lucru în cel mai nefavorabil moment posibil, tocmai atunci când prețurile mondiale la țiței își vor începe ascensiunea necruțătoare și inevitabilă spre niște nivele imposibile. Pentru a cumpăra în aceste condiții până și numai o parte din

necesarul nostru de țiței ar însemna să ne folosim în întregime toate rezervele de valută forte precum și veniturile din aurul și diamantele din Siberia.

Nici cu tranzacții barter nu avem cum să ne ușurăm situația. Peste 55% din țițeiul mondial se află în cinci țări din Orientul Mijlociu, care au necesități înfime față de resurse, și în curând acestea vor ajunge să comande din nou. Din nefericire, în afară de arme și câteva materii prime, mărfurile noastre sovietice nu prezintă nici un interes pentru Orientul Mijlociu, astfel că nu vom avea cum să încheiem tranzacții barter pentru necesarul nostru de țiței. Va trebui să plătim în valută forte și rece și noi nu putem să ne permitem.

În cele din urmă există și pericolul strategic de a depinde de o sursă externă de petrol, amplificat de caracterul și comportamentul istoric al acestor cinci state din Orientul Mijlociu.

2. Am putea să ne reparăm și să ne modernizăm facilitățile de producere a țițeiului pentru a realiza o eficiență sporită și a reduce astfel consumul nostru fără pierdere de beneficii. Facilitățile noastre de producție sunt învechite și într-o stare generală foarte proastă, iar potențialul de recuperare din rezervoarele principale, deteriorat continuu prin excesul de extracție zilnică. Ar trebui să reprojecțăm toate regiunile petrolifere, rafinăriile și structura de conducte pentru a putea să mai extragem țițeiul încă o decadă. Ar trebui să începem această acțiune chiar acum iar resursele necesare sunt astronomice.

3. Am putea să ne concentrăm eforturile pentru corectarea și modernizarea tehnologiei de extracție a țițeiului de pe platformele marine. Arctica este regiunea cea mai promițătoare pentru descoperirea de noi rezerve de țiței, dar problemele pe care le ridică extracția sunt și mai formidabile decât cele din Siberia. Nu avem nici o infrastructură de conducte de la locul extracției la utilizatorii finali; mai mult, programul de explorări a rămas cu cinci ani în urma planului. Și, iarăși, resursele necesare sunt pur și simplu uriașe.

4. Am putea reveni la gazele naturale, din care, după cum am menționat, avem cele mai mari rezerve din lume, practic nelimitate. Dar ar trebui să investim în continuare fonduri masive în extracție, tehnologie, personal calificat, infrastructura de conducte și transformarea a sute de mii de uzine pentru utilizarea de gaze.

În încheiere, ajungem la întrebarea: De unde ar putea să provină resursele menționate la opțiunile 2, 3 și 4? Având în vedere necesitatea de a ne utiliza valuta străină pentru importul de grâne pentru hrănirea populației și angajamentul Politburoului de a cheltui restul pentru achiziționarea tehnologiei de vârf din import, se pare că aceste resurse ar trebui găsite pe plan intern. Și ținând seama de angajarea Politburoului în modernizarea industrială, este evident că vor fi tentați să le caute în domeniul alocațiilor militare.

Am onoarea de a rămâne, Tovarășe Mareșal,
Piotr V. Kaminski, General Maior

Mareșalul Kozlov trase o înjurătură, închise dosarul și își aținti privirea jos în stradă. Volea să se oprească dar vântul era încă tăios; putea să-i

vadă pe trecătorii minusculi aflați cu opt etaje sub el cum își țineau șepcile bine strânse pe cap, cu urechierile lăsate, zorindu-se cu capetele plecate pe strada Frunze.

Cu patruzeci și cinci de ani în urmă nu avea decât douăzeci și doi de ani când, tânăr locotenent la Motoare/Puști, năvălise în Berlin sub comanda lui Ciuikov și se urcase pe acoperișul cancelariei lui Hitler ca să smulgă ultimul steag cu zvastică rămas acolo. Exista și o fotografie de-a lui în unele cărți de istorie. De atunci se luptase să avanseze prin grade, pas cu pas. Servise în Ungaria în timpul revoltei din 1956, la granița de pe fluviu Ussuri cu China, în garnizoană în Germania de Răsărit, după aceea înapoi în țară la Comandamentul Orientului Îndepărtat de la Habarovsk, la Înaltul Comandament de Sud de la Baku, și de acolo la Cartierul General. Își îndeplinise toate îndatoririle. Îndurase nopțile geroase din avanposturile de la capătul imperiului; divorțase de o nevastă care refuzase să-l urmeze și își îngropase alta în Orientul Îndepărtat. Ajunsese să-și vadă o fiică măritată cu un inginer minier, nu cu un militar, așa cum sperase el, și privise neputincios cum fiul refuzase să îl urmeze în armată. Își petrecuse acești patruzeci și cinci de ani privind cum Armata Sovietică se dezvoltase în ceea ce el considera că este cea mai rafinată forță de luptă de pe întreaga planetă, dedicată apărării *Rodinei*, Patriei, și distrugerii dușmanilor acesteia.

La fel ca mulți alți tradiționaliști, Mareșalul Kozlov nutrea convingerea că într-o bună zi toate armele acestea pe care masele de oameni ai muncii truseră ca să i le ofere aveau să ajungă să fie folosite, și al dracului să fie el dacă avea de gând să permită ca niște oameni sau niște împrejurări să poată să-i facă de râs Armata lui iubită atâta timp cât se afla el în funcție. Era într-un totu devotat Partidului — nu s-ar fi aflat acolo unde era dacă n-ar fi fost — dar dacă își închipuia cineva, fie ei chiar aceia care conduceau acum Partidul, că putea să scoată miliarde de ruble din bugetul militar, atunci se simțea obligat să-și restructureze devotamentul față de acești oameni.

Cu cât se gândea mai mult la paginile din încheierea raportului pe care îl ținea în mână, cu atât era mai convins că, oricât de inteligent era Kaminski, tot îi scăpase o a cincea alternativă posibilă. Dacă Uniunea Sovietică ar fi putut să preia controlul politic într-o sursă bogată în țiței, o palmă de pământ aflată acum în afara granițelor ei... dacă ar fi putut importa în exclusivitate țițeiul acela la un preț pe care și-l putea permite, adică dictat de ea... și dacă ar fi făcut acest lucru înainte să ajungă să i se epuizeze propriul ei țiței...

Lăsă raportul pe masa de conferințe și traversă încăperea până la harta lumii care acoperea o jumătate din peretele opus ferestrelor. O studie cu atenție, în timp ce minutele se scurgeau ticăind spre amiază. Și ochii îi cădeau mereu pe aceeași palmă de pământ. În cele din urmă se întoarse la birou, reconectă intercomul și își chemă aghiotantul.

— Spuneți-i Generalului Maior Zemskov să vină la mine — acum, ordonă el.

Se așază în scaunul cu spătar înalt din spatele biroului, luă telecomanda de la distanță și activă ecranul televizorului din stânga sa.

Avionul prezidențial al Statelor Unite se afla pe pistă, cu plinul făcut, gata de decolare. Era noul Boeing 747 care la începutul anului îl înlocuise pe mai

vechiul și de-acum depășitul Boeing 707; putea să ajungă de la Moscova apoi la Washington fără nici o escală, performanță de care vechiul 707 nu fusese capabil niciodată.

Membri ai Aripiei 89 a aviației de transporturi militare care se ocupă de paza și întreținerea navei prezidențiale la Baza Militară Aeriană de la Andrews stăteau în jurul avionului în caz că vreun rus superentuziast ar fi încercat să ajungă atât de aproape încât să-i poată atașa ceva sau să arunce o privire în interior. Dar rușii se purtau ca niște oameni perfecți, așa cum fuseseră în toate cele trei zile cât durase vizita.

La câțiva metri de capătul aripiei exista un podium, dominat de o tribună ridicată în centru, la care se afla Secretarul General al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Mihail Gorbaciov, care se apropia de sfârșitul discursului de rămas-bun. Lângă el, fără pălărie, cu părul cărunț zbârlit de adierea înghețată, stătea vizitatorul său, John J. Cormack, președintele Statelor Unite ale Americii. Înșirați de ambele părți se aflau ceilalți doisprezece membri ai Politburoului.

În fața podiumului se aflau o gardă de onoare a miliției, poliția civilă a Ministerului de Interne, și o alta a Directoratului Grăniceri din KGB. Într-un efort de a adăuga o notă de obșnuit, două sute de ingineri, tehnicieni și membri ai personalului de pe aeroport formau o mulțime pe cea de-a patra latură, rămasă liberă, a pătratului. Dar punctul central pentru vorbitor îl reprezenta arsenalul de camere de televiziune, aparate de fotografiat și reprezentanți ai presei așezați între cele două gărzi de onoare. Pentru că ocazia aceasta era de-a dreptul memorabilă.

La scurt timp după inaugurarea sa în luna ianuarie, John Cormack, surprinzătorul câștigător al alegerilor din noiembrie, indicase că ar fi dorit să îl întâlnească pe liderul sovietic și că ar fi fost chiar gata să vină la Moscova în acest scop. Mihail Gorbaciov nu întârziase să își dea acordul și, spre marea sa satisfacție, pe parcursul celor trei zile precedente, descoperise că acest universitar american, înalt, astringent, dar în esență foarte omenos, părea să fie un om — pentru a împrumuta expresia doamnei Thatcher — „cu care se pot face afaceri”.

Astfel că, în ciuda tuturor sfaturilor consilierilor săi de securitate și ideologici, se hotărâse să-și asume riscul și să accepte cererea personală a Președintelui ca dânsul, americanul, să aibă permisiunea de a se adresa Uniunii Sovietice în transmisie televizată în direct fără a mai prezenta în prealabil spre aprobare manuscrisul discursului pe care avea să-l țină. Practic nici o transmisiune de televiziune sovietică nu se efectuează „în direct”; aproape tot ceea ce este prezentat este mai întâi tăiat, pregătit, verificat cu mare atenție și de-abia după aceea trecut drept bun de consum.

Înainte de a accepta ciudata cerere a lui Cormack, Mihail Gorbaciov se consultase cu experții Televiziunii de Stat. Aceștia se arătaseră la fel de surprinși ca și dânsul, dar îi arătaseră că, în primul rând, americanul nu avea să fie înțeles decât de o fracțiune infimă a cetățenilor sovietici înainte de a li se prezenta traducerea (care putea să fie igienizată în caz că americanul ar fi mers prea departe) și că, în al doilea rând, aveau posibilitatea ca să țină cuvântarea americanului la o undă de opt sau zece secunde, în așa fel încât transmisiunea (atât sunetul cât și imaginea) să fie efectuată practic la câteva clipe după ce a avut loc; și dacă acesta avea să meargă chiar prea departe, putea oricând să aibă loc o defecțiune bruscă. Până la urmă s-a convenit că

dacă Secretarul General ar dori o astfel de defecțiune, era suficient să se scarpine cu arătătorul pe bărbie iar tehnicienii aveau să se ocupe de restul. Bineînțeles că acest lucru nu avea cum să se aplice celor trei echipe ale televiziunilor americane și nici celei a BBC-ului din Marea Britanie, dar asta n-avea, oricum, nici o importanță pentru că materialul lor n-avea să ajungă niciodată până la poporul sovietic.

În încheierea discursului său, Mihail Gorbaciov adresa câteva cuvinte pline de bunăvoință față de poporul american și își exprimă speranța neclintită de pace între SUA și URSS, după care se întoarce înspre oaspetele său. John Cormack se ridică.

Rusul îi arată cu un gest podiumul și microfonul și îi făcu loc așezându-se mai într-o parte. Președintele se instalează în spatele microfonului. Nu avea nici un fel de notițe la vedere. Își înalță doar capul, își îndreaptă privirea drept în ochii camerei sovietice de luat vederi și purcesc să vorbească.

— Bărbați, femei și copii din URSS, ascultați-mă.

În biroul său, mareșalul Kozlov tresări în scaun, holbându-se la ecran. Pe podium, Mihail Gorbaciov clipi brusc de mai multe ori până să își regăsească ținuta. Într-o cabină din spatele camerei sovietice de luat vederi, un tânăr care ar fi putut să treacă drept absolvent al Universității Harvard acoperi microfonul cu mâna și îl întrebă ceva în șoaptă pe un funcționar superior de lângă el, care îi răspunse printr-o scuturare a capului. Pentru că John Cormack era departe de a vorbi englezește; ba chiar vorbea într-o rusă foarte fluentă.

John Cormack nu cunoștea deloc limba rusă dar, înainte de a veni în URSS, memorase în intimitatea dormitorului său de la Casa Albă o cuvântare de cinci sute de cuvinte în limba rusă, exersându-se prin înregistrări și antrenament de vorbire până când ajunsese să poată ține un discurs perfect fluent și cu accent desăvârșit chiar dacă nu înțelegea nici un cuvânt din limba respectivă. Până și pentru un fost profesor de la Ivy League era o performanță întru totul remarcabilă.

— În urmă cu cincizeci de ani, țara aceasta a voastră a fost invadată în timpul războiului. Bărbații voștri au luptat și au murit pe câmpul de luptă sau au trăit ca lupii prin păduri. Femeile și copiii v-au trăit prin subterane și s-au hrănit cu te miri ce. Milioane dintre voi au pierit. Țara v-a fost devastată. Și dacă acest lucru nu s-a întâmplat niciodată în propria mea țară, vă dau cuvântul meu de onoare că înțeleg foarte bine cât de mult puteți să-l urâți cu toții și cât de tare vă înspăimântă războiul pe voi.

Timp de patruzeci și cinci de ani noi, ruși și americani deopotrivă, am construit ziduri care să ne despartă, cu nestrămutata convingere că agresorii au să fie ceilalți. Și am construit munți — munți întregi de oțel, de arme, de tancuri, de nave și de avioane și de bombe. Iar zidurile de minciuni s-au ridicat mereu mai înalte ca să justifice munții de oțel. Mulți susțin că avem nevoie de aceste arme pentru că într-o bună zi vor fi necesare ca să ne distrugem unii pe ceilalți.

„Noh, ia skazu: mi po-idiom drughim putiom. ”

Publicul de la Vnukovo fremătă aproape perceptibil. În afirmația „Dar eu zic: vom /trebuie să mergem pe un alt drum” pe care tocmai o făcuse. Președintele Cormack împrumutase o expresie a lui Lenin pe care o cunoșteau toți școlarii din URSS. În limba rusă *put* înseamnă potecă, drum, cale sau curs de urmat. Președintele își continuă apoi jocul de cuvinte revenind la înțelesul

de „cale”.

— Mă refer la calea către dezarmarea totală și către pace. Nu avem decât o singură planetă pe care să trăim, și încă una minunată. Nu putem decât ori să trăim pe ea împreună, ori să murim pe ea împreună.

Ușa de la cabinetul mareșalului Kozlov se deschise și se închise la loc fără zgomot. Un alt ofițer, de-abia trecut de cincizeci de ani, un alt protejat al lui Kozlov, asul personalului de elaborare a strategiei, rămase lângă ușă urmărind în tăcere ecranul din colțul încăperii. Președintele american se apropia de încheierea discursului său.

— Drumul acesta nu va fi ușor. Va fi plin de obstacole și de hârtoape. Dar la capătul lui se află pacea și securitatea pentru noi toți. Pentru că dacă fiecare avem destule arme pentru a ne apăra, dar nu destule pentru a ne ataca unii pe alții, și dacă fiecare suntem conștienți de acest lucru și vom putea să facem oricând verificări, atunci vom putea transmite copiilor și nepoților noștri o lume cu adevărat lipsită de această spaimă îngrozitoare pe care am cunoscut-o în ultimii cincizeci de ani. Și dacă voi veți consimți să pășiți pe această cale împreună cu mine, atunci eu, în numele poporului american, voi merge pe această cale împreună cu voi. Și în semn de legământ, Mihail Sergheevici, îți întind mâna mea.

Președintele Cormack se întoarse spre Președintele Gorbaciov și îi întinse mâna dreaptă. Specialist și el în domeniul relațiilor publice, rusul nu mai avea altceva de făcut decât să se ridice și să-i întindă, la rândul său, mâna. Apoi, cu un zâmbet larg, îl cuprinse cu celălalt braț pe american într-o îmbrățișare strânsă.

Rușii sunt un popor capabil de foarte multă paranoia și xenofobie dar, în același timp, și de foarte multă afecțiune. Primii care au rupt tăcerea au fost lucrătorii de pe aeroport care au izbucnit în aplauze frenetice, urmate de ovații; în câteva secunde șepcile îmblânite au început să zboare prin aer pe măsură ce acești civili. În mod normal instruiți la perfecție, își ieșeau tot mai mult din fire. După ei au urmat milițienii; ținându-și armele în mâna stângă în poziția de repaus, au început să-și agite beretele cu banderolă roșie și să ovaționeze și ei.

Trupele KGB au aruncat o privire înspre comandantul lor aflat pe podium: generalul Valdimir Kriucikov, președintele KGB-ului. Nehotărât ce să facă, acesta se ridică împreună cu ceilalți membri ai Politburoului și începu să bată și el din palme. Gărzile grănicerești interpretară gestul drept o indicație (greșit, după cum avea să se dovedească ulterior) și se alăturară ovațiilor milițienilor. Pe o întindere de cinci fusuri orare, 80 de milioane de cetățeni sovietici, bărbați și femei, făceau același lucru.

— *Ciurt veșmi...* Mareșalul Kozlov se întinse după telecomandă și închise televizorul.

— Iubitul nostru Secretar General, murmură generalul-maior Zemskov insinuant.

Mareșalul Kozlov îl aprobă clătinând de mai multe ori din cap. Mai întâi previziunile cumplite din raportul, lui Kaminski și acum, colac peste pupăză, și chestia asta. Se ridică, ocoli biroul și luă raportul de pe masă.

— Trebuie să ici și să citești ce scrie aici, spuse el. Este un material clasificat drept Strict Secret și va trebui să rămână și în continuare tot așa. Nu există decât două exemplare. Pe celălalt o să-l păstrez eu. Va trebui să acorzi o

atenție deosebită spuselor lui Kaminski din Concluzie.

Zemskov dădu aprobator din cap. După atitudinea încruntată a mareșalului își dădea seama că era vorba de ceva mai mult decât simpla lectură a raportului. Cu doi ani în urmă era un simplu colonel, dar mareșalul Kozlov îl remarcase cu ocazia unei inspecții a manevrelor Postului de Comandă din Germania Răsăriteană.

Exercițiul cuprindea manevre între GFSG, Grupul de Forțe Sovietice din Germania, și Armata Populară Națională a germanilor de răsărit. Nemții jucau rolul invadatorilor americani și cu alte ocazii asemănătoare îi stâlciseră rău de tot pe ruși în bătaie. De data aceasta însă rușii reușiseră să-i înconjoare, iar strategia folosită în acest scop i se datora în întregime lui Zemskov. Ajuns în cea mai înaltă funcție de pe strada Frunze, mareșalul Kozlov îl chemase imediat pe strategul acela strălucit și îl încadraseră în propriul său personal. Acum îl invită pe mai tânărul ofițer să se îndrepte spre harta de pe perete.

— După ce o să termini de citit, ai să pregătești ceva care se va pretinde un Plan Special de Contingentă. De fapt acest PSC va fi un plan amănunțit, cu indicații până la ultimul om, armă, glonte, pentru invazia militară și ocuparea unei țări străine. Poate să-ți ia până la douăsprezece luni.

Generalul-maior Zemskov se încruntă mirat.

— Nici vorbă de atâta vreme, tovarășe mareșal. Eu am la dispoziție...

— Tot ce ai la dispoziție sunt ochii, mâinile și creierul — ale dumitale. N-ai să te consulți cu nimeni, n-ai să deliberezi cu nimeni. Orice informație de care ai nevoie ai s-o obții prin subterfugii. Ai să lucrezi singur, fără nici un sprijin. O să dureze luni de zile iar la sfârșit nu o să existe decât un singur exemplar.

— Înțeleg. Și țara... ?

Mareșalul bătu cu degetul pe hartă.

— Aici. Într-o bună zi pământul acesta va trebui să fie al nostru.

Clădirea Pan-Global din Houston, capitala industriei petroliere americane și, după spusele unora, chiar a afacerilor petroliere din întreaga lume, este sediul central al Corporației Pan-Global Petrol, pe locul douăzeci și opt pe lista firmelor petroliere din Statele Unite și pe al nouălea în Houston. Cu un activ de 3, 25 miliarde de dolari, Pan-Global nu este întrecută decât de Shell, Tenneco, Conoco, Enron, Coastal, Texas Eastern, Transco și Pennzoil. Dar într-o anumită privință se deosebește de toate acestea: este încă în proprietatea și sub controlul celui care a întemeiat-o inițial. Are acționari și membri în consiliul de administrare dar fondatorul deține controlul și nimeni nu poate să-i conteste puterea în cadrul propriei corporații.

La douăsprezece ore după ce mareșalul Kozlov își instruia strategul și cu opt fusuri orare mai la apus de Moscova, Cyrus V. Miller stătea în picioare lângă fereastra de sticlă turnată care acoperea un întreg perete al cabinetului său de la ultimul etaj și se uita cu privirea pierdută înspre apus. La patru mile depărtare, prin pâcla după-amiezii de noiembrie, Turnul Transco îi bloca privirea. Cyrus Miller rămase mai multă vreme lângă fereastră, apoi se întoarse pășind pe covorul gros până la birou, unde se adânci din nou în lectura raportului aflat acolo.

În urmă cu patruzeci de ani, pe vremea când începuse să prospere, Miller învățase că a deține informații înseamnă a deține puterea. Dacă știai tot ce se

întâmplă și, mai ales, ceea ce urma să se întâmple, aveai mai multă putere decât dacă ai fi avut o funcție politică sau chiar bani. Atunci își organizase în cadrul firmei, care era în plin avânt, un Departament de Cercetări și Statistică în care îi angajase pe cei mai străluciți și mai inteligenți analiști din universitățile americane. Odată cu era computerelor, își dotase Departamentul C și S cu cele mai recente bănci de date, în care era memorat un compendiu uriaș de informații despre industria petrolieră, necesarele comerciale, performanța economică națională, curente de pe piață, progresele științifice și o mulțime de oameni — sute de mii de oameni din toate straturile sociale care prin cine știe ce întâmplare, ar fi putut să-i fie într-o bună zi de folos.

Raportul aflat în fața sa era elaborat de Dixon, un tânăr absolvent al Universității de Stat din Texas, dotat cu un intelect pătrunzător, pe care îl angajase în urmă cu o decadă și care se maturizase odată cu firma. Pentru câți bani plătea, reflectă Miller, analistul nu făcea în documentul de pe birou nici un efort ca să-i liniștească temerile. Dar tocmai acest lucru îl și aprecia la el. Se întoarse pentru a cincea oară la concluziile lui Dixon.

Fondul problemei îl reprezintă faptul că Lumea Liberă se apropie practic de capătul resurselor ei petroliere. În momentul de față acest lucru este încă necunoscut de marea masă a poporului american datorită încăpățânării tuturor guvernelor care s-au succedat de a menține ficțiunea că situația actuală a „petrolului ieftin” se va perpetua la infinit.

Dovada afirmației despre „epuizare” se găsește în tabelul rezervelor globale de petrol anexat mai înainte. Dintre cele patruzeci și una de state producătoare de petrol existente astăzi, doar nouă dețin rezerve dincolo de pragul de treizeci de ani. Până și acest tablou este mult prea optimist. Acești treizeci de ani presupun continuarea producției la nivelele din prezent. Dar de fapt consumul și, deci, și extracția se află în plină creștere și, pe măsură ce producătorii cu rezerve pe termen scurt vor ieși din competiție, extracția celorlalți va trebui să fie tot mai mare pentru a compensa deficitul. Putem să estimăm fără nici un fel de îndoială că în douăzeci de ani rezervele vor fi epuizate pretutindeni cu excepția a zece țări producătoare.

Nu există practic nici o modalitate ca sursele alternative de energie să poată sau să vrea să se salveze la timp. În următoarele trei decade pentru Lumea Liberă se va pune problema petrolului sau a decesului economic.

Poziția americană se îndreaptă rapid spre catastrofă. În perioada în care țările care controlează OPEC-ul au ridicat prețul țițeiului de la doi dolari la patruzeci de dolari barilul, guvernul SUA a avut discernământul de a oferi industriei noastre petroliere toate stimulentele pentru explorarea, descoperirea, extragerea și rafinarea la maximum posibil a resurselor interne. De la autodistrugerea OPEC-ului și majorarea producției saudite din 1985, Washingtonul s-a scaldat în petrolul menținut ieftin în mod artificial din Orientul Mijlociu, lăsând industria internă să se ofilească. Această miopie urmează să dea rezultate înspăimântătoare.

Răspunsul Americii la ieftinirea petrolului a fost majorarea

cererii, creșterea importurilor de țiței și produse petroliere și restrângerea producției interne, reducerea explorării, închiderea pe scară largă a rafinăriilor și o criză a șomajului mai gravă decât în 1932. Chiar dacă am începe un program masiv *acum*, cu investiții uriașe și stimulente federale majore, e nevoie de zece ani pentru a reconstitui baza de mână de lucru calificată, a mobiliza instalațiile și utilajele și a depune toate eforturile necesare pentru a reduce dependența noastră de Orientul Mijlociu, în prezent totală, la proporții acceptabile. Până în prezent nu există nici un indiciu că Washingtonul ar intenționa să încurajeze o astfel de renaștere a producției americane de petrol.

Și acesta, din trei motive — toate greșite.

a. Noul petrol american ar costa 20 de dolari barilul pentru a fi descoperit, pe când petrolul saudit/kuwaitian costă 10—15 cenți pentru a fi produs și 16 dolari barilul ca să-l cumpărăm. Se presupune că această situație va putea continua la nesfârșit. Ei bine, nu.

b. Se presupune că arabii, mai ales saudiții, vor continua să achiziționeze cantități astronomice de armament, tehnologie, mărfuri și servicii americane pentru propria lor infrastructură socială și de apărare, continuând să-și recicleze petrodolarii cu noi. Ceea ce nu se va întâmpla. Infrastructura lor este practic realizată, nici nu mai știu pe ce să-și cheltuiască dolarii, iar recente tranzacții (din 1986 și 1988) cu britanicii pentru avioane de vânătoare Tornado ne-au trecut pe locul al doilea ca furnizori de armament.

c. Se presupune că monarhii care condus regatele și sultanatele din Orientul Mijlociu ar fi niște alianți de nădejde și devotați care nu se vor întoarce niciodată împotriva noastră, ridicând din nou prețul petrolului, și că aceștia au să rămână la putere în vecii vecilor. Șantajul evident la care au supus America din 1973 până în 1985 demonstrează cu prisosință ceea ce gândesc; și într-o zonă atât de instabilă cum este Orientul Mijlociu *orice* regim poate să se prăbușească în mai puțin de o săptămână.

Cyrus Miller se uită plin de ură la hârtiile din fața lui. Nu-i plăcea deloc ceea ce citea dar știa că este într-un totu adevărat. Ca producător și rafinator de țiței intern, suferise enorm în ultimii patru ani și nici un fel de presiuni făcute de industria petrolieră nu izbutiseră să convingă Congresul de la Washington să ofere concesiuni petrolifere în Rezervația Naturală Națională Arctică din Alaska, zona cu cele mai promițătoare perspective pentru descoperirea unor noi rezerve petrolifere. Miller ura de moarte Washingtonul.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Apăsă pe un buton de pe masa de comandă și în partea opusă a încăperii un panou din lemn de tek se dădu fără zgomot în lături, lăsând să iasă la iveală un ecran de televiziune de 65 cm. Miller alese canalul de știri CNN și prinse reportajul zilei.

Avionul prezidențial se afla deasupra zonei de aterizare de la Baza Andrews de lângă Washington. Rămase parcă suspendat în văzduh până când trenul descoperi pista care îl aștepta și apoi ateriză pe teritoriul american. În timp ce încetineea și se întorcea rulând pe pistă spre clădirea aeroportului, imaginea fu înlocuită de chipul comentatorului care relată din nou cu rapiditate

despre discursul prezidențial dinaintea plecării de la Moscova care avusese loc cu douăsprezece ore în urmă.

Ca un fel de dovadă a celor spuse de comentator, echipa de producție a CNN-ului reluă pe ecran, în cele zece minute rămase până la oprirea avionului, discursul pe care Președintele Cormack îl ținuse în limba rusă, subtitrat în engleză, prezentând imaginile milițienilor și lucrătorilor care aclamau entuziasmați precum și pe cea a lui Mihail Gorbaciov îmbrățișându-l pe liderul american într-o emoționantă strângere frățească. Cyrus Miller nici nu clipi din ochii săi cenușii ca pâcla, ascunzând până și în intimitatea cabinetului său ura de moarte pe care o nutrea față de patricianul din Noua Anglie care câștigase în mod atât de surprinzător. În urmă cu douăsprezece luni, alegerile și fotoliul de președinte și care acum se îndrepta spre o destindere cu rușii pe care nu o cutezase nici măcar Reagan. Când Președintele Cormack își făcu apariția în ușa avionului numărul unu al forțelor aeriene și începură să se audă strigătele de „Trăiască Șeful”, Miller apăsă plin de dispreț pe butonul *închis*.

— Împutitul naibii de iubitor al roșiilor, mormăi el și se întoarse la raportul lui Dixon.

De fapt termenul de douăzeci de ani pentru epuizarea petrolului în toate țările cu excepția a zece dintre cele patruzeci și una de țări producătoare din lume este lipsit de temei. Majorările de prețuri vor începe în zece ani sau chiar mai puțin. Un raport recent al Universității Harvard prevede un preț de peste 50 de dolari pe baril (în dolari 1989) înainte de 1999, comparativ cu 16 dolari pe baril cât este astăzi. Raportul a fost suprimat, dar păcătuia oricum prin prea mult optimism. Perspectiva efectului unor asemenea prețuri asupra publicului american este catastrofală. Ce vor face americanii când li se va cere să plătească 2 dolari pe galonul de benzină? Cum vor reacționa fermierii când li se va aduce la cunoștință că nu vor mai putea să-și hrănească vitele, să-și strângă recolta și nici măcar să își încălzească locuința în timpul iernii? Aici suntem confrunțați cu o adevărată revoluție socială.

Chiar *dacă* Washingtonul ar autoriza o revitalizare masivă a acțiunii de producere, a petrolului pe plan intern, nu avem rezerve decât pentru cinci ani la nivelurile de consum existente. Europa se află într-o poziție și mai precară, în afară de minuscule Norvegie (una dintre cele zece țări cu rezerve mai mari de treizeci de ani, dar care are o producție foarte redusă din platformele marine). Europa are rezerve doar pentru trei ani. Țările din Bazinul Pacificului se bazează în întregime pe petrol de import și au uriașe rezerve de surplusuri valutare. Rezultatul? Lăsând deoparte Mexicul, Venezuela și Libia, ne vom îndrepta cu toți spre aceeași sursă de aprovizionare: cele șase țări producătoare din Orientul Mijlociu.

Iranul, Irakul, Abu Dhabi și Zona Neutră au țiței, dar două sunt mai mari decât toate celelalte opt laolaltă: Arabia Saudită și vecinul ei, Kuwaitul — iar Arabia Saudită va fi factorul cheie în OPEC. Producând în prezent 170 de miliarde de barili pe an, ceea ce reprezintă 25% din producția *mondială* de țiței, în zece ani va ajunge la 50%, pe măsură ce celelalte treizeci și una își vor epuiza pe rând

rezervele, și, cu rezervele ei de peste o sută de ani, Arabia Saudită va controla prețul mondial al țițeiului și, implicit. America.

La prețurile crescute estimate pentru țiței, America va ajunge să consume pentru importul petrolului 450 de milioane de dolari pe zi în 1995 — care vor fi achitați în întregime Arabiei Saudite și adjunctului ei Kuwaitului. Ceea ce înseamnă că probabil furnizorii din Orientul Mijlociu vor ajunge să dețină industriile americane cărora tot ele le furnizează necesarul de țiței. America, în ciuda avansului ei în tehnologie, nivel de trai și putere militară, va ajunge să depindă economic, financiar, strategic și, prin urmare, politic de o națiune mărunță, înapoiată, seminomadă, coruptă și capricioasă pe care nu are cum să o controleze.

Cyrus Miller închise raportul, se lăsă pe spate și rămase cu ochii pierduți în tavan. Dacă cineva ar fi avut curajul să-i spună în față că descindea din tradiția americană de extremă dreaptă, Cyrus Miller ar fi respins această afirmație cu vehemență. Cu toate că votase întotdeauna pentru partidul Republican, în cei 77 de ani ai săi nu se preocupase niciodată de activitatea politică decât în măsura în care aceasta avea legătură cu industria petrolieră. Partidul său politic, în ceea ce îl privea, se numea patriotism. Miller își iubea statul de adopțiune, Texas, și țara în care se născuse cu o pasiune care uneori era aproape de a-l sufoca.

Ceea ce nu izbutea să-și dea seama era că țara pe care o iubea el era o Americă a închipuirii sale, o Americă Albă Anglo-Saxonă Protestantă, dominată de valori tradiționale și șovinism în stare pură. Nu că ar fi avut, după cum dădea mereu asigurări Atotputernicului în rugile înălțate de mai multe ori pe zi, ceva împotriva evreilor, catolicilor, hispanicilor sau negroteilor — nu angajase el opt femei de serviciu care vorbeau spaniola la reședința lui din munți de lângă Austin, ca să nu mai pună la socoteală și pe negrii de la grădină? — atâta vreme cât aceștia știau să își cunoască lungul nasului.

Miller stătea cu ochii țintă în tavan și încerca să își amintească un nume. Numele unui individ pe care îl întâlnise în urmă cu doi ani la o convenție asupra petrolului din Dallas, un individ care îi povestise că trăia și lucra în Arabia Saudită. Nu avuseseră decât o conversație foarte scurtă, dar individul îl impresionase. Izbuti să-i reconstituie înfățișarea în minte; înalt de aproape 1,85 m, era doar cu o idee mai scund decât Miller; bine legat, mușchiulos, ca un arc încordat, liniștit, atent, gânditor, cu o imensă experiență în Orientul Mijlociu. Șchiopăta ușor, se sprijinea într-un baston cu mâner de argint și se ocupa cu ceva în legătură cu computerele. Cu cât se concentra mai mult, cu atât își amintea mai bine. Discutaseră despre computere, despre calitățile aparaturii Honeywell pe care o folosea Miller, dar individul fusese categoric în favoarea IBM-urilor. Peste câteva minute Miller îl chemă pe unul din angajații săi din sectorul cercetări și îi dictă tot ce își amintise.

— Află cine este acest individ, îi ordonă el.

Se lăsase deja întunericul pe litoralul meridional al Spaniei, litoral pe care localnicii îl numeau Costa del Sol. Cu toate că sezonul turistic trecuse de mult, întregul litoral de la Malaga până la Gibraltar era luminat pe o distanță de sute

de mile de un lanț de lumini care, privit de pe înălțimile muntoase de dincolo de litoral, ar fi arătat ca un șarpe în flăcări care se încolăcea și se răsucea prin Torremolinos, Mijas, Fuengirola, Marbella, Estepona, Puerta Duquesa, până la Linea și la Stâncă. Farurile automobilelor și camioanelor străfulgerau permanent întunericul de pe șoseaua Malaga-Cadiz care străbătea șesul dintre dealuri și plaje.

În munții de dincolo de litoral, aproape de marginea apuseană, între Estepona și Puerto Duquesa, se află regiunea viticolă din sudul Andaluziei. Aici se produce nu vin de Xerxes ca în Jerez, aflat mai la vest, ci un vin roșu, tare și puternic aromat. Centrul regiunii îl reprezintă orașelul Manilva, aflat la cinci mile de țărm, dar cu o minunată priveliște asupra mării în partea dinspre sud. Manilva este înconjurat de un ciorchine de sătucuri, aproape niște cătune, în care își duc traiul cei care trudesco pe dealuri la lucrul viilor.

Într-unul dintre acestea, Alcantara del Rio, oamenii tocmai se întorceau acasă, obosiți și cu oasele frânte de truda din timpul zilei. Recolta fusese deja strânsă, dar viile trebuiau tăiate de uscături și îngropate înainte de venirea iernii, activitate foarte obositoare pentru spate și umeri. Așa încât, înainte de a se împrăști pe la casele lor, cei mai mulți se opreau la singura circiumă din sat ca să tragă câte o dușcă și să mai stea la taclale.

Alcantara del Rio nu prea avea cu ce se fâli, în afară de liniște și pace. Avea o bisericuță spoită cu var în care predica un preot tot atât de bătrân ca și funcția, care ținea slujbe pentru femei și copii cu regretul că în diminețile de duminică membrii masculini ai turmei sale preferau să își îndrepte pașii spre circiumă. Copiii mergeau la școală la Manilva. În afara celor vreo cincizeci de căsuțe spoite cu var nu mai exista decât Barul Antonio, acum înțesat cu muncitorii de la vie. Unii dintre ei lucrau pentru niște cooperative care își aveau sediul la multe mile depărtare; alții își aveau pământul lor pe care trudeau din greu pentru a duce un trai modest, în funcție de recoltă și de prețul oferit de cumpărătorii de la oraș.

Bărbatul cel înalt, sosit ultimul la bar, îi salută pe ceilalți printr-o clătinare a capului și se așază la locul lui obișnuit din colț. Era cu câțiva centimetri buni mai înalt decât ceilalți, musculos, de vreo 45 de ani, cu trăsături abrupte și ochii plini de umor. Unii dintre țărani îi spuneau „Señor”, dar Antonio, care se agita cu un pahar și o carafă de vin, era mai familiar.

— *Muy bueno, amigo. Va bien?*

— *Hola, Tonio, îi răspunse bărbatul cel voinic cu simplitate. Si, va bien.*

Se întoarse la auzul muzicii transmise de televizorul aflat deasupra barului. Era emisiunea de actualități de la TVE și toată lumea amuțise pentru a asculta știrile zilei. Mai întâi își făcu apariția comentatorul cu o scurtă relatare asupra plecării Președintelui Cormack de *Los Estados Unidos* de la Moscova. Apoi imaginea fu comutată la Vnukovo și Președintele SUA începu să vorbească în fața microfoanelor. Televiziunea spaniolă nu folosea subtitrarea, ci traducerea dublată în spaniolă. Cei din bar ascultau cu atenția încordată. La terminarea discursului, John Cormack îi întinse mâna lui Gorbaciov iar camera de luat vederi (a echipei BBC care transmitea pentru toate televiziunile europene) se întoarse spre ovațiile lucrătorilor de pe aeroport, apoi ale milițienilor și ale trupelor KGB. Prezentatorul spaniol își făcu din nou apariția pe ecran. Antonio se întoarse spre bărbatul cel înalt.

— *Es un buen hombre, Señor Cormack, i se adresă ci cu un surâs radios*

bărbatului cel înalt și îl bătu pe spate, felicitându-l de parcă acesta ar fi avut vreo legătură cu cel de la Casa Albă.

— *Sí, îl aprobă acesta gânditor. Es un buen hombre.*

Cyrus V. Miller nu moștenise averea pe care o avea. Se trăgea dintr-o familie de fermieri săraci din Colorado și era încă un copilandru când o companie minieră achiziționase ferma mizeră a părintelui său pentru a o devasta cu aparatele ei. Dându-și seama că, dacă tot n-avea cum să li se opună, era preferabil să li se alăture, tânărul trudise pe brânci și absolvise Școala de Minerit Aurifer din Colorado, la terminarea căreia, în 1933, se găsisese în posesia unei diplome și a hainelor de pe el. În timpul studiilor începuse să fie mai atras de petrol decât de roci și preferase să-și îndrepte pașii spre miazăzi, în Texas. Era încă vremea forărilor libere, când forările nu erau încă îndrăgite de declarațiile despre impactul asupra mediului și de temerile ecologiste.

În 1936 descoperise o concesiune ieftină a lui Texaco și își făcuse socoteala că aceștia nu foraseră acolo unde trebuia. Reușise să-l convingă pe un negustor de utilaje să i se alăture cu instalația de forare și convenise cu o bancă să îi acorde un împrumut în schimbul ipotecii asupra terenului. Făcuse rost și de restul de instalații de care avea nevoie, concesionând o altă parte din drepturi unei firme furnizoare și la numai trei luni sonda începuse să scoată petrol — masiv. Îl scosese apoi din competiție pe negustor, își concesionase drepturile și achiziționase alte concesiuni. Odată cu izbucnirea războiului în 1941, începuse să producă la capacitatea maximă și se îmbogățise. Dar voia și mai mult și, așa cum în 1939 prevăzuse izbucnirea războiului, în 1944 descoperise ceva care îi trezise interesul. Un britanic pe nume Frank Whittle inventase un motor de avion fără elice și cu o enormă energie potențială. Miller se întrebase ce combustibil avea să fie utilizat.

În 1945 descoperise că Boeing/Lockheed achiziționaseră drepturile asupra motorului cu reacție al lui Whittle iar combustibilul folosit nu era benzina cu înalt coeficient octanic, ci kerosenul de calitate inferioară. Își investise majoritatea fondurilor într-o rafinărie modest utilată din California și intrase în contact cu Boeing/Lockheed care, întâmplător, se saturaseră de condescendența arogantă cu care le era tratată cererea de combustibil de către marile firme producătoare de petrol. Miller le oferise rafinăria sa și, împreună, puseseră la punct combustibilul pentru aviația turboreactoare — AVTUR. Modesta rafinărie a lui Miller reprezenta baza ideală pentru producerea AVTUR-ului și, în momentul în care linia de producție începuse să scoată primele mostre, se declanșase războiul din Coreea. Avioanele de vânătoare cu reacție Sabre și-au dovedit superioritatea față de MIG-urile chinezilor și astfel a început epoca avioanelor cu reacție. Pan-Global se înscrisese pe orbită și Miller s-a întors în Texas.

Și s-a căsătorit. Maybelle era cu mult mai firavă decât soțul ei, dar ea avea ultimul cuvânt atât în gospodărie cât și în fața lui, care o adora. N-au avut copii — ea se considera mult prea firavă și delicată ca să aibă copii — și Miller acceptase acest lucru, fericit să-i îndeplinească toate dorințele. Moartea ei, în 1980, îl lăsase nemângâiat. Apoi l-a descoperit pe Dumnezeu. Nu îl interesa religia organizată, ci doar Dumnezeu în sine. A început să îi vorbească Atotputernicului și a descoperit că și Domnul îi răspundea, dându-i staturi

personale asupra celor mai bune căi de urmat pentru a-și mări averea și a aduce servicii Texasului și Statelor Unite. Nu băga deloc de seamă că sfaturile divine coincideau întotdeauna cu ceea ce voia el să audă, și că Ziditorul îi împărtășea din fericire toate prejudecățile, șovinismul și bigoteriile. Astfel încât Miller continuă, ca și până atunci, să evite stereotipul texan al caricaturiştilor, preferând să nu fumeze, să bea moderat, să își păstreze castitatea și conservatorismul în îmbrăcăminte și vorbire, fiind întotdeauna curtenitor și împotrivindu-se cu vehemență limbajului trivial.

Intercomul bâzâi în surdină.

— Individul pe care voiați să știți cum îl cheamă, domnule Miller? Când l-ați întâlnit dumneavoastră lucra pentru IBM în Arabia Saudită. IBM confirmă că trebuie să fie vorba de aceeași persoană. A plecat de la ei și acum lucrează drept consultant independent. Îl cheamă Easterhouse — Colonelul Robert Easterhouse.

— Căutați-l, ordonă Miller. Chemați-l aici. Nu vă uitați la preț. Aduceți-l la mine.

CAPITOLUL DOI

NOIEMBRIE 1989

Mareșalul Kozlov stătea la biroul său și îi studia impasibil pe cei patru bărbați așezați la masa de conferințe în formă de T. Erau cu toții adânciți în lectura dosarelor cu mențiunea „strict secret” din fața lor; mareșalul știa că erau toți patru oameni de încredere — oameni în care trebuia să aibă încredere pentru că de ei depindea cariera lui. ba chiar mai mult decât cariera.

Chiar în stânga mareșalului stătea adjunctul Șefului de Stat Major (Sud), care lucra împreună cu el la Moscova, dar avea în subordine deplină tot sfertul sudic al URSS, în care intrau suprapopulatele republici musulmane și granițele cu România, Turcia, Iran și Afganistan. Lângă acesta se afla Șeful Înaltului Comandament de Sud din Baku, sosit la Moscova cu avionul, convins că avea să participe la o obișnuită conferință de stat major. Care însă nu era deloc obișnuită. Înainte să ajungă la Moscova, cu șapte ani în urmă, Kozlov fusese și el comandant la Baku, iar cel, care era adâncit acum în lectura Planului Suvorov își datora promovarea poziției influente pe care o deținea mareșalul.

De cealaltă parte a mesei stăteau ceilalți doi participanți. Cel mai aproape de Kozlov era acela de ale cărui devotament și comportare depindea în cea mai mare măsură reușita Planului Suvorov: Șeful adjunct al GRU, departamentul de contraspionaj al armatei sovietice. În conflict permanent cu mai marele său rival, KGB-ul, GRU controla Forțele Speciale Spetsnaz, iar implicarea lor la debutul Planului — dacă acesta urma să fie pus vreodată în aplicare — era hotărâtoare. Spetsnaz au aterizat în 1979 pe aeroportul din Kabul și au atacat palatul prezidențial, asasinându-l pe președintele afgan și instalându-l în funcție pe Babrak Karmal, cel care difuzase prompt un apel antedat prin care cerea armatei sovietice să intervină pentru a reprimă „tulburările”.

Kozlov se opri asupra adjunctului deoarece șeful GRU era un vechi agent KGB, infiltrat în Statul Major. Nu exista nici o îndoială că acesta dădea

fuga la amicii lui din KGB cu orice informație, oricât de mărunță, pe care putea pune mâna, în detrimentul Înaltului Comandament. Adjunctul GRU venise cu mașina, traversând toată Moscova de la sediul GRU aflat la nord de Aeroportul Central.

Lângă adjunctul GRU se afla un alt bărbat, al cărui sediu se afla tot în suburbiile nordice și ai cărui subalterni erau vitali pentru Planul Suvorov — Comandantul adjunct al lui *Vozdușna Desantniki Voist* sau Trupele de Desant Aerian. Parașutiștii de la VDV aveau să fie lansați în douăsprezece orașe ale căror nume erau menționate în Planul Suvorov, de cucerirea cărora depindea stabilirea podului aerian.

În acest punct nu era necesar să se apeleze nici la Apărarea Antiaeriană a Patriei, Voiska, PVO, deoarece nu se punea problema unui atac împotriva URSS-ului, nici la Forțele Strategice de Rachete pentru că nu se prevedea utilizarea lor. Cât despre Infanteria Moto, Artilerie și Blindate, erau suficiente cele puse la dispoziție de Înaltul Comandament de Sud.

Adjunctul GRU termină lectura dosarului și își ridică privirea. Era gata să spună ceva, dar mareșalul îi făcu un semn cu mâna și rămaseră amândoi tăcuți, așteptând ca și ceilalți trei să termine de citit. Ședința începuse în urmă cu trei ore. Cei patru citiseră mai întâi versiunea prescurtată a raportului inițial al lui Kaminski asupra petrolului. Aerul mohorât cu care citiseră concluziile și previziunile acestuia era subliniat de faptul că unele dintre aceste previziuni se adeveriseră deja în cele douăsprezece luni care trecuseră de la întocmirea raportului.

Existau deja reduceri la alocațiile pentru petrol; o parte din manevre trebuiau să fie „reprogramate” — anulate — din lipsă de benzină. Centralele nucleare *nu* fuseseră redeschise, așa cum se promisese, terenurile petroliere din Siberia de-abia dacă produceau cu o idee mai mult ca de obicei, în timp ce explorările din Arctica erau tot la pământ din lipsă de tehnologie, mână de lucru calificată și fonduri. *Glasnost* și *perestroika* și conferințele de presă și predicile Politburoului erau toate foarte bune și frumoase, dar nici pe departe suficiente pentru ca Rusia să devină productivă.

După ce discutaseră pe scurt în legătură cu raportul asupra petrolului, Kozlov le prezentase patru dosare, câte unul pentru fiecare. Acestea conțineau Planul Suvortov, pregătit de generalul-maior Zemskov în cele nouă luni care se scurseseră din noiembrie. Mareșalul Kozlov îl mai ținuse încă trei luni până când apreciasse că situația de la miazăzi de granițele țării evoluase destul de mult pentru ca ofițerii din subordinea lui să poată să prețuiască pe deplin cutezanța acestui plan de acțiune. Acum că terminaseră lectura, păstrau cu toții o tăcere prudentă. Nu voia nici unul să fie primul la cuvânt.

— Foarte bine, li se adresă mareșalul Kozlov. Aveți vreun comentariu?

— Păi, își luă inima în dinți adjunctul șefului de stat major, ne-ar pune la dispoziție o sursă de țigete suficient de bogată ca să ne ajungă până la jumătatea secolului viitor.

— Acesta este scopul final, remarcă Kozlov. Dar ce părere aveți despre posibilitățile lui de realizare?

Aruncă o privire spre șeful Înaltului Comandament de Sud.

— Invazia și cucerirea nu ridică nici un fel de probleme, îi răspunse generalul cu patru stele din Baku. Din punctul acesta de vedere planul este absolut strălucit. Rezidența inițială poate fi anihilată destul de ușor. Problema e

cum o să-i guvernăm după aceea pe împuțiii ăia de acolo... Sunt fanatici cu toții, nu-i nici o îndoială... Va trebui să folosim metode extrem de dure.

— Asta se poate aranja, îi răspunse Kozlov calm.

— Va trebui să folosim numai soldați etnici ruși, interveni parașutistul. *Noi* îi folosim în orice caz, împreună cu ucrainenii. Cred că suntem de acord cu toții că pentru așa ceva este imposibil să avem încredere în diviziile din republicile musulmane.

Se auzi un murmur aprobator. Adjunctul GRU își ridică privirea.

— Uneori mă întreb dacă mai avem la ce să folosim diviziile astea musulmane. Și trebuie să recunosc că e un motiv în plus ca să-mi placă Planul Suvorov. Ne va permite să oprim răspândirea fundamentalismului islamic în republicile noastre de la sud. Îi anihilăm rădăcinile. Oamenii mei din sud mi-au raportat că, în caz de luptă, probabil că nu o să putem pune nici o bază pe diviziile noastre musulmane.

Generalul din Baku nu găsi necesar să-l contrazică.

— Împuțiii dracului, mârîi el. Se înrăiesc pe zi ce trece. În loc să mă ocup de apărarea sudului, jumătate din vreme mi-o petrec înăbușind revoltele religioase de la Tașkent, Samarkand și Așhabad. Ce mi-ar mai plăcea să-i dau una în cap nenorocitului ăsta de Partid al lui Allah chiar la el acasă.

— Așadar, reluă discuția mareșalul Kozlov, avem trei aspecte pozitive. Este realizabil datorită graniței foarte lungi și expuse și a haosului existent acolo; ne-ar aduce petrol pentru o jumătate de secol și i-ar termina odată pentru totdeauna pe toți predicatorii fundamentalști. Ce ar fi contra...?

— Ce ne facem cu reacția Occidentului? Întrebă generalul parașutist. Americanii ar putea declanșa al treilea război mondial pe chestia asta.

— Nu prea îmi vine să cred, îl contrazise adjunctul GRU care, după ani de studii, avea mai multă experiență în legătură cu Occidentul decât toți cei de față. Politicienii americani depind foarte mult de opinia publică și pentru cei mai muți americani nici un rău ce li s-ar putea întâmpla iranienilor nu ar fi desul de mare ca să-i satisfacă. Mă refer la masele largi de americani.

Erau toți patru la curent cu recente evenimente din Iran. După moartea ayatolahului Khomeini și o perioadă de aprige conflicte politice interne la Teheran, succesiunea o preluase sângerosul judecător islamic Khalkhali pe care americanii îl văzuseră ultima oară jubilând asupra cadavrelor concetățenilor lor, recuperate din deșert după tentativa eșuată de salvare a ostaticilor din ambasada Statelor Unite.

Khalkhali căutase să-și apere ascendentul de fragil instigând la instaurarea unui regim de teroare în interiorul Iranului și folosind în acest scop mult temutele Patrule ale Sîngelui, Gasht-e-Sarallah. Până la urmă, văzînd că aceste Gărzi Revoluționare amenințau să-i scape de sub control, se hotărâse să-i exporte pe cei mai violenți dintre ei pentru a comite o serie de atrocități teroriste în afara țării, împotriva cetățenilor și posesiunilor americane din orientul Mijlociu și din Europa, campanie ce ocupase atenția întregii omeniri în cea mai mare parte a celor șase luni precedente.

În momentul în care cei cinci militari sovietici se adunaseră pentru a discuta invadarea și ocuparea Iranului, Khalkhali era urât atât de populația țării sale, care ajunsese să se sature până peste cap de Sfînta Teroare, cât și de întregul Occident.

— Părerea mea este, reluă discuția adjunctul GRU, că dacă vrem să-l

spânzurăm pe Khalkhali, publicul american ar fi de-a dreptul fericit să ne ofere frânghia. Sigur că Washingtonul o să fie indignat dacă o să intrăm peste ei, dar kongresmanii și senatorii ascultă cu toții ceea ce vorbesc oamenii de la ei de acasă și or să se îngheșuie să-l sfătuiască pe Președinte să fie mai reținut. Și nu trebuie să uităm că, după câte se parc, zilele astea suntem prieteni la cataramă.

În jurul mesei se auzi un murmur aprobator, la care se alătură și Kozlov.

— Și atunci de unde o să vină opoziția? întrebă el.

— Părerea mea este, continuă adjunctul GRU, că dacă îi vom pune pe americani în fața unui *fait accompli*, în nici un caz nu va veni de la Washington. Cred mai degrabă că o să vină de la Novaia Ploșciad; omul nostru din Stavropol o să fie categoric împotriva.

Novaia Ploșciad sau Piața Nouă este sediul Comitetului Central din Moscova, iar Stavropolul reprezenta o referință nu prea reverențioasă la adresa Secretarului General, Mihail Gorbaciov, originar de acolo.

Cei cinci militari aprobă posomorâți. Adjunctul GRU insistă asupra punctului său de vedere.

— Știm cu toții că de când blestematul ăsta de Cormack a devenit mare vedetă în Rusia la Vnukovo, acum un an, echipe ale Ministerelor Apărării din ambele țări elaborează detaliile pentru încheierea unui tratat de reducere drastică a înarmării. Peste două săptămâni Gorbaciov o să meargă în America și o să încerce să-l semneze ca să își facă rost de suficiente resurse pentru dezvoltarea industriei petroliere pe plan intern. Atâta vreme cât va fi convins că își poate face rost de petrol în felul acesta, de ce credeți că ar fi dispus să renunțe la neprețuitul lui tratat și să ne dea nouă aprobarea să invadăm Iranul?

— Și dacă reușește cu tratatul, oare Comitetul Central o să fie de acord să-l ratifice? întrebă generalul din Baku.

— Comitetul Central e acum în mâinile lui, îi răspunse Kozlov. În ultimii doi ani a eliminat din el aproape toată opoziția.

Conferința se încheie cu această notă pesimistă și resemnată. Copiile Planului Suvorov au fost strânse și încuiate în seiful mareșalului, iar generalii s-au întors la posturile lor pregătiți să păstreze tăcerea, să stea la pândă și să aștepte.

Cu două săptămâni mai târziu, Cyrus Miller se afla și el în conferință, dar numai cu o singură persoană, prieten și coleg de-o viață. Cyrus Miller și Melville Scanlon se cunoscuseră în timpul războiului din Crimeea, când tânărul Scanlon, antreprenor din Galveston, își investise firavele venituri în câteva tancuri petroliere.

Miller obținuse de la Forțele Aeriene ale SUA un contract de furnizare și livrare a noului său combustibil pentru avioanele cu reacție. Livrarea avea să aibă loc în docurile din Japonia, de unde urma să fie preluat de petrolierele marinei, care aveau să-l predea Coreei de Sud asediate. Miller îi trecuse contractul lui Scanlon, iar acesta făcuse adevărate minuni ducându-și ligheanele ruginite prin Canalul Panama pentru a prelua AVTUR-ul din California și a-l expedia de cealaltă parte a Pacificului. Folosind aceleași nave pentru a aduce țiței și stocuri de materiale din Texas înainte de a prelua marfa

destinată Japoniei, Scanlon își asigurase transportul de marfă pe tot parcursul, iar Miller primise mari cantități de materii prime din care să prepare AVTUR. Echipajele de pe trei dintre petroliere pieriseră în Pacific, dar nimeni nu avusese curiozitatea să întrebe de ce iar Miller și Scanlon se umpluseră de bani, după care Miller le vânduse în cele din urmă militarilor licența.

Scanlon continuase și ajunsese agent și armator, ocupându-se de achiziționarea și transportul țițeiului din toată lumea, mai ales din Golful Persic până în America. După 1981, Scanlon o cam încurcase atunci când saudiții impuseseră ca toate expedierile din Golf să fie efectuate pe nave sub pavilion arab, politică pe care însă reușiseră să o pună în aplicare numai la transportarea cotei de participare, adică a fracțiunii care aparținea țării producătoare, nu și în ceea ce privește companiile producătoare.

Însă Scanlon se ocupa de transportarea în America tocmai a acestei cote de participare a saudiților și fusese constrâns să renunțe și obligat să își vândă sau să își închirieze petrolierele saudiților sau kuwaitienilor la prețuri cu totul neatrăgătoare. Supraviețuise, însă n-avea nici urmă de simpatie pentru Arabia Saudită. Îi mai rămăseseră totuși câteva tancuri petroliere care circulau pe ruta Golf—Statele Unite, transportând mai ales țiței Aramco, care izbutise să scape de restricția impusă de saudiți.

Miller stătea în locul lui preferat de la fereastră și se uita la orașul Houston care se întindea dedesubt. Faptul că se afla atât de sus, deasupra restului umanității, îi dădea un sentiment de atotputernicie divină. În cealaltă parte a încăperii, Scanlon stătea rezemat în fotoliul comod de piele și bătea darabana în raportul Dixon asupra petrolului pe care tocmai îl terminase de citit. La fel ca Miller, știa foarte bine că țițeiul din Golf tocmai ajunsese la 20 de dolari barilul.

— Sunt într-un tot de acord cu tine, dragul meu prieten. Nu se poate în nici un caz ca SUA să ajungă într-o bună zi să depindă de prăpădiții ăștia. Și Washingtonul ce dracu' își închipuie că face? Aia de acolo chiar au orbit cu toții?

— N-o să ne vină nici un ajutor de la Washington, Mel, îi răspunse Miller calm. Dacă ai de gând să schimbi lucrurile câtă vreme ești în viață, atunci e mai bine să te ocupi singur de ele. Am învățat prea bine lecția asta și ne-a costat extrem de scump.

Mel Scanlon își scoase batista și își șterse transpirația de pe frunte. Cu tot aerul condiționat din cabinetul lui Miller, Scanlon avea tendința de a asuda permanent. Spre deosebire de Miller, prefera costumul texan obișnuit — pălărie Stetson, cravată bolo, ac de cravată și cataramă Navajo și cizme cu tocurile înalte. Din nefericire, nu prea avea înfățișare de crescător de vite pentru că era scund și gras; dar în spatele imaginii de băiat bun se ascundea un creier ager, isteț și viclean.

— Nu prea văd cum ai putea să schimbi amplasarea acestor rezerve imense, se răsti el la Miller. Terenurile petroliere de la Hasa sunt în Arabia Saudită, asta-i realitatea.

— Nu, nu amplasarea lor geografică. Ci controlul lor politic, îi răspunse Miller, și prin urmare capacitatea de a dicta prețurile țițeiului din Arabia Saudită și, deci, a celui mondial.

— Controlul *politic*? Te referi la o altă turmă de arabi?

— Nu, mă refer la noi, zise Miller. La Statele Unite ale Americii. Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să avem controlul asupra prețului mondial al

petrolului și să-l fixăm la un nivel pe care să ni-l putem permite, iar asta înseamnă să avem controlul asupra guvernului din Riad. Coșmarul ăsta de a fi mereu la cheremul câtorva păstori de capre a durat destul de mult. Trebuie să înceteze, iar Washingtonul nu are de gând să ia nici o măsură. Dar ce am eu aici ar putea.

Luă un vraf de hârtii de pe birou, legate frumos în niște coperți de carton, pe care nu era nici o etichetă. Scanlon făcu o strâmbătură.

— Mai lasă-mă în pace cu rapoartele astea, Cy, protestă el.

— Citește, insistă Miller, deschide-ți mintea.

Scanlon oftă și deschise dosarul. Titlul de pe prima pagină suna foarte simplu:

DISTRUGEREA ȘI CĂDEREA CASEI DE SAUD

— Sfinte Sisoie! exclamă Scanlon.

— Nu, îi răspunse Miller. Sfântă teroare. Citește.

Islam: Religia islamică a fost stabilită prin învățăturile Profetului Mahomed cam pe la anul 622 A.D., iar astăzi cuprinde între opt sute de milioane și un miliard de adepți. Spre deosebire de creștinism, nu are preoți hirotonisiți; liderii religioși sunt laici respectați pentru calitățile lor morale sau intelectuale. Doctrinile lui Mahomed sunt expuse în Coran.

Secte: 90% dintre musulmani fac parte din ramura sunni (ortodoxă). Cea mai importantă minoritate o reprezintă secta šiită (partizană). Diferența capitală dintre acestea constă în faptul că sunniții se conduc după afirmațiile consemnate ale Profetului, cunoscute sub numele de Hadith (tradiții), în timp ce šiții se conduc după și acordă infailibilitate divină oricui se întâmplă să fie conducătorul lor curent sau immam. Bastioanele šiismului sunt Iranul (93%) și Irakul (55%). 6% dintre locuitorii Arabici Saudite sunt šiți, minoritate persecutată, plină de ură, al cărei lider se află în ilegalitate, și care lucrează mai mult în jurul terenurilor petroliere de la Hasa.

Fundamentalism: Deși există fundamentalisti și printre sunniți, patria fundamentalimului o reprezintă secta šiită. Această adevărată sectă în cadrul sectei propovăduiește respectarea absolută a Coranului, așa cum a fost ea predicată de răposatul ayatollah Khomeini, care nu a fost încă înlocuit.

Hezbollah: În Iran adevăratul crez de bază fundamentalist este urmat de armata de fanatici care se autointitulează Partidul lui Dumnezeu sau Hezbollah. În alte părți fundamentalistii acționează sub alte denumiri, dar Hezbollah ajung pentru scopurile acestui raport.

Scopuri și crezuri: Filosofia de bază impune ca *totalitatea* islamului să fie readusă și, în final, toată omenirea adusă la supunerea față de voința lui Allah, așa cum a fost ea interpretată și cerută de Khomeini. În acest scop trebuie îndeplinite o serie de condiții necesare, dintre care doar trei prezintă interes pentru noi. Toate guvernele musulmane existente în prezent sunt nelegitime pentru că nu sunt fundamentate pe supunerea necondiționată față de

Allah — adică față de Khomeini; orice coexistență între Hezbollah și guvernele musulmane laice este de neconceput; datorită divină a sectei Hezbollah este de a-i pedepsi cu moartea pe toți răufăcătorii care se împotrivesc islamului din întreaga lume, dar mai ales pe ereticii din cadrul islamului.

Metode: Hezbollah a decretat de multă vreme că pentru îndeplinirea acestui scop final nu va da dovadă de îndurare, compasiune, milă, reținere sau iertare — mergând chiar până la autosacrificiu. Ei numesc aceasta Teroarea Sfântă.

Propunere: Fanaticii șiiți să fie inspirați, raliați, activați, organizați și ajutați să îi masacreze pe cei șase sute de membri conducători care controlează Casa de Saud pentru a distruge în acest fel dinastia și, odată cu ea, guvernul de la Riad, care urmează să fie apoi înlocuit cu unul dintre prinții mărunți dispus să accepte ca terenurile petroliere de la Hasa să continue să fie ocupate militar de America și care să stabilească prețul petrolului la un nivel „sugerat” de SUA.

— Cine dracu' a scris chestia asta? întrebă Scanlon lăsând din mână raportul din care citise doar prima jumătate.

— Un individ pe care l-am folosit drept consultant în ultimele douăsprezece luni, îi răspunse Miller. Vrei să-l cunoști și tu?

— E aici?

— Afară. A sosit acum zece minute.

— Bineînțeles că vreau, zise Scanlon. Ia să vedem și noi cine e maniacul acesta.

— Așteaptă o clipă, îi spuse Miller.

Cu mult înainte ca profesorul John Cormack să fi părăsit cariera universitară pentru a intra în viața politică în calitate de deputat al Statului Connecticut, familia Cormack avea obiceiul să-și petreacă vacanțele de vară într-o casă de pe insula Nantucket. În urmă cu treizeci de ani când venise acolo pentru prima dată, însoțit de proaspăta lui mireasă. Cormack un tânăr profesor iar Nantucket, care nu ajunsese faimos ca Martha's Vineyard sau Cape Cod. Îl vrăjise prin simplitatea și aerul curat al vieții sale.

Aflat la est de Martha's Vineyard, aproape de litoralul statului Massachusetts, Nantucket avea pe atunci tradiționalul sat de pescari, cimitirul indian, vânturile înviorătoare și plajele aurii, câteva căsuțe de vacanță și cam atât. Exista destul de mult teren viran și tânăra pereche își strânsese cureaua și economisise atâta cât să-și cumpere un lot de patru acri la Shawkemo, care se întindea de-a lungul fâșiei de la Plaja Copiilor, pe marginea lagunei aproape închise numite simplu Portul. John Cormack își construise aici o cabană din scânduri înnegrite de vreme, cu șindrilă de lemn pe acoperiș și mobilă grosolană, carpete și cuverturi matlasate din petice multicolore.

Cu vremea banii se înmulțiseră și le dăduseră posibilitatea de a-i aduce îmbunătățiri și de a construi anexe. Când a venit și a anunțat pentru prima dată la Casa Albă că avea de gând să-și petreacă în continuare vacanțele la Nantucket, asupra vechii case s-a abătut un mic uragan. De la Washington au sosit o seamă de experți care s-au uitat îngroziți la lipsa de spațiu, lipsa de

securitate, lipsa de comunicații... S-au întors și au spus da, domnule Președinte, ar fi minunat; doar că va trebui să construim spații de cazare pentru o sută de oameni din Serviciul Secret, să amenajăm un teren pentru elicopter, ne-ar mai trebui și niște cabane pentru oaspeți, pentru secretare și femeile de serviciu care să aibă grijă de curățenia din casă — era exclus ca Myra Cormack să continue să facă singură patul — oh, și poate și una sau două antene parabolice pentru cei de la comunicații... Președintele Cormack preferase să lase totul baltă.

Apoi, în noiembrie, se hotărâse să riște cu omul de la Moscova și îl invitasă pe Mihail Gorbaciov la Nantucket ca să-și petreacă acolo un week-end mai prelungit. Iar rusului îi plăcuse ideea la nebunie.

Specialiștii KGB-ului fuseseră tot atât de consternați ca și cei de la Serviciul Secret, dar cei doi lideri rămăseseră de neclintit. Bine încotoșmănați, ca să reziste vântului mișcător ce bătea dinspre Nantucket Sound (rusul îi adusese cadou americanului o căciulă de samur) au făcut împreună lungi plimbări pe plajă, în timp ce o parte din agenții KGB și ai Serviciului Secret se țineau discret după ei, alții se ascundeau în iarba pălită și murmurau în emițătoare, un elicopter își croia drum prin rafalele de deasupra și o navă de patrulare a gărzii de coastă se legăna în larg.

Însă nimeni nu a încercat să omoare pe nimeni. Cei doi bărbați de stat s-au plimbat neanunțați prin orașul Nantucket, iar pescarii de la Straight Wharf le-au arătat homarii și scoicile pe care tocmai le prinseseră. Gorbaciov le-a admirat captura, le-a făcut cu ochiul și le-a zâmbit, apoi au băut cu toții o bere la barul din docuri și s-au întors la Shawkempo pe jos. Arătau, cum mergeau împreună, ca un bulldog lângă o barză.

Noaptea, după homarii fierbinți de la cabană, au venit și experții în apărare ai fiecărei părți, împreună cu interpreții, ca să elaboreze ultimele puncte principale și să redacteze comunicatul final.

Marți s-a dat aprobarea ca să intre și presa — existase încă de la început o prezență simbolică care făcuse fotografii și notase ce se discuta pentru că, la urma urmelor, *erau* în America, dar marți au sosit batalioane. La amiază, cei doi bărbați au ieșit pe veranda de lemn și Președintele a dat citire comunicatului prin care se anunța ferm hotărârea de a prezenta Comitetului Central și Senatului un acord radical care prevedea o gamă largă de reduceri ale forțelor convenționale atât în interiorul celor două țări cât și în toată lumea. Mai urmau să fie puse la punct unele probleme legate de verificare, care intrau în atribuțiile tehnicienilor, iar detaliile concrete în legătură cu tipurile de armament și cantitățile care urmau să fie dezafectate, trecute în conservare, radiate sau neelaborate aveau să fie anunțate ulterior. Președintele Cormack a vorbit despre pace cu onoare, pace cu securitate și pace cu bune intenții. Secretarul Gorbaciov l-a aprobat dând viguros din cap în timpul traducerii. Atunci nu a făcut nimeni nici o referire, cu toate că presa s-a ocupat mai apoi pe larg de acest aspect, la faptul că, în lumina deficitului bugetar al Statelor Unite, a haosului economic sovietic și a crizei petrolului care se profila la orizont, practic nici una dintre cele două superputeri nu mai putea să își permită continuarea cursei înarmărilor.

La două mile depărtare, în Houston, C'yrus V. Miller stinse televizorul și își

îndreptă privirea spre Scanlon.

— Omul ăsta vrea să ne lase goi pușcă, zise el fără să ridice glasul, dar plin de venin. Omul ăsta e periculos. Omul ăsta e un trădător.

După ce își reveni, se îndreptă către intercomul de pe birou.

— Louise, vrei, te rog, să-l poștești acum pe Colonelul Easterhouse!

Cineva a spus cândva: Toți oamenii visează dar cei mai periculoși sunt aceia care visează cu ochii deschiși. Colonelul Robert Easterhouse stătea în eleganta cameră de primire de la ultimul etaj al clădirii Pan-Global și se uita pe fereastră la panorama orașului Houston. Dar ochii săi albastru deschis vedeau bolta cerească și nisipurile de culoare ocru ale Nejdului și visau să controleze venitul de pe terenurile petroliere de la Hasa în folosul Americii și al întregii omeniri.

Colonelul Easterhouse se născuse în 1945 și nu avea decât trei ani atunci când tatăl său acceptase postul de profesor la Universitatea Americană din Beirut. În zilele acelea capitala libaneză era un adevărat paradis, eleganță cosmopolită, bogată și tihnită. Urmase o vreme cursurile unei școli arabe, avusese tovarăși de joacă francezi și arabi; când familia se întorsese înapoi în Idaho, avea deja treisprezece ani și cunoștea trei limbi: engleza, franceza și araba.

Ajuns în America, tovarășii de școală i se păreau superficiali, frivoli și uluitor de ignoranți, obsedați de rock'n'roll și de un tânăr cântăreț pe nume Presley. Râdeau de el atunci când le povestea despre unduirea cedrilor, forturile cruciaților și scânteile focurilor de tabără ale druzilor plutind prin trecătorile muntelui Chouf. Așa că a fost obligat să se îndrepte către cărți și, mai ales, către *Cei șapte stâlpi ai înțelpciunii* lui Lawrence din Arabia. La optsprezece ani abandonase colegiul și fetele de acasă și se înrolase voluntar în Divizia 82 Aeropurtată. La moartea lui Kennedy era încă la instrucție.

Timp de zece ani a fost parașutist, cu trei deplasări în Vietnam, de unde se întorsese în 1973 odată cu ultimele trupe. Când pierderile sunt mari atunci și promovarea este foarte rapidă, iar el devenise cel mai tânăr colonel din divizia 82 atunci când rămăsese infirm nu în luptă, ci într-un accident stupid. Avea de executat un salt de antrenament în deșert; zona trebuia să fie netedă și nisipoasă, iar vântul să bată cu o viteză de cinci noduri. Dar, ca de obicei, ofițerii de la Statul Major prevăzuseră totul anapoda. Vântul era de peste treizeci de noduri la nivelul solului; parașutiștii fuseseră izbiți de stânci și torente. Trei muriseră, douăzeci și șapte fuseseră răniți.

Radiografiile făcute ulterior aveau să arate că oasele piciorului drept al lui Easterhouse erau ca niște chibrituri împrăștiate pe o bucată de catifea neagră. În 1975 urmărise de pe patul spitalului retragerea stânjenitoare a ultimelor trupe americane din ambasada din Saigon — buncherul lui Bunker, cum îl știa de la ofensiva Teților. Cât a stat în spital i-a căzut întâmplător în mână o carte despre computere și și-a dat imediat seama că mașinile acestea reprezentau drumul cel mai sigur spre putere: un mijloc de a corecta nebunia lumii și de a readuce ordinea și sănătatea mintală în haosul și anarhia existente, în cazul în care erau folosite cum se cuvine.

A părăsit armata, a intrat la colegiu și și-a luat diploma în computere, s-a angajat timp de trei ani la Honeywell, apoi s-a mutat la IBM. Era în 1981, petro-

dolarul saudit ajunsese la puterea maximă, Aramco angajase IBM-ul ca să construiască pentru ei niște sisteme computerizate perfecte cu ajutorul cărora să poată controla producția, fluxul, exportul și, mai presus de toate, redevențele din tot monopolul lor de operații din Arabia Saudită. Cum vorbea fluent araba și se dovedise un geniu în domeniul computerelor, Easterhouse era „perfect”. Își petrecuse cinci ani apărând interesele firmei Aramco în Arabia Saudită și ajunsese specialist în sistemele de securitate computerizată împotriva fraudelor și a furturilor. În 1986, odată cu prăbușirea cartelului OPEC, puterea trecuse din nou în mâinile consumatorilor iar saudiții, simțindu-se lăsați în voia soartei, l-au vânat pe geniu cel infirm al computerelor, oferindu-i o avere ca să lucreze pentru ei în loc de IBM sau Aramco.

Easterhouse cunoștea țara și istoria ei la fel de bine ca oricare dintre băștinași. Încă din copilărie îl încântaseră povestirile despre întemeietor, șeicul nomad Abdal Aziz al Sadd, cel care, năvălind din deșert, luase cu asalt Fortăreața Musmak din Riad și își începuse astfel marșul glorios către putere. Se minunase întotdeauna de iscusința cu care, în cei treizeci de ani ai domniei sale, Abdal Aziz cucerise toate cele treizeci și șale de triburi din țară, unind astfel Nejd-ul cu Hejaz-ul și Hadhramant-ul, și prin căsătoria cu fiicele dușmanilor învinși reunise toate triburile acestea într-o singură națiune — sau cel puțin un simulacru.

Apoi Easterhouse ajunsese să cunoască realitatea și admirația i se transformase în dezamăgire. Postul pe tare îl ocupa la IBM îi cerea să prevină și să detecteze fraudele prin computer. Cu ajutorul unor sisteme născocite de fantasticii magicieni imberbi din America, supraveghea traducerea producției operative de petrol în limbajul contabil și, în final, în bilanțuri bancare, creând sisteme garantate apte de a fi integrate în structura ministerului de finanțe saudit. Risipa și corupția năucitoare îi sădiseră în spiritul puritan convingerea că într-o bună zi avea să ajungă să înlăture rezultatul unui capriciu al soartei care voise ca această uriașă bogăție și putere să încapă pe mâinile unui popor atât de corupt; și că el avea să fie cel care va reinstaura ordinea și va corecta dementele dezechilibre din Orientul Mijlociu pentru ca acest neprețuit dar al Domnului care era petrolul să fie folosit în primul rând de Lumea Liberă și de-abia după aceea de celelalte popoare de pe glob.

Ar fi putut să-și folosească talentele înnăscute pentru a-și aduna o avere imensă din veniturile petroliere, așa cum făceau toți prinții băștinași, dar convingerile sale morale i-o interziceau. Prin urmare, pentru a-și putea împlini visul, avea nevoie de sprijinul, girul și capitalul unor persoane puternice și influente. Iar Cyrus Miller îl chemase acum ca să dărâme edificiul acela corupt și să-l predea Americii. Tot ce mai avea de făcut, era să-i convingă pe barbarii ăștia de texani că el era omul de care aveau ei nevoie.

— Colonele Easterhouse? Glasul mios al Louisei îl întrerupse din reverie. Domnul Miller vă pofteste să intrați.

Se ridică și rămase câteva clipe sprijinit în baston până i se liniști durerea din picior, apoi o urmă în cabinetul lui Miller. Îl salută pe acesta plin de deferență și fu prezentat lui Scanlon. Miller intră numaidecât în subiect.

— Colonele, aș vrea ca prietenul și colegul meu de față să fie convins la fel ca și mine de posibilitatea punerii în practică a proiectului dumitale. Am mare respect pentru judecata lui și aș vrea să intre și el în afacerea aceasta.

Complimentul îl flată pe Scanlon dar Easterhouse își dădu imediat seama

că nu era decât o minciună. Miller n-avea pic de respect pentru judecata lui Scanlon, avea însă nevoie de navele acestuia pentru a importa în secret armamentul necesar pentru lovitura de stat.

— Ați citit raportul meu, domnule? îl întrebă Easterhouse pe Scanlon.

— Chestia cu tipii ăia Hez-Boll-Ah, da. Dar e tare încâlcită și plină de nume caraghioase. Cum crezi că ai să-i poți folosi ca să răstorni monarhia? Și, ce-i mai important, cum ai să predai Americii terenurile petrolifere de la Hasa?

— Domnule Scanlon, ca să controlezi terenurile petrolifere de la Hasa și să direcționezi producția lor spre America este absolut necesar ca în primul rând să controlezi guvernul de la Riad, aflat la sute de mile depărtare. Guvernul acesta trebuie neapărat transformat într-o marionetă condusă în întregime de consilierii americani. America n-are cum să răstoarne direct Casa de Saud — reacția arabă ar fi imposibilă. Planul meu prevede incitarea unui mic grup de fundamentalisti islamici, devotați Teroarei Sfinte, care să îndeplinească acțiunea respectivă. Ideea că susținătorii lui Khomeini dețin controlul asupra peninsulei saudite va stârni valuri de panică în întreaga lume arabă. Din Oman până la sud, din Emirate până în Kuwait, din Siria, Irak, Iordania, Liban, Egipt și Israel vom fi imediat copleșiți cu cereri, directe sau indirecte, ca America să intervină pentru ai salva pe toți de Sfânta Teroare.

Deoarece în ultimii doi ani m-am ocupat de punerea în funcțiune a unui sistem computerizat de securitate internă pentru saudiți, știu bine că un astfel de grup de fanatici ai Sfintei Terori există și că el este condus de un imam. Aceștia nutresc o ură patologică față de rege și de frații acestuia — Mafia locală cunoscută sub numele de Al-Fahd — ca și față de toți ceilalți vreo trei mii de prințșori înrudiți care formează dinastia. Imamul i-a înfierat public pe acești Prostituați ai Islamului, Pîngăritori ai Sfintelor Locuri de la Mecca și Medina. Bineînțeles că a trebuit să se ascundă, dar eu pot să îi asigur securitatea atâta vreme cât o să avem nevoie de el pentru că am posibilitatea de a șterge din computerul central toate informațiile referitoare la ascunzătoarea sa. De altfel, am și stabilit deja un contact cu el — printr-un membru dezamăgit al omniprezentei și mult urâtei Poliții Religioase, Mutawain.

— Dar ce interes avem noi ca să dăm Arabia Saudită pe mâna acestor lunatici? întrebă Scanlon. Cu venitul actual al Arabici Saudite, de trei sute de milioane de dolari SUA pe zi — drace, or să facă un prăpăd absolut.

— Exact. Și nici măcar lumea arabă n-o să poată să tolereze așa ceva. Toate statele din zonă, cu excepția Iranului, au să apeleze la intervenția Americii. Se vor face presiuni puternice asupra Washingtonului ca să-și trimită de urgență Forțele de Intervenție Rapidă la baza pe care o are deja pregătită în Oman și în Peninsula Musadan, și de acolo în capitala Riad, și în Dhahran și Bahrein, ca să asigure terenurile petroliere înainte ca acestea să fie distruse pentru totdeauna. Iar după aceea vom fi obligați să rămânem în continuare ca să împiedicăm repetarea acestei acțiuni.

— Și cu tipul ăsta, cu imamul, ce-o să se întâmple? se interesă Scanlon.

— O să moară, îi răspunse Easterhouse liniștit, și o să fie înlocuit de unul din prinții mai neînsemnați ai dinastiei, care o să scape din masacru deoarece va fi răpit și reținut la mine acasă tocmai în acest scop. Îl cunosc foarte bine — are educație occidentală, este pro american, slab, nehotărit și bețiv. Va da însă legitimitate apelurilor lansate de ceilalți arabi pentru că va transmite și el unul, prin radio, de la ambasada noastră din Riad. Fiind unicul sprăviețuitor al

dinastiei, are tot dreptul să facă apel la intrvenția Americii pentru reinstaurarea legitimității. Și după aceea are să rămână pe veci omul nostru.

Scanlon rămase o vreme, gânditor, apoi reveni la ceea ce-l interesa.

— Și cu ce o să ne alegem noi din toată treaba asta? Nu mă refer la SUA, ci la *noi*.

Miller interveni în discuție. Îl cunoștea prea bine pe Scanlon și știa cum avea să reacționeze.

— Mel, dacă prințul ăsta o să conducă la Riad și o să fie sfătuit în permanență de colonelul de față, monopolul lui Aramco va lua sfârșit. Se vor încheia contracte noi, de transport, de import, de rafinare. Și ia ghici, cine va fi la capătul liniei?

Scanlon dădu din cap aprobator.

— Și când ai plănuit să aibă loc acest... eveniment?

— Probabil că știți că atacul asupra Fortăreței Musmak a avut loc în luna ianuarie a anului 1902, iar noul regat a fost înființat în 1932, le explică Easterhouse. Peste cincisprezece luni, în primăvara anului 1992, regele urmează să celebreze împreună cu toți membrii curții cea de-a nouăzecea aniversare a atacului și jubileul de diamant al regatului. S-au făcut deja planuri pentru organizarea unei ceremonii de multe milioane de dolari, care urmează să fie urmărită prin televiziune de spectatorii din toată lumea. În acest scop s-a purces deja la construirea unui stadion acoperit. Eu răspund de toate sistemele computerizate de securitate — porți, uși, ferestre, aer condiționat. Cu o săptămână înainte de scara cea mare va avea loc o repetiție generală la care urmează să participe principalii șase sute de membri ai Casei de Saud, adunați din toate colțurile lumii. În momentul acela vor aranja să dea lovitura Sfinții Teroriști. După ce vor fi intrat cu toții, ușile au să fie încuiate prin computer; cei cinci sute de soldați din garda regală au să aibă munițiile defecte. Iar acestea, împreună cu mitralierele de care au nevoie cei din secta Hezbollah, urmează să fie importate pe navele dumitale.

— Și la sfârșit?

— La sfârșit, domnule Scanlon, din Casa de Saud are să se aleagă praful. Și din teroriști la fel. Stadionul are să ia foc, iar camerele de luat vederi au să continue transmisia până când au să se topească în flăcări. Apoi noul ayatollah, autoproclamatul imam în viață, moștenitorul spiritului și al sufletului lui Khomeini, va apărea la televizor pentru a anunța omenirii planurile sale, omenirii care tocmai a urmărit ce s-a întâmplat pe stadion. Ceea ce, sunt sigur, va face să curgă imediat apelurile către Washington.

— Colonele, zise Miller, la cât crezi că se ridică finanțarea?

— Pentru începerea imediată a planificării anticipate, un milion de dolari. Mai târziu, două milioane pentru achiziții din străinătate și șperțuri în valută. În Arabia Saudită — nimic. Pot face rost de un fond de câteva miliarde de riali cu care să acoperim toate achizițiile și mituirile pe plan local.

Miller dădu din cap aprobator. Ciudatul vizionar nu cerea decât o nimica toată pentru ceea ce avea să realizeze.

— O să am grijă să primești acești bani, colonele. Acum, dacă nu te superi, te-aș ruga să aștepti puțin afară. Mi-ar face plăcere să vii la mine la masă după ce terminăm.

Colonelul Easterhouse se întoarse să plece și se opri o clipă la ușă.

— Există sau s-ar putea să existe totuși o problemă. Singurul factor incon-

trolabil pe care îl pot prevedea. După câte se pare, Președintele Cormack este foarte hotărât să încheie un nou tratat cu Kremlinul. Probabil că acesta nu va putea să supraviețuiască dacă noi o să punem stăpânire pe peninsula saudită. Un om ca Președintele s-ar putea chiar să refuze să trimită Forțele de Intervenție Rapidă.

După plecarea colonelului, Scanlon se porni pe înjurături, făcându-l pe Miller să se încrunte.

— Știi că s-ar putea să aibă dreptate, Cy? Doamne, Dumnezeu, dacă Odell era la Casa Albă!

Președintele Cormack îl alesese personal pe Michael Odell, dar vicepreședintele era și el texan, ajuns milionar prin forțe proprii și cu vederi mult mai de dreapta decât Cormack. Cuprins de o neobișnuită pasiune, Miller se întoarse și-l prinse de umăr pe Scanlon.

— Mel, m-am tot rugat Atotputernicului în privința acestui om — de multe, de nenumărate ori. Și i-am cerut un semn. Iar prin acest colonel și prin spusele sale de adineauri, Domnul mi-a dat semnul pe care i l-am cerut. Cormack trebuie să plece.

La nord de Las Vegas, capitala jocurilor de noroc din Nevada, se află uriașul teren al Poligonului Forțelor Aeriene de la Nellis, unde în mod cert jocurile de noroc nu sunt înscrise pe agendă. Pentru că această bază întinsă pe 11.274 acri deservește cel mai secret poligon de încercare a armamentului din Statele Unite, Poligonul de încercare Tonopah. Orice avion particular care ar încerca să pătrundă deasupra celor 3.012.770 de acri ai terenului de testare în timpul vreunei încercări, ar primi un singur avertisment înainte de a fi doborât.

Aici, într-o dimineață senină și rece a lunii decembrie 1990, două grupuri de oameni debarcau dintr-un convoi de limuzine pentru a asista la testarea și demonstrarea unei noi arme revoluționare. Din primul grup făceau parte fabricanții rachetei cu multiple lansări care reprezenta baza sistemului. Aceștia erau însoțiți de reprezentanți ai celor două firme asociate care construiseră rachetele și programele electronice/avioane încorporate în armă. Ca majoritatea computerelor moderne, Despot, distrugătorul de tancuri cel mai sofisticat, nu era un dispozitiv simplu, ci cuprindea o întreagă rețea de sisteme complexe care, în acest caz, proveneau de la trei firme separate.

Peter Cobb era directorul administrativ și principalul acționar al firmei Zodiac VBL, Inc. specializată în vehicule blindate de luptă — de unde și inițialele din numele firmei. Atât pentru el personal, cât și pentru firma pe care o conducea, care perfecționase Despotul timp de șapte ani pe propria sa cheltuială, totul depindea de acceptarea și achiziționarea armei de către Pentagon. Cobb n-avea nici o urmă de îndoială — Despotul depășea cu mult sistemul Pave Tiger și pe mai recentul Tacit Rainbow, elaborate de firma Boeing. Știa că Despotul răspundea unei preocupări constante a strategilor de la NATO — izolarea primului val de tancuri sovietice de toate tipurile de cel de-al doilea val în timpul atacului din Câmpia Centrală germană.

Cobb era însoțit de colegii săi Lionel Moir de la Pasadena Avionics din California, care construisese componentele Kestrel și Goshawk, și Ben Salkind de la ECK Industries, Inc. din Silicon Valley, de lângă Palo Alto, California. Aceștia aveau și ei interese majore, personale și de corporație, în adoptarea

Despotului de către Pentagon. ECK Industries contractase o parte din prototipul bombardierului B2 Stealth, dar acesta era un proiect deja terminat.

După două ore, când totul fusese pus la punct pentru testare, sosea și echipa Pentagonului. Aceasta cuprindea doisprezece oameni, printre care doi generali și grupul tehnic, ale căror recomandări erau vitale pentru decizia pe care avea să o ia Pentagonul. De îndată ce și-au luat și ei locul în fața bateriei de ecrane tv de sub umbrar, s-a purces la efectuarea testului.

Moir începu cu o surpriză. Își invită spectatorii să își întoarcă scaunele și să urmărească deșertul care se întindea monoton și pustiu în apropiere. Spectatorii erau nedumeriți. Moir apăsă pe un buton de pe consola din fața sa. La numai câțiva pași, deșertul începu să erupă. O gheară uriașă de metal răsări pe neașteptate, se întinse înainte și începu să tragă. Din nisipul în care se îngropase singur, imun atât la avioanele de vânătoare cât și la radarul de la sol, își făcu apariția Despotul: un bloc uriaș de oțel cenușiu pe roți și șenile, fără ferestre, independent, autonom, rezistent la orice fel de lovitură directă în afară de obuzele artileriei grele și de bombele de mare capacitate, rezistent la atacurile nucleare, chimice sau biologice. Extrăgându-se din mormântul pe care singur și-l săpase, uriașul se puse pe treabă.

Cei patru oameni care se aflau în interiorul său porniră motoarele care îi alimentau sistemele, traseră ecranele de oțel care îi acoperea hublourile de sticlă armată și scoaseră antena radarului care avea să îi avertizeze asupra atacurilor și antenele cu senzori care aveau să-i ajute la ghidarea rachetelor. Echipa Pentagonului era impresionată.

— Vom presupune, îi anunță Cobb, că primul val de tancuri sovietice a trecut fluviul Elba în Germania de Vest peste cele câteva poduri existente precum și peste alte poduri militare ridicate peste noapte. Forțele NATO se angajaseră în lupta cu primul val, fiind suficiente pentru a le face față. Dar un al doilea val, mult mai numeros, de tancuri rusești se ivește din pădurile Germaniei de Est unde au stat ascunse până atunci și se îndreaptă către Elba. Acestea vor izbuti o străpungere a liniei frontului, urmând să se îndrepte către granița cu Franța. Despoții, desfășurați și îngropați în Germania, pe o linie care pornește dinspre nord spre sud, au ordine precise: descoperirea, identificarea și distrugerea tancurilor inamice.

Cobb apăsă pe un alt buton și în acoperișul VBL-ului se deschise o trapă. Din ea apăru o rampă pe care se afla o rachetă subțire ca un creion, un tub lung de 2,5 metri, cu un diametru, de 50 de centimetri. Racheta își porni motorașul și se avântă în văzduhul azuriu, unde se pierdu rapid pentru că era azurie și ea. Spectatorii își întoarseră privirile spre ecrane, pe care o cameră tv de mare acuratețe urmărea Kestrelul. La înălțimea de cincizeci de metri intră în funcțiune motorul cu reacție turbofan colateral, racheta purtătoare se stinse și se prăbuși desfăcându-se în bucăți, pe laturile proiectilului țâșniră niște aripi scurte și butucănoase și niște eleroane care să-l orienteze. Racheta minusculă începu să zboare ca un avion, continuând totuși să urce în văzduhul de deasupra poligonului. Moir indică un uriaș ecran radar. Brațul circular înconjura discul fără ca pe acesta să apară nici o imagine.

— Kestrelul este alcătuit în întregime din fibre de sticlă, psalmodie Moir cu mândrie. Motorul e construit din derivați ceramici, rezistenți la temperaturi înalte, dar care nu se reflectă pe ecranul radarului. Cu puțină tehnologie „stealth” pe care am introdus-o în el, așa cum vedeți și dumneavoastră, este

complet invizibil, atât pentru ochiul omenesc cât și pentru cel al aparatelor. Iscălitura sa pe radar e doar cât a unui cintezoii. Ba chiar mai puțin. Radarul poate detecta păsările după bătaia aripilor. Kestrel nu bate din aripi iar radarul pe care îl avem aici este cu mult mai sofisticat decât toată aparatura pe care o au sovieticii.

În caz de război, Kestrel, vechiul cu adâncă penetrație, poate pătrunde până la o depărtare între 200 și 500 de mile dincolo de liniile inamice. În cadrul acestui test a atins o altitudine operațională de 4.500 de metri, s-a stabilit la o bătaie a tubului de o sută de mile și a început să se rotească, având o longevitate de zece ore la o sută de noduri. În același timp a început să urmărească electronic ceea ce se întâmplă la sol. Gama lui de senzori a intrat în acțiune. Ca o pasăre de pradă a explorat terenul de sub el, acoperind o circumferință terestră cu diametrul de 70 de mile.

Scannerii lui infraroșii au hăituit vânatul apoi au chestionat radarul cu banda milimetrică.

— Este programat să lovească numai în cazul în care ținta emite căldură, este alcătuită din oțel și se află în mișcare, adăugă Moir. Ținta trebuie să emită suficient de multă căldură pentru a fi tanc și nu automobil, camion sau tren. Nu va lovi un incendiu, o casă în flăcări sau un vehicul parcat deoarece acestea nu se află în mișcare... Din același motiv nu va lovi nici reflectoarele unghiulare sau cărămida, lemnul sau cauciucul, pentru că acestea nu sunt din oțel. Iar acum, domnilor, vă rog să vă uitați la zona de țintă de pe acest ecran.

Spectatorii se întoarseră spre ecranul uriaș, pe care apăreau imaginile transmise de camera de televiziune aflată la o depărtare de o sută de mile. O zonă întinsă prevăzută cu decoruri ca un platou de filmare de la Hollywood. Era plină de pomi artificiali, hangare de lemn, furgonete, camioane și automobile. Din loc în loc ardeau ruguri mari aprinse cu benzină. Apoi un singur tanc autentic începu să se miște, radiocontrolat. De la înălțimea de 4.500 de metri la care se afla, Kestrelul îl observă imediat și intră în acțiune.

— Domnilor, iată noua revoluție de care suntem, pe bună dreptate, foarte mândri. În sistemele precedente, aparatul de vânătoare se arunca imediat în jos asupra țintei, distrugându-se în acest fel și pe el, împreună cu toată această tehnologie extrem de costisitoare. Ceea ce face ca prețul de cost să fie inefficient. Urmăriți însă cum acționează Despotul...

Spectatorii se întoarseră din nou, la timp pentru a putea surprinde străfulgerarea rachetei purtătoare a proiectilului teleghidat Goshawk, lung de un metru, care îndeplinea acum ordinul primit de la Kestrel și se îndrepta asupra țintei pe care i-o comandase acesta. Comentariul fu preluat în continuare de Salkind.

— Goshawk se va înălța la 30.000 de metri, se va răsuci și se va întoarce înapoi. Când va trece pe lângă Kestrel, acest vehicul pilotat de la distanță îi va transmite Goshawkului toate informațiile finale asupra țintei. Computerul de la bordul Kestrelului va stabili poziția exactă a țintei când Goshawk va atinge zero metri altitudine, aproximația fiind de 50 cm. Goshawk va lovi în interiorul cercului. Urmăriți-l acum cum coboară.

Tancul de oțel (un Abrams Marca Unu învechit) înainta zgomotos la atac, mișcându-se printre toate casele, hangarele, camioanele, furgonetele, automobilele, focurile, reflectoarele unghiulare îngropate în zona de țintă și tancurile imitate din cauciuc. O străfulgerare bruscă și Abramsul fu parcă lovit

de un pumn masiv. Aproape ca într-o filmare cu încetinitorul, se turti, marginile îi explodară, tunul i se ridică acuzator spre cer și apoi explodează ca o minge de foc. Sub umbrar se auzi un prelung oftat colectiv.

— Ce artilerie aveți în nasul acestui Goshawk? întrebă un general.

— Nici una, generale, îi răspunde Salkind. Goshawk e ca un pietroi deștept. Se aruncă în jos cu aproape zece mii de mile pe oră. În afară de receptorul prin care primește informațiile de la Kestrel și de radarul minuscul cu ajutorul căruia urmează instrucțiunile pe ultimii 4.500 m până la țintă, nu are nici o altă tehnologie. De aceea și este atât de ieftin. Dar efectul impactului a zece kilograme de oțel combinat cu tungsten asupra tancului, la viteza respectivă, este ca... păi, cam ca atunci când tragi o alică dintr-o armă cu aer comprimat în spinarea unei libărci, de mică distanță. Tancul acesta a oprit de fapt echivalentul a două locomotive Amtrack cu o sută de mile la oră. A fost pur și simplu făcut una cu pământul.

Testul mai dură două ceasuri. Fabricanții făcură dovada că reprogramarea Kestrelului se putea face chiar și în timpul zborului. Când i-au spus să atace structuri de oțel cu apă de fiecare parte, acesta a atacat poduri, dacă i-au schimbat profilul, a lovit trenuri, baraje sau coloane de camioane în mișcare. Singura condiție era ca ținta să fie în mișcare. Când era staționară, Kestrel nu știa să deosebească un camion din oțel de un mic hangar din oțel. Nu recunoștea decât poduri. Dar senzorii lui puteau să străbată ploaia, norii, zăpada, burnița, zloata, ceața și întunericul.

Spectatorii se risipiră pe la mijlocul după-amiezii, iar comitetul de la Pentagon se pregăti să se urce în limuzine ca să ajungă la Nellis, de unde urma să ia avionul spre Washington.

Unul dintre generali se opri să dea mâna cu producătorii.

— Ca tanchist, le spuse el, n-am văzut în viața mea ceva mai înspăimântător. Are votul meu. O să-i bage sigur în toate boalele pe-ăia de pe strada Frunze. E destul de neplăcut să fii vânat de către oameni, dar să ajungi să fii vânat de un robot atât de afurisit la dracu', e un adevărat coșmar!

Ultimul cuvânt îl avu însă unul dintre civili.

— Domnilor, e strălucit. Cel mai bun sistem VBL de distrugere a tancurilor de la mare distanță care există la ora actuală în toată lumea. Dar trebuie să vă spunem că, dacă reușește tratatul acesta nou de la Nantucket, n-o să ajungem să-l mai comandăm niciodată.

Cobb, Moir și Salkind, care se întorceau la Las Vegas în aceeași mașină, își dădură seama că Nantucket îi amenința, la fel ca pe atîția alți mii de oameni din complexul industriei militare, cu ruina totală, a lor personală cât și a firmelor lor.

În ajunul Crăciunului, la Alcantara del Rio n-a muncit nimeni. S-a bătut însă din abundență șf până la ore înaintate. Cînd Antonio ajunsese în sfârșit să-și închidă bărulețul, era trecut de miezul nopții. Unii dinte clienții lui locuiau chiar în sat, dar alții mergeu mai departe, cu mașina sau pe jos, până la cabanele risipite pe dealurile dimprejur. Jose Francisco, numit Pablo, se împleticea pe cărarea din fața casei străinului cel înalt și nu simțea nimic altceva decât o ușoară presiune a bășicii. Înțelegând că nu mai era chip să meargă dacă nu se ușura, se întoarse spre zidul de piatră care înconjura

ograda în care era parcat mini-jeepul Terra Seat, își desfăcu fermoarul de la pantaloni și se adânci în savurarea celei de-a doua mari plăceri pe care o are un bărbat.

Deasupra lui dormea bărbatul cel înalt și visa iarăși visul acela îngrozitor care îl alungase pe aceste melaguri. Trupul îi era scăldat în sudoare în timp ce îl trăia pentru o a suta oară. Gura încleștată i se deschise în somn și scoase un urlet: „Nu... u... u...u!”

Jos, Pablo sări în sus de doi coți și apoi se prăvăli în drum, udându-și pantalonii cei mai buni. Se ridică iute și o porni la goană, cu urina scurgându-i-se pe picioare, cu fermoarul desfăcut, cu mădularul învăluit în chip cu totul neobișnuit într-o gură de aer proaspăt. Dacă străinul cel înalt și voinic avea de gând să devină violent, atunci dumnealui, Jose Francisco Echevarria, cu voia bunului Dumnezeu, n-avea de gând să-i rămână prin preajmă. O fi el politicoș, foarte bine, o fi vorbind el spaniola, dar tot era ceva ciudat cu omul ăsta.

Pe la jumătatea lunii ianuarie a anului următor, un tânăr boboc cobora pe bicicletă strada Sf. Giles din vechiul oraș britanic Oxford, hotărât să-și întâlnească noul îndrumător și să se bucure din plin de prima zi pe care o petrecea la Colegiul Balliol. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni groși de catifea reiată și o jeghetă lungă pentru că era ger, dar ținuse să-și pună pe deasupra roba neagră academică de student al Universității Oxford, care îi flutura în vânt. Avea să afle mai târziu că studenții purtau această uniformă numai atunci când lua masa la cantină, dar acum, ca nou venit, se simțea mândru de ea. Ar fi preferat să locuiască în incinta colegiului, dar familia îi închiriasse o casă spațioasă pe șoseaua Woodstock. Ajuns la Monumentul Martirilor, intră pe strada Magdalena.

În urma lui, nevăzută, se opri o limuzină în care se aflau trei bărbați, doi în față și unul în spate. Acesta din urmă se apleacă spre cei din față.

— E interzis accesul mașinilor pe strada Magdalena. Va trebui să mergeți mai departe pe jos.

Cel care stătea pe locul de lângă șofer înjură în surdină și cobori pe trotuar. Începu să se strecoare cu pași rapizi printre oameni, fără să-l scape din vedere pe biciclistul din față lui. Îndrumată de cel care stătea în spate, limuzina o coti la dreapta pe strada Beaumont, apoi la stânga pe strada Gloucester și iar la stânga pe strada George. Acolo se opri pentru că ajunsese la celălalt capăt al străzii Magdalena, de unde tocmai apăruse biciclistul. Bobocul se dădu jos de pe bicicletă la câțiva metri după ce intrase pe strada Largă, dincolo de intersecție, așa că mașina rămase pe loc în așteptare. Cel de-al treilea bărbat apăru și el pe strada Magdalena, îmbujorat de vântul înghețat, zări mașina și se alătură celorlalți doi.

— Al naibii oraș, observă el. Numai străzi cu sens unic și zone cu acces interzis.

Bărbatul din spate chicoti.

— De aceea și folosesc studenții bicicleta. Poate că ar trebui să o folosim și noi.

— Mai bine taci din gură și vezi ce se întâmplă, îl apostrofă șoferul, fără urmă de umor.

Bărbatul din spate amuți și își potrivi mai bine arma de sub brațul stâng.

Studentul descălecuse de pe bicicletă și se uita atent la o cruce de piatră din mijlocul străzii. Aflase din ghid că în acest loc, în anul 1555, fuseseră arși pe rug doi episcopi, Latimer și Ridley, din ordinul reginei catolice Maria. În timp ce erau cuprinși de flăcări, episcopul Latimer îi strigase tovarășului de supliciu: „Nu-ți pierde cumpătul, Maestre Ridley, și ține-ți bine firea, căci zilele astea, cu binecuvântarea bunului Dumnezeu, o să aprindem și noi în Anglia o făclie care n-o să mai fie stinsă în vecii vecilor!”

Se referea bineînțeles la făclia credinței protestante, dar ce i-o fi răspuns episcopul Ridley nu s-a mai aflat nici până acum pentru că acesta se transformatese deja el însuși într-o făclie. După un an, exact în același loc, în 1556, Arhiepiscopul Cranmer a avut aceeași soartă. Flăcările rugului au scorjit poarta Colegiului Balliol, aflată la numai câțiva metri de el. Ulterior poarta respectivă a fost scoasă și atârnată la intrarea în Curtea Pătrată Interioară, unde vizitatorii mai pot să vadă chiar și acum urmele de scorjeală.

— Salut, i se adresează un glas dintr-o parte. Studentul își coborî privirea. Era înalt și stângaci iar fata era scundă și îndesată ca o potârniche, cu niște ochi negri și strălucitori. Eu sunt Jenny, continuă ea. Cred că avem același îndrumător.

Tânărul student de 21 de ani, care venise la Oxford de peste ocean ca să urmeze cursurile penultimului an după ce îi absolvise pe primii doi la Yale, îi zâmbi cu căldură.

— Salut. Eu sunt Simon.

Se îndreptară împreună către arcada prin care se intra în colegiu, tânărul ducându-și bicicleta pe lângă el. Mai venise și cu o zi în urmă ca să-și cunoască directorul, dar atunci fusese cu mașina. Pe la mijlocul arcadei îi întâmpină chipul amabil dar implacabil al lui Tim Ward-Barber.

— Suntem nou la colegiu, nu-i așa, domnule? întrebă el.

— Ăăă, da, îi răspunse Simon. Chiar prima zi, așa cred.

— Foarte bine, atunci e cazul să învățăm prima regulă a vieții de aici. Niciodată, cu nici un chip, că sunteți beat, drogat sau pe jumătate adormit, nu trebuie să vă împingeți, duceți sau conduceți bicicleta până la capătul arcadei, domnule. Rezemă-ți-o aici, lângă celelalte, vă rog.

În universitate există rectori, prodecani, directori, economi, tutori, decani, profesori, recenzenți, profesori asociați și mulți alții cu felurite grade ierarhice. Dar portarul șef al unui colegiu face fără îndoială parte din Liga Seniorilor. Ca fost subofițer în regimentul 16/5 Lăncieri, Tim făcuse față la vremea lui mai multor rânduri de plutoane.

La întoarcere Tim le făcu la amândoi un semn blajin cu capul și le spuse:

— Cred că sunteți la doctorul Keen. În colțul Curții, sus pe scări până la ultimul.

Ajunși în încăperea dezordonată din capătul scărilor, unde locuia îndrumătorul lor la istorie medievală, Simon și Jenny i se prezentară, Jenny adresându-i-se cu „Profesore” iar Simon cu „Domnule”. Doctorul Keen le zâmbi radios pe deasupra ochelarilor.

— Să știți, le spuse el plin de veselie, că nu există decât două lucruri pe care nu le îngădui. Unul este să vă irosiți timpul vostru și pe al meu de pomană iar celălalt să mi se spună „Domnule”. „Doctor Keen” sună foarte bine. Vom ajunge încet-încet și la „Maurice”. Și, apropo, Jenny, nu sunt nici profesor. Profesorii au cu toții fotolii și, după cum bine vezi, la mine lipsesc; sau cel puțin

nu există nici unul în stare bună.

Și le arată cu un gest voios colecția de scaune tapisate pe jumătate stricate, invitându-i să ia loc. Simon se lăsă cu toată greutatea într-un fotoliu Queen Anne fără picioare, ajungând la câțiva centrimetri de podea, după care se adânciră într-o discuție despre Jan Hus și revoluția husită din Boemia medievală. Simon zâmbi. Era convins că avea să se simtă minunat la Oxford.

O simplă întâmplare îl făcu pe Cyrus Miller să stea lângă Peter Cobb la un dineu pentru strângerea unor fonduri, dineu care avea loc la Austin, Texas, cu două săptămâni mai târziu. Ura de moarte dineurile acestea și le evita pe cât putea; dar de data asta aceasta era în favoarea unui om politic local, iar Miller cunoștea prea bine cât de important este să lași niște amintiri în lumea politicienilor, la care să poți apela mai târziu, când ai nevoie de o favoare. Era pregătit să-l ignore pe bărbatul de lângă el, care nu avea nici o tangență cu petrolul, dar Cobb lasă să-i scape numele firmei sale și opoziția viscerală pe care o resimțea față de Tratatul Nantucket și, prin urmare, și față de omul care se afla în spatele acestuia, John Cormack.

— Împutitul ăsta de tratat trebuie oprit cu orice preț, zise Cobb. Trebuie să convingem cumva Senatul să refuze să-l ratifice.

Buletinele de știri din ziua respectivă anunțau că tratatul se afla în faza redactării versiunii finale și că avea să fie semnat de ambasadorii celor două țări de la Washington și de la Moscova, urmând să fie ratificat de Comitetul Central de la Moscova în octombrie, după vacanța de vară, și prezentat Senatului înainte de încheierea anului.

— Chiar crezi că Senatul îl va refuza? îl întrebă atent Miller.

Cel care urma să încheie contractul apărării se uită posomorât în paharul din fața sa; era al cincilea.

— Nu răspunse el. Adevărul este că reducerile de armament au fost întotdeauna foarte populare pentru marea masă a alegătorilor, și, cu toate divergențele, Cormack are atât prestigiul cât și popularitatea pentru a-l face să treacă prin simpla forță a personalității sale. Nu pot să-l sufăr dar, ce să-i faci, asta-i realitatea.

Miller admiră realismul celui învins.

— Cunoști cumva termenii tratatului? se interesă el.

— Destul de bine, îi răspunse Cobb. Urmează să taie zeci de miliarde de dolari din bugetul apărării. De ambele părți ale Cortinei de Fier. Se vorbește de vreo 40% — bilateral, bineînțeles.

— Crezi că mai există mulți care gândesc ca dumneata? îl întrebă Miller.

Cobb era prea beat ca să-și dea seama unde voia acesta să ajungă.

— Cam toată industria apărării, mării el. Ne paște închiderea definitivă a fabricilor și pierderea totală a personalului și a firmelor.

— Hmm. Ce păcat că nu e președinte Michael Odell, zise Miller gânditor. Bărbatul de la Zodiac, Inc. râse aspru.

— Oho, ce vis frumos. Da, el s-ar opune acestor reduceri. Dar asta nu ne e de nici un folos. Odell o să rămână tot vice iar Cormack tot președinte.

— Așa crezi? îl întrebă Miller calm.

În ultima săptămână a lunii, Cobb, Moir și Salkind se întâlneau la un dineu privat cu Scanlon și Miller, la invitația specială a acestuia din urmă. Se adunaseră într-un apartament luxos și discret de la Hotelul Remington din Houston. La coniac și cafea, Miller le călăuzi gândurile spre faptul că Biroul Oval continua să fie ocupat de John Cormack.

— Trebuie neapărat să dispară de acolo, zise Miller hotărât.

Ceilalți îl aprobă clătinând din cap.

— Nu vreau să am nici în clin, nici în mănecă de a face cu asasinarea lui, se grăbi să afirme Salkind. Și, în orice caz, să nu uităm ce s-a întâmplat cu Kennedy. După ce a murit el. Congresul a aprobat toate legile asupra drepturilor omului pe care Kennedy n-a izbutit să le obțină cât era în viață. O lovitură total contraproductivă. Și tocmai Johnson le-a transformat pe toate în legi.

— Sunt într-un tot de acord cu dumneata, îl aprobă Miller. Un asemenea curs al acțiunii este cu totul de neconceput. Dar trebuie să existe vreo modalitate prin care să-l facem să își dea demisia.

— Spune dumneata măcar una, îl provocă Moir. Cum dracului poate să realizeze cineva o treabă ca asta? Individul e beton armat. Nu-i implicat în nici un scandal. Doar Consiliul nu i-a propus să candideze decât după ce s-a asigurat de asta.

— Trebuie să existe totuși ceva:, zise Miller. Vreun călcâi al lui Ahile. Noi avem hotărârea, contactele, finanțele. Ne trebuie un expert.

— Ce părere ai de omul tău, colonelul? îl întreabă Scanlon.

Miller scutură din cap.

— Pentru el orice președinte al SUA este Comandantul Suprem. Nu, altcineva... pe undeva... prin altă parte...

Ceea ce avea el în minte și se hotărâse să găsească era un ticălos subtil, necruțător, inteligent și cu credință numai în fața banului.

CAPITOLUL TREI

MARTIE 1991

Cu treizeci de mile mai la vest de orașul Oklahoma, se găsește penitenciarul federal numit El Reno, cunoscut sub denumirea oficială de „instituție federală de corecție”. În cuvinte mai puțin pompoase, este unul dintre cele mai severe penitenciare din America — în jargonul infractorilor, o pîrnaie nasoală. La revărsatul zorilor unei dimineți reci de martie, o ușiță se deschidea în cadrul porții amenințătoare de la intrare pentru a lăsa să-și facă apariția un bărbat de statură mijlocie, obez, gălbejit la față de atâta stat la închisoare, fără nici un sfanț în buzunar și plin de înverșunare în suflet.

Acesta aruncă o privire în jur dar nu prea avea nimic de văzut; se întoarse și începu să își îndrepte pașii către oraș. Deasupra lui îl urmăreau ochii nevăzuți din turnurile de pază care se întoarseră apoi în altă direcție. Alți ochi, dintr-o mașină parcată în apropiere, îl urmăreau însă cu mult mai multă atenție. Limuzina uriașă era parcată la o oarecare distanță de poarta închisorii, suficient de departe ca să nu i se vadă numărul. Bărbatul care îl urmărea prin luneta mașinii își lăsa jos binoclul și murmură:

— Se îndreaptă către noi.

Peste zece minute grăsanul ajungea lângă mașină, îi arunca o privire indiferentă și își continua drumul pe lângă ea. Dar era profesionist și antenele îi intraseră deja în alertă. Depășise de-acum mașina cu vreo sută de metri când motorul acesteia se trezi la viață. Limuzina îl ajunse din urmă și se opri alături de el. Din ea cobori un tânăr proaspăt bărbierit, athletic, plăcut la înfățișare.

— Domnul Moss?

— Cine vrea să știe?

— Patronul meu, domnule. Dorește să vă ofere — o întrevedere.

— Și-mi închipui că n-are nici un nume, observă grăsanul.

Celălalt zâmbi.

— Nu încă. Dar avem o mașină încălzită, un avion particular și nu vrem să vă producem nici un neajuns. Hai să vorbim pe șleau, domnule Moss, aveți unde să mergeți în altă parte?

Moss stătu câțeva vreme să reflecteze. Nici mașina, nici omul nu prea miroseau a Companie — CIA — sau a Birou — FBI —, dușmanii lui înverșunați. Și nici nu avea, într-adevăr, unde să meargă în altă parte. Se urcă în spatele mașinii, se așază și tânărul alături de el și mașina porni îndreptându-se nu înspre orașul Oklahoma, ci spre nord-vest, în direcția aeroportului Wiley Post.

În 1966, la vârsta de 26 de ani, tânăr ofițer provincial la CIA (GS12), Irving Moss de-abia era la prima ieșire în afara Statelor Unite în cadrul unui program Phoenix condus de Agenție. Era perioada în care Forțele Speciale, Beretele Verzi transferau Armatei Vietnameze programul lor, până atunci încununat de succes, pentru inima și sufletul țăranilor din Delta Meckongului. Armata vietnameză purcesese însă la *lămurirea* acestora de a nu mai colabora cu Vietcongul cu mult mai puțină îndemânare și mult mai multă lipsă de umanitate decât Beretele Verzi. Cei de la Phoenix trebuiau să stabilească legătura cu ARVIN, în timp ce Beretele Verzi se ocupau tot mai mult de misiunile de căutare și distrugere, din care reveneau adeseori cu prizonieri sau suspecți vietcong pentru a fi interogați de ARVIN sub supravegherea celor de la Phoenix. Și în acest moment Moss își descoperise gusturile tainice și înclinația adevărată.

În adolescență îl nedumerise și îl deprimase foarte mult propria sa lipsă de apetit sexual și își amintea cu vie amărăciune ironiile pe care fusese obligat să le suporte. Îl buimăcise de asemenea observația — anii '50 erau o epocă de relativă inocență adolescentină — că se simțea imediat excitat la auzul unui țipăt omenesc. Pentru un astfel de om, junglele lipsite de ochi indiscreți din Vietnam reprezentau o adevărată Peșteră a hai Alladin, plină de desfătări. Singur cu unitatea vietnameză din spatele frontului, putuse să se autonumească în funcția de anchetator șef, care îi permitea să îi interogheze pe suspecți asistat doar de doi caporali sud-vietnamezi cu gândire similară.

Pentru Moss cei trei ani petrecuți acolo fuseseră de-a dreptul minunați; totul se sfârșise însă într-o bună zi a anului 1969. când un tânăr sergent din Beretele Verzi, înalt și musculos, se ivise pe neașteptate din junglă cu brațul stâng plin de sânge. Superiorul său îl trimisese în spatele frontului ca să primească îngrijirile necesare. Tânărul militar rămăsese câteva clipe nemișcat,

uitându-se la activitatea lui Moss, apoi se întorsese fără nici o vorbă și îi trăznise un pumn cu mâna dreaptă direct la rădăcina nasului. Medicii din Danang își dăduseră toată osteneala dar oasele septului erau într-atâta de sfărâmate, încât Moss trebuise să ajungă la tratament în Japonia. Chiar și după operația estetică rămăsese cu nasul turtit și aplatizat la rădăcină, iar nările îi erau atât de deteriorate, că până și acum mai şuiera și fonfăia atunci când respira, mai ales când era emoționat.

Nu se mai întâlnise niciodată cu sergentul acela, nu existase nici o reclamație oficială și reușise să-și acopere urmele și să rămână în continuare în cadrul Agenției. Până în 1983 când, avansat mult în funcție, se ocupa din partea CIA de organizarea mișcării *contra* din Honduras, fiind însărcinat cu supravegherea mai multor tabere din jungla de la granița cu Nicaragua, de unde acești *contras*, mulți dintre ei foști angajați ai înlăturatului și nepopularului dictator Somoza, porneau în misiuni sporadice dincolo de graniță, pe teritoriul aflat cândva sub conducerea lor. Un asemenea grup se întorsese într-o zi cu un băiețandru de treisprezece ani, nu sandinist, ci doar un biet copil de țărani.

Interogatoriul avusese loc într-un luminiș dintre niște arbuști, cam la vreun sfert de milă de tabăra *contra*, dar în aerul tropical nemișcat urletele înnebunite ale băiatului se auzeau foarte limpede până în tabără, unde nu putuse nimeni să închidă un ochi. Înspre ziuă țipetele încetaseră în sfârșit. Moss se întorsese în tabără de parcă ar fi fost drogat, se aruncase pe o saltea și căzuse într-un somn adânc. Doi dintre comandanții de secție nicaraguani plecaseră pe furiș din tabără, se îndreptaseră spre arbuști și se înapoiaseră după douăzeci de minute ca să ceară o audiență la comandant. Colonelul Rivas, care tocmai își întocmea rapoartele la lumina petromaxului sâsâitor, îi primi pe cei doi guerillas în cortul său și îi ascultă timp de câteva minute.

— Noi nu mai putem să lucrăm cu individul ăsta, zise primul în încheiere. Am vorbit cu băieții. Toți gândesc la fel, *Colonel*.

— *Es malsano*, adăugă celălalt. *Un animal*.

Colonelul Rivas oftă. Făcuse cândva parte din detașamentele morții ale lui Somoza și la vremea lui ridicase mulți sindicaliști și nemulțumiți de prin paturile lor. Asistase la mai multe execuții, ba chiar și participase la unele dintre ele. Dar copii... Se întinse după radioemițător. N-avea nevoie de nici o revoltă și nici de dezertare în masă printre guerillas. Imediat după mijirea zorilor, în tabără aterizase zgomotos un elicopter militar american din care își făcuse apariția un bărbat îndesat, brunet care se întâmpla să fie proaspăt numitul locțiitor al șefului Secției latino-americane din cadrul CIA și care tocmai se afla într-un tur de recunoaștere pentru a se familiariza cu noul domeniu. Rivas îl însoțise pe american la arbuști, de unde se întorseseră în câteva minute.

Irving Moss se trezi pentru că cineva dădea cu piciorul în stinghia patului. Își ridică privirea împăienjenită de somn și zări un bărbat în uniformă verde de camuflaj care se uita de sus la el.

— Moss, ai fost dat afară, îi spuse bărbatul.

— Da' tu cine dracu' ești? îl întreabă Moss.

Acesta îi răspunse.

— Unul de-al lor, rânji Moss disprețuitor.

— Da, unul de-al lor. Iar tu ești dat afară. Afară din Honduras și afară din

Agenție.

Îi arată o bucată de hârtie.

— Asta nu vine de la Langley, protestă Moss.

— Nu, asta vine de la mine, îl lămuri bărbatul. *Eu* vin de la Langley. Ia-ți bagajul și urcă-te în elicopter.

După treizeci de minute, agentul David Weintraub se uita cum elicopterul se înălța în văzduhul dimineții. La Tegucigalpa, Moss a fost întâmpinat de șeful de post, care s-a purtat cu el rece și oficial și l-a urcat personal în avionul spre Miami și Washington. Moss n-a mai ajuns niciodată înapoi până la Langley. La Washington National îl așteptau actele și ordinul de a se face nevăzut. Timp de cinci ani, cererea fiind mare, a lucrat pentru o serie de dictatori din ce în ce mai nepopulari din Orientul Mijlociu și din America Latină. Ultima acțiune a fost de a organiza rețelele de droguri pentru Noriega din Panama. Mare greșală. Agenția americană de luptă împotriva drogurilor l-a trecut pe lista ei de priorități.

În 1988 era în trecere pe Aeroportul Heathrow din Londra, când a fost oprit de păzitorii britanici ai legii și poftit înșelător de curtenitor să schimbe câteva vorbe feriți de ochii lumii. Vorbele erau despre o armă de mână pe care o avea ascunsă în valiză. Procedura normală de extrădare s-a desfășurat cu o viteză uluitoare și, după numai trei săptămâni, Moss ateriza din nou pe pământul Americii. La proces a încasat trei ani. Fiind la prima infracțiune, ar fi putut să fie trimis la un penitenciar mai puțin sever. Dar în timp ce Moss își aștepta sentința, doi bărbați luau discret masa la exclusivistul Club Metropolitan din Washington.

Unul dintre ei era bărbatul cel îndesat pe nume Weintraub, ajuns între timp în postul de locțiitor al Directorului Adjunct (Operații) al CIA. Celălalt era Oliver „Buck” Revell, un bărbat voinic, fost aviator la marină, în prezent locțiitor al Directorului Executiv (Investigații) al FBI. Jucase și fotbal în tinerețe dar nu îndeajuns de mult ca să-și distrugă creierul chiar de tot. Ba încă unii din Clădirea Hoover susțineau că acesta îi funcționa încă foarte bine. Weintraub așteptă ca Revell să-și termine mai întâi de mâncat friptura, apoi îi arată un dosar plin cu fotografii. Revell se uită la ele și zise simplu „înțeleg”. În mod cu totul nejustificat, Moss fu trimis să-și ispășească pedeapsa la El Reno, unde erau ținuti sub lacăt și cheie unii dintre cei mai înveterați ucigași, siluitori și tâlhari din Statele Unite. La ieșirea din închisoare, Moss era animat de o ură patologică față de Agenție, Birou, britanici... și asta nu era decât începutul unei liste mult mai lungi.

La Aeroportul Wiley Post, limuzina trecu de poarta principală cu un simplu gest din partea șoferului și trase lângă un Learjet care aștepta cu motoarele pornite. În afară de numărul de înmatriculare, pe care Moss îl memoră imediat, acesta nu purta nici o altă inscripție. Peste cinci minute se înălțase deja în văzduh, îndreptându-se spre sud-vest. Moss putea să stabilească direcția aproximativă după poziția soarelui de dimineață. Iar aceasta, știa sigur, era spre Texas.

Chiar de lângă Austin începe ceea ce texanii numesc ținutul deluros. Aici își avea reședința de la țară proprietarul Pan-Globalului, un domeniu de 20.000 de acri la poalele dealurilor. Fațada casei era îndreptată spre sud-vest, de unde

se putea vedea panorama întinsei câmpii texane până spre îndepărtatul Galveston și spre Golf. Pe lângă mulțimea de acareturi pentru servitori, de bungalouri pentru oaspeți, bazinul de înot și poligonul de tir, domeniul era prevăzut și cu un teren propriu de aterizare pe care, cu puțin înainte de amiază, veni să se lase Learjetul.

Moss a fost condus într-un bungalou din lemn de palisandru, i s-a lăsat un răgaz de o jumătate de oră ca să facă baie și să se radă, apoi a fost condus până la conac și poftit într-un birou răcoros, acoperit cu lambriuri de piele. După două minute, se afla în fața unui bătrân înalt, cu părul alb.

— Domnul Moss? îl întreabă bătrânul. Domnul Irving Moss?

— Da, domnule, îi răspunse Moss, care simțea deja mirosul bănetului, al bănetului în mormane.

— Numele meu este Miller, îl anunță bătrânul. Cyrus V. Miller.

APRILIE

Ședința avea loc în Cabinet, la capătul holului, dincolo de încăperea secretarului personal de lângă Biroul Oval. La fel ca mulți alții, Președintele John Cormack fusese și el surprins, atunci când intrase în el pentru prima oară, de dimensiunile relativ reduse ale Biroului Oval. Cabinetul, cu masiva masă octogonală de sub portretul lui Washington pictat de Start, oferea mult mai mult spațiu pentru hârtii și pentru sprijinit brațele.

În dimineața aceea, John Cormack își convocase cabinetul restrâns, alcătuit din prieteni și consilieri apropiați și de încredere, pentru a avea o discuție asupra versiunii finale a Tratatului Nantucket. Detaliile erau elaborate, procedeele de verificare stabilite; mai de voie, mai de nevoie, experții își dăduseră acordul; doi generali superiori preferaseră să treacă în rezervă și trei funcționari de la Pentagon să-și dea demisia. Președintele Cormack ținea însă să afle ultimele comentarii ale echipei speciale.

Cormack avea șaiszeci de ani, se afla în plenitudinea capacităților sale politice și intelectuale și se bucura fără rezerve de popularitatea și autoritatea unei funcții pe care nu se așteptase niciodată să o dețină. Criza prin care trecuse Partidul Republican în vara anului 1988 obligase Consiliul să facă cercetări frenetice pentru alegerea unui candidat corespunzător; ochiul său colectiv se oprise asupra acestui deputat din Connecticut, urmașul unei familii bogate și aristocrate din Noua Anglie, care preferase să-i lase pe alții să-i administreze averea și se angajase profesor la Cornell pentru ca, la patruzeci de ani, să intre în arena politică.

Aflat în aripa liberală a partidului său, John Cormack era practic un necunoscut pentru marele public din țară. Prietenii intimi știau că e un om hotărât, cinstit și plin de omenie și dăduseră toate asigurările Consiliului că era curat ca neaua proaspăt așternută. Nu-și câștigase popularitatea la televiziune — atribut indispensabil pentru orice candidat din zilele noastre —, cu toate acestea fusese ales. Mediile de informare îl considerau anost dar, în patru luni de campanie electorală, necunoscutul răsturnase toate previziunile. Fără să ia în seamă tradiția, se uita drept în ochiul camerei de luat vederi și dădea răspunsuri clare la orice întrebare, cea mai sigură rețetă pentru un dezastru. Îi ofensase pe mulți, dar aceștia erau mai ales din aripa dreaptă, care oricum

n-aveau unde să meargă în altă parte cu voturile lor. Dăduse însă satisfacție mult mai multora. Ca protestant cu nume autentic din Ulster, pusese condiția ca să-și aleagă singur vicepreședintele. Îl preferase pe Michael Odell, american irlandez de origine, catolic și el, originar din Texas.

Cei doi nu se asemănau deloc. Odell avea convingeri mult mai de dreapta decât Cormack și mai înainte fusese guvernator. Dar lui Cormack îi plăcea bărbatul acesta din Waco, mereu cu gura plină de gumă de mestecat, și avea încredere în el. Iar această asociere, nu se știe cum, a avut succes; alegătorii l-au preferat cu o majoritate destul de redusă pe omul pe care presa (în mod greșit) îl compara cu Woodrow Wilson, ultimul profesor-președinte al Americii, și pe tovarășul său, acela carei-o retezase scurt lui Dan Rather:

— Io nu-s totdeauna de acord cu prietenul meu John Cormack, dar mai dă-o-n mă-sa de teabă, suntem în America și-o să-i rup oasele oricui o zice că n-are voie să spună tot ce-i trece prin minte.

Și au reușit. Combinația dintre bărbatul din Noua Anglie, cu limbajul drept la obiect, puternic și convingător, și cel din sud-vest, cu înfățișare fals-sociabilă, a atras voturile vitale ale negrilor, hispanicilor și irlandezilor și și-a asigurat succesul. De când preluase funcția de președinte, Cormack insistase în mod deliberat ca Odell să participe la toate hotărârile de la cel mai înalt nivel. Acum se aflau față în față pentru a discuta asupra unui tratat pentru care Cormack știa că Odell n-avea nici un pic de simpatie. Lângă Cormack stăteau patru prieteni apropiați: Jim Donaldson, Secretarul de Stat; Bill Walters, Procurorul General; Hubert Reed de la Finanțe și Morton Stannard de la Apărare.

Lângă Odell erau Brad Johnson, un negru eminent din Missouri, care ținuse prelegeri despre apărare la Corneli iar acum era consilier pentru Securitate Națională, și Lee Alexander, Directorul CIA, care îl înlocuise pe judecătorul William Webster la câteva luni după alegerea lui Cormack. Alexander era de față pentru că America trebuia să afle rapid, cu ajutorul sateliților și al rețelei de spionaj de la sol, dacă sovieticii aveau cumva de gând să violeze condițiile tratatului.

Citind prevederile finale ale tratatului, cei opt bărbați nu aveau nici o îndoială că acesta urma să fie unul dintre cele mai controversate acorduri semnate vreodată de Statele Unite. Aripa de dreapta și industriile legate de apărare își manifestaseră deja opoziția viguroasă la acest tratat. În 1988, pe vremea lui Reagan, Pentagonul acceptase reducerea cu 33 de miliarde de dolari a cheltuielilor planificate, pentru a ajunge la un buget total de 299 miliarde de dolari. Începând cu anul fiscal 1990, până în 1994, serviciilor li se mai ceruse să își reducă cheltuielile *planificate* cu 37,1 miliarde de dolari, 41,3 miliarde, 45,3 miliarde și, respectiv, 50,7 miliarde de dolari. Dar aceste reduceri nu urmau să limiteze decât majorarea cheltuielilor. Tratatul Nantucket prevedea mari *reduceri* ale cheltuielilor de apărare. Și dacă simpla reducere a majorării cheltuielilor crease o groază de probleme, Nantucket avea să dea naștere unei adevărate furori.

Deosebirea consta, după cum ținuse să sublinieze Cormack în repetate rânduri, în faptul că reducerea plafonului de majorări realizată anterior nu fusese corelată cu reducerea reală a plafonului în URSS. În cadrul Nantucket-ului, Moscova accepta să-și reducă masiv propriile forțe, la un nivel de neînchipuit. În plus, Cormack știa că cele două superputeri nu prea aveau de ales.

Încă de când venise la putere, trebuise să lupte împreună cu Reed, Ministrul de Finanțe, împotriva spiralei deficiturilor bugetare și comerciale ale Americii. Acestea erau gata să scape de sub control, amenințând să distrugă nu numai prosperitatea Americii, ci și pe cea a întregului Occident. Cormack era la curent, pe baza analizelor efectuate de proprii experți, cu faptul că URSS se afla în aceeași situație, chiar dacă din motive diferite, așa încât îi prezentase lui Gorbaciov problema fără nici un ocoliș: eu trebuie să fac reduceri iar dumneata trebuie să reorientezi. Rusul avusese grijă de celelalte țări ale Pactului de la Varșovia; Cormack le câștigase pe cele din NATO — mai întâi pe nemți, apoi pe italieni și pe ceilalți membri mai mici și, în cele din urmă, și pe britanici. În linii mari, prevederile erau următoarele:

La forțele terestre, URSS accepta să-și reducă armata staționată în Germania de Răsărit — forța necesară unei eventuale invazii peste câmpia centrală germană — cu jumătate din cele 21 de divizii de luptă, la toate categoriile. Nu aveau să fie desființate, ci retrase dincolo de frontiera polono-sovietică, de unde nu aveau să se mai întoarcă niciodată în apus. În plus, pe lângă această reducere, URSS urma să-și reducă trupele de pe întreg teritoriul sovietic cu un procent de 40%.

— Comentarii? Întrebă Președintele.

Stannard de la Apărare care, firesc, avea cele mai serioase rezerve asupra acestui tratat — presa făcuse deja speculații cu privire la posibila sa demisie — își ridică privirea.

— Pentru sovietici partea asta reprezintă miezul tratatului pentru că armata reprezintă sectorul principal, zise el citându-l direct pe președintele comitetului întrunit al șefilor de state majore, dar fără să recunoască acest lucru. Pentru omul de rând pare ceva fantastic, vest-germanii sunt deja convinși, dar nu e chiar atât de grozav.

Pentru că, pe de o parte, sovieticii n-au cum să-și mențină 177 divizii de linie, ca în prezent, fără să facă apel la grupările etnice din sud — mă refer la musulmani — și știm cu toții foarte bine că de-abia așteaptă să scape de ei. Iar, pe de altă parte, experții noștri nu sunt îngrijorați din cauza unei armate sovietice dezorganizate, pe ei îi înspăimântă mult mai mult o armată cu jumătate din efectiv, dar bine organizată. O armată profesionistă cu un efectiv redus este mult mai eficientă decât una mare și neinstruită, cum au rușii acum.

— Dar dacă se retrag în interiorul URSS, îl contrazise Cormack, înseamnă că n-o să mai aibă posibilitatea de a invada Germania Occidentală. Lee, dacă se hotărăsc să o aducă înapoi în Germania Răsăriteană, trecând prin Polonia, crezi că e posibil să nu-i depistăm?

— Nu, îi răspunse șeful CIA hotărit. Pe lângă sateliți, care ar putea fi induși în eroare de camioane și trenuri camuflate, cred că atât noi cât și britanicii avem suficient de mulți agenți indigeni în Polonia ca să putem să-i depistăm. Dă-o naibii de treabă, nici germanilor răsăriteni nu le convine să devină câmp de bătălie. Probabil că ne vor anunța chiar ei.

— OK, ce trebuie să reducem noi? Întrebă Odell.

— Unele trupe, nu multe, răspunse Johnson. Sovieticii își retrag zece divizii de 15.000 de oameni fiecare. Noi avem un efectiv de 326.000 de oameni în Europa Occidentală. Pentru prima oară din 1945 încoace, o să ajungem să-i reducem sub 300.000. La 25.000 de-ai noștri, 150.000 de-ai lor mi se pare mai

mult decât satisfăcător: înseamnă șase la unu, iar noi ne gândeam doar la patru la unu.

— Așa e, obiectă Stannard, dar noi trebuie să acceptăm să nu ne mai instalăm cele două noi divizii grele, una de blindate și cealaltă de infanterie mecanizată.

— Economii de cost, Hubert? Întrebă Președintele cu glas blând.

Avea obiceiul de a-i lăsa pe ceilalți să vorbească; îi asculta cu atenție, își lua câteva note succinte, făcea câteva comentarii penetrante și apoi lua hotărârea. Ministrul de Finanțe era adeptul Natucketului. Acesta i-ar fi permis să-și echilibreze mult mai ușor bilanțurile.

— Trei virgulă cinci miliarde divizia de blindate, trei virgulă patru miliarde infanteria, zise el. Dar acestea reprezintă doar economiile de la instalare. În continuare vom economisi trei sute de milioane de dolari pe an cât ne-ar fi costat întreținerea. Iar acum, că Despotul a fost anulat, mai avem încă șaptesprezece miliarde de la cele trei sute de bucăți pe care le aveam în program.

— Dar Despot este cel mai bun sistem de distrugere a tancurilor din întreaga lume, protestă Stannard. La dracu', avem absolută nevoie de el.

— Pentru a distruge tancurile retrase dincolo de Brest-Litovsk? îl întrebă Johnson. Dacă sovieticii își reduc tancurile din Germania de Est la jumătate, putem foarte bine să le facem față cu ce avem acum, avionul A-10 și unitățile antitanc de la sol. În plus, cu o parte din banii economisiți o să ne putem construi noi apărări statice, permise în cadrul tratatului.

— Europeanilor le place foarte mult, interveni Donaldson de la Stat. Fără să fie obligați să facă vreo reducere a efectivelor lor, se trezesc că le dispar din fața ochilor nici mai mult nici mai puțin de zece-unsprezece divizii sovietice. Mie mi se pare că noi suntem cei câștigați în domeniul solului.

— Hai să trecem atunci la marină, propuse Cormack.

Uniunea Sovietică accepta să distrugă, verificat, jumătate din efectivul flotei de submarine — toate submarinele nucleare din clasa Hotel, Ecou și Noiembrie și toate Julietele, Foxtroturile, Whiskey-urile, toți Romeo și Zulușii diesel-electrici. Dar, după cum ținu să sublinieze imediat Stannard, submarinele nucleare erau deja antice și nesigure pentru că pierdeau mereu neutroni și raze gamma, iar celelalte fuseseră deja programate să dispară pentru că erau niște modele învechite. Astfel, rușii puteau să-și concentreze în continuare resursele și specialiștii asupra celor din clasa Sierra, Mike și Akula, cu mult superioare din punct de vedere tehnic și, prin urmare, mult mai periculoase.

Totuși, recunosc el, 158 de submarine reprezentau oarece cantitate de metal, ceea ce făcea ca țintele armelor antisubmarine să fie drastic reduse, simplificând sarcina de a trimite convoaie în Europa, dacă buboiul ar fi ajuns vreodată să se spargă acolo.

Și, în cele din urmă, Moscova accepta să renunțe la primul din cele patru portavioane din clasa Kiev și să nu le mai construiască pe celelalte trei — concesiune minoră deoarece se dovediseră deja a fi prea scumpe pentru a fi continuate.

Statele Unite puteau să-și păstreze proaspăt achiziționatele portavioane *Abraham Lincoln* și *George Washington*, dar erau obligate să renunțe la *Midway* și la *Coral Sea* (dispariția lor era oricum prevăzută, dar fusese amânată

pentru a putea fi incluse în tratat), plus la cele de vârstă imediat următoare acestora, *Forrestal* și *Saratoga*, cu avioanele lor cu tot. Odată dezafectate avioanele, erau necesari trei până la patru ani pentru a le aduce din nou în stare de luptă.

— Rușii au să susțină că ne-au eliminat 18% din capacitatea noastră de a le ataca Patria, bombăni Stannard, în timp ce ei n-au trebuit să renunțe decât la niște prăpădite de 58 de submarine, care, oricum, sunt foarte greu de întreținut.

Însă Cabinetul, văzînd că economia realizată era de minimum douăzeci de miliarde de dolari pe an, provenită jumătate de la personal, jumătate de la aparate, își dădu acordul cu capitolul Marină din tratat, cu toată opoziția lui Stannard și a lui Odell. Dar miezul tratatului îl constituia domeniul aerian. Cormack știa foarte bine că pentru Gorbaciov acesta era argumentul hotărâtor. Pentru a păstra echilibrul, America avusese câștig de cauză la sol și apă deoarece nu avusese niciodată intenția de a fi agresorul, singura sa dorință fiind să se asigure că și URSS-ului îi lipsea această posibilitate. Dar, spre deosebire de Stannard și de Odell, Cormack și Donaldson știau foarte bine că mulți cetățeni sovietici erau sincer convinși că Occidentul avea să se năpustească într-o bună zi asupra *Rodinei* lor, printre aceștia numărîndu-se chiar și conducătorii lor.

Conform prevederilor, din Nantucket, Occidentul avea să renunțe la avionul de vânătoare american TFX sau F-18 și să suspende proiectul mixt al avionului de vânătoare cu rol multiplu european pentru Italia, Germania Occidentală, Spania și Marea Britanie; Moscova își înceta activitatea la MIG-31, renunța la Blackjack, versiunea Tupolev a bombardierului B-1, și reducea cu 50% aparatele de alimentare în aer, reducându-și astfel masiv amenințarea strategică aeriană asupra Occidentului.

— Și cum o să știm noi că n-au să-și construiască Backfire în altă parte? întrebă Odell.

— O să avem niște inspectori oficiali permanenți la uzina Tupolev, îl lămurii Cormack. E greu să-și construiască o nouă uzină Tupolev în altă parte, nu-i așa, Lee?

— Așa e, domnule Președinte, îi răspunse Directorul Agenției Centrale de Constraspionaj. Iar noi avem colaboratori printre angajații cu funcții cheie de la Tupolev, adăugă el după o scurtă pauză.

— Aha, exclamă Donaldson impresionat. În calitatea mea de diplomat, nici nu vreau să aud de așa ceva.

Ceilalți începură să zâmbească. Știau cu toții că Donaldson era foarte scrupulos.

Cel mai dureros pentru America, în cadrul prevederilor de la capitolul aerian ale Tratatului Nantucket, era faptul că trebuia să renunțe la bombardierul B-2 Stealth, avion cu perspective de-a dreptul revoluționare deoarece era construit pentru a trece nedetectat de orice ecran radar, avînd posibilitatea de a-și arunca bombe nucleare oriunde ar fi voit. Pe ruși reușise să-i bage în toți sperieții. Pentru Mihail Gorbaciov era singura concesie din partea Statelor Unite care i-ar fi asigurat ratificarea tratatului. Și ar fi preîntâmpinat de asemenea necesitatea de a cheltui *minimum* 300 miliarde de ruble necesare reconstrucției din temelii a sistemului de apărare antiaeriană a țării. *Aceștia* erau bani pe care Gorbaciov voia să-i reorienteze spre noi fabrici

și tehnologii, și spre petrol.

Pentru America, Stealth reprezenta un proiect de 40 de miliarde de dolari, prin urmare anularea lui ar fi reprezentat o economie substanțială, dar realizată cu prețul a 50.000 de posturi din industria apărării.

— Poate că ar fi mai bine să continuăm ca și până acum și să-i aducem pe ticăloșii ăștia în stare de faliment, își dădu cu părerea Odell.

— Michael, i se adresă Cormack cu blândețe, în cazul acesta nu le-ar rămâne altceva de făcut decât să înceapă războiul.

La capătul a douăsprezece ore de discuții. Cabinetul luă hotărârea de a aproba Tratatul Nantucket și de a purcede la ingrata misiune de a convinge Senatul, industria, finanțele, mediile de informații și întreg poporul american că acesta era cât se poate de bun. Din bugetul apărării erau reduse o sută de miliarde de dolari.

MAI

Pe la mijlocul lunii mai, cei cinci oameni care în ianuarie luaseră masa împreună la Hotelul Remington s-au constituit, la sugestia lui Miller, în Grupul Alamo, numit astfel în memoria celor care în 1836 au luptat împotriva armatei mexicane a generalului Santa Anna, pentru a obține independența Texasului. Proiectul de a răsturna Regatul Saud a primit numele de Planul Bowie, după numele colonelului Jim Bowie, care își dăduse viața la Alamo. Defăimarea Președintelui Cormack printr-o campanie plătită de zvonuri răspândite printre militanții civili, mediile de informare, populație și Congres purta numele de Planul Crockett, după numele lui Davy Crockett, pionierul care luptase împotriva indienilor și își găsisese și el sfârșitul la Alamo. Acum se întâlneau din nou ca să discute raportul lui Irving Moss asupra modalității prin care John Cormack putea fi lovit atât de adânc, încât să devină susceptibil de a răspunde pozitiv apelurilor de a-și da demisia și de a pleca de la Casa Albă. Planul Travis, în cinstea celui care comandase trupele de la Alamo.

— Există unele părți de-aici care mă fac să mă cutremur, zise Moir, bătând cu degetul în exemplarul din fața sa.

— Și pe mine, i se alătură Salkind. Ultimele patru pagini. Trebuie oare să ajungem chiar atât de departe?

— Domnii mei, prieteni, tună Miller. Apreciez întru totul îngrijorarea domnilor voastre, chiar și aversiunea. Dar vă cer doar să vă gândiți la tot ceea ce este în joc. Nu numai noi, ci întreaga Americă se află într-un pericol de moarte. Ați văzut condițiile pe care le-a propus luda de la Casa Albă ca să ne lase țara fără apărare, la cheremul Antihristului de la Moscova. Omul ăsta trebuie neapărat să dispară înainte ca țara noastră dragă să ajungă să fie distrusă iar noi să ne ruinăm definitiv. Mai ales voi, pe care acum vă paște falimentul. Iar domnul Moss, aici de față, mi-a dat toate asigurările că n-o să se ajungă niciodată la ceea ce e prevăzut în ultimele patru pagini. Cormack se va retrage înainte să ajungem la stadiul acesta.

Irving Moss, îmbrăcat într-un costum alb, stătea tăcut la capătul mesei. În planul său existau unele părți pe care nici nu le trecuse în raport, lucruri pe care nu putea să i le spună decât lui Miller, între patru ochi. Respira adânc pe gură ca să evite șuieratul ușor pe care îl scotea nasul său deteriorat.

Miller îi făcu brusc să tresară pe toți.

— Prieteni, haideți să cerem îndrumarea celui care le înțelege pe toate. Haideți să ne rugăm împreună.

Ben Salkind îi aruncă o privire scurtă și rapidă lui Peter Cobb, care îi răspunse cu o ușoară încruntare a sprâncenelor. Pe chipul lui Melville Scanlon nu se putea citi nimic. Cyrus Miller își așeză palmele cu fața în jos pe masă și își închise ochii înălțându-și chipul spre tavan. Nu era omul care să-și plece capul nici chiar atunci când i se adresa Atotputernicului. De altfel, acesta era confidentul lui apropiat.

— Doamne, psalmodie magnatul petrolului, ascultă-ne, căci ne rugăm Ție. Ascultă-ne pe noi, fii adevărați și credincioși ai acestei țări glorioase, pe care te-ai milostivit să o zidești întru bunăstarea noastră. Îmbărbățează-ne inimile. Învață-ne să avem curajul de a merge până la capăt în greaua misiune ce ne stă în față și care suntem siguri că are binecuvântarea Ta. Ajută-ne să izbăvim această țară, aleasă a Ta, și acest popor, ales de Tine.

Continuă mai multe minute pe același ton, apoi rămase alte câteva în reculegere. Când își coborî privirea asupra celor cinci bărbați din preajma sa, ochii îi străluceau, arzând de convingerea celui care nu are nici o îndoială.

— Domnilor, glasul Lui ne-a vorbit. El e alături de noi, în strădaniile noastre. Trebuie să mergem înainte, nu înapoi, pentru țară și pentru Dumnezeu.

Ceilalți cinci nu aveau de ales, trebuiau să-l aprobe. Peste o oră, Irving Moss discuta între patru ochi cu Miller, în cabinetul acestuia. Existau două componente, îi explică el fără înconjur, care aveau o importanță vitală dar pe care el, Moss, nu avea cum să le rezolve. Prima era o piesă de înaltă complexitate din tehnologia sovietică; cea de-a doua o sursă secretă în cadrul celor mai restrânse consilii de la Casa Albă. După ce îi explică motivele. Miller îl aprobă gânditor.

— O să am eu grijă de amândouă, îi spuse el. Tu ai la dispoziție bugetul și banii pentru onorariul tău. Treci la punerea în aplicare a planului fără nici o întârziere.

IUNIE

Colonelul Easterhouse se prezentă la Miller în prima jumătate a lunii iunie.

Avea de lucru până peste cap în Arabia Saudită, dar somația lui Miller era fără drept de apel, așa că se îmbarcase în cursa de la Jiddah spre New York, via Londra, și de acolo luase prima cursă spre Houston. Fusesse așteptat de o mașină care îl dusesse la Aeroportul Particular William P. Hobby din sud-estul orașului, de unde Learjetul îl adusesse la ranch, pe care îl vedea acum pentru prima oară. Raportul său de activitate era optimist și fusesse foarte bine primit.

Era în măsură să anunțe că omul lui de legătură de la Poliția Secretă Religioasă fusesse de-a dreptul entuziasmat de ideea de a schimba guvernul de la Riad și luase deja legătura cu imamul fundamentalistilor șiiți imediat după ce Easterhouse îi spusese unde își avea acesta ascunzătoarea. Faptul că imamul nu fusesse trădat era o dovadă clară că fanaticul din Poliția Religioasă merita toată încrederea.

Imamul ascultase propunerea — în care nu se menționase nici un nume

pentru că n-ar fi acceptat niciodată ca un creștin ca Easterhouse să devină instrumentul voinței lui Allah — și, după cum i se relatase, se arătase la fel de entuziasmat.

— Treaba este, domnule Miller, că fanaticii Hezbollah n-au încercat niciodată până acum să pună mâna pe fructul evident care este Arabia Saudită, ci au preferat să încerce să învingă și să anexeze mai întâi Irakul, ceea ce nu le-a izbutit. Răbdarea aceasta a lor se explică prin faptul că s-au temut, și pe bună dreptate, că dacă ar căuta să răstoarne Casa de Saud ar provoca o reacție violentă a Statelor Unite, care până acum au avut o poziție oscilantă. Și au avut întotdeauna credința că Arabia Saudită are să le pice singură în brațe când va veni vremea. Se pare că imamul este dispus să accepte că la primăvară — celebrarea Jubileului de Diamant este de acum definitiv stabilită pentru luna aprilie — va sosi momentul ales de Allah.

În timpul festivităților, la Riad vor sosi delegații imense din partea tuturor celor 37 de triburi mai importante din țară, ca să își prezinte omagiul față de casa regală. Printre acestea se numără și delegația din regiunea Hasa a muncitorilor de pe terenurile petrolifere, care sunt în majoritate șiiți. Printre aceștia vor fi introduși pe ascuns cei două sute de asasini aleși de imam, care vor sosi neînarmați, urmând să li se distribuie mitralierele și munițiile importate în ascuns pe unul din petrolierele lui Scanlon.

În încheiere, Easterhouse era în măsură să raporteze că un ofițer superior egiptean — grupul de consilieri militari egipteni juca un rol important, la toate nivelele, în cadrul armatei saudite — acceptase ca, în cazul în care țăriile sale suprapopulate și lipsite de resurse financiare avea să i se asigure accesul la petrolul saudit, să supravegheze distribuirea de muniții defecte soldaților din Garda Regală, care avea să fie astfel pusă în imposibilitatea de a-și apăra stăpânii.

— Ai lucrat bine, Colonele, îl aprobă Miller gânditor, apoi schimbă subiectul. Dar ia spune-mi ce reacție crezi că au să aibă sovieticii la preluarea de către noi a Arabiei Saudite?

— Una de perturbație extremă, așa îmi închipui, îi răspunse colonelul.

— Suficient de mare ca să pună capăt Tratatului Nantucket, ale cărui condiții le cunoaștem de-acum în întregime? îl întrebă Miller.

— Înclin să cred că da, zise Easterhouse.

— Ce grup din Uniunea Sovietică ar avea cele mai multe motive să se opună tratatului și condițiilor pe care le prevede acesta, așa încât să dorească să-l vadă definitiv terminat?

— Statul Major General, îi răspunse colonelul fără nici o ezitare. Poziția lor în URSS seamănă foarte bine cu poziția comitetului întrunit al statelor majore de la noi, la unison cu industria apărării. Tratatul le va reduce puterea, prestigiul, bugetul și chiar efectivele cu 40%: Nu văd cum ar putea să le placă.

— Ciudați aliați, observă Miller gânditor. Crezi că există vreo modalitate de a intra în contact direct cu ei?

— Eu... am niște cunoscuți, zise Easterhouse cu precauție.

— Aș vrea să te folosești de ei, îi ceru Miller. Spune-le numai atât — că în SUA există interese foarte puternice care sunt tot atât de puțin favorabile acestui Tratat Nantucket ca și ei, și că acestea cred că poate fi subminat din partea americană și ar dori să aibă un schimb de opinii cu ei.

Regatul Iordaniei nu are nici o înclinație specială pro-sovietică, dar Regele Hussein fusese obligat să meargă pe un drum foarte îngust și delicat pentru a-și păstra tronul din Amman și, din când în când, achiziționase armament sovietic, chiar dacă legiunea sa arabă hașemită era dotată mai ales cu arme de proveniență occidentală. Cu toate acestea, în Amman există o echipă de consultanți militari sovietici, formată din treizeci de persoane, condusă de atașatul militar de la ambasada sovietică. La un moment dat patronii săi saudiți îl trimiseseră pe Easterhouse să ia parte la testarea în deșert, la est de Akaba, a unor aparate sovietice și, astfel, avusese ocazia să îl cunoască pe acest atașat. Pe drumul de înapoiere, Easterhouse se opri la Amman ca să-i facă o vizită.

Atașatul militar, colonelul Kutuzov, pe care Easterhouse îl bănuia că este de la GRU, era tot acolo și îi acceptă bucuros invitația la masă. Americanul fu uluit de viteza de reacție a rușilor. După numai două săptămâni era contactat la Riad pentru a i se aduce la cunoștință că anumiți domni ar fi fost deosebit de fericiți să se întâlnească, în împrejurări cât se poate de discrete, cu prietenii lui. Mai primea și un pachet voluminos conținând instrucțiunile de drum. Easterhouse îl transmise la Houston fără să-l deschidă.

IULIE

Dintre toate țările comuniste, Iugoslavia are regimul cel mai relaxat în privința turiștilor, mai ales că vizele de intrare se pot obține fără prea multe formalități direct la sosirea pe aeroportul din Belgrad. Pe la jumătatea lunii iulie, soseau în aceeași zi cu avionul la Belgrad, dar venind din direcții diferite și la ore diferite, cinci bărbați. Veneau cu avioane regulate de linie de la Amsterdam, Roma, Viena, Londra și Frankfurt. Cum aveau cu toții pașapoarte americane, nu avuseseră nevoie de vize pentru orașele respective. Pe aeroportul din Belgrad au solicitat cu toții, și au și primit, viza pentru o săptămână pe care să și-o dedice inocent turismului. Primul a sosit dimineața, doi la ora prânzului și alți doi după-amiază. Au răspuns cu toții ofițerilor de la viză că aveau de gând să vâneze mistreți și cerbi la faimoasa cabană de vânatoare de la Karadjoedjevo, fosta fortăreață de pe malul Dunării, deosebit de apreciată de bogătașii occidentali. În timp ce așteptau să li se pună viza pe pașaport, au anunțat cu toții că aveau de gând să petreacă o noapte la superlucosul hotel Petrovaradin din Novisad, situat la 80 de kilometri nord-vest de Belgrad. Și cu toții s-au îndreptat spre hotel cu taxiul.

Ofițerii de la vize se schimbau la amiază, așa că numai unul dintre cei cinci a ajuns sub ochii ofițerului Pavlic, agent secret al KGB-ului sovietic. La două ore după ieșirea din tură, un raport al său de rutină ajungea pe biroul *rezidentului* sovietic de la sediul ambasadei din centrul Belgradului.

Pavel Kerkorian nu prea se simțea în apele sale; cu o zi în urmă stătuse până noaptea târziu — nu chiar în interes de serviciu, dar avea o nevastă grasă și cicălitoare, iar fetișcanele astea bosniene cu părul bălai i se păreau pur și simplu irezistibile —, iar acum mâncase prea mult la prânz, de data aceasta exclusiv în interes de serviciu, împreună cu un membru foarte bețivan

al CC-ului iugoslav, pe care spera să-l recruteze. Americanii veneau cu ghiotura în Iugoslavia — îi era imposibil să-i verifice pe toți. Dar ceva în legătură cu numele îi atrăsese atenția. Nu numele de familie — acesta era destul de obișnuit — dar unde mai văzuse el oare prenumele de Cyrus?

După o oră avea să dea peste el chiar în biroul său; într-un număr mai vechi al revistei *Forbes* care cuprindea un articol despre Cyrus V. Miller. De multe ori, tocmai din astfel de capricii ale hazardului sunt croite destinele. N-avea nici o noimă, iar părosului maior KGB îi plăcea ca toate lucrurile să aibă un sens. De ce să vină un om de aproape optzeci de ani, cunoscut ca un dușman înverșunat al comunismului, ca să vâneze mistreții din Iugoslavia, și încă la bordul unui avion de linie, când era destul de bogat ca să-și poată permite să vâneze tot ce-i dorea inima în America de Nord și să se deplaseze oriunde în lume chiar cu supersonicul dumnealui personal? Îi chemă pe doi dintre subalternii săi, niște tineri proaspăt sosiți de la Moscova, nădăjduind că aceștia nu aveau să încurce prea tare lucrurile. (După cum avea să constate ulterior față de omologul lui de la CIA, cu ocazia unui cocteil, este imposibil să mai primești un ajutor cumsecade în zilele noastre. Cel de la CIA avea să subscrie întru totul la această observație.)

Tinerii agenți ai lui Kerkorian vorbeau sârbo-croata, dar acesta îi povățui totuși să se bizuie pe șoferul iugoslav care cunoștea toate drumurile. În aceeași seară, agenții îi telefonau ca să-i dea raportul de la o cabină telefonică din hotelul Petrovaradin, făcându-l pe maior să i se urce sângele la cap pentru că era la mintea cocoșului că de acolo convorbirile erau cu siguranță interceptate de iugolavi. Le ordonă imediat să-i dea telefon din altă parte.

Tocmai era pe punctul de a pleca acasă când îl sunară din nou, de data aceasta de la un han prăpădit de lângă Novisad. Nu era vorba doar de un american, îi raportară ei, ci de cinci. Era cât se poate de probabil ca să se fi cunoscut la hotel, dar aveau aerul că se știu foarte bine. După ce mai mulți bani își schimbaseră proprietarii la recepția hotelului, se aflau acum în posesia fotocopiilor după primele trei pagini din pașapoartele americanilor. Cei cinci urmau să fie duși, în dimineața zilei următoare, cu un microbuz la o cabană de vânătoare.

— Și acum, adăugară detectivii, noi ce să facem?

— Să rămâneți unde sunteți, le porunci Kerkorian. Da, toată noaptea.

Vreau să știu unde se duc și cu cine se întâlnesc.

Așa le trebuie, își spuse Kerkorian în sinea lui, în timp ce se îndrepta spre casă. Prea le pică totul mură-n gură tinerilor aștia din ziua de azi. Probabil că n-avea să iasă nimic din asta, dar o să-i facă să capete oleacă de experiență.

A doua zi la amiază, cei doi reveneau obosiți, nerași, dar triumfători. Ceea ce aveau de povestit îl lăsă pe Kerkorian cu gura căscată. La ora stabilită sosise un microbuz care îi îmbarcase pe cei cinci americani. Ghidul era îmbrăcat în haine civile dar avea un aer milităros evident — și încă rusesc. În loc să se îndrepte spre cabana de vânătoare, cum fusese vorba, microbuzul îi adusesse pe cei cinci americani înapoi la Belgrad, de unde se îndreptaseră glont spre baza aeriană de la Batajnica.

Kerkorian cunoștea Batajnica; era o mare bază aeriană a iugoslavilor, la douăzeci de kilometri nord-vest de Belgrad, care n-avea cum să fie în programul turiștilor americani. Printre altele, găzduia un flux continuu de transporturi militare sovietice destinate alimentării enormului grup de consilieri

militari sovietici din Iugoslavia. Ceea ce însemna că în cadrul bazei exista un grup de tehnicieni sovietici, iar unul dintre ei era omul lui, responsabil cu controlul transporturilor. După numai zece ore, Kerkorian trimitea un raport „blitz” la Yazenovo, sediul Prim Directoratului Superior al KGB, compartimentul de spionaj extern. Raportul ajunsese direct pe biroul Directorului Adjunct al PDS, generalul Vadim Kirpicenko. Acesta, după ce tăcu o serie de investigații în interiorul URSS, transmise un raport mai amănunțit șefului său, generalul Kriucikov.

Kerkorian anunța că, direct de la microbuz, cei cinci fuseseră escortați și îmbarcați într-un avion de transport Antonov 42 care tocmai sosise cu un transport de la Odesa și decolase imediat în aceeași direcție. Mai târziu, *rezidentul* din Belgrad avea să mai trimită un raport prin care anunța că americanii se întorseseră, după douăzeci și patru de ore, pe aceeași cale, mai petrecuseră o noapte la hotelul Petrovaradin și apoi părăsiseră definitiv Iugoslavia fără să vâneze nici un mistreț. Kerkorian primi laude pentru vigilența de care dăduse dovadă.

AUGUST

Căldura învăluia Costa del Sol ca o mantie. Jos pe plajă, cei un milion de turiști se răsuceau pe toate părțile ca fripturile pe grătar, stropindu-se și ungându-se neîncetat cu ulei, încercând plini de bărbăție să prindă o culoare cât mai apropiată de cea a mahonului în cele două prețioase săptămâni pe care le aveau la dispoziție; cel mai adesea însă nu sfârșeau decât prin a ajunge roșii ca niște raci. Bolta era de un albastru atât de străveziu, încât părea aproape albă: până și obișnuita briză dinspre larg de-abia dacă mai adia, slabă ca o boare.

Înspre apus, marele molar al Stâncii Gibraltarului se proiecta în pâcla încinsă care se întindea scânteietoare pe toată lungimea de 15 mile a acesteia; albiile mai deschise la culoare ale sistemului de captare a apei de ploaie, construit de inginerii regali pentru a alimenta cisternele subterane, ieșeau în evidență ca niște cicatrici pe coasta stâncii.

Pe colinele de dincolo de plaja Casares, aerul era cu o idee mai răcoros, dar nu cu cine știe cât; ușurarea se simțea doar în zori și înainte de asfințit, astfel încât lucrătorii viilor de la Alcantara del Rio se sculau cu noaptea-n cap, la patru dimineața, pentru a putea lăsa deja în urmă șase ceasuri de trudă înainte ca soarele să îi alunge la umbră. După prânz își făceau tradiționala siestă spaniolă, dormitând în spatele zidurilor groase și răcoroase, spoite cu var, iar la cinci se mai duceau încă trei ceasuri la muncă, până pe la opt, când dispărea lumina.

Sub razele soarelui, strugurii se pîrguiau, îngroșându-și boabele. Nu venise încă vremea recoltei, dar se anunța încă de pe acuma că avea să fie bogată. În barul său, Antonio îi aducea cu un zâmbet radios străinului obișnuita carafă de vin.

— *Sera bien, la cosecha?* îl întrebă el.

— Da, îi răspunse bărbatul cel înalt cu un surâs. Anul acesta recolta o să fie chiar foarte bună. O să avem cu ce să ne plătim consumația de la bar.

Antonio izbucni într-un hohot de râs zgomotos. Doar știa prea bine cu

toții că străinul avea pământul lui și că plătea întotdeauna totul cu bani gheață.

La numai două săptămâni însă, lui Mihail Sergheevici Gorbaciov nu îi ardea nici pe departe să se țină de glume. Cu toate că avea o fire veselă și îi mersese buhul că era înzestrat cu un dezvoltat simț al umorului, tratându-și în general cu multă amabilitate subalternii, era totuși capabil și de ieșiri foarte vehemente, mai ales atunci când occidentalii începeau să-i țină predici despre drepturile omului sau când era nemulțumit de cei care lucrau cu el. Gorbaciov stătea în cabinetul lui de la etajul șapte din clădirea Comitetului Central din Novaia Ploșciad și se uita furios la rapoartele risipite în fața lui.

Cabinetul este o încăpere lungă și îngustă, de douăzeci pe șapte metri, în care biroul Secretarului General este așezat în partea opusă ușii. Secretarul General stă cu spatele la perete și are toate ferestrele acoperite cu perdele de tul și draperii de catifea galben pai în stânga sa. Perpendicular pe biroul Secretarului General se întindea până în mijlocul încăperii obișnuita masă de conferințe, biroul formând partea de sus a literei T.

Spre deosebire de majoritatea predecesorilor săi, Gorbaciov preferase un decor ușor și diafan; masa este din fag deschis la culoare, la fel ca și biroul, și este înconjurată de scaune cu spătar, însă comode, câte opt pe fiecare parte. Pe masa aceasta împrăștiase rapoartele strânse de prietenul și colegul său Eduard Șevardnadze, ministrul afacerilor externe, la a cărui chemare fusese obligat să își întrerupă concediul pe care și-l petrecea la Ialta, pe malul mării din Crimeea. Ar fi fost mult mai bine, se gândea el acum furios, să se scalde în mare împreună cu nepoțica lui Aksaina decât să stea la Moscova și să citească porcăriile astea de pe masă.

Trecuseră mai bine de șase ani de când, în ziua aceea geroasă de martie a anului 1985, Cernenko își dăduse în sfârșit duhul pentru a-l lăsa pe el să fie propulsat cu o viteză aproape amețitoare — chiar dacă făcuse personal urzeli și preparative în acest scop — pe cea mai înaltă treaptă. Șase ani se străduise să-și apuce țara iubită de ceafă și să o arunce în ultima decadă a secolului XX, aptă să înfrunte, să egaleze și să triumfe asupra Occidentului capitalist de pe poziții de deplină egalitate.

Asemeni tuturor rușilor devotați partidului, era pe jumătate plin de admirație și în întregime iritat de acest Occident, cu prosperitatea, puterea financiară și aplombul lui aproape disprețuitor. Spre deosebire însă de cei mai mulți, Gorbaciov nu fusese pregătit vreme de ani de zile să accepte că în această patrie a sa lucrurile nu aveau să se schimbe niciodată, că lenea, corupția, birocrăția și letargia făceau parte din sistem, că au existat dintotdeauna și aveau să continue să existe în vecii vecilor. Încă în tinerețe, fusese animat de convingerea că avea energia și dinamismul necesare pentru a schimba această stare de lucruri. Credința că, într-o bună zi, avea să i se ofere acest prilej constituise resortul intim și forța metrice care îl călăuziseră în toți anii de studii și de activitate de partid de la Stavropol. Și acum, după ce avusese, timp de șase ani, prilejul acesta, își dădea seama că până și el subestimase forța opoziției și a inerției. În primii ani se aflase într-o poziție extrem de instabilă; mersese practic pe o sârmă foarte subțire și, de mai multe ori, i se întâmplase să ajungă chiar foarte aproape de disperare.

Pusese pe primul plan epurarea Partidului, îndepărtarea conservatorilor înverșunați și a tuturor uscăturilor — adică a aproape tuturor. Acum știa că putea să se impună în fața Politburoului și a Comitetului Central; știa că cei numiți de el controlau secretariatele de partid răspândite prin toate republicile Uniunii și îi împărtășeau convingerea că URSS va fi în măsură să rivalizeze cu Occidentul numai dacă își întărește poziția economică. Acesta și era motivul pentru care majoritatea reformelor sale se ocupau de problemele economice și nu de cele morale.

Convingerile sale comuniste îl determinau pe Gorbaciov să creadă cu tărie în superioritatea morală a țării sale, considerând că orice dovadă în acest sens era întru totul inutilă. Dar nu era până într-atâta orbit de fanatism încât să se amăgească în privința puterii economice a celor două tabere. Iar acum, cu criza petrolului de care era perfect conștient, avea nevoie de resurse masive pe care să le pompeze în Siberia și în Arctica, ceea ce însemna automat că trebuia să facă reduceri în alte domenii. Și așa ajunsese la Nantucket și la inevitabila confruntare cu propria sa instituție militară.

Cei trei stâlpi ai puterii îi reprezentau Partidul, Armata și KGB-ul. Gorbaciov era perfect conștient că era cu totul imposibil ca acestea două din urmă să fie atacate în același timp. Era și așa destul de neplăcut că se afla la cuțite cu generalii; să fie însă lovit pe la spate de KGB era de-a dreptul intolerabil. Rapoartele de pe masă, adunate de ministul afacerilor externe din mediile de informare occidentale și traduse în limba rusă, nu-i erau câtuși de puțin necesare, mai ales că acum opinia publică americană era încă în măsură să impună Senatului respingerea Tratatului Nantucket și continuarea construirii și instalării dezastruosului (pentru sovietici) bombardier Stealth.

Personal n-avea nici urmă de simpatie pentru evreii dornici să-și părăsească Patria care le oferise totul. Gorbaciov n-avea nimic nerusesc în el atunci când venea vorba de gunoarie și de dizidenți. Ceea ce îl înfuria însă era faptul că se acționase în mod deliberat, nu era vorba de nici un accident, iar el știa prea bine cine se ascundea în spatele acestei acțiuni. Nu-i trecuse încă furia provocată de oribila casetă video care circula prin Moscova, în care îi era atacată soția pentru anii de risipă de la Londra. Știa și cine se afla în spatele ei. Aceiași oameni. Predecesorul celui pe care tocmai îl convocase și pe care îl aștepta să se prezinte dintr-o clipă într-alta.

În ușa de lângă biblioteca aflată în celălalt capăt al încăperii se auzi o bătaie și secretarul său particular își vârî capul pe ușă, clătinându-l fără nici o vorbă. Gorbaciov își ridică mâna pentru a indica „așteaptă o clipă”.

Se întoarse și se așeză la biroul pe care nu se mai afla nimic altceva în afara celor trei telefoane și a serviciului de stilouri din onix bej. Apoi clătină din cap. Secretarul deschise larg ușa.

— Tovarășul președinte, tovarășe Secretar General, anunță tânărul, după care se retrase.

Șeful KGB-ului era în uniforma de gală — cum altfel — și Gorbaciov îl lăsă să traverseze toată încăperea fără să îl salute. Apoi se ridică și îi arătă cu un gest hârtiile împrăștiate pe masă.

Generalul Vladimir Kriucikov, președintele KGB-ului, era prietenul apropiat și protejatul predecesorului său, ultraconservatorul Victor Scebrikov căruia îi împărtășea totul convingerile. Secretarul General izbutise să-l înlăture pe Scebrikov cu prilejul marii epurări pe care o efectuase în toamna anului 1988,

scăpând astfel de ultimul opozant serios din Politburo. N-avusese însă de ales și fusese obligat să-l numească în funcție pe prim-adjunctul acestuia, Kriucikov. O îndepărtare era prea de-ajuns; două ar fi reprezentat un adevărat măcel. Până și la Moscova există anumite limite.

Kriucikov aruncă o privire spre hârtii și ridică întrebător din sprâncene. Afurisitul naibii, spumegă Gorbaciov în sinea lui.

— Nu era deloc nevoie să-i stâlciți în bătai chiar în fața camerelor de luat vederi, i se adresează cu voce tare, trecând ca de obicei fără nici un fel de preambul la miezul problemei. Șase echipe de filmare occidentale, opt radioreporterii și douăzeci de jurnaliști de la ziarele și revistele occidentale, jumătate americani. S-au făcut mai multe comeriatrii decât la Olimpiada din 1984.

— Evreii făceau o demonstrație ilegală, stimată Mihail Sergheevici, se încruntă Kriucikov. Personal, eram în concediu în perioada aceea. Dar cred că oamenii mei de la Directoratul Superior Doi au acționat cât se poate de corect. Indivizii ăștia au refuzat să se împrăștie când au fost somați, iar oamenii mei au folosit metodele obișnuite.

— Dar erau pe stradă. Deci era de competența miliției.

— Indivizii ăștia sunt subversivi. Făceau propagandă anti-comunistă. Asta ține de KGB. Uitați-vă la pancartele pe care le purtau.

— Și toată armata asta de reprezentanți ai presei?

— Caștele astea se bagă peste tot, se dezvinovăți Kriucikov, ridicând din umeri.

Da, dar numai atunci când sunt anunțați, se gândi Gorbaciov. Se întrebă dacă ar fi putut profita de prilej pentru a-l îndepărta pe Kriucikov, dar renunță imediat. Președintele KGB-ului nu putea fi dat afară decât cu acordul tuturor membrilor Politburoului iar faptul că bătuse o mână de evrei nu constituia în nici un caz un motiv. Dar era furios și gata să-i spună tot ce-i stătea pe limbă. Timp de cinci minute își vărsă pe el focul. Kriucikov își strânse buzele fără să scoată o vorbă. Nu-i plăcea să fie săpunit de cineva mai tânăr decât el, chiar dacă îi era superior în funcție. Gorbaciov se apropie de el; erau amândoi de aceeași statură, scunzi și îndesați, iar Gorbaciov nu-l slăbea din ochi, așa cum îi era obiceiul. Și atunci Kriucikov comise o eroare.

Avea în buzunar raportul de la agentul KGB din Belgrad, la care Kriucikov adăugase uluitoarele informații aflate de la Prim Directoratul Superior. Erau, fără îndoială, destul de important pentru a-l aduce personal Secretarului General. Ia mai dă-l dracului, își zise Kriucikov iritat, n-are decât să mai aștepte. Și astfel raportul de la Belgrad a fost trecut sub tăcere.

SEPTEMBRIE

Irving Moss se instalase la Londra dar, înainte de a pleca din Houston, stabilise un cod personal cu Cyrus Miller. Știa că monitoarele de la Agenția Națională pentru Securitate cercetau permanent eterul pentru a intercepta miliardele de cuvinte din convorbirile telefonice internaționale, care erau apoi introduse în computere pentru a se depista ceea ce ar putea prezenta interes. Ca să nu mai vorbim de cei de la CGCS din Marea Britanic de ruși și de toți cei ce aveau în prezent posibilitatea de a-și înjgheba un post de ascultare. Dar

volumul traficului comercial este Atât de imens, încât mai mult ca sigur că orice mesaj poate trece neobservat atâta vreme cât nu prezintă ceva care să trezească bănuieli. Codul lui Moss se baza pe lista prețurilor la salată schimbate între însoritul Texas și mohorâta Londră. Moss luă lista cu prețuri aflată lângă telefon, tăie cuvintele, reținu cifrele și descifra mesajul corespunzător datei din calendar cu ajutorul unui carnețel special, din care doar Cyrus Miller mai avea un exemplar, în luna care se scursese aflate trei lucruri: că piesa din tehnologia sovietică de care avea el nevoie era în ultimele faze de pregătire și avea să-i fie pusă la dispoziție peste două săptămâni; că sursa de informații pe care o ceruse la Casa Albă fusese deja găsită, cumpărată și plătită; și că de-acum putea să porceadă la punerea în aplicare a Planului Travis conform programului. Începu să ardă hârtiile zâmbind satisfăcut. Onorariul lui depindea de planificare, punere în practică și reușită. Putea de-acum să primească cea de-a doua tranșă din bani.

OCTOMBRIE

Trimestrul de toamnă durează la Universitatea Oxford opt săptămâni și, cum studenții caută întotdeauna să se conducă după principii logice, acestea sunt denumite prima săptămână, a doua săptămână, a treia săptămână și așa mai departe. O serie de activități au loc după terminarea trimestrului — mai ales întrecerile atletice, reprezentațiile teatrale și dezbaterile —, în săptămână a noua. Iar o parte din studenți se prezintă înainte de începerea trimestrului, fie pentru a se pregăti de studii, fie pentru a se instala sau pentru a-și începe antrenamentele, în perioada numită săptămână zero.

În ziua de 2 octombrie, prima zi a săptămânii zero, Clubul Vincent, barul frecventat de studenții de la atletism, era plin de un stol de astfel de păsărele timpurii, printre care și studentul cel slab și înalt cu numele de Simon, care se pregătea pentru cel de-al treilea și ultim trimestru pe care îl avea de petrecut la Oxford în cadrul anului de studii în străinătate. Din spate se auzi un glas care îl salută voios:

— Bună, tinere Simon. Nu te-ai întors cam prea devreme?

Era comandorul John De Ath, economistul Colegiului Jesus și administratorul Clubului de Atletism din care făcea parte și echipa de cros.

— Ba da, domnule, zâmbi Simon.

— Vrei să dai jos grăsimea pe care ai pus-o pe tine în timpul vacanței, nu-i așa? Îl întrebă în glumă comandorul în rezervă. Și îi dădu un ghiont în grăsimea imaginată de pe burtă. Foarte bine faci. Ești omul nostru de bază ca să-i batem măr pe cei de la Cambridge în decembrie.

— Vreau să încep o serie de antrenamente în zorii zilei, ca să-mi revin în formă, domnule, îi răspunse Simon.

Și se puse imediat pe muncă, începând o serie de curse istovitoare. Porni de la cinci mile, urmând ca treptat, pe măsură ce săptămâna se apropia de sfârșit, să ajungă până la douăsprezece. În dimineața zilei de miercuri, 9 octombrie, porni ca de obicei pe bicicletă de la casa în care locuia, pe șoseaua Woodstock din sudul Orașului de Vară, cartier aflat în partea de miazănoapte a Oxfordului, și se îndreptă pedalând spre centru. Trecu pe lângă Monumentul Martirilor și biserica Sfânta Maria Magdalena, coti la stânga pe Strada Largă, trecu de intrarea în Colegiul Balliol la care învăța el, și merse în continuare pe

lângă Holywell și Longwall ca să ajungă în Strada Înaltă. O ultimă cotitură și iată-l ajuns în fața grilajului care înconjură Colegiul Magdalena.

Aici descăleca, își legă bicicleta de grilaj ca să nu i se fure și începu să alerge. Trecu dincolo de Podul Magdalena de peste Cherwell, trecu și de Sf. Clement și se îndreptă spre câmpie. Era ora 6.30 dimineața. Mai era puțin până să răsară soarele iar el mai avea încă de alergat cam patru mile până să iasă din ultimele suburbii ale Oxfordului.

Continuă să alerge prin Noul Headington, traversând Linia Dublă de Centură pe podul care ducea către Colina Shotover. Nu se mai vedea nici un alt alergător; Simon era aproape singur. La capătul Străzii Vechi începea panta dealului și Simon simți durerea alergătorului de cursă lungă. Picioarele musculoase îl purtau spre vârful dealului și mai departe, până în Cîmpia Shotover. Aici se termina drumul asfaltat și Simon intră pe poteca plină de hârtoape pe care ploaia de peste noapte le umpluse cu apă. Preferă să înainteze prin iarba de pe marginea drumului, a cărei moliciune îi dădea o senzație de desfășurare și, depășind pragul durerii, se simți cuprins de beția alergării.

În spatele lui, limuzina fără însemne își făcu apariția de după copacii de pe deal, ieși de pe drumul asfaltat și începu să se hurducăie prin hârtoape. Oamenii dinlăuntrul ei cunoșteau drumul foarte bine și erau sătui de el până peste cap. Cinci sute de metri de drum de țară, plin de bolovani cenușii, până la rezervor, de acolo înapoi pe drumul asfaltat care cobora spre satul Wheatley trecând prin cătunul Littleworth.

Cam la o sută de metri de rezervor, drumul se îngusta și era umbrît de coroana unui frasin uriaș. Aici se afla parcată o furgonetă, trasă cât mai mult în afara drumului. Era un Ford Tranzit uzat, de culoare verde, pe care se vedea inscripția PRODUSE DE LIVADĂ BARLOW. Nu era nimic neobișnuit pentru că, la începutul lunii octombrie, ținutul era împânzit de furgonetele lui Barlow care duceau vânzătorilor de fructe merele dulci de Oxfordshire. Oricine ar fi avut curiozitatea de a arunca o privire în spatele furgonetei — invizibil pentru cei din limuzină pentru că furgoneta stătea îndreptată cu fața înspre ei — ar fi văzut stive întregi de lăzi cu mere. Și nu și-ar fi dat nicidecum seama că lăzile nu erau decât două tablouri lipite pe partea interioară a ferestrelor.

Furgoneta avea o pană la roata din față, lângă care stătea pe vine un bărbat cu o cheie în mână, care încerca să scoată anvelopa de pe roata ridicată cu un cric. Omul era adâncit în muncă. Tînărul cu numele de Simon își continuă alergarea pe marginea drumului din cealaltă parte a furgonetei.

De cum ajunse în dreptul furgonetei, două acțiuni se succedară cu o viteză înspăimîntătoare. Ușile din spate ale furgonetei se dădură în lături și din ea țâșniră doi bărbați îmbrăcați amândoi în treninguri negre identice și cu măști de schi pe față, care se aruncară asupra alergătorului uluit și îl trântiră la pământ. Cel cu cheia se întoarse și se ridică în picioare. Sub pălăria cu boruri largi, chipul îi era și lui acoperit de o mască iar cheia pe care o ținea în mână nu era cheie deloc, ci o mitralieră cehească Skorpion. Fără să facă nici o pauză, începu imediat să tragă, spulberând parbrizul limuzinei care se afla la nici două sute de metri în spatele alergătorului.

Bărbatul de la volan, atins drept în față, muri pe loc. Mașina o luă razna și se opri când acesta își dădea ultima suflare. Bărbatul din spate reacționează cu viteza unei pisici sălbatice, deschise ușa, sări afară și, după ce se rostogoli de

două ori, se ridică în poziția de tragere. Reuși să-și descarce de două ori arma Smith Weston cu țeava scurtă, de calibrul 9 mm. Primul foc trecu la 30 cm de țintă, al doilea la 30 m pentru că, în timp ce trăgea, fu lovit în piept de tirul continuu al Skorpionului. De fapt, nu avusese practic nici o șansă.

Bărbatul de lângă șofer ieși din mașină la o clipă după cel din spate. Ușa rămase larg deschisă și el încercă să tragă în cel cu mitraliera prin fereastra lăsată. Trei gloanțe pătrunse prin caroserie îl atinseră în pânțele și îl aruncară pe spate. După alte cinci secunde, cel cu mitraliera se aruncase deja lângă șoferul furgonetei; ceilalți doi îl azvârliseră pe student în spatele Transitului și trântiseră ușile; furgoneta ieșise de pe cric, dăduse cu spatele spre intrarea în rezervor, făcuse o întoarcere din trei mișcări și o pornise pe drumul care ducea înapoi spre Wheatley.

Agentul Serviciului Secret era în agonie, dar plin de bărbăție, se târî centimetru cu centimetru, până la ușa deschisă a mașinii, bîjbîi după microfonul de la bord și, cu limba împleticită, își transmisese mesajul final. Nu-și mai bătuse capul cu semnalele, codurile sau procedurile de radioemisie; nu-i mai rămăsese decât prea puțină vlagă. Când, după cinci minute, soseau ajutoarele, omul trecuse deja în cealaltă lume. În microfon spusese doar: „Ajutor... ne trebuie ajutor. Tocmai a fost răpit Simon Cormack."

CAPITOLUL PATRU

MARTIE 1991

În urma apelului radio lansat de agentul secrete american înainte de a muri, mai multe lucruri aveau să se întâmple cu o grabă și viteză de nedescris. Răpirea unicului fiu al Președintelui a avut loc la ora 7.05. Apelul radio a fost înregistrat la 7.07. Cu toate că folosise o lungime de undă specială, cel care lansase apelul vorbise necodificat. Din fericire, nici un ascultător neautorizat nu se afla pe frecvențele utilizate de poliție. Apelul a fost recepționat în trei locuri.

În casa închiriată pe Șoseaua Woodstock se aflau ceilalți zece agenți ai Serviciului Secret însărcinați cu paza fiului Președintelui pe perioada anului de studii de la Oxford. Opt mai erau încă în pat, doi erau însă în picioare, inclusiv ofițerul de serviciu din timpul nopții, care asculta pe frecvența specială.

Directorul Serviciului Secret, Creighton Burbank, protestase încă de la bun început, fiind de părere că fiul Președintelui n-avea ce să caute la studii în străinătate atâta vreme cât părintele lui era în funcție. Dar Președintele Cormack, care nu vedea de ce să-și lipsească băiatul de acest mult dorit prilej de a studia la Oxford, nu-l luase în seamă. Înghițindu-și obiecțiile, Burbank ceruse o echipă de cincizeci de oameni care să-l însoțească la Oxford.

Și din nou John Cormack cedase la insistențele fiului său — „Mai slăbește-mă, te rog, tăticule, cu chestiile astea, nu-ți dai seama că o să arăt ca o vită prezentată la târg, cu cincizeci de soldați roind în jurul meu?" — așa că se hotărâseră asupra unei echipe din 12 oameni. Ambasada americană de la Londra închiriasse o vilă întreagă în partea de nord a Oxfordului și, după o colaborare de mai multe luni cu autoritățile britanice, angajase un personal format din trei englezi verificați și paraverificați: un grădinar, un bucătar și o

femeie de serviciu. Totul în scopul de a-i oferi lui Simon Cormack posibilitatea de a se bucura de o viață de student cât se poate de normală.

Echipa avusese întotdeauna minimum opt oameni în acțiune, patru în perioada week-endului. Se formaseră patru perechi: trei schimburi de serviciu acasă și doi care să-l escorteze pe Simon pretutindeni, atunci când pleca de pe Șoseaua Woodstock. Agenții secreți amenințaseră cu demisia dacă nu avea să li se permită să umble înarmați — legea britanică interzicea străinilor portul de arme pe teritoriul regatului. Se ajunsese la un compromis tipic: atunci când plecau de acasă, erau însoțiți în mașină de un sergent britanic de la Serviciul Special. „Din punct de vedere tehnic, americanii acționau sub îndrumarea acestuia și puteau, astfel, să umble înarmați. Bineînțeles că nu era decât o simplă ficțiune, dar cei de la Serviciul Special, localnici din Oxfordshire, erau călăuze prețioase și se ajunsese în cele din urmă la relații cât se poate de prietenești. Sergentul britanic era cel care sărise din spatele mașinii și încercase să se folosească de Smith 4 Westonul său de 9 mm înainte de a fi doborât pe Cîmpia Shotover.

La câteva secunde după recepționarea apelului lansat de agentul aflat în agonie, restul echipei de pe Șoseaua Woodstock se și aruncase în alte două mașini și se îndrepta în goană spre Cîmpia Shotover. Traseul parcurs de alergător era foarte vizibil și, de altfel, îl cunoșteau cu toții până în cele mai mici amănunte. Cel care asigurase serviciul de noapte rămăsese acasă împreună cu celălalt agent și dăduse imediat două telefoane: lui Creighton Burbank la Washington, trezindu-l din somn pentru că era cu cinci ore mai devreme ca la Londra; și consilierului juridic de la ambasada Statelor Unite de la Londra, pe care îl surprinse în timp ce se bărbiera.

Consilierul juridic de la orice ambasadă este în același timp și reprezentantul FBL-ului, iar postul de la Londra este printre cele mai importante. Între cele două agenții de apărarea ordinii și legalității din cele două țări există o colaborare strânsă și constantă. Patrick Seymour preluase această funcție, cu doi ani în urmă, de la Darrell Mills, se înțelegea foarte bine cu britanicii și își făceau meseria cu pasiune. Acum, prima sa reacție fu de a se face alb ca varul la față și de a da imediat un telefon secret lui Donald Edmonds, directorul FBI-ului, care dormea tun la reședința sa din Chevy Chase.

Al doilea loc în care a fost recepționat apelul era una din mașinile de patrulă ale Poliției din Valea Tamisei care răspunde de vechile comitate Oxfordshire, Berkshire și Buckinghamshire. Cu toate că echipajul american cu însoțitor britanic se afla permanent în apropierea lui Simon Cormack, PVT își luase obiceiul de a avea mereu o mașină prin apropiere, cam la o milă, gata să intre pe loc în acțiune oricând ar fi fost nevoie. Mașina patrulei era pe recepție în banda specială, se afla în acel moment la Headington și parcursese mila rămasă în cincizeci de secunde. Unii aveau să fie mai târziu de părere că sergentul și șoferul mașinii ar fi trebuit să treacă de locul ambuscadei și să încerce mai bine să ajungă din urmă furgoneta. Ușor de judecat la rece; dar cu trei oameni care zăceau pe drumul din Shiotover, era normal că aceștia se opriseră mai întâi să vadă dacă puteau să le acorde asistență și/sau să obțină informații imediate. Era însă mult prea târziu pentru amândouă.

Cel de-al treilea post de ascultare era la sediul Poliției din Valea Tamisei din satul Kidlington. Polițista Janet Wren era tocmai pe cale să iasă din schimbul de noapte, la ora 7.30, și căska obosită atunci când îi răsunase în

urechi glasul bolborosit, cu accent american. Fu atât de uluită, încât pentru o clipă îi trecu prin minte că nu putea fi vorba decât de vreo glumă. Apoi începu să consulte o listă și să apese pe diferite butoane ale computerului de lângă ea. Pe ecran se iviră o serie de instrucțiuni pe care femeia înspăimântată le urmă punct cu punct.

După o îndelungată colaborare pe care poliția din Valea Tamisei o avusese cu un an în urmă cu Scotland Yardul, Ministerul de Interne al Marii Britanii, ambasada americană și Serviciul Secret al Statelor Unite, operațiunea comună de păzire a lui Simon Cormack fusese numită codificat Operațiunea Yankee Doodle. Instrucțiunile de rutină fuseseră codificate, la fel ca și procedurile de urmat într-o gamă largă de împrejurări — ca, de exemplu, în caz de implicare într-o bătaie la bar sau pe stradă, într-un accident de circulație, într-o demonstrație politică, în caz de boală sau că ar fi dorit să își petreacă la un moment dat vremea departe de Oxford, în vreo altă țară. Polițista Wren activase codul Răpire și computerul o îndruma ce să facă.

În câteva minute, șeful din schimbul de noapte era alături de ea, livid de îngrijorare, și începea să dea o serie de telefoane de urgență. La Inspectorul Șef al Departamentului de Investigații Criminale (DIC), care se angajă să-l informeze personal pe colegul său de la Departamentul Special (DS) al PVT. La adjunctul Șefului Poliției (Operații), pe care apelul îl găsea pe cale să atace două ouă fierte și care, după ce îl ascultă cu atenție, emise o serie rapidă de ordine și întrebări.

— Unde exact?

— Cîmpia Shotover, domnule, i se răspunse de la Kidlington. Delta Bravo e la fața locului. Au întors din drum o mașină particulară care venea de la Wheatley, alți doi alergători și o doamnă cu un câine în partea dinspre Oxford. Americanii au murit amândoi; sergentul Dunn, de asemenea.

— Iisuse Hristoase, gîfii adjunctul șefului Poliției.

Avea să fie cea mai mare lovitură din cariera lui și, în calitate de șef al operațiilor, latura practică a activității polițienești, de el depindea dacă totul avea să iasă bine. Nu era admisă nici o greșală. Absolut inacceptabilă. Începu să se ambaleze.

— Trimite imediat cel puțin cincizeci de oameni în uniformă. Cu căști, bastoane și galoane. Să nu mai pătrundă nimeni. Ia-i pe toți din CPOS pe care-i avem. Și blochează drumurile. Sunt două direcții, nu? Au șters-o prin partea dinspre Oxford?

— Delta Bravo zice că nu, îi răspunse cel de la postul de poliție. Nu știm cât timp a trecut între atac și apelul americanului. Dar trebuie să fi fost destul de puțin. Delta Bravo era pe șosea la Headington și zice că n-a trecut nimeni pe lângă ei venind dinspre Shotover. O să aflăm mai mult după urmele roților — e foarte mult noroi pe acolo.

— Concentrați-vă ca să blocați drumurile de la nord spre sud în partea de răsărit. O să mă ocup eu de șeful poliției. Mașina mea e pe drum?

— Ar trebui de-acum să fie în fața casei, îi răspunse cel din Kidlington.

Aruncă o privire pe fereastra sufrageriei și văzu mașina, care în mod normal venea cu patruzeci de minute mai târziu, sosind în fața casei.

— Cine mai e pe drum? întrebă el.

— DIC, DS, CPOS, și acum cei în uniformă, sosi răspunsul de la Kidlington.

— Scoateți toți detectivii de la celelalte cazuri și puneți-i și pe ei la bătaie,

ordonă adjunctul șefului Poliției. Eu mă duc direct la Shotover.

— Și drumurile le blocăm pe ce rază?, se intersă ofițerul de serviciu de la post.

Adjunctul șefului Poliției stătu puțin să reflecteze. Blocarea drumurilor e mai ușor de zis decât de făcut. Comitatele Interioare, pline de monumente istorice și populate masiv, au un întreg labirint de drumuri regionale, drumuri secundare și drumuri de țară care leagă orașele, satele și cătunele din ținut. Dacă aruncaai plasa prea departe, numărul drumurilor mărunte se înmulțea cu sutele; dacă o aruncaai prea aproape, se reducea distanța pe care o aveau de străbătut răpitorii pentru a scăpa de urmărire.

— Capătul comitatului Oxfordshire, se răsti adjunctul Șefului Poliției.

Încheie convorbirea apoi îl chemă pe șeful său cel mai mare. Șeful Poliției. Activitatea antiinfrațională de zi cu zi a oricărei forțe regionale de poliție din Marca Britanic este condusă de Adjunctul Șefului Poliției. Șeful Poliției poate să aibă sau nu experiență în activitatea de poliție; în sarcina lui sunt însă politica, morala, imaginea publică și legătura cu Londra. Adjunctul se uită la ceasul de la mână și formă numărul de telefon; era 7.31 dimineața.

Șeful Poliției din Valea Tamisei locuia într-un frumos presbiteriu transformat în locuință din satul Bletchington. Se ridică de la masa din bucătărie și se îndreptă, ștergându-și marmelada de la gură, spre birou ca să răspundă la telefon. La auzul știrilor, uită cu totul de micul dejun. Multe mese de dimineață aveau să fie perturbate în această a noua zi a lunii octombrie.

— Înțeleg, zise el ascultând amănuntele de până atunci. Da, continuați. Eu... o să dau telefon la Londra.

Pe birou avea mai multe numere de telefon. Unul era cel de la postul special și direct din biroul secretarului adjunct de la Divizia F.4, Ministerul de Interne, al Marii Britanii, căruia îi sunt subordonate forțele poliției metropolitane și regionale. La ora aceea funcționarul administrației publice nu era la birou, dar apelul fu dirijat spre locuința sa din cartierul Fulham din Londra. Birocratul lăsa să-i scape fără voie o înjurătură, dădu și el două telefoane și se îndreptă imediat spre clădirea albă de la Poarta Reginei Anna, pe strada Victoria, care îi adăpostea ministerul.

Unul din telefoanele secretarului adjunct era la ofițerul de serviciu de la Divizia F.4, căruia îi ordonă să-i înlăture toate celelalte probleme de pe birou și să convoace grabnic toți angajații aflați pe la casele lor. Nu-i spuse de ce. Încă nu știa câți oameni erau la curent cu măcelul din Cîmpia Shotover dar, ca un bun funcționar ce era, nu voia să ridice numărul lor atâta vreme cât nu era absolut necesar.

Celălalt telefon n-avea cum să-i ocolească, oricât ar fi dorit. Era vorba de Subsecretarul permanent, funcționarul superior care răspundea de întreg Ministerul de Interne. Din fericire, acesta locuia și el la Londra, nu în suburbii, așa că la ora 7.51 se întâlneau în clădirea ministerului. Sir Harry Marriott, Ministrul de Interne al guvernului conservator li se alătură la ora 8.04 și fu pus la curent cu evenimentele. Reacția sa imediată a fost de a telefona urgent în Downing Street nr. 10, insistând să vorbească personal cu domana Thatcher.

Îi răspunse secretarul ei particular — există nenumărați „secretari” la Whitehall, sediul administrației britanice — unii sunt miniștri, alții funcționari superiori, unii aghiotanți personali; și câțiva, foarte puțini, se ocupă efectiv de activitatea practică de secretariat. Charles Powell făcea parte din penultima

categorie. Știa că doamna prim-ministru lucra deja de o oră în cabinetul personal de alături, punând la punct maldăre întregi de lucrări înainte ca majoritatea colegilor ei să fi ieșit încă din pijama. Așa îi era obiceiul. Powell mai știa că Sir Harry era unul dintre cei mai apropiați colegi și prieteni ai domniei prim-ministru. O anunță imediat și aceasta ridică de îndată receptorul.

— Doamnă prim-ministru, trebuie să te văd urgent. Acum. Trebuie să vin acolo neîntârziat.

— Atunci, vino, Harry, consimți ea.

— Peste trei minute, o anunță glasul din receptor.

Sir Harry Marriott închise telefonul. Mașina îl aștepta deja ca să-l ducă cei cinci sute de metri. Era 8.11.

Răpitorii erau patru la număr. Cel cu mitraliera, care stătea acum în față, își aruncă Skorpionul între picioare și își scoase masca de ski din lână de pe față. Sub ea purta perucă și mustață falsă. Își puse și o pereche de ochelari cu ramă groasă, fără lentile. Lângă el se afla șoferul, șeful bandei, și el cu perucă și barbă falsă. Deghizările erau pentru scurtă vreme pentru că, pe o distanță de câteva mile, trebuiau să aibă o înfățișare cât mai naturală.

În spate, ceilalți doi se munceau să-l liniștească pe Simon Cormack, care opunea o rezistență înverșunată. Unul dintre ei era o namilă care pur și simplu îl sufocă pe tânărul american într-o îmbrățișare strânsă, în timp ce celălalt, slab și vânjos, îi aplica un tampon cu eter. Furgoneta ieși hurducându-se de pe drumul de țară dinspre rezervor și se înscrise pe drumul asfaltat care ducea spre Wheatley. Zgomotele din spate încetară în vreme ce fiul Președintelui își pierdea cunoștința.

Mașina coborî dealul trecând printre cele câteva case ale cătunului Littleworth și o porni spre Wheatley. Trecură de un camion care livra tradiționalul lapte proaspăt și, după încă o sută de metri, șoferul îl zări cu coada ochiului pe un băiat care ducea zierele holbându-se după mașina lor. La ieșirea din Wheatley, o apucară pe șoseaua principală A.40 spre Oxford, merșeră vreo cinci sute de metri pe ea, apoi o cotiră pe drumul secundar B. 4027 care trecea prin satele Forest Hill și Stanton St. John.

Furgoneta străbătu cele două sate cu viteză normală, traversă încrucișarea de drumuri de lângă New Inn Farm și se îndreptă spre Islip. Dar la o milă de New Inn, chiar lângă Fox Covert, se opri în fața unei porți de pe partea stângă a drumului. Omul de lângă șofer sări din mașină, descuie cu cheia lacătul de la poartă — înlocuiseră lacătul de la fermă cu zece ore în urmă — și furgoneta pătrunse în curte. După nici zece metri se opri lângă șopronul din lemn pe jumătate dărâmat din spatele pomilor, pe care răpitorii îl cercetaseră cu două săptămâni înainte. Era ora 7.16 dimineața.

Începea să se lumineze bine de ziuă și cei patru bărbați trebuiau să acționeze în cea mai mare grabă. Cel cu mitraliera deschise larg ușile șopronului și scoase limuzina Volvo, parcată acolo doar de la miezul nopții. Furgoneta verde intră în șopron și șoferul coborî și el luând cu sine Skorpionul și cele două măști de lână. Se uită bine înăuntru ca să nu fi rămas vreo urmă, apoi trânti ușa. Ceilalți doi se dădură și ei jos din spate, scoaseră trupul inert al lui Simon Cormack și îl așezară în portbagajul spațios al mașinii Volvo, prevăzut cu suficiente orificii de aerisire. Apoi își scoaseră cu toții treningurile negre și

largi, rămânând în costume, cămăși și cravate obișnuite de lucru, dar își păstrară perucile, mustățile și ochelarii. Pachetul cu haine fu pus în portbagaj alături de Simon, iar Skorpionul sub scaunul din spate al limuzinei, ascuns sub o pătură.

Șoferul furgonetei, șeful bandei, se așeză la volanul mașinii Volvo și rămase în așteptare. Bărbatul cel slab care stătuse în spatele furgonetei așeză în ea o încărcătură de explozibil iar uriașul închise ușile șopronului. Se urcară apoi amândoi în Volvo și aceasta se îndreptă spre poarta care dădea în drum. După ieșirea mașinii, omul cu mitraliera închise poarta, scoase lacătul și îl înlocui cu lanțul ruginit al proprietarului. Acesta fusese tăiat dar atârna destul de natural. Mașina Volvo lăsase urme în noroi dar n-aveau ce să le facă. Erau anvelope obișnuite și aveau să fie oricum schimbate foarte curând. Omul cu mitraliera se urcă la locul lui de lângă șofer și mașina o porni spre nord. Era ora 7.22, Adjunctul Șefului Poliției tocmai exclama „lisuse Hristoase!”.

Răpitorii se îndreptară spre nord-vest, trecând prin satul Islip, și intrară pe drumul perpendicular A.421, făcând o cotitură de 90 de grade spre Bicester. Străbătură cu viteză constantă acest plăcut târgușor din partea de nord-est a comitatului Oxfordshire și își continuară drumul pe A.421, îndreptându-se spre târgul de provincie Buckingham. La ieșirea din Bicester, înapoia lor își făcu apariția un mare Range Rover al poliției. Unul dintre cei doi din spate le atrase celorlalți atenția asupra lui și se aplecă înspre Skorpion. Șoferul se răsti la el să stea liniștit și își continuă drumul cu viteza legală. La o sută de metri era un panou pe care scria BINE AȚI VENIT ÎN BUCKINGHAMSHIRE. Linia de demarcare a celor două comitate. Range Roverul încetini în dreptul pancartei, se așeză de-a curmezișul drumului și începu să descarce barierele de oțel. Volvo își văzu de drum și se pierdu curând în zare. Era ora 8.05. La Londra, Sir Harry Marriott ridica receptorul ca să telefoneze în Downing Street.

Doamna prim-ministru britanic se întâmpla să fie o persoană foarte simțitoare, spre deosebire de cei cinci predecesori direcți ai săi, cu toții bărbați. Chiar dacă e mult mai capabilă decât oricare dintre aceștia de a-și păstra sângele rece în orice împrejurare, este totuși departe de a fi imună la lacrimi. Sir Harry avea să-i povestească mai târziu soției lui cum ochii acesteia se umpluseră de lacrimi la aflarea celor întâmplate; își acoperise chipul cu mâinile și murmurase: „Vai, Doamne. Bietul om.”

Sir Harry nu avea copii și nici nu fusese în funcție în 1982. Spre deosebire de Robert Armstrong, secretar în Cabinetul de atunci, pe care această reacție nu l-ar fi surprins, Sir Harry nu avusese prilejul de a fi martor la chinurile și frământările prin care trecuse Margaret Thatcher atunci când fiul ei Mark fusese dat dispărut în deșertul algerian, în timpul Raliului Dakar. În intimitatea nopții, doamna Thatcher plânsese de acea durere pură și cu totul deosebită pe care o simte un părinte când își știe copilul în primejdie. Mark Thatcher fusese găsit în viață de una din echipele de salvare de-abia după șase zile.

Când își ridică din nou capul, primul-ministru își revenise; apăsă pe un buton al intercomului.

— Charlie, vreau să dai un telefon personal Președintelui Cormack. Din partea mea. Spune-le celor de la Casa Albă că e ceva urgent, care nu suportă nici o amânare. Da, *sigur* că știu cât e ceasul la Washington.

— Poate ambasadorul american, via Ministrul de Interne, cuteză Sir Harry Marriott. El ar putea... pesemne...

— Nu, treaba asta am s-o fac chiar eu, insistă doamna prim-ministru. Te rog să formezi tu COBRA, Harry. Să-mi dea raportul la fiecare oră, te rog.

Nu există nimic fierbinte în așa-numita linie fierbinte dintre Downing Street și Casa Albă. Nu este de fapt decât o legătură telefonică specială, prin satelit, dar ale cărei aparate de bruierie de la ambele capete o fac de nepătruns, asigurând secretul absolut al conversațiilor. Legătura prin linia fierbinte se stabilește în mod normal în cinci minute. Margaret Thatcher își dădu deoparte hârtiile. rămase cu ochii pierduți pe geamul prin care nu treceau gloanțele și se pregăti să aștepte.

Cîmpia Shotover era pur și simplu înțesată de un furnicar de oameni care scormoneau peste tot. Cei doi de la patrula moto Delta Bravo își cunoșteau destul de bine meseria ca să-i țină la distanță pe toți trecătorii și să umble cu cea mai mare precauție chiar și pentru a examina cele trei trupuri pentru a vedea dacă mai dădeau ceva semne de viață. Constatând că nu mai era nici o speranță în privința lor, le lăsară așa cum erau. E foarte ușor ca cercetările să dea greș încă de la început doar pentru simplul fapt că cineva călca în picioare urme care pentru cei de la judiciară ar fi reprezentat o adevărată comoară, sau pentru că un picior mai neatent ar fi îngropat în noroi vreun cartuș uzat, ștergând astfel amprente pe care acesta le-ar fi putut eventual avea.

Oamenii în uniformă alcătuiseră un cordon în jurul zonei respective, pe tot drumul de la Littleworth din josul dealului până spre est de-a lungul podului de oțel de peste Linia de centură dinspre Shotover și orașul Oxford. În cadrul acestei zone, CPOS, ofițerii de la locul crimei, cercetau urme peste tot și de orice fel. Descoperiră că sergentul DS britanic trăsesese de două ori; un detector de metale găsi un glonte în noroiul din fața lui — căzuse în genunchi trăgând în timp ce se prăbușea. Celălalt glonte nu izbutiră însă să îl găsească. Era posibil să-l fi lovit pe unul dintre răpitori. (Ceea ce nu era adevărat, dar ei n-aveau de unde să știe.)

Mai erau și cartușele trase de Skorpion, 28 la număr, toate în același loc; au fost mai întâi fotografiate pe rând chiar acolo unde se aflau, apoi luate cu penseta și puse în pungi speciale pentru băieții de la laborator. Unul dintre americani se prăbușise la volanul mașinii; celălalt zăcea acolo unde își dăduse ultima sudare, lângă portiera din față, ținându-se cu mâinile însângerate de pânțele perforat în trei locuri, cu microfonul atârând lângă el. Totul a fost fotografiat din toate unghiurile și de-abia după aceea mișcat din loc. Cadavrele au fost duse la Infirmeria Radcliffe, spre care se zorea deja un medic legist de la Londra.

Urmele din noroi erau deosebit de interesante; pata unde Simon Cormack se prăbușise sub greutatea a doi oameni, tiparul pantofilor purtați de răpitori — aveau să se dovedească a fi niște teniși superobișnuiți și, prin urmare, imposibil de depistat — și urmele de roți ale vehiculului cu care fugiseră, identificat foarte rapid drept un tip de furgonetă. Și mai era și cricul, nou-nouț și posibil de cumpărat la orice oră din toate magazinele rețelei Unipart. Avea să se dovedească ulterior că nu purta nici o amprentă, la fel ca și cartușele de 9 mm ale Skorpionului.

Treizeci de detectivi erau în căutarea martorilor — activitate foarte anostă dar de importanță vitală, din care rezultau primele descrieri. La două sute de metri est de rezervor, pe drumul dinspre Littleworth, existau două cabane. Într-una din ele era o femeie care auzise niște zgomote ca niște plesnituri pe drum, pe la ora șapte, dar ca își pregătea ceaiul și nu văzuse nimic. Un bărbat din Littleworth văzuse o furgonetă verde care se îndrepta spre Wheatley chiar după ora șapte. Cu puțin înainte de ora nouă, detectivii aveau să-i găsească și pe băiatul cu ziarele și pe șoferul camionului cu lapte — băiatul era la școală, șoferul la masa de dimineață.

Șoferul era martorul cel mai bun. Un Ford Tranzit vechi, culoare verde mediu, cu inscripția Barlow pe lateral. Directorul de vânzări de la Barlow avea să afirme că în dimineața respectivă nu avuseseră nici o furgonetă în zonă, putând justifica toate cursele cu acte în regulă. Poliția descoperise vehiculul întrebuințat de răpitori, și dădu alerta în toate direcțiile. Fără nici o explicație; trebuia găsită, pur și simplu. Nu făcu nimeni legătura între ea și hambarul ars pe drumul de la Islip — nu încă.

Alți detectivi umblau prin Orașul de Vară, bătând la toate ușile de pe șoseaua Woodstock și din împrejurimi. A văzut cumva cineva mașini, furgonete sau alte vehicule parcate pe acolo? Sau pe cineva care să urmărească în mod deosebit casa din josul străzii? Merșeră pe traseul urmat de Simon până în centrul Oxfordului și la ieșirea din capătul opus al orașului. Vreo douăzeci de oameni îl văzuseră pe tânărul alergător urmat de o mașină cu niște bărbați în ea, dar reieșea mereu că era vorba de mașina Serviciului Secret.

Cam pe la ora nouă, adjunctul Șefului Poliției simți că îl cuprindea un sentiment foarte cunoscut. Era limpede că orice rezolvare urgentă era exclusă; n-avea cum să existe nici o breșă rapidă, nici o arestare imediată. Indivizii erau deja departe, oricine or fi fost. Șeful Poliției, îmbrăcat în uniformă, sosi și el pe Câmpia Shotover ca să urmărească activitatea echipelor de pe teren.

— Se pare că Londra vrea să preia ea cazul, anunță el.

Adjunctul bodogăni. Era un bobîrnac, dar îl și scăpa de o răspundere a naibii de mare. Cercetările asupra celor întâmplare până atunci erau și așa destul de dificile, dar un eșec în viitor...

— E clar că Whitehall consideră că au ieșit din zona noastră, nu-ți dai seama? Pesemne că autoritățile au să vrea să preia cei de la Met totul. Cum stăm cu presa?

— N-a apărut încă, domnule, îi răspunse adjunctul clătinând din cap. Dar n-au să păstreze tăcerea prea multă vreme. Chestia e prea importantă.

Nu știa că doamna care își plimba câțelul și, la ora 7.16, fusese întoarsă din drum de către cei de la Delta Bravo, apucase să vadă două dintre cele trei cadavre, se întorsese acasă îngrozită și îi povestise totul soțului ei. Iar acesta era tipograf la ziarul *Oxford Mail*. Chiar dacă se ocupa de latura tehnică, de cum ajunse la birou, consideră că era de datoria lui să-l încunoștiințeze pe redactorul de serviciu despre cele întâmplare pe câmpia Shotover.

Apelul din Downing Street fu preluat de ofițerul superior de serviciu de la Centrul de Comunicații din Casa Albă, situat la subsolul Aripii de Vest, chiar lângă Sala Operativă. Acesta îl înregistrează la ora 3.34, ora Washingtonului. Aflând cine era la telefon, ofițerul luă hotărârea plină de curaj de a-l chema pe

agentul cel mai înalt în grad al Serviciului Secret din interiorul Casei.

Agentul secret tocmai își făcea rondul prin Holul Central, aflat foarte aproape de Aripa Familiei de la etajul doi, așa că răspunse imediat la țârâitul discret al telefonului instalat pe biroul său din fața ascensorului aurit al Primei Familii.

— Vrea ce? murmură el în receptor. Britonii ăștia oare au idee cât e ceasul la noi în America?

Continuă să asculte în timp ce căuta să-și aducă aminte când mai fusese trezit Președintele SUA la o astfel de oră. Trebuie să se mai fi întâmplat așa ceva cu siguranță. În caz de război, să zicem. Poate că tocmai despre asta o fi și fost vorba. Putea s-o pățească rău de tot cu Burbank dacă n-o nimerea cum trebuie. Pe de altă parte... chiar primul-ministru britanic în persoană...

— Eu o să închid acum și o să te sun mai târziu, spuse el Centrului de comunicații.

Londra fu anunțată că Președintele urma să fie trezit și că putea deocamdată să închidă telefonul. Iar Londra se conformă.

Agentul Serviciului Secret, pe nume Lepinsky, pătrunse prin ușile duble în Sala de Zi din aripa de vest, ajungând la ușa din stânga care dădea în dormitorul Președintelui. Se opri, răsuflă adânc și bătu ușor. Nu primi nici un răspuns. Încercă clanța. Era descuiat. Cu cariera în joc, — așa cum vedea el lucrurile — intră. În marele pat dublu desluși două siluete care dormeau; presupuse că Președintele trebuia să fie acela dinspre fereastră, înconjură patul în vârful picioarelor, identifică pijamaua maronie de bumbac a lui Cormack și îl scutură ușor de umăr.

— Domnule Președinte, să trăiți! Vreți să vă treziți, domnule, vă rog?

John Cormack se trezi, îl recunoscă pe bărbatul timorat care stătea aplecat spre el, aruncă o privire către soție dar nu aprinse lumina.

— Cât e ceasul, domnule Lepinsky?

— Cu puțin trecut de trei și jumătate, domnule. Vă rog să mă scuzați pentru această... Ăăă..., domnule Președinte, primul-ministru al Marii Britanii vă caută la telefon. Spune că nu poate să mai aștepte. Vă rog să mă scuzați, domnule.

John Cormack reflectă o clipă apoi își scoase picioarele de sub plapumă — încet, ca să n-o trezească pe Myra. Lepinsky îi întinse un halat de lângă el. După aproape trei ani de când era în funcție, Cormack o cunoștea destul de bine pe doamna prim-ministru din Marea Britanie. Se întâlnise cu ea de două ori în Anglia — a doua oară într-o escală de două ore pe care o făcuse când se întorcea de la Vnukovo — și fusese și ea de două ori în Statele Unite. Erau amândoi oameni de acțiune și se înțelegeau foarte bine. Dacă era vorba de ea înseamnă că trebuia să fie ceva foarte important. Putea să-și recupereze cu altă ocazie somnul pierdut.

— Du-te înapoi în Holul Central, domnule Lepinsky, spuse el în șoaptă. O să răspund la telefonul din biroul meu.

Biroul Președintelui este înghesuit între dormitorul principal și Salonul Galben de sub rotonda centrală. Ferestrele de aici, ca și cele din dormitor, dau înspre gazonul de pe Pennsylvania Avenue. Închise ușa comunicantă, aprinse lumina, clipi de mai multe ori, se așeză la birou și ridică receptorul. Peste zece secunde, la celălalt capăt al firului se auzea glasul primului-ministru britanic.

— N-a luat încă nimeni legătura cu tine?

Avu senzația că îi dăduse cineva un pumn în burtă.

— Nu... nimeni. De ce?

— Cred că domnul Edmonds și domnul Burbank trebuie să fie de-acum la curent, i se răspunse. Îmi pare rău că eu trebuie să fiu prima care...

Și începu să-i povestească. John Cormack își încleștă mâna pe receptor și rămase cu ochii țintă la draperii, fără să le vadă. Gura i se uscăse de tot și nu mai putea nici să înghită. Auzea vorbele deslușit: totul, absolut totul se face acum... cele mai bune echipe ale Scotland Yardului... n-au nici o scăpare... Spuse da, și mulțumesc, apoi lăasă receptorul. Parcă îl lovise cineva în piept cu toată forța. Se gândi la Myra, care mai dormea încă. Va trebui să-i spună și ei. Pentru ea avea să fie o lovitură îngrozitoare.

— Of, Simon, murmură el, Simon, băiatul meu.

Știa că nu avea cum să se ocupe el de toate. Avea nevoie de un prieten care să-i țină locul câtă vreme el avea grijă de Myra. După câteva clipe, sună la centrală și vorbi cu glas calm.

— Faceți-mi legătura cu vicepreședintele Odell, vă rog. Da, acum.

În locuința lui de la Observatorul Marinei, Michael Odell fu trezit la rândul lui de aceeași voce a agentului de la Serviciul Secret. Convocarea de la telefon era categorică și fără nici o explicație.

— Te rog să vii direct la Reședința Executivă. La etajul doi. În birou. Acum, Michael, acum, te rog.

Telefonul amuți și Odell lăasă receptorul, se scărpină la ceafă și își desfăcu o bucată de gumă de mestecat. Îl ajuta să se concentreze mai bine. Își chemă mașina și se îndreptă spre șifonier să-și ia hainele. Fiind vădov, Odell dormea singur, așa că nu avea pe cine să deranjeze. După două minute, își pusese deja pantalonii, pantofii și un pulover peste cămașă și se afla în limuzina oficială, uitându-se când la ceafa tunsă scurt a șoferului de la Infanteria marină, când la luminile de noapte ale Washingtonului pe tot drumul până la clădirea masivă iluminată a Casei Albe. Evită Portalul și Intrarea de Sud și pătrunse în coridorul de la parter prin poarta dinspre apus. Îi spuse șoferului să îl aștepte, n-avea să întârzie prea mult. Greșea însă. Era ora 4.07 dimineața.

În Marea Britanie, conducerea în caz de criză la cel mai înalt nivel revine unui comitet adunat în mare grabă, ai cărui membri diferă în funcție de natura acestei crize. Dar locul de întâlnire se schimbă foarte rar. Sala de conferințe aleasă este aproape întotdeauna Sala de încunoștințare a Cabinetului, o încăpere liniștită, cu aer condiționat, aflată cu două nivele sub parter, sub sediul Cabinetului care dă în Downing Street. După inițiale, aceste comitete sunt cunoscute sub numele de COBRA.

Sir Harry Marriott și adjuncții săi avuseseră nevoie de o oră ca să adune în sediul Cabinetului „leșurile”, cum îi plăcea acestuia să-i numească pe cei de pe listă, de pe la casele lor, din trenurile cu care veneau din suburbiile sau de prin birourile pe unde erau împrăștiați. Ședința prezidată de el începea la ora 9.56 dimineața.

Era limpede că răpirea reprezenta o problemă de competența poliției, subordonată Ministerului de Interne. Dar, în cazul de față, mai avea nenumărate alte ramificații.. Pe lângă ministrul de interne, mai exista și un ministru de stat de la Ministerul de Externe, care avea să încerce să păstreze

legătura cu Departamentul de Stat și, deci, cu Casa Albă. Mai mult, dacă Simon Cormack fusese dus în Europa, prezența acestuia era vitală din punct de vedere politic. În subordinea Ministerului Afacerilor Externe se afla Serviciul de Spionaj Secret, MI-6 — „Firma” —, a cărui prezență era absolut necesară în cazul în care erau implicate grupări teroriste străine. Reprezentantul acestuia venise de la Century House de pe celălalt mal al fluviului și urma să-i dea raportul Comandantului rămas la sediu.

Tot în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, dar separat de poliție, era Serviciul de Securitate, MI-5, departamentul care se ocupa de contraspionaj și care avea un interes deosebit în terorismul din interiorul Marii Britanii. Reprezentantul acestuia venise din strada Curzon din cartierul Mayfair, unde erau deja cercetate intens toate dosarele posibililor candidați și se și luase legătura cu o serie de agenți „adormiți” pentru a găsi răspunsul la o întrebare deosebit de arzătoare: de ce?

Mai era și un funcționar superior de la Ministerul Apărării, în subordinea căruia se afla regimentul din serviciul de aviație cu misiuni speciale (SAS) de la Hereford. În cazul în care Simon Cormack și răpitorii acestuia aveau să fie depistați rapid și se punea problema unui asediu, SAS ar fi putut fi necesari pentru recuperarea ostaticului, una dintre specialitățile lor secrete. Nu mai trebuia să fie anunțat nimeni că deja plutonul în poziție de alarmă de o jumătate de oră — în cazul acesta, conform rotației, Plutonul Șapte, parașutiștii din Escadronul B — trecuse discret la Alarma Chihlimbar, de zece minute, iar echipajul de rezervă de la o poziție de alarmă de două ore la șaiszeci de minute.

Participa și un reprezentant al Ministerului Transporturilor, care controlează porturile și aeroporturile din Marea Britanie, în strânsă colaborare cu Paza de Coastă și cu Serviciul Vămilelor, acesta avea să organizeze o supraveghere totală a porturilor pentru că un prim imperativ era acela de a-l reține pe Simon Cormack în țară dacă cumva răpitorii ar fi avut altfel de idei. Ministerul Transporturilor luase deja legătura cu Departamentul Comerțului și Industriilor, care făcuse cunoscut că era imposibil să controleze toate containerele sigilate din depozite, care urmau să iasă din țară. Cu toate acestea, toate avioanele particulare, iahturile, navele de croazieră, pescadoarele, trailerele sau bărcile cu motor care aveau la bord vreo ladă mai mare sau un om întins pe o targă sau pur și simplu drogat sau inconștient, urmau să fie vizitate de un vameș sau un agent al Pazei de Coastă care urma să arunce o privire mai atentă asupra lor.

Dar persoana cea mai importantă, cu rol cheie, stătea în dreapta lui Sir Harry: Nigel Cramer.

Spre deosebire de secțiile și departamentele poliției regionale, forțele polițienești din Londra — Poliția Metropolitană, cunoscută sub numele de „Met.” — sunt conduse nu de un șef, ci de un comisar, și reprezintă cea mai mare forță din țară. Comisarul, în cazul de față Sir Peter Imbert, este asistat de patru comisari adjuncți care răspund de cele patru departamente. Departamentului al doilea este cel de Specialiști în Operații sau S.O.

Departamentul S.O. are treisprezece secții, de la Unu la Patrusprezece, minus Cinci care, nu se știe din ce motive, nu există. Printre aceste treisprezece există Brigada Operații Secrete, Brigada Crime Serioase, Brigada Zburători, Brigada Fraude și Brigada Crime Regionale, precum și Divizia Specială (contraspionaj), Divizia Spionaj Criminal (S.O.11) și Divizia

Antiteroristă (S.O.13).

Cel pe care Sir Peter Imbert îl desemnase ca reprezentant al MET-ului la Comitetul COBRA era Locțiitorul Comisarului Adjunct, Departamentul S.O., Niger Cramer. Cramer avea să dea raportul în două direcții: pe scară ierarhică, comisarului adjunct și chiar comisarului; colateral, comitetului COBRA. Spre el urma să se îndrepte fluxul de informații de la ofițerul pentru investigații oficiale, O.I., care, la rândul său, putea să folosească toate diviziile și brigăzile din departament după cum considera de cuviință.

Met.-ul poate să se suprapună poliției regionale doar printr-o decizie politică, dar primul-ministru luase deja această hotărâre, justificată de bănuiala că Simon Cormack putea foarte bine să se fi aflat de-acum în afara zonei Văii Tamisei; iar Sir Harry Marriott i-o și adusese la cunoștință șefului poliției. Oamenii lui Cramer se aflau deja în împrejurimile Oxfordului.

Mai erau și doi ne-britanici invitați să facă parte din COBRA. Unul dintre ei era Patrick Seymour, omul FBI-ului de la ambasada americană; celălalt era Lou Collins, ofițerul de legătură al CIA, cu baza la Londra. Includerea lor reprezenta mai mult decât un gest de curtoazie; se aflau acolo pentru a-și ține la curent propriile organizații despre amploarea eforturilor celor de la Londra pentru rezolvarea acestei crime abominabile și ca să contribuie, la o adică, prin dovezile prețioase pe care le-ar fi putut eventual descoperi oamenii lor de acasă.

Sir Harry deschise ședința cu un scurt raport asupra faptelor cunoscute până atunci. Răpirea avusese loc în urmă cu trei ore. În acest moment considera că se puteau face două presupuneri: una — că Simon Cormack era departe de Cîmpia Shotover și sechestrat într-o ascunzătoare secretă; a doua — că fapta fusese comisă de cine știe ce teroriști care nu luaseră încă legătura cu autoritățile.

Cel de la Spionajul Secret îi informă că oamenii săi încercau să ia contact cu o sumedenie de agenți infiltrați în grupările teroriste europene cunoscute pentru a încerca să o identifice pe aceea care se afla în spatele acestei acțiuni. Dar toată treaba avea să mai dureze câteva zile.

— Agenții infiltrați de noi duc o existență foarte periculoasă, adăugă el. N-avem cum să le dăm telefon și să le cerem direct informațiile de care avem nevoie. Trebuie să organizăm o serie de contacte secrete pe parcursul săptămânii viitoare ca să vedem dacă putem da de vreun fir.

Cel de la Serviciul de Securitate adăugă că departamentul său făcea la rândul lui același lucru cu grupările cunoscute din interiorul țării, posibil să fie implicate sau să aibă cunoștință de acțiunea respectivă. Dar se îndoia că răufăcătorii erau localnici. Pe lângă I.R.A. și INLA — ambele irlandeze — Insulele Britanice își aveau și ele contingentul lor de excentrici, dar nivelul de profesionalism brutal vădit în Cîmpia Shotover părea să-i excludă pe obișnuiții nemulțumiți cu manifestări zgomotoase. Cu toate acestea, aveau să fie activați și agenții infiltrați ai departamentului său.

Nigel Cramer îi informă că primele indicii aveau cel mai probabil să apară în urma anchetei judiciare sau a descoperirii unui martor întâmplător, încă necunoscut.

— Știm ce mașină au folosit, spuse el. O furgonetă Ford Tranzit de culoare verde, departe de a fi nouă, pe lateral cu inscripția familiară — în Oxfordshire — a firmei de fructe Barlow. A fost văzută trecând spre est prin Wheatley,

îndepărtându-se de locul crimei, cam la cinci minute după atac. Și nu era o mașină de la Barlow — avem confirmarea acestui lucru. Martorul nu a reținut numărul furgonetei. Evident că se întreprind acum cercetări intense pentru a descoperi martori care să fi văzut mașina și direcția în care s-a îndreptat sau pe oamenii din cabină. După cât se pare, erau doi — niște simple siluete nedeslușite în spatele parbrizului — dar lăptarul crede că unul avea barbă.

Cât despre probe, avem cricul mașinii, urmele clare ale roților — cei din Valea Tamisei au stabilit exact locul unde a staționat — și o întreagă colecție de cartușe uzate care par să provină de la o carabină automată. Au fost trimise în totalitate la experții militari de la Fort Halstead. Plus gloanțele care urmează să fie extrase din cadavrele celor doi agenți ai Serviciului Secret și cel al sergentului Dunn de la Divizia Specială din Oxford. Fort Halstead o să ne spună exact, dar la prima vedere par să fie muniții ale Pactului de la Varșovia. Aproape toate grupările teroriste europene folosesc armament din blocul răsăritean, în afară de Armata Republicană Irlandeză.

Specialiștii din laboratorul de la Oxford sunt foarte buni, dar am să aduc fiecare probă și la laboratoarele noastre din Fulham. Valea Tamisei va continua să caute martori.

Așadar, domnilor, avem patru direcții de cercetare. Furgonetă cu care au fugit, martorii de la sau din apropierea locului în care s-a comis fapta, probele lăsate în urmă și — tot în sarcina celor din Valea Tamisei — descoperirea posibilităților suspecti care au ținut sub observație casa de pe șoseaua Woodstock. După câte se pare — și aruncă o privire înspre americani — Simon Cormack și-a făcut antrenamentele pe același traseu și la aceeași oră, timp de mai multe zile la rând.

În acest moment fu întrerupt de soneria telefonului. Era pentru Cramer, care răspunse scurt, puse câteva întrebări, ascultă câteva minute apoi se întoarse la masă.

— L-am numit pe Comandantul Peter Williams, șef la S.O. 13. divizia antiteroristă, ca șef al anchetei oficiale. El era la telefon. Cred că am descoperit furgoneta.

Proprietarul fermei Whitehill de lângă Fox Covert de pe drumul spre Islip chemase pompierii la ora 8.10, imediat după ce văzuse fumul și flăcările care se înălțau din șopronul dărăpănat de lemn din curte. Acesta era aproape de drum, dar la cinci sute de metri de casă, și proprietarul nu prea avea obiceiul să intre des prin el. Brigada de pompieri din Oxford răspunsese cu promptitudine, dar șopronul nu mai putuse fi salvat. Fermierul se uitase neputincios cum flăcările îl mistuiau până în temelii, făcând să i se prăbușească mai întâi acoperișul și apoi și pereții.

În timp ce stropeau cu apă resturile care mai mocneau încă sub lemnul ars, pompierii observară rămășițele unei furgonete. Era ora 8.41. Fermierul nega violent că ar fi avut vreun vehicul în șopron. Temându-se să nu fi fost cumva oameni în ea — țigani zlătari sau cortari — pompierii scoaseră furgoneta de sub ruine dar constatară, atunci când izbutiră să se apropie, că nu exista nici urmă de cadavre în ea. Erau însă, fără putință de tăgadă, rămășițele unui Ford Tranzit.

Întors la sediul pompierilor, un tânăr ofițer isteț, care auzise la radio că

poliția din Valea Tamisei era în căutarea unui Tranzit bănuț că ar fi participat chiar în dimineața aceea la o „acțiune armată ilegală”, dăduse telefon la Kidlington.

— Mă tem că e făcut praf, spuse Cramer. Probabil că anvelopele au ars complet și că amprentele au dispărut cu desăvârșire. Cu toate acestea, blocul motor și numerele de pe șasiu este imposibil să fi fost afectate. Oamenii mei de la Secția Vehicule au și pornit într-acolo. Dacă a mai rămas vreo urmă — vreau să spun oricât de mică — n-o să ne scape.

Secția Vehicule de la Scotland Yard face parte din Brigada Crime Grave din cadrul departamentului S.O.

COBRA își continuă ședința, dar o parte din superiori se retraseră ca să se ocupe de alte treburi, lăsând în loc niște subalterni care aveau sarcina să-i anunțe de îndată ce avea să se descopere ceva nou. Conducerea lucrărilor a fost preluată de un ministru inferior de la Ministerul Afacerilor Interne.

Într-o lume perfectă, cum de fapt nu există niciodată, Nigel Cramer ar fi preferat să țină presa deoparte, cel puțin pentru o vreme. Pe la ora 11.00 dimineața, Clive Empson de la *Oxford Mail* se prezintă la Kidlington pentru a afla amănunte în legătură cu împușcăturile și măcelul din Cîmpia Shotover dinainte de răsăritul soarelui. Rămase surprins de trei lucruri. Primul — că fusese condus imediat la un detectiv inspector șef care voia să afle de unde deținea această informație. Empson refuză să-i răspundă. Al doilea — că ofițerii inferiori de la sediul poliției din Valea Tamisei păreau cuprinși de o panică autentică. Și al treilea — că nii i se oferise nici un amănunt. În cazul unei crime duble — soția zețarului nu văzuse decât două dintre cele trei cadavre — poliția ar fi trebuit în mod normal să ceară cooperarea presei și să facă o declarație, dacă nu chiar o conferință de presă.

Întorcându-se la Oxford, Empson rumegă asupra acestor lucruri. Un decedat din „cauze naturale” este transportat la morga orașului. Dar un deces prin împușcare necesita aparatura mai sofisticată de la Infirmeria Radcliffe. Cu totul întâmplător întreținea o plăcută legătură personală cu una din asistentele de la Radcliffe; nu lucra chiar la secția „cadavre” dar putea să aibă un cunoscut acolo.

Pe la ora prânzului aflase că la Radcliffe era mare tevdură. La morgă erau depuse trei cadavre: două, după aspect, ale unor americani, celălalt al unui polițist britanic. De la Londra sosise un medic legist și chiar și un reprezentant al ambasadei americane; dar de ce nu suflau o vorbă cei de la Kidlington? Se gândi imediat la Simon Cormack, despre care știa toată lumea că era student la Oxford de acum nouă luni, și se îndreptă spre Colegiul Balliol unde se întâlne cu o simpatice studentă galeză pe nume Jenny.

Aceasta îi confirmă că Simon lipsise de la lucrările practice din ziua respectivă, dar nu i se părea nimic neobișnuit. Probabil că-și scosese sufletul cu cursele alea de cros ale lui.

— Curse de cros?

— Da, e marea noastră speranță ca să-i batem, pe cei de la Cambridge în decembrie. Face în fiecare zi antrenamente istovitoare. Mai ales în Cîmpia Shotover.

Clive Empson era năucit de parcă primise o lovitură în plex. Se obișnuise

cu ideea că avea să se ocupe tot restul vieții de reportaje fără însemnătate pentru *Oxford Mail*, dar acum avea în față luminile pline de strălucire ale străzii Fleet din Londra. Și își închipui totul aproape exact, doar că presupuse că Simon Cormack fusese împușcat și el. Înainte de a se termina după-amiaza transmitea deja un reportaj la unul dintre cele mai importante ziare din Londra, ceea ce obligă guvernul să facă o declarație.

În intimitate, cei de la Washington nu se sfiesc să recunoască față de prietenii lor britanici că ar fi gata oricând să-și dea mâna dreaptă numai să aibă și ei un sistem guvernamental ca al lor.

Sistemul britanic este foarte simplu. Regina este șeful statului și își păstrează această funcție în orice împrejurare. Șeful guvernului este primul-ministru, întotdeauna liderul partidului câștigător în alegerile generale. Acest sistem are două avantaje. Șeful administrației naționale nu poate să-și permită să fie la cuțite cu majoritatea reprezentanților partidului politic advers din Parlament (care facilitează legislația necesară, dar nu și întotdeauna foarte populară), iar primul-ministru ales după victoria în alegeri este întotdeauna un om politic foarte priceput, cu mare experiență la nivel național, și cel mai adesea fost ministru în cabinetul administrațiilor precedente. Experiența, îndemânarea, cunoașterea felului în care se desfășoară lucrurile și știința de a le face să se desfășoare așa cum trebuie există întotdeauna...

La Londra mai există și un al treilea avantaj. În spatele oamenilor politici există întotdeauna o armată întreagă de funcționari care, mai mult ca sigur, și-au desfășurat activitatea și în administrația anterioară, cea dinaintea ei și poate și în cea precedentă. Având între ei o experiență comună de mai multe sute de ani, cei vreo doisprezece oameni de la nivelul cel mai înalt, niște veritabili „mandarini”, oferă un sprijin vital noilor câștigători. Ei sunt aceia care știu întotdeauna tot ce s-a întâmplat cu altă ocazie și de ce s-a întâmplat așa; ei dețin toate documentele; ei cunosc unde se află toate primejdiile.

La Washington, când pleacă din funcție, Președintele ia aproape totul cu el — experiența, consilierii și documentele — sau, în orice caz, pe acelea pe care nu a apucat să le distrugă vreun colonel plin de bunăvoință. Noul venit începe totul de la zero, având cel mai adesea doar o experiență la nivel statal; își aduce cu el propria echipă de consilieri care pot să vină tot ca niște „curcani”, aidoma lui, fără să știe exact care e mingea și unde-i terenul minat. Ceea ce și explică de ce atâtea reputații de la Washington ajung atât de curând să șchiopăteze.

Nu-i de mirare deci că atunci când, la ora 5.05 din dimineața aceea de octombrie, vicepreședintele Odell pleca uluit de la Reședința Președintelui pentru a trece în Aripa de Vest, se afla în situația de a nu prea avea nici o idee despre ce trebuia să facă sau cui să i se adreseze.

— N-am cum să mă ocup singur de chestia asta, Michael, îi spusese Președintele. O să încerc să mă achit în continuare de îndatoririle funcției mele. O să-mi păstrez Biroul Oval. Dar nu pot să conduc și comitetul de rezolvare a crizei. Oricum, sunt mult prea implicat în ea... Adu-mi-l înapoi, Michael. Adu-mi băiatul înapoi.

Odell era un om mult mai sentimental decât John Cormack. Nu-și mai văzuse niciodată prietenul de obicei grav, sec, universitar atât de tulburat și

nici nu-și închipuise că avea să ajungă așa.

Cormack se întorsese apoi în dormitor, unde medicul Casei Albe îi administra calmante Primei Doamne care nu mai putea să se oprească din plâns.

Odell se instalează în fotoliul central de la masa din Sala Cabinetului, își comandă o cafea și încep să dea telefoane. Răpirea avusese loc în Marea Britanic, deci în afara țării; avea nevoie de Secretarul de stat. Jim Donaldson dormea încă. Îl trezi și, fără să îi spună de ce, îi ceru să vină imediat direct în Sala Cabinetului. Donaldson protestă. Sigur că o să vină, dar la ora nouă.

— Jim, fă bine și mișcă-ți fundul încoace chiar *acum*. E o urgență. Și nu mai da nici un telefon la Președinte ca să-ți confirme. Nu poate să răspundă acum și m-a rugat pe mine să mă ocup de problemă.

Cât timp fusese guvernator al statului Texas, Michael Odell considerase întotdeauna afacerile externe drept un capitol imposibil de înțeles. Dar între timp stătuse deja destul la Washington și, în calitatea lui de vicepreședinte, participase la numeroase ședințe de probleme externe, de unde învățase o seamă de lucruri. Cei înșelați de imaginea afabilă pe care îi plăcea să o cultive îi făceau lui Odell o mare nedreptate, pe care ajungeau de multe ori să o regrete mai târziu. Dacă ar fi fost un prostănac oarecare, Michael Odell n-ar fi ajuns niciodată să-și câștige respectul și încrederea unui om ca John Cormack. Era, de fapt, chiar foarte inteligent.

Îl convocă și pe Bill Walters, Procurorul General, conducătorul politic al FBI-ului. Walters era sculat și îmbrăcat deoarece primise deja un telefon de la Don Edmonds, directorul Biroului. Era de-acuma la curent.

— Vin imediat, Michael, spuse el. Vreau să-l am la îndemână și pe Don Edmonds. La treaba asta o să avem neapărată nevoie de cunoștințele lor tehnice. Și omul lui Donaldson de la Londra îi dă raportul oră de oră. Avem nevoie de toate informațiile de ultim moment. În regulă?

— Grozav, îi răspunse Odell ușurat. Adu-l cu tine și pe Edmonds.

Grupul care se aduna la ora 6.00 dimineața îi mai cuprindea și pe Hubert Reed de la Finanțe (care răspundea de Serviciul Secret); pe Morton Stannard de la Apărare; pe Brad Johnson, consilierul pentru Securitate Națională; și pe Lee Alexander, directorul CIA. La dispoziția lor așteptau, gata să fie convocați în orice moment, Don Edmonds și Creighton Burbank de la Serviciul Secret, precum și directorul adjunct Operații de la CIA.

Lee Alexander știa prea bine că, deși era director al CIA, fusese numit în această funcție din considerente pur politice, nu pentru că și-ar fi făcut cariera la spionaj. Cel care conducea întregul domeniu operativ era directorul adjunct Operații CIA. David Weintraub, care aștepta și el afară împreună cu ceilalți. Don Edmonds își adusese și el pe unul din cei mai buni oameni ai săi. Sub directorul FBI-ului există trei directori adjuncți executivi, care conduc serviciul de aplicare a legii, respectiv administrație și investigații. Investigațiile au trei diviziuni — spionaj, legături internaționale, (din care făcea parte Patrick Seymour de la Londra) și Investigații în criminalistică. Directorul de la Administrație, Buck Revell, era bolnav, așa că Edmonds îl adusese pe directorul adjunct de la Investigații Philip Kelly.

— Ar fi mai bine să-i convocăm aici pe toți, spuse Brad Johnson. Deocamdată ei dețin mai multe informații decât noi.

Ulterior, experții aveau să formeze Grupul de Rezolvare a Crizei, care avea

să se întrunească în Sala Operativă de jos, de lângă centrul de comunicații, unde puteau avea mai multă liniște și confort. Iar mai târziu, când teleobiectivele aparatelor reporterilor aveau să înceapă să iscodească prin ferestrele Sălii Cabinetului, aflată peste drum de Grădina Trandafirilor, membrii Cabinetului aveau să-și țină ședințele tot în Sala Operativă.

La început îl ascultară pe Creighton Burbank, care dădea înfuriat toată vina pentru dezastru pe britanici. Burbank le aduse la cunoștință tot ce aflase echipa lui din Orașul de Vară, menționând toate evenimentele care avuseseră loc înaintea plecării alergătorului din șoseaua Woodstock în zorii aceleiași zile, precum și tot ce izbutiseră să vadă și să afle mai târziu pe Cîmpia Shotover.

— Am doi oameni morți, zise el cu un ton ridicat, două văduve și trei orfani pe care trebuie să-i vizitez. Și toate astea numai pentru că nemernicii ăia nu-s în stare să ducă la bun sfârșit o operațiune de securitate. Și vreau să se consemneze, domnilor, că serviciul meu a cerut în repetate rânduri ca Simon Cormack să nu plece un an în străinătate și că am susținut că avem nevoie de cincizeci de oameni, nu de doisprezece.

— Ei bine, ai avut dreptate, i-o reteză Odell hotărât.

Don Edmonds tocmai primise un telefon amănunțit de la omul FBI-ului de la Londra, Patrick Seymour. Edmonds le prezintă tot ce se mai aflase până la terminarea ședinței inaugurale a COBREI, în cadrul Cabinetului, care tocmai se încheiase.

— Dar ce se întâmplă exact în cazul unei răpiri? Întrebă Hubert Reed cu un glas potolit.

Dintre toți consilierii superiori ai Președintelui Cormack, Reed era în general considerat cel mai puțin capabil de a face față asprei lupte politice interne asociate în mod curent cu puterea de la Washington.

Era un băiat scund, al cărui aer de timiditate, ba chiar de lipsă de apărare, era accentuat de ochelarii de bufniță. Moștenise o avere substanțială și își începuse activitatea pe Wall Street ca administrator al fondurilor de pensii la o importantă agenție de bursă. Având un nas fin pentru investiții, pe la cincizeci de ani ajunsese o personalitate importantă în domeniul finanțelor și se ocupase de sumele depuse la bancă ale familiei Cormack și astfel cei doi ajunseseră să se cunoască și să se împrietenească.

Geniul lui Reed pentru finanțe îl determinase pe John Cormack să îl invite la Washington. La Finanțe, Reed izbutise să stopeze în anumite limite spirala deficitului bugetar al Americii. Atâta vreme cât era vorba de finanțe, Hubert Reed se simțea în elementul său; doar când i se aduceau la cunoștință unele operațiuni „dure” ale agenției de aplicare a legii antidrog sau ale serviciului secret, ambele departamente din subordinea sa, începea să se simtă extrem de incomodat.

Don Edmonds îi aruncă o privire lui Philip Kelly, de la care aștepta un răspuns la întrebarea lui Reed. Printre cei prezenți, Kelly era expertul criminalist.

— În mod normal, acești răpitori și vizuina lor pot fi identificați cu destulă ușurință. Mai întâi se așteaptă ca să ia legătura și să ceară răscumpărarea. După aceea se încearcă negocierea pentru ca victima să fie eliberată. Între timp cercetările continuă bineînțeles, pentru a se încerca să se depisteze unde stau ascunși criminalii. În caz de eșec, rămâne să se negocieze.

— În cazul nostru, de către cine? Întrebă Stannard.

În încăpere se aşternu liniştea. America are cele mai sofisticate sisteme de alarmă din lume. Savanţii ei au inventat senzori infraroşii care pot detecta de la câteva mile înălţime căldura emisă de corpul omenesc; există senzori care pot auzi până şi cum respiră un şoarece la o depărtare de o milă; există detectori de mişcare şi de lumină care pot detecta mucusul unei ţigări dintr-un spaţiu închis. Dar, din întreg arsenalul de sisteme, nici unul nu se poate compara cu sistemul de detectare CAG care funcţionează la Washington. Fusesse deja pus în funcţiune de două ore şi acum se îndrepta spre performanţa de vârf.

— Avem nevoie de cineva la faţa locului, insistă Walters. Nu putem să lăsăm totul pe capul englezilor. Trebuie să ne vadă lumea că facem ceva, ceva pozitiv, ceva ca să aducem băiatul înapoi.

— La dracu', chiar aşa, explodă Odell. Putem foarte bine să susţinem că băiatul s-a pierdut din vina lor, chiar dacă serviciul secret a insistat ca poliţia britanică să rămână pe planul doi. Burbank îi aruncă o privire furioasă. Avem cum să-i constrângem. Putem să insistăm ca să participăm la cercetări împreună cu ei.

— Dar nu prea avem cum să trimitem o brigadă de la Departamentul de poliţie din Washington ca să preia cazul din mâinile Scotland Yardului chiar la ei acasă, le deschise ochii procurorul general Walters.

— Păi, atunci ce ziceţi de negocieri? Întrebă Brad Johnson.

Profesioniştii continuau să păstreze tăcerea. Prin insistenţa lui, Johnson încălca flagrant Regulamentul Păzeşte-ţi Fundul.

Odell începu să vorbească pentru a acoperi ezităările celorlalţi.

— Dacă se ajunge la negocieri, întrebă el, care este cel mai bun negociator pentru recuperarea ostaticilor din toată lumea?

— La Quantico, îşi luă inima în dinţi Kelly, avem Grupul de Studii Comportamentale din cadrul Biroului nostru. Ei se ocupă de negocierile cu răpitorii din America. Sunt cei mai buni pe care îi avem aici.

— Eu am zis cine e cel mai bun din lume, repetă vicepreşedintele.

— Cel mai renumit negociator din lume, care a obţinut în mod constant eliberarea ostaticilor, observă Weintraub liniştit, este un individ pe nume Quinn. Eu îl cunosc — adică, în orice caz, l-am întâlnit o dată.

Zece perechi de ochi de întoarseră spre omul de la CIA.

— Amănunte? îi ordonă Odell.

— E american, continuă Weintraub. După ce a ieşit din armată, s-a angajat la o firmă de asigurări din Hartford. După doi ani l-au trimis să conducă biroul lor din Paris, care se ocupă de toţi clienţii din Europa. S-a însurat cu o franţuzoaică, a avut o fetiţă. Atât soţia cât şi fiica i-au murit într-un accident de tren de lângă Orleans. S-a apucat de băutură, cei de la Hartford l-au dat afară, după aceea şi-a revenit şi s-a angajat la o firmă de asigurări din Londra, specializată în securitate personală şi, implicit, în negocierile pentru eliberarea ostaticilor.

După câte îmi aduc aminte, a stat la ei vreo zece ani — din 1978 până în '88. Apoi şi-a dat demisia. Până atunci s-a ocupat personal — sau, acolo unde existau probleme de limbă, a fost consilier — de vreo douăsprezece eliberări prin toate colţurile Europei. După cum ştiţi şi dumneavoastră, Europa este capitala răpirilor din lumea dezvoltată. Cred că, pe lângă engleză, mai vorbeşte încă trei limbi şi, pe deasupra, cunoaşte Marea Britanie şi Europa ca-n palmă.

— Crezi că e omul potrivit pentru noi? îl întrebă Odell. Ar putea să se ocupe de cazul acesta din partea Statelor Unite?

Weintraub ridică din umeri.

— M-ați întrebat cine e cel mai bun din lume, domnule vicepreședinte, observă el.

Toți cei din jurul mesei clătinară din cap ușurați.

— Unde se află acum? întrebă Odell.

— Cred că s-a retras în sudul Spaniei, domnule. E consemnat totul în dosarul nostru de a Langley.

— Du-te și adu-l aici, domnule Weintraub, îi spuse Odell. Adu-l aici pe acest domn Quinn. Cu orice preț.

În aceeași seară, la ora 19.00, pe ecranele de televiziune primele știri explodau ca niște bombe. La TVE, postul de televiziune spaniol, un comentator emoționat prezenta publicului spaniol rămas cu gura căscată de uimire evenimentele care avuseseră loc de dimineață în vecinătatea orașului Oxford. Bărbații de la barul lui Antonio din Alcantara del Rio ascultau cu toții în tăcere. Antonio veni la bărbatul cel înalt cu un pahar de vin, oferit din partea casei.

— *No es mi asunto*, comentă acesta în mod cu totul surprinzător. Nu-i treaba mea.

La ora zece dimineața, ora Washingtonului, David Weintraub decola de la baza militară aeriană Andrews de lângă Washington la bordul unui VC20A al AMSUA, versiunea militară a tipului Gulfstream Trei. Acesta traversă Atlanticul fără nici o escală, la o altitudine de 13.000 de metri, cu o viteză de 483 mile pe oră, și ajunse la destinație, ajutat și de un vânt favorabil din spate, după numai șapte ore și jumătate.

Diferența de fus orar fiind de șase ore, în Spania era ora 23,30 când directorul adjunct Operații CIA ateriză la Rota, baza aeriană a SUA din Golful Cadizului, în Andaluzia. Trecu imediat într-un elicopter al marinei SH2F Sea Sprite, care o și porni spre est înainte ca Weintraub să fi apucat să se așeze bine. Locul de întâlnire fusese stabilit pe plaja largă și plată numită Casares, unde era așteptat de tânărul agent venit de la Madrid cu o mașină a Postului din capitala spaniolă. Sneed era un tânăr isteț și înfipt, de-abia ieșit de pe băncile școlii CIA de la Camp Peary din Virginia, care căuta cu tot dinadinsul să-l impresioneze pozitiv pe directorul adjunct. Weintraub oftă.

Trecură atenți prin Manilva, unde tânărul ofițer trebui să se informeze de două ori asupra direcției, și descoperiră în sfârșit Alcantara del Rio cu puțin dugă miezul nopții. Le veni ceva mai greu cu *casita* spoită cu var din afara orașului, dar găsiră un țăran binevoitor care le arătă încotro s-o apuce.

Limuzina frână ușor și Sneed opri motorul. Coborâră amândoi, se uitară la cabana întunecată și Sneed încercă ușa. Era descuiată. Pătrunseră direct în camera de zi spațioasă și răcoroasă de la parter. La lumina lunii Weintraub observă că era o încăpere locuită de un bărbat singur: piei de vită pe pardoseala de gresie, fotolii, o masă veche de prezbiteriu din stejar spaniol, un perete plin de cărți.

Sneed începu să bâjbâie în căutarea unui comutator. Weintraub zări cele

trei lămpi cu gaz și își dădu seama că acesta își pierdea vremea de pomană. Precis exista pe undeva un generator cu motorină care furniza electricitatea de la bucătărie și de la baie, dar probabil că era oprit la apusul soarelui. Simți vârful ascuțit al unui jungher drept sub lobul urechii sale și încremeni. Omul coborâse din dormitor fără să facă nici un zgomot.

— A trecut atâta amar de vreme de la Son Tay, Quinn, spuse Weintraub cu glas scăzut.

Vîrful jungherului se dădu deoparte, eliberându-i jugulara.

— Ce-i asta, domnule? întrebă Sneed voios din cealaltă parte a încăperii.

O umbră se mișcă pe dalele de gresie, un chibrit se aprinse și lampa de gaz de pe masă începu să arunce o lumină caldă prin încăpere. Sneed sări în sus de un cot. Maiorul Kerkorian din Belgrad s-ar fi prăpădit de plăcere să-l vadă.

— Foarte obositor drumul, zise Weintraub. Te superi dacă mă așez?

Quinn avea un prosop înfășurat în jurul șalelor, ca un sarong din Orient. Pieptul slab, cu mușchii dezvoltați de munca de la vie, îi era dezgolit. Sneed rămase cu gura căscată văzîndu-i cicatricele.

— Am terminat cu asta, David, zise Quinn. Se așează la masa de prezbiteriu, în capătul opus lui Weintraub. M-am retras.

Împinse un pahar cu picior și o carafă de pământ plină cu vin roșu către Weintraub, care își turnă un pahar, bău și clătină din cap în semn de apreciere. Un vin roșu aspru, care n-avea să ajungă niciodată pe mesele celor înstăriți. Vin bun pentru țărani și pentru soldați.

— Te rog, Quinn.

Sneed era complet năucit. Un director nu spune niciodată „te rog”. El dă întotdeauna ordine.

— Nu vin, insistă Quinn.

Sneed înaintă în lumină, cu haina desfăcută. O lăsa să fluture ca să i se poată vedea capătul armei pe care o purta în tocul de la brâu. Quinn nu-i aruncă nici o privire. Nu-l slăbea din ochi pe Weintraub.

— Cine-i dobitocul ăsta? se interesă el fără să ridice tonul.

— Sneed, zise Weintraub, du-te și verifică anvelopele.

Sneed ieși și Weintraub oftă în urma lui.

— Quinn, chestia aia de la Taormina. Fetița aceea. Știm cu toții despre ce e vorba. Tu n-ai avut nici o vină.

— Nu înțelegi. Am terminat. Gata. Nu mai vreau. Ai făcut drumul de pomană. Caută pe altcineva.

— Nu există nimeni altcineva. Britanicii au niște oameni, oameni buni. Dar Washingtonul zice că ne trebuie un american. La noi n-avem pe nimeni de talia ta în ce privește Europa.

— Washingtonul vrea să-și apere fundul, se răsti Quinn. Așa cum face întotdeauna. Au nevoie de un țap ispășitor la caz că lucrurile au să dea cumva greș.

— Da, s-ar putea, recunoscui Weintraub. Dar, pentru ultima oară, Quinn. Nu pentru Washington, nu pentru administrație, nici măcar pentru băiat. Pentru părinți. Ei au nevoie de cel mai bun. Eu i-am informat pe cei din comitet că tu ești acela.

Quinn își roti privirea prin încăpere, studiîndu-și obiectele puține la număr dar prețioase de parcă n-avea să le mai vadă niciodată.

- Am un preț, zise el în cele din urmă.
- Dă-i drumul, îl invită simplu Weintraub.
- Să-mi culegeți strugurii. Să-mi strângeți voi recolta.

După zece minute ieșeau amândoi din casă. Quinn avea în mână un sac de pânză și era îmbrăcat în cămașă și niște pantaloni închiși la culoare și încălțat cu niște teniși direct pe picioarele goale. Sneed îi ținu ușa mașinii. Quinn se instalează pe scaunul din față; Weintraub la volan.

- Tu rămâi aici, îl anunță acesta din urmă pe Sneed. Să culegi strugurii.
- Să ce? întrebă Sneed uluit.
- Ce-ai auzit. Mîine dimineață te duci în sat, tocmești niște oameni și îi strângi omului recolta de struguri. O să îi spun șefului de post din Madrid că e în ordine.

Luă legătura cu elicopterul Sea Sprite, care se rotea deasupra plajei Casares, unde îl lăsase la sosire. Se urcară la bordul lui și își continuă prin întunericul catifelat călătoria spre Rota și de acolo mai departe până la Washington.

CAPITOLUL CINCI

David Weintraub lipsise din Washington exact douăzeci de ore. Pe drumul de la Rota la Andrews câștigase șase ore datorită diferenței de fus orar, așa că ateriză la cartierul general al Aripiei 89 de Aviație din Maryland, la ora 4.00 dimineața. În perioada de timp care se scursese două guverne, cel de la Washington și cel de la Londra, se aflaseră virtual în stare de asediu.

Nu există prea multe priveliști care să întreacă în grozăvie forțele reunite ale mediilor internaționale de informare atunci când își pierd și ultimele rămășițe de decență. Apetitul lor este insașiabil; metodologia de-a dreptul brutală.

Avioanele care decolau din Statele Unite pentru a se îndrepta spre Londra sau orice alt aeroport britanic erau pline ochi, de la cabina piloților și până la toalete, căci toate agențiile americane de știri vrednice de numele acesta își trimiteau câte o echipă de reporteri în capitala britanică. La sosire erau parcă ieșiți complet din minți; trebuiau să se conformeze unor programe stabilite minut cu minut și nu aveau de transmis nimica. Londra convenise cu Casa Albă să se mențină la succinta declarație inițială. Și bineînțeles că aceasta era departe de a le satisface curiozitatea.

Echipele de ziariști și de reporteri de televiziune se proțăpiseră în fața casei de pe șoseaua Woodstock de parcă, dintr-o clipă într-alta, ușile acesteia s-ar fi putut deschide pentru a-l scoate la iveală pe tânărul dispărut. Dar ușile rămâneau bine ferecate, în vreme ce agenții serviciului secret, la ordinele lui Creighton Burbank, împachetau până la ultimul obiect și se pregăteau de plecarea definitivă.

Procurorul orașului Oxford, folosindu-se de prerogativele pe care i le oferea Secțiunea 20 din cadrul Amendamentului Legii pentru procurori, eliberă trupurile neînsuflețite ale celor doi agenți americani imediat după încheierea cercetărilor efectuate de medicul legist de la Ministerul afacerilor interne. Formal, acestea erau predate ambasadorului Aloysius Fairweather, ca

reprezentant al rudelor; de fapt au fost escortate de un membru superior din personalul ambasadei până la baza militară a Statelor Unite din învecinatul Upper Heyford, unde o gardă de onoare le-a dat onorul în timp ce sicriile erau îmbarcate într-un avion special care avea să le ducă până la baza militară aeriană de la Andrews, împreună cu ceilalți zece agenți rămași în viață. Aceștia aproape că fuseseră linșați de reporterii care umblau după declarații, atunci când părăsiseră casa din Orașul de Vară.

Se întorceau în Statele Unite ca să se prezinte în fața lui Creighton Burbank și să înceapă lunga serie de cercetări pentru descoperirea greșelilor comise. În Anglia nu mai aveau nimic de făcut.

Chiar și după închiderea casei din Oxford, un grup de reporteri solitari continuau să aștepte pe lângă ca doar-doar s-ar mai fi întâmplat ceva, cine știe ce, orice, pe acolo. Alții au pornit-o în urmărirea, prin tot orașul universitar, tuturor celor care avuseseră prilejul să-l cunoască pe Simon Cormack — îndrumători, colegi, personal de serviciu, barmani, atleți. Alți doi studenți americani de la Oxford, cu toate că învățau la alte colegii, au fost obligați să se ascundă. Mama unuia dintre ei, depistată în America, a avut amabilitatea de a declara că avea de gând să-și aducă imediat băiatul acasă ca să-l pună la adăpost de toate pericolele, în Miami. Declarația i-a fost trâmbițată imediat și i-a adus chiar o invitație la o emisiune-concurs de la televiziunea locală.

Trupul neînsuflețit al sergentului Dunn a fost predat familiei și poliția din Valea Tamisei se pregătea să-l îngroape cu toate onorurile.

Toate probele de laborator au fost adunate în partea de răsărit a Londrei. Cele militare au fost duse la Institutul Regal de Cercetare și Dezvoltare a Blindatelor de la Fort Halstead de lângă Skavenous în Kent, unde muniția Skorpionului a fost identificată imediat, întărind astfel convingerea că putea fi vorba de grupările teroriste europene. Fără însă ca amănuntul să fie adus la cunoștința marelui public.

Restul de probe a fost dus la laboratorul Poliției Metropolitane din Fulham, Londra. Acestea cuprindeau firele strivite de iarbă cu pete de sânge pe ele, bucățile de noroi, urmele de anvelope, cricul, urmele de încălțăminte, gloanțele extrase din cele trei cadavre și fragmente de sticlă din parbrizul sfărâmat al mașinii în care se aflau detectivii. Înainte de căderea primei nopți. Cîmpia Shotover arăta de parcă ar fi fost curățată cu aspiratorul.

Limuzina a fost transportată cu un camion-platformă la Secția Vehicule a Brigăzii *Crime Grave*, dar cu mult mai interesantă s-a dovedit a fi furgoneta scoasă din șopronul mistuit de flăcări, printre resturile căruia scormoniseră experții, ieșind negri ca tăciunele. Lanțul ruginit al fermierului, tăiat de bandiți, a fost scos de la poartă cu nesfârșite precauțiuni, de parcă era un oușor gata să se spargă, dar singurul indiciu pe care avea să-l ofere era că se folosisese un dispozitiv obișnuit de tăiat nituri. Mai importante aveau să se dovedească urmele limuzinei care plecase peste câmpie după schimbarea mașinilor.

Rămășițele Tranzitului au fost aduse într-o ladă la Londra și desfăcute în bucăți cu cea mai mare atenție. Numărul de înscriere în circulație era fals, dar criminalii își dăduseră toată osteneala; corespundea anului de fabricație al furgonetei.

La furgonetă se umblase — de către un mecanic calificat, care o reparase și îi reglase motorul; cel puțin atâta lucru puteau să afirme cu toată tăria. Cineva încercase să-i șteargă numărul de pe șasiu și de pe motor cu ajutorul

unui polizor unghiular cu carbid/tungsten, care putea fi obținut de la orice magazin de unelte și atașat la o bormașină electrică. Dar nu izbutise până la capăt. Numerele acestea sunt gravate prin ștanțare, iar examenul spectroscopie poate scoate la iveală urmele imprimate mai adânc în metal.

Computerul central pentru vehicule de la Swansea a scos la iveală numărul adevărat de înscriere în circulație și ultimul proprietar cunoscut. Care, susținea computerul, locuia în Nottingham. S-a făcut imediat o vizită la adresa respectivă, dar acesta se mutase. Fără să lase noua adresă. Omul a fost pus sub urmărire în toată țara — foarte discret.

La fiecare oră Nigel Cramer prezenta un raport comitetului COBRA, iar membrii acestuia trimiteau mai departe informația la departamentele lor. Langley îl autoriză pe Lou Collins, omul lor din Londra, să recunoască faptul că și ei își puseseră în alertă toți agenții infiltrați în diferitele grupări teroriste din Europa. Dar erau destul de puțini; serviciile de contraspionaj și antiteroriste din toate țările în care existau asemenea grupări ofereau și ele tot sprijinul de care erau capabile. Urmărirea era de-a dreptul impresionantă, dar nu dăduse la iveală nici un fir — nu încă.

Iar răpitorii nu stabiliseră încă nici un contact. Imediat după răspândirea primelor informații în presă, toate liniile telefonice au fost bruiate; la Kidlington, la Scotland Yard, la ambasada americană din Grosvenor Square, în toate birourile guvernamentale. A fost necesar să se angajeze personal suplimentar. Și trebuie recunoscut un lucru — publicul britanic își dădea toată silința ca să fie de folos. Fiecare apel telefonic a fost verificat; aproape toate celelalte cercetări criminalistice au fost lăsate deoparte. Printre miile de apeluri telefonice existau farsori, excentrici, glumeți, optimiști, încrezători, salutari și pur și simplu informatori.

Primul filtru îl reprezenta bariera operatorilor de la centrale; apoi miile de agenți de poliție care ascultau cu atenție și decideau dacă obiectul în formă de trabuc de pe cer era destul de important ca să fie adus la cunoștința primului-ministru în persoană. Trierea finală era efectuată de ofițeri superiori de poliție care îi interogau pe „posibili”. Printre aceștia se numărau și doi șoferi care făceau curse de dimineață și zăriseră furgoneta cea verde între Wheatley și Stanton St. John. Dar totul se oprea la șopron.

Nigel Cramer avusese ocazia să rezolve destule cazuri la viața lui; începuse ca agent care făcea ronduri și trecuse la activitatea de detectiv, în care avea o experiență de treizeci de ani. Știa că orice criminal lasă urme; ori de câte ori atingi un lucru, este imposibil să nu lași o urmă cât de mică după tine. Un sticlete bun putea oricând să descopere urma aceea, mai ales cu ajutorul tehnologiei moderne, dacă se uita destul de atent. Dar asta presupunea timp, iar ei nu aveau deloc. Mai avusese de-a face cu asemenea cazuri presante, dar nici unul ca cel de față.

Și mai știa că, indiferent de toată tehnologia din lume, succesul unui detectiv depindea de noroc. Aproape întotdeauna, în fiecare caz există câte o descoperire datorată norocului — noroc pentru detectiv și ghinion pentru criminal. Dacă se întâmpla invers — criminalul avea toate șansele să scape. Cu toate acestea, norocul ți-l mai faci și sigur, așa că dădu ordin brigăzilor sale împrăștiate pe teren să nu treacă nimic cu vederea, absolut nimic, oricât de

trăznit sau de inutil ar fi părut. Dar, după douăzeci și patru de ore, începu să-l bată gândul, la fel ca și pe colegul lui din Valea Tamisei, că în acest caz rezolvarea n-avea să fie prea rapidă. Indivizii dispăruseră fără urme și trebuia multă bătaie de cap ca să-i găsească.

Și mai era și celălalt factor — ostaticul. Că acesta era fiul Președintelui era o problemă politică, nu de poliție. Băiatul unui grădinar era și el tot o ființă omenească. Că erai în urmărire unora care fugiseră cu un sac de bani sau a altora care lăsaseră o crimă în urmă, tot la fel te îndreptai spre țintă. Dar în cazul unui ostatic urmărirea trebuia făcută discret. Dacă băgai prea tare spaima în ei, uitau de banii și de timpul investit și o luau la sănătoasa, lăsând în urma lor un cadavru. Era ceea ce Nigel Cramer aducea la cunoștința unui comitet sumbru, cu puțin înainte de miezul nopții, ora Londrei. Cu o oră mai târziu, în Spania, David Weintraub ciocnea un pahar de vin cu Quinn. Cramer, polițistul britanic, habar n-avea. Nu încă.

Scotland Yardul recunoaște neoficial că are cu presa britanică relații mai bune decât lasă uneori să se vadă. În chestiile mărunte se calcă de multe ori reciproc pe nervi, dar când vine vorba de o problemă gravă cu adevărat, redactorii și proprietarii, în fața unei cereri serioase, de obicei se supun și dau dovadă de reținere. Gravă înseamnă atunci când e în pericol viața unui om sau securitatea națională. Tocmai de aceea unele cazuri de răpire au putut fi rezolvate fără nici o publicitate, cu toate că redactorii cunoșteau cele mai multe detalii.

În cazul de față, din cauza unui tânăr reporter băgăreț din Oxford, vulpea ieșise deja din vizuină și presa britanică nu prea mai avea cum să rămână reținută. Dar Sir Peter Imbert, comisarul, s-a întâlnit personal cu opt proprietari de ziare, douăzeci de redactori, șefii celor două posturi de televiziune și ai celor douăsprezece posturi de radio. Argumentul invocat de el era că, indiferent de ceea ce ar fi publicat sau ar fi susținut presa străină, existau cele mai multe șanse ca răpitorii, ascunși pe undeva prin Marea Britanie, să asculte posturile de radio interne, să urmărească televiziunea locală și să citească presa britanică. Le ceru prin urmare să nu dea publicității istorii aberante despre cum poliția s-ar fi aflat pe urmele lor, pe punctul de a le ataca bârlogul. Era exact ce le trebuia ca să intre în panică, să-și ucidă ostaticul și să se facă nevăzuți. Și Imbert izbuti să le obțină consimțământul.

Mai era puțin până când zorii aveau să se reverse în Londra. Mult mai la sud, un VC20A zbura deasupra Azorelor acoperite de beznă, îndreptându-se spre Washington.

Adevărul este că răpitorii *erau* ascunși. După ce trecuse prin Buckingham cu o dimineață în urmă, automobilul Volvo ajunsese la intersecția cu autostrada M.1 de la est de Milton Keynes, unde o cotise înspre sud, în direcția Londrei, se amestecase în torentul de metal care gonea spre capitală și se pierduse printre camioane și automobilele navetiștilor care se îndreptau spre sud venind de la locuințele lor din Buckinghamshire, Bedfordshire și

Hertfordshire. La nord de Londra, Volvo o luase pe M.25, marea autostradă de centură care înconjoară Londra la o distanță de 25 de mile de centrul orașului. Din M.25 se desprind ca spițele unei roți arterele care unesc localitățile din provincie cu Londra.

Volvo se înscriesese în cele din urmă pe una din aceste spițe și, înainte de ora 10.00 dimineața se strecura în garajul unei case de pe șoseaua cu trei benzi din centrul unui orașel aflat la nici patruzeci de mile în linie dreaptă de Scotland Yard. Casa era cât se poate de nimerită; nici atât de izolată încât să stârnească atenția, dar nici atât de apropiată de alte case încât să poată fi spionată de vecini. Cu două mile înainte de a ajunge la ea, conducătorul bandei le ordonă celorlalți trei să se lase jos pentru a nu fi zăriți. Cei doi din spate se așezară unul peste celălalt și traseră o pătură peste ei. Oricine ar fi avut curiozitatea să se uite la mașină ar fi văzut un singur om la volan, îmbrăcat în costumul obișnuit al unui om de afaceri, cu barbă, care intra pe poarta propriei sale case și pătrundea cu mașina în garaj.

Garajul putea fi deschis automat din mașină și se închidea în același fel. De-abia după ce ușile garajului erau bine închise în spatele lor, le îngădui șeful și complicilor să se ridice și să se dea jos. Garajul era lipit de casă, cu care comunica direct printr-o ușă.

Cei patru bărbați își puseră din nou treningurile și măștile negre și deschiseră portbagajul. Simon Cormack era încă amețit și cu privirea tulbure. Strânse bine din pleoape, orbit de lumina puternică a lanternei. Până să apuce să vadă ceva, se trezi cu o glugă de serj negru trasă peste cap. N-apucă să-i zărească deloc pe cei care-l răpiseră.

Fu condus spre ușa de intrare în casă și dus jos pe scări, la subsol, unde totul fusese pregătit mai dinainte; podeaua de ciment alb era curată, lumina din tavan ascunsă în spatele unui geam incasabil, patul cu cadru de oțel înfipt în podea, o găleată pentru nevoi acoperită cu un capac de plastic. În ușă era un vizor care se închidea pe dinafară, la fel ca și cele două zăvoare de oțel.

Răpitorii nu se purtau brutal cu el; îl săltară pur și simplu în pat iar uriașul îl imobiliză în timp ce un altul îi strângea o cătușă în jurul gleznei, nu atât de strâns încât să-i producă gangrenă, suficient totuși ca să nu-și poată scoate piciorul din ea. Cealaltă cătușă fu însă legată foarte strâns. Prin ea trecea un lanț de oțel lung de trei metri. Celălalt capăt era deja legat de unul din picioarele patului. După ce terminară, îl lăsară acolo fără să îi adreseze nici un cuvânt, așa cum aveau să facă de altfel, tot timpul.

Simon așteptă timp de o jumătate de oră până să îndrăznească să își scoată gluga. Nu știa dacă mai era cineva acolo, cu toate că auzise zgomotul ușii care se închidea și a zăvoarelor trase. Avea mâinile libere, dar își scoase gluga cu foarte mare precauție. Nu primi nici o lovitură, nu strigă nimeni la el. Când ajunse, în sfârșit, să și-o dea jos, clipi orbit de lumină, așteptă să i se acomodeze privirea și începu să cerceteze locul în care se afla. Încă îi mai vuia tot capul. Își aduse aminte că, în timp ce alerga pe iarba moale, văzuse o furgonetă și un bărbat care îi schimba o roată; două siluete îmbrăcate în negru se năpustiseră asupra lui, auzise un zgomot asurzitor de focuri de armă, apoi impactul, senzația de greutate a celor care îl acopereau și iarba care-i intrase în gură.

Își mai amintea de ușile deschise ale furgonetei, cum încercase să strige, sfârșeala din trup, saltelele din furgonetă, bărbatul cel voinic care îl ținea jos,

ceva dulce și aromat la gură și apoi nimic. Până acum. Până la asta. Apoi înțelese. Odată cu înțelegerea, îl cuprinse spaima. Și singurătatea, izolarea totală.

Încercă să fie curajos, dar ochii i se umplură de lacrimi care începură să i se scurgă pe obraji.

— Oh, tăticule, murmură el. Iartă-mă, tăticule. Ajută-mă.

Dacă Whitehallul avea probleme cu aflulul de telefoane și întrebările presei, asupra Casei Albe presiunea era chiar de trei ori mai mare. Prima declarație despre evenimentele din preajma Londrei fusese dată publicității la ora 19.00, ora Londrei, iar Casa Albă fusese avertizată cu o oră mai devreme că aceasta n-avea cum să fie evitată. Dar la Washington nu era decât ora 14.00 și mediile de informare americane au avut timp berechet ca să reacționeze de-a dreptul frenetic.

Craig Lipton, secretarul de presă de la Casa Albă, petrecuse o oră împreună cu comitetul în Sala Cabinetului pentru a primi toate instrucțiunile în legătură cu declarația pe care urma să o facă. Din nefericire nu aveau decât prea puține de declarat. Putea fi confirmată răpirea, precum și moartea celor doi însoțitori de la serviciul secret. Plus faptul că fiul Președintelui era un foarte bun atlet, specializat în alergările de cros, și că, la ora respectivă, tocmai făcea o cursă de antrenament.

Dar binențeles că toate acestea nu prea erau de nici un folos. Nu există discernământ mai strălucit decât acela al unui ziarist ofensat. Creighton Burbank, chiar dacă de acord că nu era cazul să îl critice pe Președinte sau să dea vina pe Simon, insistă hotărât asupra faptului că n-avea de gând să accepte ca Serviciul Secret să fie pus la zid pentru că eșuase în acțiunea de protecție, atâta vreme cât el ceruse insistent să aibă mai mulți oameni. Până la urmă s-a ajuns la un compromis care n-avea să amăgească pe nimeni.

Jim Donaldson sublinie și el faptul că, în calitatea lui de Secretar de Stat, trebuia să mențină bunele relații cu Londra și că, în orice caz, fricțiunile dintre cele două capitale nu numai că nu erau de nici un folos, dar puteau fi chiar foarte dăunătoare; și insistă ca Lipton să scoată în evidență faptul că își pierduse viața și un sergent al poliției britanice. Propunerea fu acceptată, dar corpul de presă de la Casa Albă n-avea să acorde, de altfel, nici o importanță acestui amănunt.

Lipton veni să înfrunte presa dezlănțuită cu puțin după ora 16.00. Declarația era prezentată în direct la radio și la televiziune. De îndată ce isprăvi se iscă un adevărat vacarm. Lipton se apără, invocând faptul că n-avea înputernicirea să răspundă la alte întrebări. Dar era ca și cum o victimă din colosseumul roman le-ar fi argumentat leilor că nu era decât un biet creștin slab prăpădit. Vacarmul se intensifică. Multe întrebări s-au pierdut în acest vacarm, dar o bună parte au ajuns la urechile celor o sută de milioane de americani, unde și-au sădit semințele. Considera Casa Albă că britanicii erau cei vinovați? Aă... păi, nu.. De ce nu? Nu erau ei cei care răspundeau de securitatea de acolo? Păi, da, dar... De ce fiul Președintelui era păzit numai de doi oameni? Și ce căuta să alerge într-un ținut atât de pustiu? Era adevărat că Creighton Burbank și-a dat demisia? S-a primit deja un comunicat din partea răpitorilor? La această întrebare, purtătorul de cuvânt putu să răspundă ușurat

că nu, dar deja fusese împins să-și depășească limitele misiunii. Era, de fapt, ceea ce și urmăreau reporterii, care puteau să-l miroasă pe un purtător de cuvânt debusolat ca pe o bucată de brânză.

Lipton izbuti în sfârșit să se retragă în culise, scăldat în sudoare și hotărât să se întoarcă imediat acasă la Grand Rapids. Prestigiul activității de la Casa Albă se topea cu repeziciune. Comentatorii și autorii articolelor de fond aveau să spună tot ce voiau ei, indiferent de răspunsurile date de Lipton la întrebările lor. Până la căderea nopții, tonul presei ajunsese treptat tot mai ostil Marii Britanii.

La ambasada britanică de pe Massachusetts Avenue, atașatul de presă, care auzise și el de CAG, făcu la rândul lui o declarație publică în care, exprimând șocul și consternarea țării sale în fața celor întâmplate, introduse discret două idei. Că poliția din Valea Tamisei jucase un rol secundar la cererea expresă a americanilor și că sergentul Dunn era singurul care reușise să tragă de două ori în răpitori, pierzându-și viața în această acțiune. Nu era ceea ce urmărise dar avu efect. Și îl făcu pe Creighton Burbank să spumege de mânie. Știau amândoi că cererea, ba chiar insistența, ca britanicii să rămână pe planul al doilea era a lui Simon Cormack, prin intermediul părintelui său, dar n-aveau cum să o recunoască în public.

Grupul de depășire a crizei, profesioniștii, se întâlniră în cursul zilei în Sala Operativă de la subsol, supraveghind fluxul de informații care le sosea de la COBRA din Londra și raportând mai sus ce și când considerau necesar. Agenția Națională de Securitate supraveghea deja toate comunicațiile telefonice spre și dinspre Marea Britanie la cazul că răpitori ar fi transmis un apel prin satelit. Experții comportamentali ai FBI-ului de la Quantico întocmiseră o listă cu psihoportretele răpitorilor de până atunci și un meniu cu ceea ce puteau să facă sau nu răpitori lui Simon Cormack, precum și o serie de liste cu acțiuni permise sau interzise pentru autoritățile americane. Cei de la Quantico erau convinși că urma să se facă apei la serviciile lor și că avea să fie trimiși masiv la Londra; întârzierea îi nedumerea și nici nu le trecea prin cap că nu aveau nici un fel de experiență în Europa.

În Sala Cabinetului, comitetul trăia cu nervi, cafea și tablete anti-acide. Era prima criză majoră din timpul mandatului și acești politicieni de vârstă mijlocie învățau pe pielea lor prima regulă de depășire a unei crize. Avea să-i coste multe ore de nesomn, așa că erau obligați să doarmă pe apucate. Membrii Cabinetului erau în picioare de la ora patru dimineața și nu apucaseră să ajungă încă la culcare nici până la miezul nopții.

La ora aceea, VC20A se afla deasupra Atlanticului, cu mult mai la vest de Azore, la trei ore de scăderea altitudinii de zbor și la patru ore de aterizare. În spațiosul compartiment din spatele avionului, cei doi veterani, Weintraub și Quinn, prindeau câteva ore de somn. Rămași departe în urma lor, cei trei membri ai echipajului care adusesse supersonicul în Spania dormeau și ei; nava era adusă înapoi de echipajul „din culise”.

Cei aflați în Sala Cabinetului scotoceau prin dosarul celui care se numea Quinn, alcătuit pe baza informațiilor de la Langley, cu adăugiri de la Pentagon. Născut la o fermă din Delaware, scria acolo; își pierduse mama la vârsta de zece ani; avea acum patruzeci și șase. Intrase la infanterie la optsprezece ani. În 1963, după doi ani se transferase la Forțele Speciale și plecase după patru luni în Vietnam, unde rămăsese cinci ani.

— Se pare că nu-și folosește niciodată numele mic, se plânse Hubert Reed. Zice aici că și intimitii îi spun tot Quinn. Quinn și atâta tot. Ciudat.

— Este el însuși ciudat, observă Bill Walters, care citise cu câteva pagini mai departe. Mai scrie aici că urăște violența.

— Nu-i nimic ciudat în asta. Îl contrazise Jim Donaldson. Și eu urăsc violența.

Spre deosebire de predecesorul său de la Departamentul de Stat, George Schultz, renumit pentru că lăsa să-i scape din când în când câte un cuvânt din trei litere, Jim Donaldson era un om de o pedanterie excesivă, caracteristică ce-l făcuse de multe ori ținta scârbită a glumelor lui Michael Odell.

Slab și osos, mai înalt și decât John Cormack, arăta ca un flamingo în drum spre o înmormântare și nu îl văzuse nimeni decât în costum complet gri-mangal, cu ceas de buzunar cu lanț de aur și cu guler tare de culoare albă. Odell făcea uz în mod deliberat de diferitele funcții ale trupului ori de câte ori voia să-l ia în zeflema pe astringentul avocat din New Hampshire; și la fiecare mențiune de genul acesta, nasul subțire al lui Donaldson se strâmba cu dezgust. Atitudinea sa față de violență era asemănătoare cu dezgustul față de grosolănie.

— Da, îl aprobă Walters, dar n-ai citit pagina optsprezece.

Donaldson începu să citească, la fel și Michael Odell. Vicepreședintele fluieră mirat.

— A făcut el *asta*? se interesă el. Păi, tipului ar fi trebuit să i se dea Medalia Congresului.

— Pentru Medalia Congresului e nevoie de martori, sublinie Walters. După cum vezi, după înfruntarea asta de pe Mekong n-au mai rămas în viață decât doi, iar Quinn l-a dus pe celălalt în spinare cale de patruzeci de mile. Și după aceea individul a murit de pe urma rănilor căpătate, la spitalul militar CMSUA.

— Totuși, interveni voios Hubert Reed, a izbutit să ia o Stea de argint, două de bronz și cinci Inimi purpurii. De parcă ar fi fost o mare distracție să ajungi rănit ca să primești mai multe fireturi.

— Cu medaliile de campanie, individul trebuie să aibă vreo patru rânduri, reflectă Odell. Nu spune cum s-a întâlnit cu Weintraub.

Era adevărat. Weintraub avea acum cincizeci și patru de ani, cu opt mai mult decât Quinn. Intrase la CIA la douăzeci și patru, imediat după absolvirea colegiului în 1961, își făcuse instrucția la Fermă — porecla pentru Camp Peary de la fluviul York din Virginia — și ajunsese în Vietnam ca ofițer regional GS-12 în 1965, cam în aceeași perioadă când tânărul Beretă Verde cu numele de Quinn sosea la Fort Bragg.

În 1961 și 1962, zece brigăzi de prima mână ale Forțelor Speciale ale Statelor Unite fuseseră desfășurate în provincia Darlac, unde construiseră sate strategice și fortificate împreună cu țărani, făcând uz de teoria „locului uns” elaborată de britanici pentru a învinge guerilele comuniste din Malaezia: lipsirea teroriștilor de sprijinul local, provizii, alimente, case sigure, informații și

bani. Americanii numeau această politică „pentru inimă și minte”. Sub îndrumarea forțelor speciale, dăduse roade.

În 1963 venise la putere Lyndon Johnson. Armata, care susținea că forțele speciale trebuiau să fie sub controlul lor, *nu* al celor de la CIA, câștigase disputa. A fost sfârșitul politicii pentru inimă și minte, deși mai aveau să treacă încă doi ani până la prăbușirea ei definitivă. Weintraub și Quinn se întâlniseră în cursul acestor ultimi doi ani. Agentul CIA se ocupa de strângerea informațiilor despre Vietcong, folosindu-se de pricepere și abilitate pentru că ura metodele unor indivizi ca Irving Moss (pe care nu avea să aibă ocazia să-l întâlnească, fiind în zone diferite din Vietnam), cu toate că știa că erau uneori folosite în cadrul programului Phoenix, în cadrul căruia lucra și el.

Forțele speciale erau tot mai mult retrase din programul de la sate pentru a fi trimise în misiuni de descoperire și nimicire în adâncul junglei. Cei doi se întâlniseră la o bere într-un bar; Quinn avea douăzeci și unu de ani și se afla în 'Nam de un, an. Cei doi descoperiseră că împărtășeau convingerea comună că înaltul comandament al armatei nu avea cum să câștige războiul doar cu artileria pe care o pompa în el. Weintraub constatare că îi plăcea foarte mult tânărul soldat neînfricat. E drept că era un autodidact, dar avea o minte de mână întâi și învățase singur să vorbească fluent vietnameza, lucru rar printre soldați. Cei doi păstrasera legătura. Ultima oară Weintraub îl văzuse pe Quinn în timpul atacului de la Son Tay.

— Zice aici că tipul a fost la Son Tay, spuse Michael Odell. Afurisitul!

— Cu un dosar ca ăsta, mă întreb de ce n-a ajuns niciodată ofițer, își exprimă nedumerirea Morton Stannard. Sunt destui în Pentagon cu aceleași decorații din 'Nam, dar care au urcat în grad la prima ocazie.

David Weintraub ar fi putut să-l lămurească, dar mai avea încă șaiszeci de minute până să aterizeze. După preluarea controlului asupra forțelor speciale, militarii de carieră — care urau F.S. pentru că nu-i puteau înțelege — au început să le reducă rolul treptat, pe parcursul celor șase ani în 1970, transferând tot mai mult programul pentru inimă și minte, ca și misiunile de descoperire și nimicire, către ARVN-ul sud-vietnamez — cu rezultate catastrofale.

Cu toate acestea, Beretele Verzi își continuau activitatea, încercând să combată Vietcongu! prin viclenie și incursiuni pe ascuns, nu prin bombardamente masive și defolier, care nu făceau decât să alimenteze Vietcongu cu recruți. Aveau proiecte ca Omega, Sigma, Delta și Blackjack. Quinn era la Delta, comandată de „Charlie atacatorul” Beckwith care, mai târziu, în 1977, avea să înființeze Forța Delta de la Fort Bragg și să-l implore pe Quinn să părăsească Parisul și să revină în cadrul armatei.

Din nefericire, Quinn considera ordinele drept niște cereri. Pe care uneori nu putea să le accepte. Și prefera să acționeze de capul lui. Nici una din aceste atitudini nu constituia o bună recomandare pentru a promova în grad. Ajunsese caporal după șase luni, sergent după zece. Apoi iarăși soldat simplu, și iar sergent, și iar soldat... Cariera lui era ca un hopa-mitică.

— Cred că avem răspunsul la întrebarea ta, Morton, observă Odell, chiar aici.. Afacerea de după Son Tay. Începu să chicotească. Tipul i-a rupt falca unui general.

Grupa 5 a Forțelor Speciale a fost definitiv retrasă din Vietnam la 31 decembrie 1970, cu trei ani înaintea retragerii masive a militarilor, inclusiv a

colonelului Easterhouse, și cu cinci ani înainte de jenanta evacuare via acoperișul ambasadei a ultimilor americani din Vietnam. Son Tay avusese loc în noiembrie 1970.

Se primiseră informații că o serie de prizonieri de război americani erau deținuți în închisoarea de la Son Tay, aliată la douăzeci și patru de mile de Hanoi. Se luase hotărârea de a trimite Forțele Speciale pentru a-i scoate de acolo. Era o acțiune deosebit de complexă și îndrăznească. Cei cincizeci și opt de voluntari veneau de la Fort Bragg, Carolina de Nord, via baza militară aeriană de la Englin din Florida, ca să-și facă instrucția în junglă. Toți în afară de unul: aveau nevoie de cineva care vorbea fluent vietnameza. Weintraub, care participa la acțiune din partea spionajului, le spusese că știa el pe cineva. Quinn se alăturase celorlalți în Thailanda, de unde veniseră împreună cu avionul.

Acțiunea era comandată de colonelul Arthur „Taurul” Simons, dar grupa de atac ce avea să intre în închisoare era condusă de căpitanul Dick Meadows. Quinn făcea parte din ea. La câteva secunde după aterizare, află de la un paznic nord-vietnamez uluit că americanii fuseseră mutați — cu două săptămâni mai înainte. Membrii F.S. reveniseră nevătămați, doar cu câteva răni superficiale.

Întors la bază, Quinn îl făcuse albie de porci pe Weintraub pentru informațiile sub orice critică. Agentul CIA protestase că oamenii lui aflaseră de mutare și acest lucru îi fusese comunicat comandantului. Quinn intrase în clubul ofițerilor, se dusese direct la bar și îi rupsese falca generalului. Totul fusese, bineînțeles, mușamalizat. Un bun avocat al apărării poate face praf orice carieră cu un asemenea argument. Quinn a fost retrogradat la simplu soldat — din nou — și s-a întors acasă împreună cu toți ceilalți. După o săptămână își dădea demisia din armată și se angaja la asigurări.

— Omul ăsta e un rebel, observă scârbit Secretarul de stat în timp ce închidea dosarul. E un singuratic, un nonconformist și un violent. Cred că am făcut o greșală cu el.

— Dar are și o reputație de neegalat în negocierile pentru eliberarea ostaticilor, îl contrazise procurorul general. Zice aici că e capabil de îndemânare și subtilitate în tratativele cu răpitorii. Paisprezece cazuri încununate de succes în Irlanda, Franța, Olanda, Germania și Italia. Pe care le-a rezolvat direct sau în calitate de consilier.

— Tot ce ne trebuie nouă, zise Odell, este ca să ni-l aducă întreg pe Simon Cormack. Pe mine nu mă interesează nici dacă se ia la harță cu generalii, nici dacă fute oi.

— Te rog, îl imploră Donaldson. Apropo, că am uitat. De ce s-a lăsat de treaba asta?

— S-a retras, zise Brad Johnson.. Ceva în legătură cu o fetiță care a fost omorâtă în Sicilia acum trei ani. Și-a luat toți banii, și-a încasat polița de asigurare pe viață și și-a cumpărat un teren în sudul Spaniei.

Un adjunct de la centrul de comunicații își vârî capul pe ușă. Era ora patru dimineața; trecuseră douăzeci și patru de ore de când fuseseră treziți cu toții.

— Weintraub tocmai a aterizat la Andrews cu însoțitorul lui, îi anunță el.

— Aduceți-i aici fără întârziere, îi ordonă Odell, și chemați-i și pe directorul de la Anchetări Penale, directorul FBI și domnul Kelly să vină împreună cu ei.

Quinn era îmbrăcat tot cu hainele cu care plecase din Spania. Din cauza frigului își mai pusese și un pulover scos din sac. Pantalonii negri ai unicului său costum erau numai buni ca să meargă la biserică în Alcantara del Rio, pentru că în satele din Andaluzia țărani încă mai merg la biserică îmbrăcați în negru. Dar erau groaznic de șifonați. Trecuse multă vreme de când puloverul văzuse zile mai bune, și barba îi era nerasă de trei zile.

Cu toată lipsa de somn, membrii comitetului arătau cu mult mai bine. De acasă și se aduseseră haine de schimb, lenjerie de corp, cămăși proaspăt călcate și costume, iar alături aveau la dispoziție săli de baie unde puteau să-și facă toaleta. Weintraub nu făcuse nici o escală de la Andrews la Casa Albă; Quinn arăta ca o lepădătură din banda dezmoșteniților.

Weintraub pătrunse primul în încăpere, se dădu la o parte ca să-i facă loc lui Quinn și apoi închise ușa. Oficialitățile din Washington se uitau la Quinn în tăcere.

Bărbatul cel înalt se îndreptă fără vorbă către fotoliul de la capătul mesei, se așază în el fără să fie invitat și anunță simplu:

— Eu sunt Quinn.

Vicepreședintele Odell își dresе vocea.

— Domnule Quinn, te-am invitat aici pentru că ne gândim să-ți cerem să accepți misiunea de a negocia cu bine eliberarea lui Simon Cormack.

Quinn clătină din cap. Își închipuise doar că nu l-au invitat acolo ca să discute despre fotbal.

— Aveți la dispoziție situația la zi a celor ce se întâmplă la Londra? întrebă el.

Membrii comitetului răsuflară ușurați văzînd că acesta intrase în subiect atât de rapid. Brad Johnson îi întinse un telex pe care Quinn îl studie în tăcere.

— Cafea, domnule Quinn? îl întrebă Hubert Reed.

În mod normal, miniștrii de finanțe nu servesc chiar ei cafeaua, dar Reed se sculă de la masă și se îndreptă spre ibricul de pe măsuta de lângă perete. Se consumase deja cafea în cantități industriale.

— Neagră, spuse Quinn continuându-și lectura. Nu v-au contactat încă? Nu mai era nevoie să spună cine.

— Nu, îi răspunse Odell. Tăcere deplină. Au existat, bineînțeles, sute de telefoane false. O parte în Anglia. Numai la Washington am primit deja o mie șapte sute de apeluri. E o mană cerească pentru toți țcăniții.

Quinn continuă să citească. Weintraub îi povestise cazul în linii mari în timpul zborului. Acum se punea doar la curent cu ultimele evenimente. Care erau întristător de puține.

— Domnule Quinn, aveți cumva idee cine ar fi putut să comită treaba asta? îl întrebă Donaldson.

Quinn își ridică privirea.

— Domnilor, există patru tipuri de răpitori. Numai atât. Cei care ne-ar avantaja pe noi cel mai mult sunt amatorii. Aceștia nu sunt buni planificatori. Chiar dacă reușesc să ducă la bun sfârșit operațiunea de răpire, lasă întotdeauna urme. De obicei sunt depistați cu ușurință. Le lipsește sângele rece, ceea ce poate fi periculos. În mod obișnuit, echipele de eliberare a ostaticilor le iau urma, îi păcălesc și reușesc să recupereze ostaticii teferi. Dar în cazul nostru nu e vorba de amatori.

Nu-l contrazise nimeni. Îl urmăreau cu toții cu cea mai mare atenție.

— Cei mai periculoși sunt maniacii — cei de genul bandei lui Manson. Inabordabili, ilogici. Nu doresc nici o recompensă materială; ucid din pură plăcere. Partea bună este că oamenii noștri nu par să fie maniaci. Pregătirile sunt prea meticuloase și execuția prea precisă.

— Dar celelalte două tipuri? Întrebă Bill Walters.

— Dintre celelalte două tipuri, cei mai periculoși sunt fanaticii, politici sau religioși. Cererile lor sunt uneori imposibil de satisfăcut — practic. Aceștia caută gloria, publicitatea — mai presus de orice. Luptă pentru o Causă. O parte din ei sunt gata să-și dea și viața pentru ea; și toți sunt gata de crimă. Pentru noi se prea poate ca această Causă a lor să pară o simplă aberație. Nu însă și pentru ei. Și nu sunt proști deloc — doar plini de ură împotriva Societății și, deci, și a victimei, care face parte din ea. Fanaticii omoară ca să facă un gest, nu pentru ca să se apere.

— Care e cel de-al patrulea tip? voi să știe Morton Stannard.

— Criminalii profesioniști, îi răspunse Quinn fără nici o ezitare. Aceștia vor bani — asta-i cel mai ușor. Pentru ei ostaticul reprezintă o investiție. Și nu sunt dispuși să-și distrugă investiția cu prea multă ușurință.

— Dar oamenii *aceștia*? Întrebă Odell.

— Oricine ar fi ei, au un mare dezavantaj, care poate să fie ori în favoarea, ori în defavoarea noastră. Guerilele din America Centrală și de Sud, Mafia din Sicilia, Camorra din Calabria, muntenii din Sardinia sau Hezbollah din sudul Beirutului — acționează cu toții la ei acasă, unde se simt în siguranță. Ei nu ucid, pentru că nu au nici o grabă. Pot să reziste o veșnicie. Dar oamenii noștri sunt ascunși în Marea Britanie; un mediu foarte ostil — pentru ei. Așa că sunt deja în tensiune. Vor dori să încheie afacerea cât mai repede și să șteargă putina, ceea ce este foarte bine. Dar dacă sunt mânați de teama unei descoperiri iminente, pot să renunțe și să își ia tălpășița. Lăsând în urma lor un trup neînsuflețit, ceea ce este foarte rău.

— Sunteți dispus să negociați cu ei? Îl întrebă Reed.

— Dacă e posibil. Dacă au să intre în contact, tot trebuie s-o facă cineva.

— Mi se întoarce stomacul pe dos la gândul de a plăti bani unor lepădături ca astea, zise Philip Kelly de la Departamentul de Investiții în Criminalistică al FBI-ului. Oamenii ajung la Birou din locuri diferite. Kelly venea de la departamentul poliției din New York.

— Criminalii profesioniști sunt mai îndurători decât fanaticii? Întrebă Brad Johnson.

— Nici un răpitor nu e îndurător, îi răspunse Quinn scurt. E cea mai murdară dintre crime. Să sperăm că sunt destul de lacomi.

Michael Odell aruncă o privire spre colegii lui, care încuviințară cu toții printr-o clătinare a capului.

— Domnule Quinn, vreți să încercați să negociați eliberarea băiatului?

— Presupunând că cei care l-au răpit au să ne contacteze, da. Cu anumite condiții.

— Bineînțeles. Să le auzim.

— Eu nu lucrez pentru guvernul SUA. Vom colabora în toate acțiunile, dar eu lucrez pentru părinți. Numai pentru ei.

— De acord.

— Am să acționez de la Londra, nu de aici. E prea departe. Fără amănunte

în presă, fără publicitate, fără tămbălău. O să am apartamentul meu și telefoanele necesare. Și o să am întâietate în procesul de negociere — și asta trebuie convenit cu Londra. N-am chef de nici o dispută cu Scotland Yardul.

Odell îi aruncă o privire Secretarului de stat.

— Cred că o să reușim să convingem guvernul britanic să-și dea acordul, spuse Donaldson. Ei au să aibă întâietate la cercetările judiciare, care vor continua în paralel cu negocierile directe. Altceva?

— Voi acționa cum consider eu de cuviință și voi lua personal hotărâri asupra modului de a trata cu respectivii. S-ar putea să fie necesar să dăm niște bani în schimb. Trebuie să-mi fie puși la dispoziție. Sarcina mea este să aduc înapoi băiatul. Asta-i tot. După ce au să-l elibereze, sunteți liberi să-i urmăriți până la capătul pământului.

— Oho, asta o să și facem, zise Kelly cu o voce amenințătoare.

— În privința banilor nu-i nici o problemă, spuse Hubert Reed. Înțelegeți că nu există nici o limită financiară pentru ceea ce va trebui să plătim.

Quinn rămase tăcut, deși își dădea seama că a le spune așa ceva răpitorilor era cea mai proastă dintre metode.

— Nu vreau nici o îmbulzeală, nici o urmărire, nici un fel de inițiative particulare. Și, înainte de a pleca, vreau să mă întâlnesc cu Președintele Cdrmack. Între patru ochi.

— Dar e vorba de Președintele Statelor Unite, exclamă Lee Alexander de la CIA.

— Care este părintele ostaticului, îi răspunse Quinn. Trebuie să aflu niște amănunte despre Simon Cormack pe care numai el poate să mi le dea.

— Este foarte deznădăjduit, spuse Odell. Nu se poate să-l lași în pace?

— După experiența mea, părinții simt întotdeauna nevoia de a vorbi cu cineva, fie el și un străin. Aveți încredere în mine.

Chiar în momentul în care pronunța aceste cuvinte, Quinn își dădu seama că nu era nici o speranță pentru așa ceva.

Odell oftă.

— Am să văd ce pot să fac. Jim, vrei să lămurești tu totul cu Londra? Anunță-i de sosirea lui Quinn. Spune-le ce dorește dumnealui. Și trebuie să îi facă cineva rost de niște haine. Domnule Quinn, vreți să folosiți toaleta de la capătul holului ca să vă înviorați? Eu o să vorbesc cu Președintele. Cum se poate ajunge cel mai rapid la Londra?

— Cu Concordul care pleacă de la Dulles peste trei ore, îi răspunse Weintraub fără ezitare.

— Rețineți un loc în el, spuse Odell și se ridică în picioare.

Ceilalți îi urmară exemplul.

La ora 10.00 dimineața, Nigel Cramer prezenta ultimele noutăți comitetului COBRA de la Whitehall. Centrul de înmatriculare a vehiculelor și a șoferilor din Swansea făcuse o descoperire. Un individ care purta același nume ca și fostul proprietar al Tranzitului cumpăraseră și înscrisese în circulație o altă furgonetă, o Sherpa, cu o lună în urmă. De data aceasta exista o adresă, în Leicester. Comandantul Williams, șeful O.S. 13 și anchetatorul oficial, era deja pe drum cu un elicopter al poliției. Dacă individul nu mai avea Tranzitul însemna că îl vânduse altcuiva. Nu se înregistrase nici o reclamație că ar fi fost

furat.

După conferință, Sir Harry Marriott îl luă deoparte pe Cramer.

— Washingtonul vrea să conducă negocierile, dacă au să aibă loc, îi spuse el. Își trimit un om aici în acest scop.

— Domnule ministru de interne, trebuie să insist ca Met-ul să aibă întâietate în toate domeniile, îi spuse Cramer. Vreau să utilizez doi oameni de la divizia informațiilor în criminalistică ca negociatori. Aici nu-i teritoriu american.

— Regret, îi răspunse Sir Harry. Trebuie să te contrazic în chestia asta. Am stabilit deja cu Downing Street. Dacă așa vor ei, opinia este că trebuie să-i lăsăm să facă cum vor.

Cramer era jignit, dar apucase deja să-și exprime protestul. Pierderea inițiativei în cadrul negocierilor îl determina pur și simplu să fie și mai hotărât să rezolve răpirea, descoperindu-i pe cei care o comiseseră pe baza activității detectivilor poliției.

— Îmi permiteți să vă întreb cine-i omul lor, domnule ministru de interne?

— După cât se pare, e un individ cu numele de Quinn.

— Quinn?

— Da. Ai auzit de el?

— Sigur că da, domnule ministru de interne. A lucrat la o firmă de la Lloyd's. Credeam că s-a retras.

— Păi, Washingtonul zice că a revenit. E bun?

— Extrem de bun. Are o reputație excelentă în cinci țări, inclusiv în Irlanda. Cu ocazia respectivă l-am și cunoscut. Victima era un cetățean britanic, un om de afaceri pe care au pus mâna niște ticăloși de la Armata Irlandeză.

Cramer simți că i se lua o piatră de pe inimă. Se temuse că era vorba de cine știe ce teoretician comportamentalist care ar fi fost uluit să descopere că englezii își conduceau mașinile pe partea stângă.

— Splendid, exclamă Sir Harry. Deci, cred că putem să îi aprobăm elegant în punctul acesta. Colaborarea noastră totală, în regulă?

Ministrul de interne, care auzise și el de sistemul de detectare CAG — deși ar fi pronunțat și scris primul cuvânt „cur” — nu-i dispăcea deloc cererea Washingtonului. La urma urmelor, dacă ar fi dat ceva greș...

Quinn fu poftit în biroul personal de la etajul doi al Locuinței executive la o oră după ce plecase din Sala Cabinetului. Odell îl condusesese personal, nu printre tufele de ilice și buxuși din Grădina Trandafirilor, ci prin coridorul de la subsol care, la capătul unei scări, dădea în coridorul de la parterul locuinței. În prezent asupra grădinii erau ațintite obiectivele camerelor de luat vederi de la distanță Long Tom, care puteau filma chiar și de la o depărtare de o jumătate de milă.

Președintele Cormack era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și arăta palid și obosit, încordarea nervoasă fiind vizibilă în cutele de sub gură și pungile de sub ochi. După ce dădu mâna, îi făcu un semn vicepreședintelui și acesta se retrase.

Îi arătă lui Quinn un scaun iar el se așeză la locul său obișnuit din spatele biroului. Un mecanism de apărare care forma o barieră și nu îl lăsa să se

încovoiaie. Era gata să vorbească, dar Quinn îi luă vorba din gură.

— Cum se simte doamna Cormack?

Nu „Prima doamnă”. Simplu! Doamna Cormack, soția lui. Era uluit.

— Oh, doarme. A fost un șoc îngrozitor pentru ea. E sub efectul sedativelor. Făcu o pauză. Ați mai trecut prin așa ceva, domnule Quinn?

— De mai multe ori, domnule.

— Ei bine, după cum vezi, în spatele pompei și al ceremonialului nu se află decât un om, un om îngrijorat.

— Da, domnule, știu. Povestiți-mi despre Simon, vă rog.

— Simon? Ce să-ți povestesc despre el?

— Cum arată. Cum ar reacționa la... la chestia asta. De ce l-ați avut la o vârstă atât de înaintată?

Nu exista nimeni la Casa Albă care să fi avut curajul să-i pună o asemenea întrebare. John Cormack se uită peste birou. Era foarte înalt, dar omul ăsta era cât el, cam de 1,85 m. Costum gri deschis, cravată în dungi, cămașă albă — toate împrumutate, dar Președintele nu avea de unde să știe. Proaspăt ras, puternic bronzat. Un chip colțuros, ochi calmi cenușii, un aer de forță și de răbdare.

— Așa de târziu? Păi, habar n-am. M-am căsătorit la treizeci de ani; Myra avea douăzeci și unu. Eram profesor pe vremea aceea. Ne-am gândit că aveam să facem copii peste doi sau trei ani. Dar nu s-a întâmplat așa. Am așteptat. Doctorii ziceau că nu există nici un motiv... Apoi, după zece ani de căsnicie, a apărut Simon. Eu aveam atunci patruzeci de ani, Myra treizeci și unu. Nu a fost decât acest unic copil... doar Simon.

— Îl iubiți foarte mult, nu-i așa?

Președintele Cormack se uită surprins la Quinn. Întrebarea era atât de neașteptată. Știa că Odell era complet înstrăinat de cele două odrasle ale sale, ajunse la vârsta maturității, dar nu-i trecuse niciodată prin cap să se gândească ce mult își iubea el băiatul. Se ridică, ocoli biroul și veni să se așeze pe un scaun cu spătar, mult mai aproape de Quinn.

— Domnule Quinn, e ca soarele și ca luna pentru mine — pentru amândoi. Adu-ni-l înapoi.

— Povestiți-mi despre el în copilărie, când era foarte mic.

Președintele sări în sus.

— Am o poză, exclamă el triumfător.

Se îndreptă spre un scrin, de unde se întoarse cu o poză înrămată, în care se vedea un prichindel voinic de vreo patru sau cinci ani, în chiloți de baie și cu o găletușă și o lopățică în mână. Un părinte mândru stătea ghemuit, zâmbind în spatele său.

— Asta era la Nantucket în '75. De-abia fusesem ales deputat de New Haven.

— Povestiți-mi despre Nantucket, îl îndemnă Quinn cu blândețe.

Președintele Cormack îi vorbi cale de o oră. Se vedea că îi făcea bine. Când Quinn se ridică gata să-și ia rămas-bun, Cormack scrisese în grabă un număr pe o foaie de hârtie și i-o întinse..

— Acesta este numărul meu particular de telefon. Nu-l au decât foarte puțini oameni. Orice apel ajunge direct la mine, la orice oră din zi sau din noapte. Îi întinse mâna. Noroc, domnule Quinn. Dumnezeu să te însoțească.

Încerca să-și păstreze sângele rece. Quinn dădu din cap și plecă repede.

Mai văzuse și altă dată efectul, efectul acela înspăimântător.

În vreme ce Quinn mai era încă în baie, Philip Kelly se întorcea la Clădirea J. Edgar Hoover, unde știa că îl așteaptă locțiitorul directorului adjunct al DIC. Aveau amândoi multe trăsături comune, de aceea și insistase pentru numirea lui Brown.

Directorul adjunct era deja în biroul lui Kelly, adâncit în lectura dosarului lui Quinn. Kelly îi făcu un semn cu capul în timp ce se așeza.

— Așadar, ăsta-i omul nostru forte. Ce zici de el?

— A fost destul de viteaz în luptă, recunosc Brown. În rest, mare șmecher. Cam singurul lucru care-mi place la el e numele.

— Ei bine, l-au pus acolo peste capul Biroului. Don Edmonds n-a avut nici o obiecție. Pesemne că-și face planul că dacă iese prost... Pe scurt, imbecilii care au făcut treaba asta au încălcat cel puțin trei statute ale SUA. Biroul are jurisdicție chiar dacă s-a întâmplat în Marea Britanie. Și nu vreau ca nebunul ăsta să acționeze de capul lui, fără nici o supraveghere, oricât ar susține cineva altfel.

— Chiar așa, îl aprobă Brown.

— Omul Biroului de la Londra, Patrick Seymour — îl cunoști?

— Am auzit de el, bodogăni Brown. Am auzit că-i la cataramă cu britonii. Chiar cam prea la cataramă.

Kevin Brown venea de la poliția din Boston, era irlandez ca și Kelly și admirația față de Marea Britanie și de britanici putea să îi încapă toată pe o marcă poștală și să îi mai și rămână loc berechet. Nu că ar fi simpatizat cu Armata Republicană Irlandeză; pusese mâna pe doi traficanți de arme care făceau afaceri cu A.R.I. și i-ar fi băgat cu siguranță la zdup dacă nu intervenea tribunalul.

Era un ofițer de poliție de modă veche, care nu stătea la nici o discuție cu infractorii, de orice natură ăr fi fost ei. Și își mai amintea și acum de poveștile bunicii — în copilăria pe care și-o petrecuse în mahalalele Bostonului, despre oamenii care muriseră înverziți la gură de iarba mâncată în timpul foametei din 1848 și despre spânzurătorile și împușcările din 1916. Se gândea la Irlanda, țară pe care nu o vizitase niciodată, ca la un ținut încețoșat, cu dulci coline înverzite, însuflețit de scripcari și cântăreți, prin care hălăduiau și compuneau inspirați poeți ca Yeats și O'Faolain. Știa că Dublinul era plin de bărulețe primitoare, în care oamenii pașnici stăteau la o halbă de bere pe lângă focurile de turbă, adânciți în lectura operelor lui Joyce și O'Casey.

Auzise că Dublinul avea cel mai mare consum de droguri în rândurile tineretului din toate țările din Europa, dar era convins că nu era decât propaganda Londrei. Îi ascultase pe primii-miniștri irlandezi veniți în vizită în America cerând insistent să nu mai fie finanțată A.R.I. Foarte bine, fiecare era liber să aibă propriile sale păreri. Cum și el și le avea pe ale lui. Faptul că se ocupa de stârpirea infractorilor nu însemna că trebuia să-i și iubească pe cei pe care îi considerase întotdeauna drept împilatorii de veacuri ai pământului strămoșilor săi. De cealaltă parte a biroului, Kelly ajunsese la o decizie.

— Seymour e un apropiat al lui Buck Revell, dar Revell e bolnav. Directorul m-a însărcinat cu treaba asta din punctul de vedere al biroului. Și nu vreau ca acest Quinn să ne scape din mână. Vreau să aduni o echipă bună care să plece

acolo cu avionul de la prânz. O să fiți cu câteva ore în urma Concordului, dar n-are nici o importanță. Stabiliți-vă la ambasadă — o să-i spun lui Seymour că tu ești șeful doar așa, pentru orice eventualitate.

Brown se ridică satisfăcut.

— Și încă un lucru, Kevin. Vreau un agent special în imediata apropiere a lui Quinn. Tot timpul, și ziua, și noaptea. Dacă tipul sughite, noi trebuie s-o știm și pe asta.

— Știu exact cine-i persoana nimerită, spuse Brown posomorât. Lucrează bine, e tenace și are cap. Și arată și foarte bine. Agentul Sam Somerville. O să-i dau instrucțiuni personal. Chiar acum.

La Langley, Weintraub se întreba când avea să mai ajungă să și doarmă. În absența sa se strânseseră munți întregi de dosare. Majoritatea cuprindeau date despre grupările teroriste cunoscute din Europa — ultimele noutăți, agenții infiltrați în ele, sediul conducătorilor, posibilele incursiuni în Marea Britanie în ultimele patruzeci de zile... simpla listă a titlurilor era nesfârșită. Așa că Duncan McCrea avea să primească instrucțiuni de la șeful secției europene.

— O să te întâlnești cu Lou Collins de la ambasada noastră, îl informă acesta, dar el o să ne țină la curent cu ce se întâmplă în afara cercului restrâns. Trebuie să avem pe cineva în imediata apropiere a acestui Quinn. Trebuie să-i identificăm pe răpitori și tare mi-ar place s-o facem noi înaintea britonilor. Și, mai ales, înaintea Biroului. Englezii ne sunt prieteni, n-am nimic de zis, dar vreau ca primii să fim noi, Agenția. Dacă răpitorii sunt străini, e în avantajul nostru; noi avem niște dosare mai bune asupra străinilor decât Biroul, poate chiar și mai bune decât ale britanicilor. Dacă Quinn miroase ceva, îi spune instinctul ceva despre ei și lasă să-i scape vreo vorbă, trebuie să ne-o transmiți imediat.

Agentul operativ McCrea înlemnise de uimire. Lucra de zece ani la GS-I2 din cadrul Agenției; fusese recrutat în străinătate — tatăl lui era un om de afaceri din America Centrală — și participase la două acțiuni peste hotare, dar niciodată la Londra. Răspunderea era enormă, dar și ocazia de a avansa pe măsură.

— Puteți să vă bazați pe m-m-mine, domnule.

Quinn insistase să nu-l însoțească nimeni cunoscut de presă până la aeroportul internațional Dulles. Plecase de la Casa Albă într-o mașină simplă condusă de un ofițer al Serviciului Secret îmbrăcat în haine civile. Quinn se lăsase jos, până aproape de podea, pe scaunul din spate, atunci când trecuseră pe lângă grupul de reporteri adunați la Alexander Hamilton Place de la capătul de răsărit al complexului Casei Albe, aflat la cea mai mare distanță de Aripa de Apus. Reporterii priviseră mașina în treacăt, nu văzuseră nimic interesant și nu-i dăduseră nici o atenție.

La Dulles, Quinn pătrunsese împreună cu însoțitorul său, care refuzase să-l părăsească înainte de a-l vedea urcat în Concord și îi făcuse pe mulți să se încrunte mirați la vederea legitimației de la Casa Albă pe care acesta o tot flutura ca să treacă de controlul pașapoartelor. Până la urmă se dovedise totuși

bun la ceva; Quinn intrase în magazinul liber de taxe de la aeroport și își cumpărase o serie de lucruri: articole de toaletă, cămăși, cravate, lenjerie de corp, șosete, pantofi, o haină de ploaie, o valiză și un mic magnetofon cu o duzină de baterii și de benzi. Ajuns la plată, îl arătase cu degetul pe agentul Serviciului Secret.

— Plata o face prietenul meu cu o carte de credit, anunțase el.

Pisălogul îl lăsase în sfârșit la ușa Concordului. Stewardesa îl conduse la locul din față, fără să-i acorde cu nimic mai multă atenție decât celorlalți pasageri, Quinn se instala în fotoliu. Peste câteva minute, în scaunul de la margine se așeza un alt pasager. Quinn îi aruncă o privire. Blondă, cu părul scurt și strălucitor, cam de 35 de ani, cu un chip plăcut și bine conturat. Tocurile erau cu o idee prea joase, costumul cu o idee prea serios pentru chip.

Concordul se urni, se opri, începu să tremure și se aruncă cu zgomot pe pistă. Ciocul ca de pasăre de pradă se ridică, ghearele de la roțile din spate pierdură contactul, pământul de dedesubt se înclină la 45° și Wasingtonul începu să se piardă repede în zare.

Mai era ceva. Cele două orificii minuscule de la piept, de felul celor lăsate de un ac de siguranță. Un ac de siguranță din acelea cu care se prinde o legitimație. Quinn se aplecă în față.

— De la ce departament ești?

— Poftim? îl întrebă femeia privindu-l speriată.

— Biroul. Din ce departament al Biroului faci parte?

Avu bunul simț să roșească. Își mușcă buzele și stătu puțin să reflecteze. Foarte bine, tot avea să se afle, mai devreme sau mai târziu.

— Îmi pare rău, domnule Quinn. Numele meu e Somerville. Agentul Sam Somerville. Mi s-a spus...

— E-n ordine, domnișoară Sam Somerville. Știu ce ți s-a spus.

Se stinseră luminile de interdicție a fumatului. Vicioșii de pe locurile din spate își aprinseră țigările. O stewardesă își făcu apariția și începu să distribuie pahare cu șampanie. Omul de afaceri de pe locul din stânga lui Quinn luă ultimul pahar. Stewardesa se întoarse să plece; Quinn o reținu, își ceru scuze, îi luă tava de argint din mână, dădu deoparte șervetul de pe ea și o ridică. Se uită în ea ca într-o oglindă, studiind câteva clipe locurile din spate. După care îi mulțumi stewardesei uluite și îi înapoie tava.

— Când o să se stingă anunțul de legare a centurilor, ai face bine să te duci la tinerelul ăla de la Langley, din rândul 21, și să-i spui să-și mute fundul înapoi, i se adresă el agentei Somerville.

După câteva minute, aceasta se întorcea însoțită de tânărul din spate. Era roșu la față ca racul și își tot ridica moțul de păr blond, dar izbuti să scoată un zâmbet de băiat bun.

— Vă rog să mă iertați, domnule Quinn. N-am vrut să vă deranjez. Dar mi s-a spus...

— Da, știu. Ia loc. Quinn îi arată un loc liber pe rândul din față. Cineva pe care îl deranjează atât de tare fumul de țigară iese clar în evidență dacă stă acolo în spate.

— Aha.

Tânărul se supuse și făcu exact așa cum i se ceruse.

Quinn se uită pe fereastră. Concordul era acum deasupra coastei Noii Anglii, pregătindu-se să atingă nivelul supersonic. Nici nu ieșise încă bine din America și erau deja încălcate promisiunile. Era ora 10.15, ora răsăriteană, și 15.15 la Londra; în trei ore aveau să ajungă la Heathrow.

CAPITOLUL ȘASE

Simon Cormack își petrecu primele douăzeci și patru de ore de captivitate într-o izolare completă. Experții pot să spună că aceasta făcea parte din procesul de calmare, un prelungit prilej pentru ca ostaticul să reflecteze la izolarea și neajutorarea sa. Și prilej, în același timp, ca să simtă foamea și oboseala. Un ostatic plin de vigoare, gata să se certe și să se plângă, sau chiar să plănuiască o evadare, pur și simplu le creează mari probleme răpitorilor. O victimă redusă la deznădejde și patetică recunoștință pentru mici hatâruri este mult mai ușor de manevrat.

În dimineața următoare, pe la ora zece, cam pe la vremea când Quinn intra în Sala Cabinetului de la Washington, Simon moțăia când auzi declicul de la vizorul din ușa pivniței. Se uită înspre el dar nu putu să vadă decât un ochi care îl urmărea; patul se afla exact în partea opusă ușii și nici la capătul celor trei metri de lanț nu reușea să iasă din raza lui.

După câteva secunde auzi zgomotul zăvoarelor trase. Ușa o deschise o șchioapă și de după ea apărură o mână cu o mânășă neagră. Ținea o foaie albă pe care scria cu carioca, cu litere mari:

CÂND AUZI TREI BĂȚĂI ÎȚI PUI GLUGA. AI ÎNȚELES? RĂSPUNDE.

Simon așteaptă câteva clipe, neștiind ce să facă. Foaia se mișcă impacientată.

— Da, zise el. Am înțeles. Trei bățai la ușă și îmi pun gluga.

Foaia fu retrasă și înlocuită cu alta. Pe cea de-a doua era scris:

CÂND AUZI DOUĂ BĂȚĂI POȚI SĂ SCOȚI GLUGA LA ORICE ȘMECHERIE —
MORI

— Am înțeles și asta, strigă el către ușă.

Foaia se retrase. Ușa se închise. După câteva clipe se auziră trei bățai puternice. Ascultător, tânărul se întinse după gluga groasă și neagră de la marginea patului. Și-o trase peste cap, chiar până la umeri, își așază mjinile pe genunchi și începu să aștepte tremurând. Nu auzea nimic prin materialul gros, dar simți că intrase cineva în pivniță, care purta niște pantofi ușori.

De fapt, cel care intrase era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu masca de ski pe față, prin care nu i se zăreau decât ochii, cu toate că Simon Cormack n-avea cum să vadă ceva. Așa erau instrucțiunile șefului. Omul așază ceva lângă pat apoi se retrase. Simon auzi cum se închidea ușa, zgomotul zăvoarelor, pe urmă două bățai puternice. Începu să-și scoată încet gluga. Pe dușumea era o tavă de plastic pe care se aflau o farfurie, un cuțit, o furculiță și o cană de plastic. În farfurie erau cârnați, fasole, slănină și un codru de piine.

Cana era plină cu apă.

Simon era mort de foame deoarece nu pusese nimic în gură încă din seara dinaintea cursei de antrenament și, fără să se gândească, strigă un „Mulțumesc” înspre ușa închisă. Îi venea să se ia la palme. N-avea de ce să le mulțumească nemernicilor ăștia. Nu-și dădea seama, în inocența sa, că începea deja să se instaleze sindromul Stockholm: acea ciudată empatie care pornește de la victimă spre prigonitorii ei, în așa fel încât aceasta își îndreaptă furia mai degrabă împotriva autorităților care au permis să se întâmple ce s-a întâmplat decât împotriva răpitorilor.

Simon mănca totul până la ultima fărâmbă, bău apa încet și cu satisfacție și apoi adormi. Peste o oră semnalele se repetară, procesul se desfășură în sens invers și tava dispăru. Băiatul folosi pentru a patra oară găleata, apoi se așeză în pat și își îndreptă gândul spre casă și ce se făcea acolo pentru el.

În vreme ce el stătea întins, comandantul Williams se înapoia la Londra, venind de la Leicester, și îi dădea raportul locțiitorului CA. Cramer în biroul acestuia din urmă de la Noul Scotland Yard, sediul Met-ului, aflat la o distanță convenabilă, de numai patru sute de metri, de Oficiul Cabinetului.

Fostul proprietar al Ford Tranzitului fusese adus sub escortă de către poliția din Leicester. Era un om înspăimântat și, după cum avea să se dovedească, întru totul nevinovat. Protestă că Tranzitul său nu fusese nici furat, nici vândut: fusese pur și simplu scos din circulație în urma unui accident întâmplat cu două luni în urmă. Cum tocmai era pe cale să se mute la o nouă adresă, uitase să informeze Centrul de înmatriculare de la Swansea.

Pas cu pas, comandantul Williams verificase toată povestea. Omul, lucrător zilier la construcții, ridicase două ,emineuri de marmură de la un intermediar din sudul Londrei. După ce dăduse colțul de la șantierul de demolări de unde luase șemineurile, intrase într-o dispută cu un excavator, pe care o pierduse în favoarea acestuia din urmă. Furgoneta Tranzit, pe vremea aceea încă de culoarea albastră originală, trebuise să fie definitiv scoasă din circulație. Chiar dacă urmele accidentului nu erau foarte vizibile, fiind concentrate mai ales în zona radiatorului, șasiul era atât de strâmb, că nu mai putuse fi îndreptat.

Se întorsese la Nottingham fără mașină. Firma de asigurări examinase Tranzitul în curtea firmei locale care îl recuperase de la locul accidentului, dăduse verdictul că era ireparabil, dar refuzase să plătească pentru că asigurarea nu era completă iar excavatorul fusese lovit din vina lui. Foarte întristat, proprietarul acceptase cele douăzeci de lire pentru epava mașinii, pe care firma de recuperare i le oferise prin telefon, și nu se mai întorsese niciodată la Londra.

— Cineva a repus-o în circulație, spuse Williams.

— Foarte bine, îi răspunse Cramer. Asta înseamnă că sunt „năvăliți”. Se potrivește. Băieții de la laborator ziceau că a umblat cineva la șasiu cu un aparat de sudură. Și că vopseaua verde a fost pusă pe deasupra stratului de celuloză albastră al fabricantului. Un strat subțire dat cu pompa. Află cine a făcut-o și cui a vândut-o.

— O să plec chiar acum la Balham, spuse Williams. Firma care se ocupă de recuperarea mașinilor accidentate își are sediul acolo.

Cramer se întoarse la lucrul său. Avea un vraf de date provenind de la o duzină de echipe diferite. Rapoartele de laborator erau aproape toate acolo și erau de-a dreptul strălucite. Din nefericire, nu erau nici pe departe satisfăcătoare. Gloanțele extrase din cadavre se potriveau cu cartușele Skorpionului, ceea ce nici nu era de mirare. Nu mai apăruse nici un martor în zona Oxfordului. Răpitorii nu lăsaseră nici o amprentă, nici o urmă în afară de cele de la roțile mașinii. Urmele furgonetei erau inutile — furgoneta o aveau deja, chiar dacă mistuită de flăcări. Nimeni nu zărise pe cineva umblând pe lângă șopron. Urmele de la roțile limuzinei ce plecase de acolo fuseseră identificate ca marcă și model, dar se potriveau la o jumătate de milion de mașini.

O duzină de brigăzi regionale făceau cercetări discrete printre agenții imobiliari, încercând să identifice o casă închiriată în ultimele șase luni, destul de spațioasă și de retrasă ca să convină răpitorilor. Met.-ul se ocupa de același lucru la Londra, în eventualitatea că răpitorii și-ar fi găsit bîrlogul chiar în capitală. Ceea ce presupunea verificarea a mii de case închiriate. Tranzacțiile cu bani lichizi erau pe primul plan, dar și dintre acestea le mai rămâneau de identificat vreo câteva sute bune. Descoperiseră deja o duzină de mici cuibușoare discrete, două închiriate chiar de niște celebrități naționale.

Informatorii din lumea interlopă, „ierburile”, erau însărcinați să afle dacă se zvonea ceva despre o bandă de infractori cunoscuți pregătiți să dea o lovitură grasă sau despre „zgure” și „fețe” (în argou, infractori cunoscuți) dispărute brusc de prin bîrlogurile lor. Lumea interlopă fusese cercetată intens și cu de-amănuntul dar până în prezent nu se descoperise nimic.

Cramer mai avea și un maldăr de declarații despre „zărirea” lui Simon Cormack, de la cele plauzibile până la cele posibile și chiar lunatice, toate în curs de verificare. Un alt maldăr conținea transcrierea mesajelor telefonice primite de la cei care susțineau că îl aveau ostatic pe fiul Președintelui. Și printre acestea unele erau simple scorneli dar altele sunau destul de plauzibil. Autorii celor din urmă fuseseră tratați, fiecare în parte, cu toată considerația și implorați să mențină în continuare legătura. Dar Cramer avea senzația instinctivă că adevărații răpitori păstrau încă tăcerea, lăsând autoritățile să fiarbă deocamdată în suc propriu. De altfel, era lucrul cel mai indicat.

Fusese deja amenajată o încăpere specială de la subsol în care o echipă specializată de la Divizia Informații în Criminalistică, negociatorii folosiți în cazurile de răpire din Marea Britanie, așteptau marea descoperire răspunzând între timp, cu mult calm și răbdare, la toate apelurile false. O bună parte dintre autorii acestora fuseseră deja depistați și urmau să fie puși sub acuzare la momentul potrivit.

Nigel Cramer se îndreptă spre fereastră și aruncă o privire în stradă. Trotuarul de pe Victory Street era înțesat de reporteri — trebuia să-i evite de câte ori pleca la Whitehall, trecând printre ei bine sigilat în mașina cu geamurile închise. Chiar și așa, tot zbierau la el prin geam, încercând să afle o cât de mărunță fărâmbă de informație. Biroul de presă al Met.-ului era deja înnebunit.

Se uită la ceas și oftă. Dacă răpitorii mai întârziu câteva ore, era de presupus că americanul, Quinn, avea să preia el conducerea. Nu-i plăcea deloc că fusese dat deoparte în treaba asta. Citise dosarul lui Quinn, pe care i-l împrumutase Lou Collins de la CIA, și stătuse deja de vorbă mai bine de două ore cu șeful executiv de la firma de asigurări Lloyd's care, vreme de zece ani,

se folosisese de Quinn și de ciudatele dar eficientele sale talente. Tot ce aflate îi lăsase un sentiment foarte amestecat. Omul era bun, dar folosea metode foarte neortodoxe. Nici unei forțe polițienești nu-i convine să lucreze cu un rebel, oricât ar fi fost acela de talentat. N-avea de gând să meargă la Heathrow ca să-l întâmpine, se hotărî el. Avea să-l vadă mai târziu și să-l prezinte celor doi inspectori șefi care urmau să stea cu el și să-i dea sfaturi pe parcursul negocierilor — dacă până la urmă avea să se ajungă la așa ceva. Era timpul să se întoarcă la Whitehall și să le dea raportul celor de la COBRA — îngrozitor de puțin. Nu, era de-acuma limpede că n-avea să fie un caz „rapid”.

La 18.000 de metri altitudine, Concordul prinsese un curent de aer favorabil și ajunsese la Londra cu cincisprezece minute mai devreme decât era prevăzut, la ora 6.00. Quinn își luă valijoara și se îndreptă prin tunel spre zona sosirilor, cu Somerville și McCrea pe urmele lui. La câțiva metri dincolo de intrarea în tunel stăteau și așteptau răbdători doi bărbați tăcuți în costume gri. Un pas înainte.

— Domnul Quinn? Întrebă unul dintre ei cu glas scăzut. Quinn dădu din cap. Omul nu-și flutură nici o legitimație, în stil american; era convins că manierele și atitudinea erau suficiente pentru a-l indica drept reprezentant al autorităților. Vă așteptam, domnule. Dacă vreți să veniți cu mine... Colegul meu o să vă ducă valiza.

Fără să mai aștepte eventualele obiecțiuni, începu să înainteze prin tunel, se despărți de fluxul pasagerilor la intrarea în coridorul principal și în curând intră într-un mic birou care nu avea decât un simplu număr pe ușă. Celălalt, mai voinic, cu un aer de SO (subofițer) imprimat în toată făptura, îi făcu un semn amabil lui Quinn și îi luă valiza. În birou, bărbatul cel tăcut frunzări rapid pașaportul lui Quinn, precum și pe cele ale „asistenților dumneavoastră”, scoase din buzunar o ștampilă, le viză pe toate trei și spuse:

— Bine ați venit la Londra, domnule Quinn.

Ieșiră din birou pe o altă ușă, coborâră câteva trepte până la o mașină care îi aștepta. Dar dacă Quinn își închipuia că aveau să o pornească direct spre Londra, se înșela. Se îndreptară către sala rezervată înaltelor oficialități. Fără tâmbălău, așa ceruse el. Fără nici o publicitate. Iar aici erau reprezentanți de la ambasada americană, Ministerul afacerilor interne britanic, Scotland Yard, Ministerul afacerilor externe, CIA, FBI și poate și de la McDonald's și Coca Cola, după cât de mulți erau adunați în încăpere. Stătură acolo cale de douăzeci de minute.

Cavalcada prin Londra era și mai îngrozitoare. Quinn era primul, într-o limuzină lungă cât o jumătate de bloc, cu stegulețul pe ea. Doi motocicliști îi deschideau calea prin traficul aglomerat de la lăsarea serii. În spate venea Lou Collins, care îl ducea — și îl și puneă la curent în același timp — pe colegul său de la CIA, Duncan McCrea. În mașina următoare era Patrick Seymour care făcea același lucru cu Sam Somerville. După ei veneau englezii în Rovere, Jaguar și Granada.

Se îndreptară pe autostrada M.4 spre Londra, o luară pe linia de centură din nord și apoi pe șoseaua Finchley. Imediat după intersecția Lords, mașina

din față o coti în Regent's Park, merse o vreme pe linia de centură exterioară și pătrunse apoi pe o poartă oficială, salutată de cei doi paznici.

Quinn își petrecu tot drumul privind luminile orașului pe care îl cunoștea la fel de bine ca pe oricare altul din lume, ba chiar mai bine decât toate, păstrând o tăcere care îl obligă până și pe ministrul/consilierul cel plin de ifose să amuțească. Quinn începu să vorbească doar atunci când mașina se îndrepta spre portalul iluminat al unei clădiri cu aspect de palat. De fapt se răsti. Se aplecă înainte — era mult spațiu — și îi strigă șoferului în ureche.

— Oprește mașina.

Șoferul, soldat la infanteria marină americană, fu atât de surprins încât execută comanda prompt. Mașina din spatele lor nu fu însă la fel de promptă. Se auzi un zgomet de cioburi de la farurile și semnalizatoarele sparte. Mai în spate, șoferul de la ministerul de interne, ca să evite coliziunea, intră în tufele de rododendron. Cavalcada se strânse ca o armonică și se opri. Quinn cobori și se uită la clădire. Un om stătea pe treapta cea mai de sus a portalului.

— Unde suntem? întrebă Quinn. Știa însă foarte bine.

Diplomatul ieși grăbit din spate. Îl avertizaseră asupra lui Quinn. Dar nu-i crezuse. Alte siluete din spatele coloanei se îndreptau spre ei.

— Winfield House, domnule Quinn. Ambasadorul Fairweather vă așteaptă ca să vă ureze bun sosir. Totul a fost stabilit: aveți un apartament — au fost comandate toate.

— Decomandă-le, îi spuse Quinn. Deschise portbagajul limuzinei, își luă valiza și o porni pe alee.

— Unde vreți să mergeți, domnule Quinn? se văită diplomatul.

— Înapoi în Spania, îi strigă Quinn.

Lou Collins era în față lui. Vorbise cu David Weintraub pe linia cifrată în timp ce Concordul era încă în aer.

— E un individ afurisit și foarte ciudat, îi spusese Weintraub, dar dă-i tot ce dorește.

— Noi avem un apartament, îl anunță Collins cu glas scăzut. Foarte discret, foarte intim. Îl folosim uneori pentru primele interogatorii în cazul dezertorilor din blocul sovietic. Alteori pentru tipii care ne vin în vizită de la Langley. Domnul Weintraub stă întotdeauna în el.

— Adresa, i-o reteză Quinn.

Collins i-o dădu. O stradă laterală din Kensington. Quinn îi mulțumi din mers. Pe șoseaua de centură trecea un taxi. Quinn îl opri, îi dădu instrucțiunile necesare și dispăru.

Trecură cincisprezece minute până să se descurce talmeș-balmeșul de pe alee. Într-un târziu, Lou Collins, însoțit de McCrea și de Somerville, porni cu mașina sa spre Kensington.

Quinn plăti taxiul și studie blocul. Aveau să-i pună microfoane oricum; cel puțin în apartamentul Companiei acestea erau deja instalate și nu mai era nevoie de tot felul de subterfugii jalnice pentru schimbarea decorului. Numărul pe care îl căuta era la etajul trei. Sună și îi răspunse un individ mătăhălos, cu grad inferior în Companie, îngrijitorul.

— Dumneata cine ești? îl întrebă acesta.

— Eu intru, îi răspunse Quinn trecând pe lângă el. Tu ieși.

Se plimbă prin apartament, verificând salonul, dormitorul principal și cele două dormitoare mai mici. Îngrijitorul dădea frenetic telefoane; după ce i se

făcu legătura cu Lou Collins în mașină, se liniști. Își făcu îmbufnat bagajul. Collins sosi împreună cu cei doi ogari la numai trei minute după Quinn, care își și alesese pentru el dormitorul principal. În urma lui Collins își făcu apariția și Patrick Seymour. Quinn îi cercetă pe toți patru.

— Aștia doi trebuie să stea cu mine? Întrebă el făcând un semn către agentul special Somerville și McCrea de la GS-I2.

— Ascultă, Quinn, fii rezonabil, îi spuse Collins. Încercăm să-l eliberăm pe fiul Președintelui. Toată lumea vrea să știe ce se întâmplă. Și n-au cum să se mulțumească ștabii cu mai puțin. Cei care țin frânele puterii n-au decât să te lase să stai pur și simplu aici ca un călugăr, fără să le sufli o vorbă.

Quinn reflectă câteva clipe.

— În regulă. Și ce mai puteți să faceți voi doi în afară de a da târcoale?

— Putem să vă fim foarte utili, domnule Quinn, îi răspunse McCrea cu glas rugător. Să ne ducem și să vă aducem diferite; lucruri — să vă ajutăm.

Cu părul său moale, cu permanentul zâmbet timid și aerul de neajutorare, arăta mult mai tânăr decât cei treizeci și patru de ani pe care îi avea, mai mult ca un elev la colegiu decât ca agent operativ al CIA. Sam Somerville continuă și ea pe aceeași temă.

— Eu sunt o bucătăreasă bună, zise ea. Acum, că ai dat peste cap Reședința și tot personalul din ea, o să ai nevoie de cineva care să pregătească mâncarea. Având în vedere cine suntem, tot o să fie o fantomă.

Pentru prima oară de când se cunoscuseră, Quinn zâmbi. Îi transforma în întregime chipul de obicei enigmatic, constată Somerville în sinea ei.

— E-n ordine, le spuse Quinn lui Collins și lui Seymour. Oricum, tot o să ascultați în toate camerele și tot ce se vorbește la telefon. Voi doi vă instalați în celelalte două dormitoare.

Cei doi agenți ieșiră pe hol.

— Dar asta-i tot, îi anunță Quinn pe Collins și pe Seymour. Fără alți invitați. Eu trebuie acum să iau legătura cu poliția britanică. Cine-i șeful?

— Locțiitorul comisarului adjunct Cramer. Nigel Cramer. Omul numărul doi în Departamentul operații specialiști. Îl cunoști?

— Îmi sună cunoscut, răspunse Quinn.

În momentul acela sună telefonul. Collins răspunse, ascultă ce i se comunica, apoi acoperi receptorul cu mâna.

— Cramer e la telefon, zise el. E la Winfield House. S-a dus acolo ca să ia legătura cu tine, tocmai a aflat ce s-a întâmplat. Vrea să vină înapoi. E-n ordine?

Quinn încuviință din cap. Collins îl anunță pe Cramer că poate să vină. După douăzeci de minute, acesta sosea într-o mașină fără însemne ale poliției.

— Domnul Quinn? Nigel Cramer. Ne-am mai întâlnit cândva dar în trecut.

Intră scârbit în apartament. Nu avusese până atunci nici o idee de existența lui ca locuință secretă a Companiei, dar aflase acum. Și mai știa și că CIA avea să îl părăsească imediat la încheierea acestei afaceri pentru a-și face rost de altul.

Quinn își aminti de Cramer de cum îi zări chipul.

— Irlanda, cu ani în urmă. Afacerea Don Tidey. Cred că trebuie să avem o discuție.

Îl pofti în salon. Îl invită să se așeze, se așeză și el pe un scaun în fața lui Cramer și arătă cu mâna prin încăpere pentru a-i atrage atenția că era plină de

microfoane. Lou Collins era el un om amabil din fire, dar nici un detectiv n-avea cum să fie chiar *atât* de amabil. Polițistul britanic dădu din cap plin de gravitate. Își dădea seama că, practic, se afla pe teritoriu american, și încă în chiar inima capitalei sale, dar ceea ce avea de spus avea să raporteze și COBREI, cuvânt cu cuvânt.

— Dă-mi voie, așa cum spuneți în America, să dau cărțile pe față cu dumneata. Poliția metropolitană a primit prioritate deplină în investigarea acestei crime. Guvernul dumitale a fost de acord. Până în prezent n-am ajuns la nici o descoperire esențială, dar e încă devreme și muncim cu toții pe rupe.

Quinn dădu din cap. Mai lucrase și altădată în încăperi ascultate și mai vorbise de multe ori la telefoane interceptate. Trebuia să facă întotdeauna eforturi ca să desfășoare conversația pe un ton normal. Își dădea seama că Cramer vorbea special pentru a fi înregistrat, de aici și pedanteria.

— Noi am cerut să avem prioritate și în procesul de negociere dar am fost refuzați, la cererea Washingtonului. Sunt obligat să accept acest lucru. Dar nu sunt obligat să-mi și placă. Mi s-au dat de asemenea instrucțiuni să-ți ofer cooperarea Met.-u-lui și a tuturor celorlalte departamente guvernamentale de care o să ai nevoie. Și o vei avea. Îți dau cuvântul meu.

— Îți sunt foarte îndatorat, domnule Cramer, îi spuse Quinn. Știa că sună foarte pretențios, dar benzile se învâртеau pe undeva.

— De ce anume ai nevoie?

— Mai întâi un tablou exact. Ultimele date pe care le-am citit sunt de la Washington... Quinn se uită la ceas — la ora 20.00, ora Londrei. Acum mai bine de șapte ore. Răpitorii au luat deja legătura?

— După câte ne putem da seama până în prezent, nu, îi răspunse Cramer. Am primit telefoane, bineînțeles. Unele evident false, altele nu chiar atât de evident, vreo duzină chiar plauzibile. La acestea din urmă am cerut să ne dea o dovadă că îl au cu adevărat pe Simon Cormack...

— Cum?

— O întrebare la care să ni se dea răspuns. Ceva din cele două luni petrecute la Oxford, care ar fi greu de aflat. Nu ne-a mai sunat nimeni cu răspunsul corect.

— Patruzeci și opt de ore nu e o perioadă de așteptare neobișnuită pentru stabilirea primului contact, observă Quinn.

— De acord, îl susținu Cramer. S-ar putea să comunice prin poștă, o scrisoare sau o bandă înregistrată și în acest caz pachetul poate să fie deja pe drum. Sau prin telefon. Dacă e vorba de primul caz, o să le aducem pe toate aici, deși vreau ca specialiștii noștri să se uite ei primii la hârtie, la plic, la ambalaj și la scrisoarea propriu-zisă, poate dau de vreo urmă de amprente, de salivă sau orice altceva. Cred că e ceva foarte corect. Aici n-ai nici un fel de instalații de laborator.

— Cât se poate de corect, îl aprobă Quinn.

— Dar dacă primul contact va fi prin telefon, dumneata cum vrei să acționezi, domnule Quinn?

Quinn îi povesti ce dorea. Un anunț public la programul *Știrile de la zece*, prin care să se ceară celor care îl țineau prizonier pe Simon Cormack să ia contact cu ambasada americană, și numai cu ea, la anumite numere de telefon. O centrală în subsolul ambasadei care să filtreze toate apelurile, să le înlătore pe cele evident false și să le conecteze pe cele plauzibile direct la el în

apartament.

Cramer se uită la Collins și Seymour, care încuviințară. Aveau să instaleze o centrală cu mai multe linii pentru filtrarea la ambasadă chiar în următoarea jumătate de oră, tocmai la timp pentru emisiunea de știri. Quinn continuă.

— Oamenii dumitale de la Telecom pot să urmărească toate apelurile sosite la ambasadă, poate că au să facă și unele arestări în cazul farsorilor destul de idioți ca să nu dea telefon de la o cabină publică sau ca să stea prea mult pe fir. Dar nu cred că răpitorii au să fie chiar atât de tâmpiți.

— De acord, zise Cramer. Până în prezent, sunt chiar mult mai deștepți.

— Legătura trebuie să aibă derivații și să se facă doar cu unul din telefoanele de aici din apartament. Există trei, nu?

Collins îl aprobă. Unul era o derivație directă din biroul lui, care oricum se afla în interiorul ambasadei.

— Folosiți-l pe acela, spuse Quinn. După ce am stabilit contactul cu răpitorii adevărați, în cazul în care îl vom stabili, vreau să le dau un număr nou; un fir special care să ajungă la mine, și numai la mine.

— O să-ți instalez un post urgent în nouăzeci de minute, zise Cramer, un număr care n-a mai fost folosit niciodată. O să trebuiască să-l interceptăm, bineînțeles, dar în aparat n-o să se audă nici un sunet. În sfârșit, trebuie să am doi inspectori șefi detectivi care să stea aici cu dumneata, domnule Quinn. Sunt oameni buni și cu experiență. Un singur om nu poate să stea treaz douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Regret, dar nu, îl refuză Quinn.

— Pot să-ți fie de mare folos, insistă Cramer. Dacă răpitorii sunt englezi, o să se pună problema accentelor regionale, a cuvintelor din argou, al indiciilor de încordare sau disperare din glasul de la celălalt capăt al firului, urme insignifiante pe care numai un englez le poate sesiza. N-au să spună nimic, au să asculte doar.

— Pot să asculte și la centrală, spuse Quinn. De altfel, ai să înregistrezi oricum totul. Treci pe la experții în vorbire, adaugă propriile dumitale comentarii despre cât de prost mă descurc eu și vino să-mi bați la ușa cu rezultatele. Dar eu lucrez singur.

Cramer strânse ușor din buze. Primise însă ordine precise. Se ridică să plece. Quinn se ridică și el.

— Dă-mi voie să te conduc până la mașină, îi spuse el. Știau cu toții ce voia să spună — scările nu erau ascultate. La ușa Quinn le făcu semn cu capul lui Collins și lui Seymour să rămână în urmă. Aceștia se executară fără prea multă tragere de inimă. Pe scări, Quinn îi murmură lui Cramer la ureche:

— Știu că nu-ți place așa. Nici eu nu sunt prea fericit. Dar încearcă să ai încredere în mine. N-am de gând să pierd băiatul, dacă îmi stă în putință. O să auzi fiecare nenorocită de silabă de la telefon. Chiar și ai mei au să mă audă tot în căști.. E ca o stație de radioemisie aici.

— Prea bine, domnule Quinn. O să ai tot ce-ți pot pune eu la dispoziție. E o făgăduială.

— Un ultim lucru... Ajunseseră pe trotuar; mașina poliției aștepta. Dacă tipii dau telefon sau dacă rămân ceva mai mult pe fir, fără patrulă motorizată care să se îndrepte cu mare tărațoi către cabină...

— Știm și noi asta, domnule Quinn. Dar va trebui să avem oameni în civil care să se îndrepte spre sursa apelului. Au să fie foarte discreți, aproape

invizibili. Dar dacă am putea zări numărul mașinii... sau să facem rost de o descriere a înfățișării... asta ar reduce treaba la două-trei zile.

— Să nu fiți văzuți, îl avertiză Quinn. Omul din cabină o să fie într-o tensiune de nedescris. Nu vrem nici unul să înceteze legătura. Asta ar însemna probabil că s-au hotărât să lase totul baltă și să-și ia tălpășița fără alte urme decât un cadavru.

Cramer dădu din cap, îi strânse mâna și se urcă în mașină.

Peste treizeci de minute își făceau apariția tehnicienii, nici unul în uniforma Telecomului, dar prezentând cu toții legitimații autentice. Quinn le făcu un semn amabil cu capul, știind că erau cu toții de la MI-5, serviciul de securitate, și aceștia se puseră imediat pe treabă. Erau foarte îndemânatici și rapizi. De altfel, cea mai mare parte a operației era realizată la centrala din Kensington.

Unul dintre tehnicieni, ținând în mână baza telefonului demontat din sufragerie, ridică ușor din sprâncene. Quinn se făcu că nu observă. Încercând să introducă un microfon, omul dăduse peste un altul deja instalat. Însă ordinele sunt ordine; îl introduse și pe al lui lângă cel american, realizând astfel o nouă colaborare anglo-americană în miniatură. La 21.30, Quinn avea la dispoziție firul urgent, postul ultraizolat la care să-l transfere pe răpitorul adevărat dacă acesta avea să i se adreseze vreodată. Cel de-al doilea post fu legat permanent de centrala de la ambasadă, ca să fie folosit pentru „posibili” ce urmau să apară. Cel de-al treilea rămânea pentru telefoanele care urmau să se dea din apartament.

În subsolul ambasadei americane din Grosvenor Square era o activitate mult mai intensă. Existau deja zece posturi și toate erau ocupate. Zece tinere, unele americane, altele englezoaice, stăteau pregătite și așteptau.

O a treia operație se desfășura la centrala telefonică din Kensington, unde poliția instală un ofițer care să urmărească toate apelurile de la postul urgent al lui Quinn. Kensington era o centrală electronică modernă, localizarea avea să fie rapidă, în opt până la zece secunde. La ieșirea din centrală, apelurile către postul urgent mai aveau două derivații, una spre centrul de comunicații al MI-5 din Cork Street, Mayfair, celălalt spre subsolul ambasadei Statelor Unite, unde centrala avea să se transforme în post de ascultare după ce răpitorul avea să fie identificat.

La treizeci de secunde după plecarea grupului de englezi, sosea și tehnicianul american al lui Lou Collins ca să înlăture toate microfoanele britanice proaspăt instalate și să le regleze pe cele ale Agenției. În felul acesta, atunci când vorbea altfel decât la telefon, Quinn avea să fie ascultat doar de amicii săi americani. „Frumoasă încercare”, observă Seymour peste o săptămână în timp ce bea un pahar la Clubul Brook împreună cu colegul său de la MI-5.

La ora 22.00, comentatorul de știri a rețelei ITN, Sandy Gaster, își ațintea privirea în obiectivul aparatului de filmat, în timp ce se stingeau ultimele sunete ale Big Benului, și anunța comunicatul către răpitori. Numerele de telefon rămaseră pe ecran pe tot parcursul anunțului despre răpirea lui Simon

Cormack, anunț care nu spunea prea multe dar spunea, totuși ceva.

În salonul casei liniștite, la patruzeci de mile depărtare de Londra, patru oameni tăcuți și încordați urmăreau emisiunea de la televizor. Șeful traduse rapid în franceză pentru doi dintre ei. De fapt, unul era belgian iar celălalt corsican. Cel de-al patrulea n-avea nevoie de nici o traducere. Vorbea engleza foarte bine, dar cu pronunțatul accent afrikaaner din Africa de Sud natală.

Cei doi din Europa nu cunoșteau deloc engleza, iar șeful le interzisese cu desăvârșire să iasă din casă înainte de a se fi încheiat afacerea. El era singurul care pleca și venea, totdeauna prin garajul lipit de casă, totdeauna în aceeași limuzină Volvo, prevăzută acum cu anvelope și numere de circulație noi — numerele originale și legitime. Nu pleca niciodată fără perucă, barbă, mustață și ochelari de culoare închisă. Câtă vreme lipsea, ceilalți aveau instrucțiuni stricte să nu se arate în nici un fel la vedere, nici măcar la fereastră, și să nu răspundă cu nici un preț oricui ar fi venit să bată la ușă.

În timp ce emisiunea de actualități trecea la situația din Orientul Mijlociu, unul din europeni întrebă ceva. Șeful dădu din cap.

— *Demain*, răspunse el, mâine dimineață.

Peste noapte, în subsolul ambasadei aveau să fie recepționate mai bine de două sute de apeluri. La toate s-a răspuns atent și curtenitor, dar numai șapte dintre ele i-au fost transferate lui Quinn. Acesta răspunse de fiecare dată cu un glas voios și prietenos, adresându-i-se celui de la celălalt capăt al firului cu „prietene” sau „amice” și explicându-i că „oamenii lui” erau pur și simplu obligați să îndeplinească plicticoasa formalitate de a stabili cu certitudine că autorul telefonului îl *avea* cu adevărat pe Simon Cormack. Și îl rugă pe fiecare să-l sune din nou pentru a-i da răspuns la o întrebare foarte simplă. N-a mai revenit nici unul. Într-o perioadă de acalmie, de la ora trei până la răsăritul soarelui, dormi ca o pisică timp de patru ore.

Sam Somerville și Duncan McCrea rămaseră alături de el toată noaptea. Sam comentă asupra performanței sale reținute de la telefon.

— Nici n-a început încă, îi spuse el liniștit.

Tensiunea însă da. Cei doi mai tineri o și resimțeau.

Puțin după miezul nopții, Kevin Brown, care luase avionul de prinz de la Washington, ateriza și el la Heathrow împreună cu o echipă de opt agenți FBI. Avertizat, un Patrick Seymour exasperat era de față ca să-i întâmpine. Îi prezentă ofițerului superior o dare de seamă asupra evenimentelor petrecute până la ora 23.00, când plecase la aeroport. Inclusiv instalarea lui Quinn într-o zonă aleasă de acesta în detrimentul lui Winfield House și situația la zi a interceptării telefoanelor.

— Știam eu că e un dobitoc care se dă mare, bombăni Brown auzind de tot talmeș-balmeșul de pe aleea de la Winfield House. Trebuie să ne așezăm pe capul nemernicului că altfel cine știe ce renghiuri mai e în stare să ne joace. Să mergem la ambasadă. O să dormim pe niște paturi pliante instalate chiar acolo, la subsol. Dacă sonatul ăsta trage vreo bășină, vreau s-o aud; clar și limpede.

În sinea lui, Seymour oftă adânc. Auzise de Kevin Brown și ar fi preferat să se lipsească de vizita lui. Acum, cugetă el, avea să fie chiar mai rău decât își închipuise. Când ajungeau la ambasadă, la ora 1.30 noaptea, tocmai se primea

cel de-al o sută șaselea apel fals.

Mai existau și alți oameni care au dormit pe apucate în noaptea aceea. Comandantul Williams de la S.O.13 și un individ pe nume Sidney Sykes. Și-au petrecut orele de întineric confruntându-se într-o sală de anchetă a postului de poliție Wandsworth din sudul Londrei. Celălalt ofițer de față era șeful secției vehicule al brigăzii crime Grave, ai cărui oameni îl depistaseră pe Sykes.

Pentru un infractor de duzină de teapa lui Sykes, cei doi bărbați din partea cealaltă a mesei simple erau niște barosani și, la capătul unei ore, era deja un om foarte înspăimântat. După care lucrurile începură să meargă și mai rău.

Secția vehicule, urmând descrierea pusă la dispoziție de zilierul constructor din Leicester, depistase firma de recuperare a vehiculelor avariate care transportase Tranzitul accidentat în urma fatalei îmbrățișări cu excavatorul. De îndată ce fusese stabilit că vehiculul avea șasiul deformat și era bun de scos din circulație, firma îl oferise înapoi proprietarului. Dar, cum costul de a-l aduce înapoi la Leicester cu un camion-platformă depășea valoarea mașinii, acesta refuzase categoric. Firma îl vânduse lui Sykes drept fier vechi pentru cimitirul lui de mașini de la Wandsworth. Echipele de cercetare ale secției vehicule își petrecuseră toată ziua întorcând pe dos cimitirul.

Descoperiseră un butoi pe trei sferturi plin cu ulei negru uzat, ale cărui adâncimi mlăștinoase dăduseră la iveală douăzeci și patru de plăcuțe cu numere de înscrisoare în circulație, 12 perechi care se potriveau perfect, toate făcute în cimitirul lui Sykes și autentice ca o bancnotă de trei lire. O nișă de sub podeaua biroului prăpădit dezvăluise un teanc de treizeci de documente de înscrisoare în circulație, toate aparținând unor automobile și furgonete care își încetaseră existența doar pe hârtie.

Escrocheria lui Sykes se baza pe achiziționarea unor vehicule accidentate, scoase din circulație de cei de la asigurări, și anunțarea proprietarului că el, Sykes, urma să-i informeze pe cei de la Swansea că acesta își încetase existența, nemaifiind decât un morman de fiare vechi; după care comunica la Swansea exact contrariul — că îl cumpărase de la fostul proprietar. Computerul din Swansea avea să consemneze acest lucru drept „fapt”. Dacă mașina era chiar iremediabil avariata, Sykes cumpăra pur și simplu actele legale, care puteau fi apoi folosite pentru orice vehicul de același tip și marcă aflat în circulație, vehicul furat de prin câte o parcare de asociații mai iuți de mână ai acestuia. Cu noile numere corespunzătoare documentelor de la mașina distrusă, mașina furată putea să fie după aceea revândută. Operațiunea finală era de a șterge numerele originale de pe șasiu și de pe blocul motor, de a grava unele noi și de a turna destulă unsoare și murdărie ca să-l înșele pe clientul obișnuit. Bineînțeles că poliția n-avea cum să fie înșelată dar, atâta vreme cât toate tranzacțiile se făceau cu bani gheață, Sykes putea ulterior să nege nu numai că o vânduse, ba chiar că ar fi văzut-o vreodată.

O variație a acestei escrocherii era de a lua o furgonetă cum era Tranzitul, aflată în bună stare cu excepția șasiului strâmb, de a-i tăia porțiunea distorsionată, a-i acoperi partea lipsă cu o bucată de longrină și a o repune în circulație. Illegal și periculos, dar astfel de furgonete puteau probabil să mai circule încă

vreo câteva mii de mii până să se desfacă în bucăți.

Confruntat cu mărturiile zilierului de la construcții, ale firmei de recuperare care-i vânduse epavă mașinii drept fiare vechi în schimbul a douăzeci de lire și cu urmele numerelor vechi dar adevărate de pe șasiu și motor; și informat de asemenea în ce acțiune fusese utilizată furgoneta, Sykes pricepu că se băgase într-o belea mare de tot și făcu o declarație completă.

Omul care cumpărase Tranzitul, își aduse el aminte după ce-și scormoni bine mintea, se plimbase într-o zi prin curte, acum șase săptămâni, și, când îl întrebase ce dorea, îi spusese că era în căutarea unei furgonete ieftine. Din întâmplare, Sykes tocmai terminase de reciclat șasiul Tranzitului albastru, vopsit de-acuma în verde. La capătul unei ore, omul pleca din curte lăsându-i în schimb trei sute de lire bani peșin. Nu-l mai văzuse niciodată de atunci. Cele cincisprezece bancnote de douăzeci de lire se făcuseră praf de mult.

— Descrierea? îi ceru comandantul Williams.

— Încerc, încerc, se văită Sykes.

— Dă-ți toată silința, îl sfătui Williams. O să facă să-ți treacă mult mai ușor tot restul vieții.

Înălțime mijlocie, statură mijlocie. În jur de cincizeci de ani. Chip și maniere dure. Glasul lipsit de eleganță și nu era originar din Londra. Păr roșcat — putea să fie perucă, dar una foarte bună. De altfel, avea pălărie, cu toată arșița de la sfârșitul lui august. Mustață, mai închisă la culoare decât părul — putea să fie lipită, dar foarte bine. Și ochelari de culoare închisă. Nu de soare, cu sticle obișnuite albastre, cu ramă de baga.

Cei trei aveau să-și mai petreacă alte trei ore cu desenatorul poliției. Chiar înainte de ora mesei de dimineață, comandantul Williams aducea cu sine portretul la Scotland Yard și i-l arăta lui Nigel Cramer. La ora nouă, acesta îl prezenta, la rândul lui, comitetului COBRA. Nenorocirea era că cel din fotografie putea să fie oricine. Și cu asta pista se termina.

— Știm că la mașină a mai umblat cineva, un mecanic mai bun decât Sykes, explică Cramer comitetului. Și că un zugrav de firme a pictat inscripția firmei Barlow de pe ambele părți. Trebuie să fi fost depozitată pe undeva, într-un garaj cu dispozitive de sudură. Dar dacă facem un apel la public, au să-l vadă și răpitorii și au să-și piardă capul, au să o șteargă și au să-l lase pe Simon Cormack mort.

S-a căzut de acord ca descrierea să fie trimisă la toate posturile de poliție fără ca presa și marele public să fie implicate.

Andrew „Andy” Laing își petrecu noaptea cercetând din ce în ce mai nedumerit dosarele tranzacțiilor bancare până când, înainte de mijirea zorilor, nedumerirea făcu loc certitudinii tot mai pronunțate că avea dreptate și că nu putea să existe nici o altă explicație.

Andy Laing era șeful serviciului de credit și marketing de la filiala Jiddah a Băncii de Investiții a Arabiei Saudite, instituție fondată de guvernul saudit pentru a se ocupa de cea mai mare parte a astronomicelor sume de bani în care se scăldau ținuturile acelea.

Cu toate că era o proprietate saudită și avea un comitet de direcție cu preponderență saudit, BIAS angajase prin contract mai mult funcționari din străinătate, cel mai mare furnizor de personal fiind banca Rockmann-Queens

din New York, de unde fusese trimis și Laing.

Acesta era tânăr, entuziast, conștiincios și ambițios, dornic să își facă o carieră în domeniul bancar și se bucura că fusese detașat în Arabia Saudită. Avea un salariu mai bun decât la New York, un apartament atrăgător, câteva iubite în sânul mării comunități de expatriați din Jiddah, nu-l deranja interdicția alcoolului și se înțelegea de minune cu toți colegii.

Chiar dacă sediul BIAS era la Riad, filiala cea mai activă era la Jiddah, capitala comerțului și afacerilor din Arabia Saudită. În mod normal, cu o seară în urmă Laing ar fi trebuit să plece din clădirea albă cu creneluri — care aducea mai mult cu o fortăreață a Legiunii străine decât cu sediul unei bănci — și să se ducă la Hyatt Regency de pe aceeași stradă ca să bea ceva. Dar mai avea de încheiat două dosare și preferase să mai stea o oră în plus ca să nu-i mai rămână pe a doua zi.

Așa se face că era încă la biroul lui atunci când apăruse bătrînul mesager arab, cu căruțul plin de formularele scoase din computerul băncii, pe care le distribuia în fiecare birou executiv pentru a fi rezolvate a doua zi. Aceste formulare conțineau înregistrările tranzacțiilor de peste zi, încheiate de diferitele departamente ale băncii. Bătrînul așază meticulos un teanc de formulare pe biroul lui Laing, dădu din cap și se retrase. Laing strigă un „Shukran” voios în urma lui — se mândrea că se purta întotdeauna curtenitor cu personalul arab de serviciu — și continuă să-și vadă de lucru.

După ce termină, aruncă o privire spre hârtiile de lângă el și scoase o exclamație agasată. I se aduseseră niște formulare greșite. Cele de lângă el erau înregistrările de intrări și ieșiri ale depunerilor și retragerilor din toate conturile majore deschise la bancă. De acestea se ocupa șeful serviciului operații, nu cel de la credit și marketing. Le luă și se îndreptă cu ele spre biroul gol al șefului serviciului operații, domnul Amin, colegul său din Pakistan, care lucra pe același coridor.

Pe drum, aruncă o privire la foile din mână; ceva îi atrase atenția. Se opri, se întoarse și începu să cerceteze înregistrările filă cu filă. Din toate reieșea același tipar. Se așază la computer și îi ceru să verifice înregistrările din conturile a doi clienți. Tiparul era mereu același.

Către dimineață era de-acuma sigur că nu putea să existe nici o îndoială. Ce avea el în față era o fraudă majoră. Coincidențele erau mult prea bizare. Puse formularele pe biroul domnului Amin și se hotărî să plece cu prima ocazie la Riad cu avionul pentru o întrevvedere personală cu colegul lui american, directorul general Steve Pyle.

În timp ce Laing străbătea străzile întunecate ale Jiddahului îndreptându-se spre casă, cu opt fusuri orare mai la apus Comitetul de la Casa Albă îl asculta pe doctorul Nicholas Armitage, psihiatrul experimentat care tocmai sosise în Aripa de Vest, venind de la Locuința executivă.

— Domnii mei, până în prezent trebuie să vă spun că șocul a afectat-o pe Prima Doamnă într-un grad mai mare decât pe Președinte. Dînsa continuă tratamentul cu medicamente sub supravegherea doctorului personal. Președintele are, fără îndoială, un temperament mai puternic, dar mă tem că încordarea începe să-și spună deja cuvântul și au și început să se arate primele semne evidente ale traumei părintești post-răpire.

— Ce semne, doctore? se interesă Odell fără nici o ceremonie.

Psihiatrul — căruia nu-i plăcea să fie întrerupt și nici nu era niciodată atunci când le ținea prelegeri studenților — își drese glasul.

— Trebuie să înțelegeți că, în cazurile acestea, mama se poate ușura, din fericire, vărsind lacrimi sau chiar făcând crize de isterie. Părintele masculin suferă însă adesea mai mult pentru că resimte, pe lângă normala îngrijorare pentru soartă copilului răpit, și un profund sentiment de vinovăție, de autoînvinovățire, apărut din convingerea că e într-un anume fel răspunzător, că ar fi trebuit să facă mai mult, să ia mai multe măsuri de precauție, să aibă mai multă grijă.

— Dar nu e logic, protestă Morton Stannard.

— Nu-i vorba de nici o logică aici, spuse doctorul. E vorba de simptomele traumei, agravate de faptul că Președintele era — *este* — extrem de atașat de fiul său, că, de fapt, îl iubește foarte mult. Adăugați la asta și sentimentul de neputință, incapacitatea de a face ceva. Până în prezent, fără nici un contact de la răpitori, normal că nici nu știe dacă băiatul lui mai e măcar sau nu în viață. E încă prematur, desigur, dar nu se întrevăd nicidecum șanse de ameliorare.

— Răpirile astea pot să dureze săptămâni de zile, zise Jim Donaldson. Omul de care vorbim este șeful nostru executiv. La ce schimbări putem să ne așteptăm?

— Încordarea va mai slăbi puțin atunci când se va stabili primul contact și dacă se va obține dovada că Simon mai este în viață, răspunse doctorul Armitage. Dar această ușurare nu va dura prea mult. Pe măsură ce va trece timpul, starea se va agrava. Solicitarea va atinge punctul maxim și va da naștere iritabilității. Vor apărea insomnii — acestea pot fi însă combătute cu medicamente. În cele din urmă se va ajunge la apatie în problemele de serviciu ale părintelui...

— În cazul nostru e vorba de conducerea unei afurisite de țări, observă Odell.

— ...și lipsă de concentrare, pierderea memoriei în problemele de guvernare. Într-un cuvânt, domnilor, Președintele își va concentra cea mai mare parte a gândurilor asupra fiului său și o altă bună parte asupra stării soției. În unele cazuri, chiar după rezolvarea cu succes a cazurilor de răpire, părinții au fost aceia care au avut nevoie de o perioadă îndelungată, de luni și ani de zile, de tratament post-traumatic.

— Cu alte cuvinte, constată procurorul general Bill Walters, n-o să avem decât o jumătate de Președinte, și poate că nici atât.

— Ei, hai, n-o lua chiar așa, interveni ministrul de finanțe Reed. Țara asta a mai avut și altădată președinți pe masa de operații, în incapacitate totală de a o conduce. Trebuie să-i preluăm noi îndatoririle, să rezolvăm toate treburile așa cum ar fi dorit prietenul nostru și să încercăm să-l deranjăm cât mai puțin posibil.

Dar optimismul lui stârni prea puține reacții pozitive. Brad Johnson se ridică.

— De ce dracu' nu iau odată legătura nemernicii ăștia? întrebă el. Au trecut aproape patruzeci și opt de ore.

— Cel puțin avem un negociator instalat în așteptarea primului apel, spuse Reed.

— Și avem o prezență în număr mare la Londra, adăugă Walters. Domnul Brown a sosit acolo împreună cu echipa lui de la Birou de acum două ore.

— Ce naiba face poliția britanică, bodogăni Stannard. De ce nu reușește să-i găsească pe nemernicii ăștia?

— Trebuie să nu uităm că n-au trecut decât patruzeci și opt de ore — nici măcar atât, observă secretarul de stat Donaldson. N-o fi ea Marea Britanie tot atât de mare cât SUA, dar are cincizeci și patru de milioane de locuitori și o grămadă de locuri în care să te poți ascunde. Ați uitat cât l-a ținut Armata de eliberare simbioneză pe Patty Hurst, cu tot FBI-ul de pe urmele sale? Luni de zile.

— Haideți să fim realiști, domnilor, rosti Odell tărăgănat, problema e că n-avem cum să facem mai mult.

Asta și *era* problema; că nu exista nimeni care să poată face ceva.

Băiatul despre care tocmai vorbeau își petrecea a doua noapte în captivitate. Chiar dacă n-avea de unde să știe, pe culoarul din fața celulei cineva stătea de pază toată noaptea. O fi avut ea pivnița zidurile din ciment turnat, dar răpitorii erau hotărâți să-i pună un căluș ca să-l liniștească în cazul în care s-ar fi hotărât să strige și să urle. Simon însă se feri să facă această greșală. Se hotărâse să-și înăbușe temerile și să se poarte cu cea mai mare demnitate. Făcu două duzini de exerciții de gimnastică, urmărit de un ochi sceptic prin vizor. Simon nu avea ceas — plecase la antrenament fără el — și începuse să piardă noțiunea timpului. Lumina ardea în permanență dar când i se păru că venise miezul nopții — nu greșea decât cu două ore — se ghemui în pat, își trase pătura peste cap ca să se ferească de lumină și se adânci în somn. În timp ce el adormea, la ambasada țării sale din Grosvenor Square, la o depărtare de patruzeci de mile, se primeau ultimele zece-douăsprezece telefoane false.

Lui Kevin Brown și echipei lui de opt duri nu le ardea de somn. Supersonicul îi adusese în alt fus orar, iar orologiile lor biologice erau rămase încă pe ora Washingtonului, cu cinci ore mai devreme decât la Londra.

Brown insistase ca Seymour și Collins să-i arate centrala telefonică de la subsol și postul de ascultare din ambasadă, aflat într-un birou de la marginea complexului, în care tehnicienii americani — britanicilor nu li se permisese accesul — instalaseră niște difuzoare în perete, care să redea sunetele înregistrate de nenumăratele microfoane din apartamentul din Kensington.

— Avem două microfoane în salon, îl informă Collins pe Brown fără nici o tragere de inimă.

Nu vedea de ce să-i explice tehnicile Companiei unuia de la Birou, dar dacă așa erau ordinele! Și, de fapt, apartamentul din Kensington era, în orice caz, „consumat” din punct de vedere operativ.

— Dacă vreun ofițer superior de la Langley își stabilește baza acolo, bineînțeles că microfoanele sunt dezactivate. Dar dacă avem de chestionat vreun sovietic, microfoanele care nu se văd sunt mai puțin inhibante decât un magnetofon în funcțiune. Salonul este zona principală de chestionare. Dar mai

există două și în dormitorul principal — Quinn doarme în el, dar nu în clipa de față, după cum o să auziți — și altele în cele două dormitoare mici și în bucătărie. Din respect pentru domnișoara Somerville și pentru McCrea, omul nostru, le-am scos din funcțiune pe cele din camerele lor. Dar dacă Quinn intră în oricare din ele pentru o discuție confidențială, putem să le reactivăm oricând, răsucind butoanele de aici și de aici.

Collins le arată două butoane de la pupitrul de comandă.

— În orice caz, și dacă vorbește cu unul din ei în afara razei de acțiune a microfoanelor, e de presupus că au să vină să ne dea raportul, nu? întrebă Brown.

Collins și Seymour încuviințară.

— Apoi, mai avem și cele trei telefoane, continuă Collins. Unul este noul post pentru comunicările urgente. Quinn are să-l folosească doar atunci când o să fie convins că vorbește cu răpitorii autentici, nu în alte scopuri. Toate conversațiile de la telefonul acesta au să fie interceptate de englezi la centrala din Kensington și transmise prin difuzorul de aici. Al doilea telefon este o derivație directă din camera lui, pe care o folosește acum cu unul dintre aceia pe care îi credem impostori, dar poate că nu e. Și firul ăsta trece prin centrala Kensington. Al treilea este un telefon obișnuit, interceptat și el, dar probabil că va fi folosit numai dacă Quinn o să vrea să dea el un telefon.

— Vrei să spui că englezii ascultă și ei toate astea? îl întrebă Brown cu un ton acru

— Numai telefoanele, îi răspunse Seymour. Trebuie să ne asigurăm de colaborarea lor în ceea ce privește telefoanele — în fond centralele le aparțin. În plus, pot să contribuie în direcția tiparului vocii, a defectelor de vorbire, a accentelor regionale. Și, bineînțeles, urmărirea trebuie să fie efectuată de ei, direct de la centrala Kensington. N-avem nici un fir care să nu fie interceptat între apartament și subsolul nostru.

Collins tuși.

— Ba avem, zise el, dar funcționează numai pentru microfoanele din încăperi. Avem de fapt două apartamente în clădirea respectivă. Tot ce e prins de microfoanele din camere se transmite prin niște legături interioare în cel de-al doilea apartament, mai mic, pe care îl avem la subsol. Chiar și în clipa de față am un om acolo. La subsol, cuvintele sunt distorsionate și transmise prin ultrascurte la ambasadă, unde sunt recepționate, decodate și trimise aicea jos.

— Le transmiteți prin radio pe o distanță de numai o milă? întrebă Brown.

— Domnule, Agenția mea se înțelege foarte bine cu englezii. Dar nici un serviciu secret din lume nu își transmite informațiile direct prin intermediul legăturilor terestre de sub un oraș pe care nu îl controlează.

— Deci, britanicii pot să asculte conversațiile telefonice, dar nu și ce se discută în cameră, se veseli Brown.

Se înșela însă amarnic. De cum aflase de apartamentul din Kensington, de refuzul de a-i accepta pe cei doi inspectori șefi metropolitani în apartament și de înlăturarea microfoanelor proprii, MI-5 își făcuse socoteala că trebuia să mai existe încă un apartament american în clădire, care să transmită cele aflate din interogarea sovieticilor până la centrul de control al CIA, aflat pe undeva prin altă parte. În nici o oră toate documentele clădirii erau studiate și micul apartament de la subsol localizat. La miezul nopții, echipa de instalatori descoperise deja firele de legătură care treceau prin sistemul central de

încălzire și își instalase postul de interceptție într-un apartament de la parter al cărui locatar fusese invitat politicos să își ia un scurt concediu pentru a fi de folos Majestății Sale. În zorii zilei nu exista nimeni care să nu fie ascultat.

Omul lui Collins de la ELINT — spionajul electronic —, care se afla la pupitru, își ridică de pe urechi căștile.

— Quinn tocmai a terminat convorbirea, anunță el. Acuma stau de vorbă între ei. Vreți să-i ascultați, domnule?

— Bineînțeles, îi răspunse Brown.

Tehnicianul transferă conversația ce se desfășura în salonul din Kensington de la ascultarea la cască la cea prin difuzoarele de pe pereți. Se auzi imediat glasul lui Quinn.

— ...ar fi grozav. Mulțumesc, Sam. Cu lapte și cu zahăr.

— Credeți că o să mai sune? Era McCrea.

— Nu. Plauzibil, dar nu prea îmi miroase. Quinn.

Cei din ambasadă se întoarseră să plece. În mai multe birouri alăturate fuseseră instalate paturi de campanie. Brown era hotărât să fie la post la orice oră. Desemnă doi dintre cei opt oameni ai echipei sale care să rămână în schimbul de noapte. Era ora 2.30.

Aceeași discuție, atât de la telefon cât și din încăpere, fusese ascultată și transmisă la centrul de comunicații al MI-5 din strada Cork. La centrala Kensington poliția ascultase doar ceea ce se vorbise la telefon, stabilind în opt secunde că apelul provenea de la o cabină telefonică din apropiere de Paddington, și trimisese imediat un polițist civil de la postul de poliție din cartier, aflat la două sute de metri de acolo. Fu arestat un bătrân cu o boală mintală cu antecedente.

La ora nouă dimineața în cea de-a treia zi, una dintre operatoarele din Grosvenor Square răspundea la un nou apel. Glasul era al unui englez, grosolan și tăios.

— Fă-mi legătura cu negociatorul.

Fata se înverzi. Nu mai folosisse nimeni cuvântul până atunci. Își păstră glasul cât mai suav cu putință.

— Aveți legătura, domnule.

Quinn ridică receptorul la jumătatea primului țîrîit.

— Cineva întreabă de negociator. Doar atât, se grăbi să spună fata în șoaptă.

Peste o jumătate de secundă avea legătura. În difuzoare se auzi glasul adânc, liniștit al lui Quinn.

— Salut, amice. Ai vrut să vorbești cu mine?

— Dacă-l vrei pe Simon Cormack înapoi, o să te coste. O groază. Acum ascultă aici la mine...

— Nu, prietene, tu ai să mă ascuți pe mine. Am primit deja o duzină de telefoane false pe ziua de azi. Înțelegi că există o sumedenie de nebuni pe lumea asta, nu? Așa că fă-mi o favoare — o simplă întrebare...

În Kensington, următorii făcură „intercepția” în opt secunde. Hichin, Hartfordshire... o cabină publică... la gară. Cramer transmise informația la Yard în zece secunde; poliția din Hichin se puse mai greu în mișcare. Omul lor porni cu mașina după treizeci de secunde, se dădu jos la două colțuri de gară după un

minut și se îndreptă spre cabinele telefonice la 141 de secunde după începerea convorbirii. Prea târziu. Omul stătuse la aparat treizeci de secunde și era de-a-cum cu trei străzi mai departe, pierdut în aglomerația de dimineață...

McCrea se uită uluit la Quinn.

— I-ați închis telefonul, exclamă el.

— A trebuit, îi răspunse Quinn laconic. Până să fi terminat depășeam deja timpul.

— Dacă îl mai țineai la telefon, observă Sam, poate că l-ar fi prins poliția.

— Dacă e omul nostru, vreau să-l fac să aibă încredere, nu să-l bag în sperieți — nu încă, îi răspunse Quinn și rămase tăcut.

Părea complet relaxat; cei doi însoțitori ai săi erau încordați amândoi și se holbau la telefon de parcă imediat ar fi putut să înceapă să sune din nou.

Quinn știa că omul n-avea cum să mai dea telefon mai înainte de două ore. Cu multă vreme în urmă, învățase pe câmpul de luptă atâta lucru: dacă n-ai nimic altceva de făcut decât să aștepti, atunci relaxează-te.

În Grosvenor Square, Kevin Brown fusese trezit de unul din oamenii lui și dăduse fuga la postul de ascultare, la timp ca să audă sfârșitul convorbirii, ultimele cuvinte ale lui Quinn.

— ...e numele cărții? Dă-mi mai târziu un telefon ca să-mi răspunzi. Eu o să aștept, amice. Și acum, salut.

Collins și Seymour venită și ei și ascultară toți trei înregistrarea. Trecură apoi la difuzorul din perete și o auziră pe Sam Somerville exprimându-și părerea.

— Chiar așa, bodogăni Brown.

Auziră și răspunsul lui Quinn.

— Imbecilul, exclamă Brown. Încă două minute și puteau să pună mâna pe ticălos.

— Pun mâna pe unul, observă Seymour. Ceilalți au băiatul.

— Deci îl prind pe unul și-l conving să spună unde-i viziua, zise Brown, pocnindu-se vânjos cu pumnul peste palma cealaltă.

— Pesemne că au un termen. Și noi folosim așa ceva dacă vreunul din rețea e prins cumva. Dacă nu se întoarce la ascunzătoare în, să zicem, nouăzeci de minute, având în vedere aglomerația, ceilalți știu că a fost prins. Îl elimină pe băiat și se evaporă.

— Uite ce e, domnule, oamenii ăsta n-au nimic de pierdut, adăugă Seymour spre iritarea lui Brown. Chiar dacă ar veni ei singuri ca să-l dea înapoi pe Simon, și tot ar încasa-o pe viață. Au omorât doi oameni de la serviciul secret și un curcan britanic.

— Quinn ăsta ar face mai bine să știe ce face, zise Brown și ieși.

La ora 10.15, în ușa celulei lui Simon Cormack de la subsol se auziră trei lovituri puternice. Simon își puse gluga. Când și-o scoase, pe peretele de lângă ușă era o bucată de carton:

CÎND ERAI MIC ȘI TE DUCEAI LA NANTUCKET ÎN VACANȚĂ MĂTUȘA EMILY
ÎȚI CITEA DIN CARTEA EI PREFERATĂ.
CE CARTE ERA?

Simon rămase cu ochii holbați la bucata de carton. Simți cum îl cuprindea un val de ușurare. Cineva vorbise cu tatăl lui la Washington. Cineva încerca să-l scape. Încercă să-și stăpânească lacrimile, dar acestea îi inundau ochii. Cineva îl urmărea prin vizor. Își trase nasul; n-avea nici măcar o batistă, își aminti de mătușa Emily, sora tatălui său, impecabilă în rochiile ei până la gât, care-l ducea la plimbare pe plajă, îl așeza pe iarbă și îi citea despre animale care vorbeau și se purtau ca oamenii. Se smiorcăi din nou și începu să strige răspunsul spre vizor. Acesta se închise. Ușa se întredeschise și o mână cu mânășă neagră apărură de după ea și retrase cartonul.

Omul cu vocea grosolană reveni la orele 13.30. Legătura de la ambasadă s-a făcut pe loc. Apelul a fost localizat în 11 secunde — de la o cabină dintr-un magazin universal din Milton Keynes, Buckinghamshire. În momentul în care un polițist civil de la postul de poliție din Milton Keynes ajungea la cabină și se uita în jurul ei, cel care dăduse telefonul plecase de 90 de secunde. La telefon nu pierduse nici o clipă.

— Cartea, scrîșnise el. Se numește *Vîntul din sălcii*.

— În ordine, amice, ești omul pe care îl așteptam. Acuma notează numărul ăsta, închide și dă-mi telefon de la altă cabină. E un fir care ajunge numai și numai la mine. Trei-șapte-zero; zero-zero-patru-zero. Ține legătura, te rog. Acum salut.

Și închise din nou. De data aceasta își ridică fruntea și se adresă către perete.

— Collins, poți să anunți Washingtonul că ăsta-i omul nostru. Simon e în viață. Tipii vor să discute. Poți să demontezi centrala de la ambasadă.

Îl auziră foarte bine. Îl auziră cu toții. Collins se folosi de legătura codificată cu Weintraub la Langley, care îl anunță pe Odell, iar acesta pe Președinte. Nu peste multe minute, centralistele din Grosvenor Square erau trimise la plimbare. Mai venise un ultim apel, o voce nechezată și plângăreață.

— Suntem Armata de eliberare proletară. Îl deținem pe Simon Cormack. Dacă America nu-și distruge armele nucleare...

Glasul fetei de la centrală sună ca melasa care se prelinge.

— Iubitule, spuse ea, du-te dracului.

— Ați făcut la fel, zise McCrea. Iar i-ați închis telefonul.

— Are dreptate, spuse Sam. Oamenii ăștia pot să fie niște dezaxați. Nu crezi că tratamentul ăsta l-ar putea supăra atât de tare încât să-i facă ceva lui Simon Cormack?

— Posibil, îi răspunse Quinn. Dar sper să am dreptate, și sunt convins că am. Nu sună a teroriști politici. Mă rog să fie vorba doar de un infractor profesionist.

Rămaseră cu toții cu gura căscată.

— Și ce-i așa de grozav la un infractor de profesie?

— Nu prea mult, recunoscui Quinn care, în mod ciudat, părea foarte ușurat. Dar un profesionist nu lucrează decât pentru bani. Pe care deocamdată nu îi are.

CAPITOLUL ȘAPTE

Răpitorul nu mai dădu telefon decât la ora 18.00. Între timp, Sam Somerville și Duncan McCrea stătuseră aproape fără încetare cu ochii pe telefon, rugându-se ca oricine ar fi fost acela, să dea telefon din nou și să nu întrerupă comunicarea.

Numai Quinn părea să aibă capacitatea de a se relaxa. Stătea întins pe canapeaua din salon, cu pantofii scoși, și citea o carte. *Anabasis* de Xenofon, dădu Sam raportul cu glas scăzut din camera ei. O adusese cu el din Spania.

— N-am auzit niciodată de ea, bodogăni Brown în subsolul ambasadei.

— Este despre tactica militară, îl informă Seymour plin de bunăvoință, scrisă de un general grec.

Brown scoase un mormăit. Știa despre greci că sunt membri ai NATO, dar asta era tot.

Poliția britanică era mult mai ocupată. Două cabine publice, una în Hichin, un mic și cochet târgușor de provincie de la capătul de nord al comitatului Hertfordshire, cealaltă în noul cartier al orașului Milton Keynes, au fost vizitate de oamenii tăcuți ai Scotland Yardului și cercetate cu de-amănuntul pentru a preleva amprente. Erau zeci și zeci dar, cu toate că n-aveau de unde să știe, nici una nu-i aparținea răpitorului, care purtase mănuși chirurgicale de culoarea pielii.

S-au făcut cercetări discrete în vecinătatea cabinelor pentru a se descoperi dacă exista vreun martor care să fi văzut cine le folosisese în momentele când se făcuseră apelurile. Ambele cabine făceau parte din câte un șir de trei sau patru și erau folosite fără încetare. În plus, ambele locuri erau foarte aglomerate la orele respective. Cramer bombăni.

— Folosește orele cele mai aglomerate. De dimineață și la prânz.

Benzile pe care era înregistrată vocea bărbatului de la telefon au fost duse unui profesor de filologie, expert în tiparele de vorbire și originea accentelor, dar cel mai mult vorbise Quinn și savantul își clătină capul cu regret.

— Folosește câteva straturi de șervețele sau de pânză subțire pe deasupra receptorului, spuse el. Primitiv, dar foarte eficient. N-are cum să inducă în eroare oscilografele de înregistrare a tiparului vocii dar și eu, și mașinile avem nevoie de mai mult material ca să discernem tiparele.

Comandantul Williams îi promise mai mult material când omul avea să mai telefoneze. În cursul zilei, șase case au fost puse sub observație discretă. Una din Londra, celelalte cinci în Comitatele Interioare. Toate erau case închiriate, și toate pentru șase luni. Până la căderea nopții, două au fost scoase din cauză: într-una era un funcționar bancar căsătorit, cu doi copii, care lucra cât se poate de legal la filiala din Londra a băncii Société Générale; iar în cealaltă un profesor german care făcea cercetări la Muzeul Britanic.

Până la sfârșitul săptămânii aveau să fie eliminate și celelalte patru, dar piața caselor de închiriat producea un flux constant de tot mai multe „posibile”. Aveau să fie verificate absolut toate.

— Dacă infractorii au cumpărat de fapt proprietatea, spuse Cramer comitetului COBRA, sau au închiriat una de la un proprietar bona fide, mă tem că toată treaba devine imposibilă. În ultimul caz nu există nici o urmă, în

primul volumul caselor cumpărate în Sud-Est într-un singur an ne-ar înghiți toate resursele, timp de luni de zile.

În sinea lui, Nigel Cramer era de acord cu argumentul lui Quinn (pe care-l ascultase pe bandă) că cel de la telefon suna mai mult a infractor profesionist decât a terorist politic. Cu toate acestea, continuă să-i cerceteze pe toți cei care încălcaseră legea din ambele tipuri, ceea ce avea să facă până la încheierea cazului. Chiar dacă răpitorii *erau* infractori din lumea interlopă, se putea foarte bine ca ei să-și fi făcut rost de carabina automată cehească de la vreun grup de teroriști. Cele două lumi se întâlneau uneori ca să facă afaceri.

Dacă poliția britanică era ocupată până peste cap, pentru echipa din subsolul ambasadei problema o reprezenta tocmai lipsa oricărei activități. Kevin Brown se plimba ca un leu în cușcă. Patru din oamenii lui erau întinși pe paturile de campanie, în timp ce ceilalți patru urmăreau lumina care avea să se aprindă de îndată ce unicul telefon special din apartamentul din Kensington, al cărui număr îl avea de-acum răpitorul, începea să fie folosit. Lumina se aprinse la două minute după ora șase.

Spre uimirea tuturor, Quinn îl lăsa să sune de patru ori. Apoi răspunse, grăbindu-se să vorbească el primul.

— Salut. Mă bucur că ai sunat.

— Cum ți-am zis, îl vrei pe Simon Cormack viu, o să te coste.

Același glas adânc, grosolan, gutural și înnăbușit de șervețelele de hârtie.

— Foarte bine, să vorbim, spuse Quinn cu un ton prietenos. Pe mine mă cheamă Quinn. Doar Quinn. Poți să-mi dai și tu un nume?

— Du-te dracului.

— Haide, nu pe cel adevărat. Doar nu suntem idioți nici unul din noi. Orice nume. Așa ca să pot să spun, „Salut, Smith sau Jones...”.

— Zack, spuse glasul.

— Z-A-C-K? Asta-i. Ascultă, Zack, trebuie să nu treci de douăzeci de secunde când vorbim, bine? Eu nu sunt vrăjitor. Umbrele ascultă și urmăresc. Mai sună-mă ca să mai discutăm peste două ore. De acord?

— Da, zise Zack și închise telefonul.

Magicienii de la centrala Kensington își făcură „captura” în șapte secunde. Altă cabină telefonică din centrul orașului Great Dunmow, comitatul Essex, cu nouă mile mai la apus de autostrada M.11 dinspre Londra spre Cambridge. Ca și în cazul celorlalte două orașe de dinainte, la nord de Londra. Un târgușor mititel, cu un post de poliție cu un efectiv redus. Ofițerul în civil ajunsese la șirul de trei cabine la optzeci de secunde după ce telefonul fusese închis. Prea târziu. La ora aceea, de închidere a magazinelor și deschidere a cârciumilor, exista un adevărat furnicar de oameni, dar nici unul cu aerul că se ascunde sau cu perucă roșie, mustață și ochelari cu lentile colorate. Zack alesese cea de-a treia perioadă de aglomerație de peste zi, la asfințit, pe înserat dar nu încă beznă pentru că noaptea cabinele telefonice sunt luminate înăuntru.

În subsolul ambasadei Kevin Brown făcu explozie.

— De partea cui dracu' se crede Quinn ăsta? întrebă el. Se poartă cu

ticălosul de parcă ar fi cea mai aleasă mirodenie.

Cei patru agenți îi ținură isonul.

În Kensington, Sam Somerville și Duncan McCrea puneau și ei aceeași întrebare. Quinn se întinse însă pe canapea și ridică doar din umeri, întorcându-se la cartea pe care o citea. Spre deosebire de novici, știa că are de făcut două lucruri: să încerce să pătrundă în mintea celui de la capătul firului și să încerce să-i câștige încrederea.

Bănuia deja că Zack nu era fraier deloc. Până în prezent, în orice caz, comisese prea puține greșeli, altfel ar fi fost prins deja. Așa că precis că știa și el că telefoanele îi erau supravegheate și urmărite. Quinn nu-i spusese nimic de care să nu fi avut deja cunoștință. Oferindu-i un sfat cum să rămână în siguranță și libertate nu îl făcea în nici un caz pe Zack să acționeze altfel decât ar fi făcut-o chiar și fără indicațiile lui Quinn. Quinn încerca doar să construiască o punte, oricât de respingătoare era această activitate, așezând primele cărămizi într-o legătură personală cu un ucigaș care, așa spera, îl va determina pe individ să creadă, aproape fără voie, că atât el cât și Quinn aveau un țel comun — și că autoritățile erau acelea care le stăteau împotrivă.

Din timpul anilor petrecuți în Anglia, Quinn știa că accentul american poate suna pentru urechile englezilor drept cel mai prietenos ton din lume. Poate din cauza trăgănării. Mai amabilă decât tonul repezit al britanicilor. Quinn își accentuase trăgănarea cu puțin peste nivelul său obișnuit. Era vital ca să nu-i lase lui Zack impresia că îi vorbea de sus sau că își bătea joc de el. Și tot atât de vital era să nu lase să-i scape scârba față de acest om care răstignește pe cruce un tată și o mamă aflați la trei mii de mile depărtare. Era atât de convingător, încât îl înșelă pe Kevin Brown.

Dar nu și pe Cramer.

— Tare mi-aș dori să-l țină pe ticălosul ăsta de vorbă măcar un pic mai mult, zise comandantul Williams. Ca unul din colegii noștri din provincie să apuce să-l vadă la față, sau măcar mașina.

— Nu încă, îi spuse Cramer clătinând din cap. Problema este că acești detectivi de poliție de la posturile mai mici din provincie nu sunt niște agenți experimentați când vine vorba de urmărirea oamenilor. Quinn o să încerce să prelungească perioadele de conversație mai târziu, în speranța că Zack n-are să observe.

Zack nu mai dădu nici un telefon în seara aceea; nici unul până a doua zi de dimineață.

Andy Laing își luă o zi liberă și plecă la Riad cu o cursă internă saudită, unde căută și izbuti să obțină o întrevedere cu directorul general Steve Pyle.

Blocul în care se găseau birourile BIAS din capitala saudită era departe de clădirea cu aspect de fortăreață a Legiunii străine din Jiddah.

După o așteptare de treizeci de minute, fu poftit în cabinetul directorului general un șir de încăperi atât de luxoase încât, până și președintele de la Rockman-Queens care, cu șase luni în urmă, se oprise pentru o scurtă vizită trebuise să recunoască faptul că erau mai luxoase până și decât locuința lui.

Steve Pyle era un director voinic și deschis, care se mândrea cu modul patern în care își trata angajații mai tineri.

Îl salută pe Laing cu amabilitate dar și cu oarecare uimire.

— Domnul Al-Haroun nu m-a anunțat de venirea ta, Andy, îi spuse el. Ți-aș fi trimis o mașină să te aștepte la aeroport.

Domnul Al-Haroun era directorul din Jiddah, șeful saudit al lui Laing.

— Nu i-am spus că vin, domnule. Pur și simplu mi-am luat o zi liberă. Cred că avem o problemă la noi și am vrut să v-o aduc personal la cunoștință.

— Andy, Andy, pe mine mă cheamă Steve, bine? Mă bucur că ai venit. Și care-i problema?

Laing nu adusesese cu el formularele; dacă cineva de la Jiddah era implicat în escrocherie să le fi luat cu el însemna să dea totul în vileag. Dar își făcuse notițe copioase. Îi luă o oră ca să-i explice lui Pyle ce descoperise.

— Nu poate fi vorba de nici o coincidență, Steve, argumentă el. Cifrele astea n-au altă explicație decât o fraudă bancară de proporții.

Amabilitatea lui Steve Pyle dispăruse în timp ce Laing îi explică situația grea în care se afla.

— Andy, ești un tânăr foarte atent. Foarte inteligent. Și devotat. Apreciez acest lucru. Apreciez faptul că ai venit la mine cu această... problemă. Îl însoți pe Laing până la ușă. Acum te rog să lași totul în seama mea. O să mă ocup personal. Crede-mă, o să ajungi foarte departe.

Andy Laing plecă din clădirea băncii și se întoarse la Jiddah, îmbujorat de satisfacție. Făcuse ceea ce era bine. Directorul general avea să pună capăt acestei pungășii.

După plecarea lui. Steve Pyle dădu un singur telefon.

Cel de-al patrulea apel al lui Zack, și cel de-al doilea pe firul special, sosi la ora nouă fără un sfert dimineața. Fu localizat la Royston, la hotarul de nord al comitatului Hertfordshire, acolo unde acesta se învecinează cu Cambridge. Ofițerul de poliție care sosea acolo după două minute era cu *nouăzeci* de secunde în întârziere. Și nu era nici urmă de amprente.

— Quinn, hai să fim scurți. Vreau cinci milioane de dolari, și repede. Bancnote mici, folosite.

— Doamne, Zack, asta-i al dracului de mult. Știi cât *cântărește* asta?

O pauză. Zack era năucit de referința neașteptată la greutatea banilor.

— Asta-i, Quinn. Nu mă contrazice. Orice șmecherie și noi putem oricând să-ți trimitem vreo două degete ca să revii pe calea cea bună.

În Kensington, McCrea se înecă și fugi la baie. În trecere, dădu peste o măsuță de cafea.

— Cine-i cu tine? întrebă Zack.

— O umbră, îi răspunse Quinn. Știi și tu cum e. Imbecilii ăștia nu vor să mă lase singur, nu vezi?

— Eu am vorbit serios.

— Haide, Zack, nu-i nevoie de așa ceva. Suntem amândoi profesioniști. Nu-i așa? Hai să rămânem tot așa, nu? Facem ce trebuie să facem, nici mai mult, nici mai puțin. Și acum a expirat timpul. Închide.

— Tu vezi să aduci banii, Quinn.

— Trebuie să vorbesc cu tatăl pentru asta. Sună-mă din nou peste douăzeci și patru de ore. Apropo, cum se mai simte puștiul?

— Bine. Până în prezent.

Zack închise telefonul și ieși din cabină.

Stătuse la telefon treizeci și una de secunde. Quinn puse receptorul în furcă. McCrea se întoarse în încăpere.

— Dacă mai faci așa ceva încă o dată, i se adresă Quinn pe un ton liniștit, vă dau imediat afară pe amândoi și-mi bag picioarele și în Agenție și în Birou.

McCrea avea un aer atât de spășit, aproape gata să plângă.

În subsolul ambasadei, Brown îi aruncă o privire lui Collins.

— Omul tău a călcat în străchini, zise el. Și, în orice caz, ce-a fost cu zgomotul ăla pe fir?

Fără să mai aștepte răspunsul, formă numărul telefonului care lega direct subsolul de apartament. Îi răspunse Sam Somerville care îi povesti despre amenințarea cu tăierea degetelor și măsuța lovită de McCrea cu genunchiul.

— Cine era? întrebă Quinn după ce Sam închisese.

— Domnul Kevin Brown, îi răspunse ea oficial.

— Cine e? întrebă Quinn.

Sam se uită la perete plină de nervozitate.

— Locțiitorul directorului adjunct al diviziei Cl. de la Birou, spuse ea oficial, știind că Brown o asculta.

Quinn făcu un gest exasperat. Sam ridică din umeri.

La prânz, în apartament avea loc o conferință. Împărtășeau cu toții convingerea că Zack nu avea să mai dea nici un telefon până a doua zi de dimineață, pentru a permite americanilor să reflecteze la cererea sa.

Participau Kevin Brown, Seymour și Collins. Precum și Nigel Cramer, însoțit de comandantul Williams. Quinn îi cunoștea pe toți, în afară de Brown și de Williams.

— Poți să-i spui lui Zack că Washingtonul și-a dat acordul, spuse Brown. Ne-a sosit acum douăzeci de minute. Eu personal sunt împotriva, dar ei au fost de acord. Cinci milioane de dolari.

— Dar nu sunt eu de acord, zise Quinn.

Brown se uită la el cu gura căscată, de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Aha, tu nu ești de acord, Quinn. *Tu* nu ești de acord. Guvernul Statelor Unite este de acord, dar domnul Quinn, nu. Pot să te întreb cumva de ce?

— Pentru că este extrem de periculos ca să accepți prima cerere a răpitorilor, spuse el pe un ton calm. Fă așa ceva și o să-l determini să creadă că ar fi trebuit să ceară mai mult. Și un om care crede așa ceva, crede și că a fost tras pe undeva pe sfoară. Dacă e psihopat, asta poate să-l înfurie. Și n-are pe cine să-și verse furia, decât pe ostatec.

— Crezi că Zack e psihopat? întrebă Seymour.

— Poate că da, poate că nu, îi răspunse Quinn. Dar unul din acoliții lui s-ar putea să fie. Chiar dacă Zack e șeful — și s-ar putea foarte bine să nu fie el — un psihopat poate scăpa de sub control.

— Și atunci ce sfat ne dai? întrebă Collins.

Brown mârâi.

— Suntem încă la început, îi răspunse Quinn. Cea mai bună șansă ca Simon Cormack să scape teafăr este să îi convingem pe răpitori de două treburi: că au stors de la familie maximum absolut pe care aceasta îl poate

plăti și că vor vedea banii respectivi numai dacă îl prezintă pe Simon viu și nevătămat. Și n-au cum să-ajungă la aceste concluzii în câteva secunde. Pe deasupra, mai e și poliția, care poate oricând să dea de un fir și să ajungă la ei.

— Sunt de aceeași părere cu domnul Quinn, spuse Cramer. Poate să mai dureze vreo două săptămâni. Pare greu, dar e mai bine decât un caz pripit și prost, al cărui rezultat să fie o eroare de judecată și un băiat mort.

— Iar eu apreciez orice minut în plus pe care mi-l lăsați la dispoziție, adăugă comandantul Williams.

— Atunci eu ce să le spun la Washington? Întrebă Brown.

— Să le spui, îl lămură Quinn liniștit, că mi-au cerut să duc tratative pentru eliberarea lui Simon și că asta și fac. Dacă vor să mă ia de la acest caz, foarte bine. N-au decât să-i spună asta Președintelui.

Collins tuși. Seymour rămase cu ochii la podea. Întrunirea se terminase.

Când Zack telefona din nou, Quinn era plin de scuze.

— Uite ce-i, am încercat să vorbesc personal cu Președintele Cormack. Dar n-a fost chip. Omul e sub efectul sedativelor cea mai mare parte din vreme. Vreau să spun, trece prin momente infernale...

— Așa că las-o mai moale și fă rost de bani, se răsti Zack.

— Am încercat, îți jur. Uite care-i treaba, cinci milioane e prea mult, n-are atîția bani gheață — sunt toți băgați în conturi bancare oarbe și durează câteva săptămâni până să le lichideze. Treaba e că pot să-ți fac rost de nouă sute de mii de doari, și asta încă foarte repede.

— Nici gând, mârîi glasul de la telefon. Voi, yankeii, puteți să îi faceți rost din altă parte iar eu pot să aștept.

— Da, sigur, știu, cum să nu, îi spuse Quinn cu seriozitate. Ești în siguranță. Curcanii umblă aiurea, asta-i clar — până acum. Dacă ai putea să mai reduci un pic... Băiatul e bine?

— Da.

Quinn putea să-și dea seama ce era în capul lui Zack.

— Trebuie să te întreb ceva, Zack. Nemernicii ăștia care stau pe capul meu mă pisează rău de tot. Întreabă-l pe băiat cum îl chema pe cîinele lui — ăla pe care l-a avut de când era mic până la zece ani. Doar ca să știu că e bine. Nu te costă nimic. Iar pe mine mă ajută mult.

— Patru milioane, se răsti Zack, Și, la dracu', nici un sfanț mai puțin.

Telefonul se întrerupse. Fusese dat din St. Neots, un oraș din sudul Cam-bridgeului, cu puțin mai la răsărit de hotarul comitatului cu Bedfordshire. Nimeni nu fusese zărit când ieșea din cabină, una dintre cele câteva aflate în fața poștei principale.

— Ce faci? Întrebă Sam curioasă.

— Îl pun sub presiune, îi răspunse Quinn fără nici o altă explicație.

Ceea ce Quinn înțelesese deja cu mai multe zile înainte era că, în cazul acesta, avea un atu care nu prea era la îndemâna negociatorilor. Bandiții din Munții Sardiniei sau din America Centrală puteau să reziste luni și ani de zile dacă voiau. Nici un control al armatei, nici o patrulă a poliției n-aveau cum să-i descopere în dealurile acelea pline de văgăuni și bine împădurite. Singurul pericol venea din partea elicopterelor.

În dens populata regiune din sud-estul Angliei, Zack și oamenii lui se

găseau pe un teritoriu în care legile erau respectate — adică ostil. Cu cât se ascundeau mai multă vreme, cu atât creșteau șansele, conform legii probabilității, de a fi identificați și localizați. Așa că presiunea asupra lor era de a încheia târgul și de a o șterge cât mai repede. Trucul era să-i facă să creadă că au câștigat, că au obținut cel mai bun târg cu putință și că nu era nevoie să-și omoare prizonierul când își luau tălpășița.

Quinn conta pe ceilalți din banda lui Zack — poliția știa de la locul ambuscadei că erau cel puțin patru oameni — care stăteau închiși în vizuină. Aceștia aveau să devină nerăbdători, cuprinși de claustrofobie, și în cele din urmă aveau să-și îndemne șeful să bată palma și să termine odată, exact argumentul pe care urma să-l folosească și Quinn. Asaltat din două părți, Zack avea să fie ispitit să ia ce se putea lua și să dispară. Dar asta n-avea să se întâmple înainte ca presiunea asupra răpitorilor să fi crescut mai mult.

Quinn sădise în mod deliberat două seminte în mintea lui Zack: că el, Quinn, era băiat bun și își dădea toată silința să încheie repede târgul dar era împiedicat de Orânduire — își amintea ce mutră făcuse Kevin-Brown și se întreba dacă era în întregime minciună — și că Zack era în deplină siguranță... până acum. Vrând să spună exact pe dos. Cu cât avea să aibă Zack somnul mai tulburat de coșmarul descoperirii de către poliție, cu atât mai bine.

Profesorul de lingvistică ajunsese de-acum la concluzia că Zack avea aproape sigur 45—50 de ani și că era, probabil, șeful bandei. Nu exista nici o ezitare care să indice că ar fi trebuit să se consulte cu altcineva pentru a accepta propunerile. Era născut din rândurile clasei muncitoare, n-avea o foarte bună educație școlară și provenea aproape sigur din zona Birminghamului. Dar accentul original fusese diminuat de-a lungul anilor de perioadele cât stătuse departe de Birmingham, posibil în străinătate.

Un psihiatru încercase să-i facă portretul. Era în mod sigur sub tensiune, care creștea pe măsură ce se prelungeau convorbirile. Animozitatea față de Quinn scădea treptat, odată cu trecerea timpului. Era obișnuit cu violența — n-avusese nici urmă de ezitare sau muștrări de conștiință atunci când menționase tăierea degetelor lui Simon Cormack. Pe de altă parte, era logic, viclean, prudent, dar nu speriat. Un individ periculos, dar nu nebun. Nu psiho și nici „politic”.

Aceste rapoarte ajunseră pe masa lui Nigel Cramer, care le trecu mai departe comitetului COBRA. Imediat au fost trimise copii la Washington, direct la comitetul de la Casa Albă. Alte copii au ajuns în apartamentul din Kensington. Quinn le citi și, după ce-le termină, i le dădu lui Sam.

— Ce nu pot eu să înțeleg, spuse ea lăsând din mână ultima pagină, este de ce l-au ales tocmai pe Simon Cormack. Președintele vine dintr-o familie înstărită, dar trebuie să mai fie și alți copii bogați care se plimbă prin Anglia.

Quinn, care descoperise deja motivul pe când stătea și se uita la televizor în Spania, îi aruncă o privire dar nu-i răspunse. Asta o călca pe nervi. Dar o și intrigă. Pe măsură ce treceau zilele, Sam descoperea că era din ce în ce mai intrigată de Quinn.

În cea de-a șaptea zi de la răpire și a patra de când Zack dăduse primul telefon, CIA și SIS din Marea Britanie renunțară la serviciile agenților infiltrați în toate organizațiile teroriste europene. Nu aflaseră nimic în legătură cu modul de procurare a carabinei automate Skorpion de la aceste surse și se renunțase la părerea că erau implicați teroriști politici. Printre grupările cercetate erau A.R.I. și INLA, ambele irlandeze, și în amândouă CIA și SIS aveau agenți adormiți, a căror identitate nu aveau de gând să și-o dezvăluie reciproc; facțiunea Armata Roșie germană, succesoarea lui Baader Meinhof; Brigăzile Roșii italiene; Acțiunea Directă franceză; ETA spaniolă/bască; și CCC belgian. Mai erau și alte grupări mai mici și mai trăznite, dar acestea au fost considerate mult prea neînsemnate pentru a fi putut organiza operațiunea Cormack.

A doua zi, Zack era înapoi. Apelul venea de la una din cele câteva cabine de lângă o stație service de pe autostrada M-11, puțin mai la sud de Cambridge, și a fost interceptat și identificat în opt secunde, dar aveau să se mai scurgă șapte minute până să ajungă acolo un polițist civil. În furnicarul de mașini și de oameni care treceau pîmprejur, era o speranță deșartă ca Zack să mai fie în apropiere.

— Cîinele, anunță el cu glas repezit. Îl chema domnul Spot.

— Mulțumesc, Zack, spuse Quinn. Ai doar grijă de băiat și o să încheiem afacerea chiar mai devreme decât crezi. Iar eu am vești. Până la urmă oamenii de finanțe ai domnului Cormack pot să strângă unu virgulă două milioane de dolari, bani lichizi, și încă foarte repede. Ia-i, Zack.

— Du-te dracului, lătră vocea de la capătul firului.

Dar se grăbea; intrase în criză de timp. Își redusese cererea la 3 milioane de dolari. Și telefonul amuți.

— De ce nu închei afacerea, Quinn? Întrebă Sam.

Stătea pe marginea scaunului; Quinn se ridicase, gata să meargă la baie.

Întotdeauna se spăla, se îmbăia, se îmbrăca, se ducea la toaletă și mânca după fiecare telefon al lui Zack. Știa că o perioadă de vreme nu mai avea să urmeze nici un contact.

— Nu e vorba de bani, spuse Quinn în timp ce ieșea din încăpăre. Zack nu e pregătit încă. O să înceapă iar să crească prețul, crezînd că e tras pe sfoară. Vreau să-l mai subminez încă puțin; vreau să-l pun și mai mult sub presiune.

— Dar nu te gîndești la presiunea asupra lui Simon Cormack? strigă Sam după el pe coridor. Quinn se opri și se întoarse în ușă.

— Da, zise el cu sobrietate, și asupra mamei și a tatălui lui. N-am uitat. Dar în cazurile acestea criminalii trebuie să creadă, să creadă cu adevărat, că spectacolul s-a încheiat. Altfel se înfurie și îi fac rău prizonierului. Am mai văzut așa ceva și altă dată. E, zău, mai bine mai încet și mai cu ușurelul decât în calcadă ca la cavalerie. Dacă nu se poate rezolva în patruzeci și opt de ore printr-o arestare rapidă, se ajunge la un război al nervilor, ai răpitorului și ai negociatorului. Dacă nu obține nimic, i se urcă sângele la cap; dacă obține prea mult și prea repede, se gîndește că a încurcat-o și amicii lui o să-i spună și ei exact același lucru. Așa că iar i se urcă sângele la cap. Și asta-i rău pentru ostatec.

Cuvintele lui erau ascultate peste câteva minute, înregistrate pe bandă, de Nigel Cramer care dădu din cap aprobator. În două cazuri cu care avusese el de-a face, trecuse prin aceeași experiență. Într-unul ostatecul fusese recuperat viu și nevătămat, în celălalt fusese lichidat de un psihopat furios și

plin de ranchiună.

În subsolul ambasadei americane, cuvintele au fost ascultate în direct.

— Prostii, comentă Brown. Să facă odată târgul, pentru numele lui Dumnezeu. Să aducă băiatul înapoi acum. Și după aia vreau să mă duc chiar eu după nenorociții ăștia.

— Dacă scapă, lasă-i mai bine în seama Met-ului, îl povățui Seymour. O să-i găsească ei.

— Da, și un tribunal britanic o să-i trimită pe viață într-o închisoare blândă. Știi ce înseamnă pe viață aici? Paispe ani, cu scăderile. Rahat. Ascultă la mine, domnule: nimeni, dar nimeni nu face așa ceva fiului Președintelui meu și după aia scapă. Într-o bună zi treaba asta o să ajungă sigur o problemă a Biroului, așa cum ar fi trebuit să fie de la bun început. Iar eu am să mă ocup de ea — după legile din Boston.

În noaptea aceea Nigel Cramer veni personal în apartament. Noutățile pe care le avea erau tocmai că n-avea nici una. Patru sute de oameni fuseseră interogați discret, aproape cinci sute de „apariții” fuseseră verificate, alte o sută șaiszeci de case supravegheate cu discreție. Fără nici un rezultat.

DIC din Birmingham cercetase toate registrele lor din ultimii cincizeci de ani, în căutarea unor infractori cu acțiuni violente în antecedente, care ar fi putut să fi plecat din oraș cu multă vreme în urma. Apăruseră opt posibili dar, după cercetări, fuseseră scoși din cauză; erau ori morți, ori în închisoare, ori identificabili prin alte părți.

Printre resursele Scotland Yardului, una mai puțin cunoscută publicului este banca de glasuri. Cu ajutorul tehnologiei moderne, glasul omenesc poate fi redus la o serie de amplitudini maxime și minime, reprezentând modul în care vorbitorul inspiră, expiră, folosește tonalitățile și înălțimile, își formează și rostește cuvintele. Tiparul înregistrat pe oscilograf este ca o amprentă; poate fi echivalat și, dacă există o mostră la dosar, identificat.

Adeseori, mulți infractori au vocile înregistrate pe bandă fără știrea lor și depuse în banca de glasuri: autorii telefoanelor anonime, informatorii anonimi și mulți alți arestați, înregistrați în camera de anchetă. Vocea lui Zack nu apărea pur și simplu niciunde.

Cercetarea de laborator nu dăduse nici ea nici un rezultat. Cartușele uzate, gloanțele de plumb, urmele de încălțăminte și cele de la roți stăteau inactive în laboratoarele poliției și refuzau să mai dezvăluie alte secrete.

— Pe o rază de cincizeci de mile în jurul Londrei, inclusiv în capitală, există opt milioane de unități locative, spuse Cramer. Plus canale fără apă, depozite, galerii subterane, cripte, tunele, catacombe și clădiri părăsite. Am avut odată un criminal și siluitor pe nume Pantera Neagră care locuia pur și simplu într-o serie de mine părăsite de sub un parc național. Își ducea victimele acolo jos. L-am prins — până la urmă. Regret, domnule Quinn. Noi continuăm cercetările.

Într-a opta zi tensiunea din apartamentul din Kensington era de-acum vizibilă. Îi afecta mai mult pe cei doi mai tineri; dacă o resimțea și Quinn, acesta lăsa să se vadă prea puțin. Stătea mult întins în pat, în perioadele dintre telefoane și informări, cu ochii țintă în tavan, încercând să se pună în

mintea lui Zack și în felul acesta, să afle cum să se poarte la apelul următor. Când să facă pasul final? Cum să aranjeze schimbul?

McCrea rămânea în toane bune dar începea să obosească. Ajunsese la un fel de devoțiune față de Quinn, gata oricând să plece după un comision, să pregătească un ibric de cafea sau să se achite de partea lui de treabă în apartament.

În cea de-a noua zi, Sam ceru permisiunea să plece la cumpărături. În silă, Kevin Brown sună din Grosvenor Square și își dădu asentimentul. Sam plecă din apartament; ieșea pentru prima oară din el după aproape două săptămâni; luă un taxi până la Knightsbridge și petrecu patru ore minunate plimbându-se prin Harvey Nichols și Harrods. La Harrods își făcu singură cinste cu o extravagantă și foarte arătoasă poșetă din piele de crocodil.

La înapoiere, amândoi bărbații i-o admirară foarte tare.

Avea și câte un dar pentru ei: un pix de aur pentru McCrea și un pulover de cașmir pentru Quinn. Tînărul operativ CIA se arătă emoționant de recunoscător. Quinn îmbrăcă puloverul și scoase unul din rarele dar atât de luminoasele sale zâmbete. A fost singurul moment de bună dispoziție pe care l-au petrecut împreună toți trei în apartamentul din Kensington.

În aceeași zi la Washington, comitetul de depășire a crizei îl asculta posomorât pe doctorul Armitage. De la răpire, Președintele nu mai apăruse niciodată în public, ceea ce populația plină de simpatie înțelegea foarte bine, dar pe membrii comitetului îi îngrijora în mod deosebit comportarea sa din spatele scenei.

— Sunt tot mai preocupat de starea Președintelui, îi anunță doctorul Armitage pe vicepreședinte, consilierul de securitate națională, cei patru secretari ai cabinetului și pe directorii FBI și CIA. Au mai existat și altădată perioade de tensiune în guvernare și au să mai existe mereu. Dar aceasta este personală și mult mai adâncă. Mintea omenească, lăsând deoparte trupul, nu este înzestrată pentru tolerarea prea îndelungată a unor astfel de nivele de anxietate.

— Cum se simte din punct de vedere fizic? întrebă Bill Walters, procurorul general.

— Foarte obosit, trebuie să ia medicamente ca să poată dormi peste noapte, dacă apucă să doarmă. Îmbătrânește văzînd cu ochii.

— Dar din punct de vedere psihic? întrebă Morton Stannard.

— L-ați văzut dumneavoastră încercând să se ocupe de treburile normale ale statului? le aminti Armitage. Dădură toți din cap cu gravitate. Ca să vorbesc mai pe șleau, își pierde controlul. Puterea de concentrare îi scade constant; memoria îi este adeseori deficitară.

Stannard clătină din cap plin de simpatie, dar ochii îi rămaseră acoperiți. Cu o decadă mai tânăr decât Donaldson de la Stat sau Reed de la Finanțe, secretarul apărării era un foarte bun bancher internațional din New York, specialist în acțiunile de la bursă, cosmopolit și cu un dezvoltat gust pentru mâncăruri alese, vinuri de soi și arta impresioniștilor francezi. În perioada cât lucrase la Banca Mondială își stabilise reputația de negociator abil și eficient, de om greu de convins — așa cum aveau să descopere țările din lumea a treia în căutare de credite depășite și cu mică șansă de înapoiere, atunci când plecau de la el cu mâna goală.

În cei doi ani care se scurseră, își pusese amprenta asupra Pentagonului

pentru că insistase mereu pe eficiență, fiind partizan al ideii că fiecare contribuabil trebuia să primească apărare în valoare de un dolar pentru fiecare dolar pe care îl plătea impozit, își făcuse mulți dușmani pe acolo, printre militarii de profesie și lobiști. Însă mai apoi apăruse Tratatul Nantucket care schimbase multe profesii de credință de cealaltă parte a Potomacului. Stannard ajunsese și el de aceeași parte a baricadei cu furnizorii contractuali și statul major general, opunându-se reducerilor radicale.

În vreme ce Michael Odell lupta împotriva Nantucketului doar din instinct, prioritățile lui Stannard priveau și jocurile puterii iar opoziția sa față de tratat nu fusese în întregime bazată pe motive filosofice. Cu toate acestea, atunci când pierduse în Cabinet, pe chip nu îi apăruse nici o expresie, la fel ca acum, când asculta darea de seamă despre deteriorarea sănătății Președintelui.

Nu același lucru se întâmpla cu Hubert Reed.

— Bietul de el. Doamne, săracul de el, murmură el.

— O problemă în plus, încheie psihiatrul, o reprezintă faptul că nu e om demonstrativ, emoțional. Nu pe dinafară. Înăuntru... bineînțeles că suntem cu toții. Toți oamenii normali, în orice caz. Dar el ține totul în el, nu țipă, nu urlă. Prima Doamnă e altfel — ea n-are tensiunea funcției; e mai dispusă să accepte medicamentele. Chiar și așa, cred că starea ei e la fel de proastă, dacă nu mai rea. E vorba de singurul ei copil. Și asta reprezintă o presiune în plus asupra Președintelui.

La plecarea spre Locuința executivă, lăsa în urmă opt oameni foarte îngrijorați.

Curiozitatea, mai presus de orice, îl făcu pe Andy Laing ca, după două nopți să rămână până târziu la biroul lui de la sucursala din Jiddah a Băncii de Investiții a Arabiei Saudite pentru a-și consulta computerul. Ceea ce îi arăta acesta îl lăsa mut de uimire.

Potlogăria continua. Se mai făcuseră încă patru tranzacții de când vorbise el cu directorul general, care ar fi putut să-i pună capăt printr-un simplu telefon. Contul fraudulos era umplut cu bani în întregime sustrași din fondurile publice saudite. Laing știa că delapidările nu erau deloc străine funcționarilor din Arabia Saudită, dar sumele de care era vorba în cazul de față erau imense, destul pentru a finanța o operație comercială majoră sau de orice alt soi.

Își dădu seama cu o tresărire de oroare că Steve Pyle, un om pe care el îl respecta, era cu siguranță implicat în escrocherie. N-ar fi fost pentru prima oară când un înalt funcționar bancar băga mâna în sac. Dar tot era un șoc. Și când te gândești că se dusesse cu descoperirile direct la cel vinovat. Își petrecu restul nopții acasă, aplecat asupra mașinii de scris portabile. Din întâmplare, angajarea sa nu se făcuse la New York, ci la Londra, pentru că lucra la o altă bancă americană atunci când îl recrutase Rockman-Queens.

Londra era și baza pentru operațiunile europene și din Orientul Mijlociu ale băncii Rockman-Queens, cea mai mare sucursală a ei din afara New Yorkului. La Londra se afla și revizorul contabil intern pentru operațiile din străinătate. Laing își cunoștea îndatoririle; către acest funcționar își trimitea el raportul acum, anexînd patru formulare din computer pentru a-și susține afirmațiile.

Dacă ar fi fost puțin mai deștept, și-ar fi trimis pachetul cu poșta obișnuită. Dar aceasta funcționa greoi și nu era întotdeauna sigură. Laing își

puse pachetul la curierul băncii care, în mod normal, ar fi plecat la Londra direct de la Jiddah. În mod normal. Dar, de când îl vizitase Laing la Riad cu o săptămână în urmă, directorul general ceruse ca tot ce se punea în sacul poștal de la Jiddah să treacă mai întâi prin Riad. A doua zi, Steve Pyle se uită printre mesaje ce urmau să fie expediate, extrase raportul lui Laing, lăsa restul, să plece, și citi ce avea acesta de spus cu cea mai mare atenție. După ce isprăvi de citit, luă telefonul și formă un număr local.

— Colonele Easterhouse, avem aici o problemă. Cred că trebuie să ne întâlnim.

De ambele părți ale Atlanticului, mijloacele de informare spuseră tot ce era de spus, apoi o luaseră iar de la capăt și continuau să toarne un noian de vorbe. Experți de toate felurile, de la profesori de psihiatrie până la mediile te-lepatice, își oferiseră autorităților analizele și sfaturile lor. Psihiatrii își dăduseră mâna cu lumea spiritelor — la televiziune — și primiseră o sumedenie de mesaje diferite, toate contradictorii. Oferte de a plăti răscumpărarea, la orice sumă s-ar fi ridicat, curseseră cu duiumul de la tot felul de indivizi particulari sau fundații putrede de bani. Predicatorii tv intraseră într-o adevărată frenezie; se stătea în permanență de veghe pe treptele bisericilor și catedralelor.

Cei ce căutau publicitatea cu price preț erau în elementul lor. Câteva sute se oferiseră să ia locul lui Simon Cormack, știind cu certitudine că această înlocuire nu avea să aibă loc niciodată. În cea de-a zecea zi de la primul telefon dat de Zack lui Quinn la Kensington, în unele dintre emisiunile cu care era bombardat poporul american se strecură o notă nouă.

Un evanghelist din Texas, ale cărui case de bani se îmbogățiseră cu o substanțială și neașteptată donație din partea unei corporații petroliere, susținea că avusese o viziune de inspirație divină. Fărădelegea comisă împotriva lui Simon Cormack și deci a părintelui său Președintele, adică împotriva Statelor Unite, fusese comisă de comuniști. Nu exista nici urmă de în doială. Mesajul eclesiastic a fost preluat de rețelele de informare naționale și folosit foarte pe scurt. Fuseseră trase primele gloanțe din Planul Crockett, sădite primele semințe.

Lipsită de taiorul costumului de serviciu, pe are nu-l mai purtase încă din prima seară petrecută în apartament, agentul special Sam Somerville era o femeie de o izbitoare frumusețe. Se folosise de aceasta de două ori în carieră. Odată, când se întâlnise de câteva ori cu un ofițer superior de la Pentagon și pretinsese că o dăduse în cele din urmă gata băutura pe care o consumase, atunci când ajunsese în apartamentul acestuia. Indus în eroare de leșinul ei, omul dăduse un telefon extrem de compromițător, dovedind astfel că încheia contracte preferențiale ale apărării în favoarea anumitor producători, de la care primea șperț o parte din profiturile rezultate.

Într-un alt caz, acceptase invitația la cină a unui boss al Mafiei și, în timp ce era în mașina acestuia, îi introdusese adânc în tapițerie un emițător minuscul, cu ajutorul căruia Biroul aflase destul cât să-l poată aduce în fața justiției sub o serie de acuzații federale.

Kevin Brown era foarte conștient de acest lucru atunci când o alesese ca agent al Biroului care să-l urmărească pe negociatorul impus de Casa Albă la Londra: Spera ca și Quinn să fie tot atât de impresionat ca și atîția alții dinaintea lui și, astfel slăbit, să-i încredințeze lui Sam Somerville toate gândurile intime și intențiile pe care nu aveau cum să le prindă microfoanele.

Ceea ce nu-i trecuse nici o clipă prin cap era că se putea să se întâmple taman pe dos. În cea de-a unsprezecea seară de când erau în apartamentul din Kensington, cei doi se întâlneau pe coridorul îngust care ducea de la baie spre salon. Era atât de strîmt, că de abia se putea trece. Acționând din impuls, Sam își întinse brațele, îl luă pe Quinn de gât și îl sărută. De o săptămână tot voia să facă gestul acesta. Nu fu nici dezamăgită, nici respinsă, doar ușor surprinsă de intensitatea cu care acesta îi răspundea.

Îmbrățișarea dură câteva momente, în timp ce McCrea, neștiutor, trebluia cu o tigare în bucătăria de dincolo de salon. Mîna aspră și bronzată a lui Quinn îi mîngîia părul blond și strălucitor. Sam simți cum din trup îi ieșeau unde de încordare și de sfârșeală.

— Cât mai e, Quinn? îl întrebă ea în șoaptă.

— Nu mult, murmură el. Cîteva zile, dacă totul merge bine... poate o săptămână.

La întoarcerea în salon, McCrea îi chemă la masă fără să observe nimic.

Colonelul Easterhouse traversă schiopătînd covorul gros din biroul lui Steve Pyle și rămase cu ochii pierduți pe fereastră, lăsînd raportul lui Laing pe măsuta din spatele lui. Pyle îl privea cu o expresie îngrijorată.

— Mă tem că tînărul acesta ar putea să dăuneze enorm intereselor pe care le are țara lui aici, spuse Easterhouse cu glas scăzut. Fără nici o intenție, bineînțeles. Sunt sigur că e un tînăr foarte conștiincios. Cu toate acestea...

În sinea lui era mult mai îngrijorat decît lăsa să se vadă. Planul lui de a răsturna Casa de Saud pînă în temelii se afla în faza de mijloc și era foarte sensibil la subminare.

Imamul fundamentalist šiit era în bîrlogul lui, la adăpost de Poliția securității, deoarece întregul dosar din computerul central al Securității fusese șters, scoțîndu-se toate urmele contactelor, prietenilor, suporterilor și ale posibilelor lui localizări. Fanaticul de la Poliția religioasă Mutawain păstra în continuare legătura cu el. Printre šiiti, recrutarea voluntarilor fanatici era în plină desfășurare, acestora anunțîndu-li-se doar că urmau să participe la o acțiune de nepieritoare glorie în slujba imamului și, așadar, a lui Allah.

Construcția noii arene se desfășura conform programului. Ușile ei uriașe, ferestrele, ieșirile laterale și sistemul de aerisire erau toate controlate printr-un computer central programat cu un sistem conceput de Easterhouse. Pregătirile pentru manevrele din deșert, care aveau să scoată din capitală cea mai mare parte a trupelor regulate saudite, erau foarte avansate. Un general maior egiptean și doi maiștri armurieri palestinieni erau în solda lui, gata să înlocuiască muniția normală cu una defectă în momentul în care avea să fie distribuită gărzii regale din seara respectivă.

Mitralierele sale americane Piccolo, cu încărcătoarele și munițiile lor, trebuiau să fie aduse la începutul noului an cu vaporul și se făceau deja pregătiri pentru depozitarea și punerea lor la punct pînă când avea să fie

distribuite şiiţilor. Aşa cum îi promisesse lui Cyrus Miller, n-avea nevoie de dolari SUA decât pentru cumpărăturile din străinătate. Conturile interne puteau fi reglate în riali.

Lui Steve Pyle îi prezentase însă cu totul altă poveste. Directorul general de la BIAS auzise de Easterhouse şi de influenţa de invidiat pe care acesta o avea asupra familiei regale şi fusese deosebit de flatat când, cu două luni în urmă, îl invitasese să cineze împreună. Vederea legitimaţiei CIA superb falsificate pe care Easterhouse i-o prezentase îl impresionase profund. Când te gândeşti că omul acesta nu era independent deloc, ci în realitate lucra pentru guvernul ţării sale şi că numai el, Steve Pyle, avea cunoştinţă de acest lucru.

— Am auzit zvonuri despre existenţa unui plan pentru răsturnarea casei regale, îi spusese Easterhouse cu gravitate. L-am informat pe regele Fahd de descoperirile noastre. Maiestatea Sa a consimţit la o acţiune comună a Companiei cu forţele sale de securitate pentru a-i demasca pe vinovaţi.

Pyle încetase să mai mănânce şi rămăsese cu gura căscată de uimire. Şi totuşi, lucrurile erau foarte plauzibile..

— După cum ştii şi dumneata, în ţara asta cu bani se poate cumpăra orice, inclusiv informaţiile. De ele avem noi nevoie şi fondurile normale ale poliţiei de securitate nu pot fi folosite. Pot să existe conspiratori şi printre poliţişti. Îl cunoşti pe prinţul Abdul?

Pyle dădu din cap. Vărul regelui, ministrul lucrărilor publice.

— Pe el l-a însărcinat regele să țină legătura cu mine, continuă colonelul. Prinţul a fost de acord ca toate fondurile de care avem nevoie noi toţi ca să depistăm conspiraţia să fie scoase din bugetul lui. Nu mai e nevoie să-ţi spun că Washingtonul, până la cele mai înalte nivele, doreşte cu disperare ca acest guvern atât de prietenos să nu păţească nimic.

Şi în felul acesta banca, chiar dacă în persoana unui funcţionar foarte credul, îşi dăduse consimţământul să participe la crearea fondului respectiv. Practic, Easterhouse nu făcuse nimic altceva decât să introducă în computerul contabil al Ministerului lucrărilor publice, pe care îl instalase personal, patru instrucţiuni noi.

Una era aceea de a fi alertat propriul său terminal ori de câte ori ministerul emitea câte o rată pentru achitarea facturilor de la contractori. Suma acestor facturi achitate pe bază lunară era uriaşă; în zona Jiddah, ministerul finanţa şosele, şcoli, spitale, porturi maritime, stadioane sportive, poduri, trecători, construcţia de locuinţe în case şi blocuri.

Cea de-a doua instrucţiune era de a se adăuga 10% în plus la fiecare rată, care să fie transferată în propriul său cont numeric de la sucursala Jiddah a BIAS. Instrucţiunile numărul trei şi patru erau de apărare: dacă ministerul s-ar fi interesat de suma totală pe care o avea în contul de la BIAS, propriul computer i-ar fi comunicat suma totală plus 10%. În sfârşit, dacă ar fi fost întrebat direct, Easterhouse ar fi putut să nege că avea cunoştinţă de aşa ceva şi să şteargă totul din memorie. Până în prezent strânsese în contul lui suma de patru miliarde de riali.

Laing obsevase faptul foarte straniu că, ori de câte ori BIAS, pe baza instrucţiunilor primite de la minister, efectua un transfer de credit către un contractor, un transfer analog de precis 10% din suma respectivă era efectuat din contul ministerului într-un cont numeric de la aceeaşi bancă.

Escrocheria lui Easterhouse era o variaţie a potlogăriei cu cea de-a patra

casă de bani și nu putea fi descoperită decât la revizia generală anuală a ministerului care urma să aibă loc în primăvara anului următor. (Escrocheria se bazează pe istoria cu proprietarul unui bar american care, deși barul îi era mereu plin până la refuz, era convins că încasa cu 25% mai puțin decât ar fi trebuit. Așa că îl angajase pe cel mai bun detectiv particular și acesta se instalase într-o încăpăre de deasupra barului, făcuse o gaură în dușumea și își petrecuse o săptămână întins pe burtă ca să urmărească ce se întâmpla dedesubt. După care venise, în sfârșit, și-i dăduse raportul:

— Regret că trebuie să vă dezamăgesc dar personalul dumneavoastră de la bar este foarte cinstit. Fiecare dolar și centimă pe care le încasează întră într-una din cele patru case de bani.

— Cum vine asta, patru? întrebese proprietarul. Dar eu n-am instalat decât trei.)

— Nu-i dorește nimeni nici un rău tânărului acesta, spuse Easterhouse, dar dacă va continua cu chestiile astea, dacă refuză să stea liniștit, nu crezi că e mai înțelept să-l transferi înapoi la Londra?

— Nu-i chiar așa de ușor. De ce să plece fără să protesteze? întrebă Pyle.

— Sigur, spuse Easterhouse, e convins că pachetul lui a ajuns la Londra. Dacă îl cheamă Londra — sau asta o să-i spui dumneata — o să plece ca un mieluşel. Celor de la Londra trebuie doar să le spui că vrei să fie transferat. Motivele: nu se potrivește aici, a fost grosolan cu personalul și a dăunat moralului colegilor. Mărturia o ai chiar în mâinile dumitale. Dacă face și la Londra aceleași afirmații, nu va fi decât o dovadă a celor spuse de dumneata.

Pyle era încântat. Asta acoperea toate eventualitățile.

Quinn avea prea multă experiență ca să nu-și închipuie că existau nu unul, ci chiar două microfoane în dormitorul său. Îi luă o oră ca să-l găsească pe primul și încă una că să-l depisteze pe cel de-al doilea.

Lampa uriașă de alamă de pe masă avea un orificiu de un milimetru la bază. Orificiul acesta nu era câtuși de puțin necesar; firul intra pe partea laterală. Orificiul era chiar dedesubt. Mestecă mai multe minute o bucată de gumă — dintre cele pe care i le dăduse vicepreședintele Odell pentru traversarea Atlanticului — și o înfundă bine în deschizătură.

În subsolul ambasadei, specialistul ELINT de serviciu la pupitrul de comandă se întoarse după câteva minute și îl chemă pe unul din oamenii FBI-ului. Nu mult după aceea Collins și Brown erau și ei la postul de ascultare.

— Unul din microfoanele din dormitor tocmai și-a încetat transmisia, îi anunță tehnicianul. Cel de la baza lămpii de pe masă. Prezintă defecte...

— Defecte mecanice? întrebă Collins.

În ciuda reclamei producătorilor, tehnologia avea obiceiul de a se defecta la intervale regulate.

— S-ar putea, îi răspunse cel de la ELINT. N-am cum știu. Parcă mai funcționează. Dar nivelul de recepție a sunetului este zero.

— E posibil să-l fi descoperit? întrebă Brown. Să fi pus ceva în el? E un pui de cățea tare șmecher.

— S-ar putea, spuse inginerul. Vreți să mergem acolo?

— Nu, îi răspunse Collins. Tot nu vorbește niciodată în dormitor. Doar stă întins pe spate și reflectează. Oricum, îl avem pe celălalt, cel de la priza din

perete.

În noaptea aceea, cea de-a douăsprezecea de la primul telefon al lui Zack, Sam veni în camera lui Quinn, aflată în capătul opus dormitorului lui McCrea. La deschidere, ușa scoase un scârțâit ușor.

— Ce-a fost asta? Întrebă unul din agenții FBI care stătea lângă tehnicianul din schimbul de noapte.

Tehnicianul ridică din umeri.

— Dormitorul lui Quinn. Balamaua de la ușă, fereastra. Poate că merge la toaletă. Are nevoie de aer proaspăt. Nu se aude nici un glas, vezi?

Quinn stătea întins în pat, liniștit în bezna aproape totală. Felinarele de stradă din Kensington dădeau prea puțină lumină în încăpere. Era aproape imobil, cu ochii ținți în tavan, în pielea goală, doar cu sarongul înfășurat în jurul mijlocului. Auzind scârțâitul ușii, întoarse capul. Sam stătea la intrare, fără nici o vorbă. Știa și ea de existența microfoanelor. Știa că odaia ei nu era interceptată, dar era chiar alături de camera lui McCrea.

Quinn își coborî picioarele pe podea, își înnodă sarongul și îi făcu semn cu degetul la buze ca să păstreze tăcerea. Se dădu jos din pat fără un sunet, își luă magnetofonul de pe noptieră, îi dădu drumul să meargă și îl așeză lângă o priză electrică aflată la trei metri de capul patului.

Tot fără să facă nici un zgomot, luă fotoliul mare din colț, îl întoarse cu picioarele în sus și îl așeză deasupra magnetofonului, sprijinit de perete, acoperind cu niște perne crăpăturile unde brațele acestuia nu ajungeau până la zid.

Fotoliul forma cele patru laturi ale unei cutii goale, celelalte două fiind formate de dușumea și de perete. Magnetofonul se afla în interiorul cutiei.

— Acum putem să vorbim, murmură el.

— Nu vreau, îi răspunse Sam în șoaptă și își întinse brațele.

Quinn o ridică și o duse în pat. Sam rămase o clipă în șezut ca să-și scoată cămașa de noapte de mătase. Quinn se întinse lângă ea. După zece minute făceau dragoste.

În subsolul ambasadei tehnicianul și cei doi oameni de la FBI ascultau indiferenți sunetul care venea din priza aflată la două mile depărtare.

— S-a dus, spuse tehnicianul.

Cei trei auzeau respirația adâncă și regulată a unui om care dormea profund, înregistrată în noaptea precedentă când Quinn lăsase magnetofonul lângă el pe pernă. Brown și Seymour trecură și ei pe la postul de ascultare. Nu se așteptau să se întâmple nimic în noaptea aceea; Zack dăduse telefon în perioada de aglomerație de la ora șase — gara Bedford, imposibil de reperat.

— Nu înțeleg, zise Patrick Seymour, cum poate să doarmă așa omul ăsta, cu nivelul de tensiune la care este supus. Eu de două săptămâni de-abia dacă am închis un ochi și mă întreb când o să ajung să mai dorm din nou. Trebuie să aibă corzi de pian în loc de nervi.

Tehnicianul căscă și clătină din cap. În mod normal, activitatea pe care o presta în Marea Britanie și Europa în folosul Companiei nu îi cerea prea multe schimburi de noapte, în orice caz nu permanent ca acum.

— Da, aș vrea al dracului de mult să fac și eu ce face dumnealui.

Brown se întoarse fără nici o vorbă și reveni în biroul pe care și-l transformase în reședință. Era de aproape 14 zile în orașul ăsta împuțit și, pe zi ce trecea, se convingea tot mai mult că poliția britanică n-avea să ajungă la nici

un rezultat și că Quinn se juca de-a pisica cu un șobolan care n-ar fi trebuit să se numere printre cei din rasa umană. Ei bine, Quinn și amicii lui britanici n-aveau decât să accepte să stea pe bucle lor colective până avea să ajungă să degere tot iadul; e/își pierduse răbdarea. Se hotărî ca a doua zi să-și adune echipa chiar de dimineață și să vadă dacă puțină activitate de detectiv de modă veche n-avea să ducă mai repede la găsirea unui fir. N-ar fi fost pentru prima oară când o puternică forță polițienească trecea cu vederea cine știe ce detaliu cu totul minuscul.

CAPITOLUL OPT

Quinn și Sam petrecură aproape trei ceasuri unul în brațele celuilalt, ba făcând dragoste, ba vorbind în șoaptă. Aproape tot timpul vorbi Sam, despre ea și despre cariera ei la Birou. Îl avertiză pe Quinn asupra caracterului abraziv al lui Brown, care o alesese personal pentru această misiune și se stabilise la Londra cu o echipă de opt oameni ca să „țină lucrurile sub ochi”.

Tocmai căzuse într-un somn adânc și fără vise, pentru prima dată în două săptămâni, când fu trezită de un ghiont al lui Quinn.

— E o bandă doar de trei ore, îi spuse el în șoaptă. O să se termine în 15 minute.

Sam îl sărută, se strecură în cămașa de noapte și se întoarse pe vârfuri în camera ei. Quinn luă fotoliul de la perete, plescăi de câteva ori pentru a da satisfacție microfonului din zid, se întoarse în pat și adormi de-adevăratelea. Sunetele înregistrate în Grosvenor Square erau ale unui om adormit care își schimbă poziția, se întoarce și își reia somnul. Tehnicianul și cei doi oameni de la FBI aruncară o privire spre pupitrul de comandă și se întoarseră la cărțile lor de joc.

Zack dădu telefon la nouă și jumătate. Suna mai brusc și mai ostil decât în ziua trecută — ca un om ai cărui nervi au început să se destrame, un om asupra căruia creștea presiunea și care se hotărâse să o exercite și el cumva, la rândul lui.

— Foarte bine, ticălosule, acum ascultă bine la mine. Fără îmbrobodeli. M-am săturat de ele. Sunt gata să închei târgul la două milioane de dolari, dar atât. Mai cere tu un singur lucru și o să-ți trimit vreo două dește. O să iau un ciocan și-o să-i ciopârțesc deștele de la mâna dreaptă nemernicului ăla — să vedem dacă Washingtonului o să-i mai placă de tine dup-aia.

— Zack, liniștește-te, îl imploră Quinn cu toată seriozitatea. Ai reușit. Ai câștigat. Aseară le-am spus să facă rost de două milioane de dolari că altfel plec. Isuse, crezi că *tu ești* cel obosit? Eu nici măcar n-apuc să-nchid un ochi de grijă că poți să mă suni.

Zack păru să se liniștească la gândul că exista cineva cu nervii și mai ferfeniți decât ai lui.

— Încă ceva, bombăni el. Nu bani. Nu bancnote. Nemernici cum sunteți, ați fi în stare să-mi puneți microfoane în geantă. Diamante. Uite cum...

Vorbi încă zece secunde apoi închise. Quinn nu-și notă nimic. N-avea

nevoie. Totul era înregistrat pe bandă. Apelul fusese localizat într-una din cele trei cabine publice alăturate din Saffron Walden, un târg comercial din Essexul de Vest, puțin mai lateral de autostrada M.11 care ducea de la Londra la Cambridge. Se scurseră trei minute până să ajungă un polițist în civil lângă cabine și de-acuma erau toate goale. Cel care dăduse telefonul fusese înghițit în mulțime.

La aceeași oră, Andy Laing lua masa de prânz la cantina personalului executiv al sucursalei BIAS din Jiddah. Îl însoțea prietenul și colegul lui domnul Amin, directorul pakistanez pentru operații.

— Sunt foarte nedumerit, prietene, i se plângea tânărul pakistanez. Ce se întâmplă?

— Nu știi, îi răspunse Laing. Tu să-mi spui mie.

— Știi sacul poștal care pleca în fiecare zi de aici la Londra? Am avut o scrisoare urgentă pentru Londra, inclusiv niște documente. Am nevoie de un răspuns urgent. Când o să-l primesc? Mă tot întreb. De ce n-a venit? M-am interesat la biroul de expediții de ce nu am nici un răspuns. Mi-au spus ceva tare ciudat.

Laing își lăsă jos cuțitul și furculița.

— Ce răspuns, amice?

— Îmi spun că e întârziat. Toate mesajele de aici pentru Londra sunt duse o zi la biroul din Riad înainte să pornească mai departe.

Laing își pierdu pofta de mâncare. Avea o senzație de gol în stomac, dar în nici un caz de foame.

— De când zici că se petrece treaba asta?

— Cred că de o săptămână.

Laing plecă de la cantină și se întoarse la birou. Pe masă îl aștepta un mesaj de la directorul sucursalei, domnul Al-Haroun. Domnul Pyle dorea să-l vadă neîntârziat la Riad.

Luă cursa saudită de după-amiază care făcea naveta de la Jiddah la Riad. Pe drum îi venea să se ia la palme. Mintea cea de pe urmă e foarte bună, numai dacă ar fi trimis pachetul pentru Londra cu poșta obișnuită... Îi adresase personal revizorului șef și o scrisoare cu o asemenea adresă, și încă scrisă chiar de mâna lui, sărea în ochi de la o poștă când scrisorile aveau să fie răspândite pe biroul lui Steve Pyle. Fu introdus în cabinetul acestuia exact după ce banca își închisese porțile pentru public.

Nigel Cramer veni să-l vadă pe Quinn la ora prânzului, ora Londrei.

— Ai încheiat schimbul la două milioane de dolari, spuse el.

Quinn îl aprobă clătinând din cap.

— Felicitările mele, îi spuse Cramer. Treisprezece zile e chiar foarte repede pentru o chestie ca asta. Apropo, sfranciocul meu domesticit a ascultat telefonul de dimineață. E de părere că omul e serios, sub mare tensiune de a scăpa din treaba asta.

— Va trebui să mai suporte câteva zile, zise Quinn. Toată lumea va trebui să mai suporte. L-ai auzit că a cerut diamante în loc de bancnote. E nevoie de timp ca să le adune. Vreun fir spre bîrlogul lor?

Cramer își clătină capul cu regret.

— Mă tem că nu. Am verificat până la ultima închiriere posibilă. Ori nu stau într-un cartier cu case de închiriat, ori au cumpărat-o pe nenorocita aia. Sau au împrumutat-o.

— Nici o șansă de verificat cumpărările directe? Întrebă Quinn.

— Mă tem că nu. Volumul proprietăților cumpărate și vândute în estul Angliei e de-a dreptul imens. Există mii și mii deținute de cetățeni străini, corporații străine sau firme ai căror împrumutniciți — avocați, bănci et caetera — le reprezintă la vânzare. Ca și locul ăsta, de exemplu.

Era o înțepătură la adresa lui Lou Collins și CIA, care ascultau.

— Apropo, am vorbit cu unul din oamenii noștri din cartierul Hatton Garden, care a discutat cu un contact de-al lui din comerțul cu diamante. Oricine ar fi, omul dumitale se pricepe la diamante. Sau unul din acoliții lui. Ce ți-a cerut e ușor de cumpărat și de plasat. Și fără greutate. Cam un kilogram, poate ceva mai mult. Te-ai gândit cum o să faci schimbul?

— Sigur că da, îi răspunse Quinn. Aș vrea să mă ocup singur de asta. Dar nu vreau nici un microfon ascuns — probabil că or să se gândească și ei la asta. Nu cred că au să-l aducă pe Simon la rendez-vous, așa că tot poate să moară dacă extetă înșelătorii.

— Fii fără grijă, domnule Quinn. Evident că ne-ar plăcea să încercăm să punem mâna pe ei, dar sunt și eu de părerea dumitale. Din partea noastră n-o să fie nici un fel de trucuri, nici un act de eroism.

Kevin Brown își petrecu dimineața închis în biroul lui de sub ambasadă. La deschiderea magazinelor, își trimise doi dintre oameni să cumpere o listă de articole de care avea nevoie: o hartă la scară mare a zonei de nord a Londrei, pe o rază de cincizeci de mile în toate direcțiile; o folie de plastic de aceleași dimensiuni; creioane de ceară de diferite culori. Își adună echipa de detectivi și întinse plasticul peste hartă.

— În ordine, hai să ne uităm la cabinele astea pe care le-a folosit șobolanul. Chuck, citește-le una câte una.

Chuck Moxon studie lista.

— Primul apel, Hichin, comitatul Hertfordshire.

— Bun, avem Hichinul chiar... aici.

Înfipse o pioneză la Hichin.

Zack dăduse opt telefoane în treisprezece zile; cel de-al nouălea era pe cale de a fi dat. Pe rând, au fost înfipse pioneze în zona fiecărui apel. Chiar înainte de ora zece, unul dintre cei doi agenți FBI de la postul de ascultare își vârî capul pe ușă.

— Tocmai a dat telefon. Amenință să-i taie degetele lui Simon cu o daltă.

— Fir-ar al dracului, înjură Brown. Tîmpitul ăsta de Quinn o să rateze totul. Știam eu că așa o să se întâmple. De unde a dat telefon?

— Un loc numit Saffron Walden, îi răspunse tânărul.

După ce puse cele nouă pioneze la locul lor, Brown uni cu o linie perimetrul zonei respective. Era de formă neregulată și cuprindea cinci comitate. Luă apoi o riglă și uni extremitățile cu opusul lor din cealaltă parte a figurii. În centrul aproximativ apăru un păienjenis de linii care se încrucișau. În extremitatea de sud-est era Great Dunmow, Essex, la nord era St. Neots,

Cambridge; iar la vest Milton Keynes din Buckinghamshire.

— Zona cea mai densă a liniilor care se încrucișează e aici, arată Brown cu degetul chiar la est de Biggleswade, comitatul Bedfordshire. Din zona asta nu s-a dat nici un telefon. De ce?

— Prea aproape de bază? Îndrăzni unul din oamenii lui.

— S-ar putea, băiete, s-ar putea. Uite ce e, vreau să luați orașele astea de provincie, Biggleswade și Sandy, cele mai aproape de centrul geografic al rețelei. Mergeți acolo și faceți vizite tuturor agenților imobiliari care au birouri în orașele astea. Dați-vă drept clienți posibili, care căutați o casă mai retrasă ca să scrieți o carte sau ceva de genul ăsta. Ascultați tot ce au să vă spună — poate vreun loc care urmează să se elibereze în curând, poate vreun loc pe care ar fi putut să vi-l închirieze acum trei luni dar l-a luat altcineva. Ați înțeles?

Dădură din cap cu toții.

— Trebuie să-l anunțăm pe domnul Seymour că plecăm? Întrebă Moxon. Vreau să zic, poate că Scotland Yardul a fost deja în zona asta.

— Lasă-l pe domnul Seymour în seama mea, îi răspunse Brown ca să-l liniștească. Ne înțelegem foarte bine. Iar copiii poate că au fost acolo dar poate că le-a scăpat ceva. Poate că da, poate că nu. Noi doar verificăm.

Steve Pyle îl întâmpină pe Laing cu o tentativă de bonomie obișnuită.

— Eu... ăă... te-am chemat aici, Andy, pentru că mi s-a cerut de la Londra să le faci o vizită. Se pare că asta poate fi începutul unei cariere ascendente pentru tine.

— Sigur, îi răspunse Laing. Cererea asta de la Londra are cumva vreo legătură cu pachetul și raportul trimise de mine și care n-au ajuns niciodată fiindcă au fost interceptate în biroul acesta?

Pyle renunță la orice urmă de amabilitate.

— Foarte bine. Ești deștept, poate chiar prea deștept. Dar ți-ai băgat nasul în lucruri care nu te privesc. Am încercat să te previn, dar nu, a trebuit să mergi mai departe, să faci pe detectivul particular. Perfect, am să dau cărțile pe față. *Eu* te transfer la Londra. Nu te potrivești aici, Laing. Nu sunt satisfăcut de activitatea ta. Te întorci înapoi. Asta-i. Ai șapte zile la dispoziție ca să-ți faci ordine la birou. Ți s-a reținut biletul de avion. Peste șapte zile.

Dacă ar fi fost mai în vârstă, mai matur, Andy Laing probabil că și-ar fi jucat cărțile cu mai mult sânge rece. Dar era furios că un individ cu nivelul pe care Pyle îl avea în bancă putea să fure banii clienților ca să se îmbogățească dumnealui. Și avea naivitatea celor tineri și entuziaști, convingerea că Binele avea să triumfe. În pragul ușii se întoarse:

— Șapte zile. Ca să ai destul timp să aranjezi lucrurile la Londra. Nici pomeneală. Mă întorc la Londra, foarte bine, dar mă întorc mâine.

Ajunse la timp ca să prindă cursa de noapte pentru Jiddah. De cum ajunse acolo, se duse glonț la bancă. Avea pașaportul în sertarul de sus al biroului, împreună cu alte hârtii de valoare — furturile din apartamentele europenilor nu erau ceva neobișnuit iar banca era mai sigură. Cel puțin așa era de presupus. Pașaportul lipsea.

* * *

În noaptea aceea între cei patru răpitori avu loc o ceartă.

— Coborâți-vă dracului glasurile, șuierase Zack de mai multe ori. *Baissez les voix, merde.*

Știa că oamenii lui ajunseseră la capătul răbdării. Exista întotdeauna riscul acesta când te foloseai de un asemenea material uman. După adrenalina și urletele de la răpirea de lângă Oxford, fuseseră înțemnițați zi și noapte într-o singură casă. Beau berea din cutiile pe care le cumpărase el de la stațiile de benzină de pe autostradă, stăteau ascunși tot timpul și îi lăsau pe cei ce veneau la ușă să tot sune până li se acrea și plecau fără să li se răspundă. Încordarea nervoasă fusese foarte mare și nu erau ei oamenii care să se adâncească în cărți sau în gânduri. Corsicanul asculta toată ziua programele pop în limba franceză, presărate cu scurte buletine de știri. Sud-africanul fluiera fals timp de ore întregi și întotdeauna aceeași melodie, „Marie Marais”. Belgianul se uita la televizor, fără să înțeleagă o vorbă. Cel mai mult îi plăceau desenele animate.

Disputa era asupra hotărârii lui Zack de a încheia târgul cu negociatorul, ca să termine odată cu toată treaba, pentru o răscumpărare de două milioane.

Corsicanul obiectase și, pentru că vorbeau amândoi franceza, belgianul tindea să fie de partea lui. Sud-africanul se săturase, voia să plece acasă și era de acord cu Zack. Principalul argument al corsicanului era că puteau să reziste o veșnicie. Zack știa că nu era adevărat, dar își dădea seama că putea să ajungă într-o situație foarte periculoasă dacă le-ar fi spus că începuseră să dea semne de clacare și că nu aveau cum să mai îndure mai mult de încă șase zile de inactivitate și de plictis de moarte.

Așa că îi liniști, îi împăcă, le spuse că se descurcaseră strălucit și că doar în câteva zile aveau să devină bogați. Gîndul la tot bănetul acela îi calmă și se liniștiră. Zack se simți ușurat că totul se isprăvisese fără nici o încăierare. Spre deosebire de cei trei oameni din casă, la el problema era nu plictiseala, ci stresul. De fiecare dată când era la volanul mașinii pe străzile aglomerate știa că orice verificare întâmplătoare a poliției, sau o coliziune ușoară cu o altă mașină, sau un mic moment de neatenție ar fi atras un polițist cu cască albastră, care s-ar fi uitat pe geamul mașinii și s-ar fi întrebat de ce purta perucă și mustață falsă. Deghizarea mergea pe o stradă aglomerată, dâr nu la o distanță de cincisprezece centimetri.

De câte ori intra într-una din cabinele telefonice, avea imaginea mentală a vreunei greșeli întâmplătoare, a unei localizări mai rapide ca de obicei, a unui polițist civil la numai câțiva metri, care să dea alarma prin radio și să se îndrepte spre cabina în care se afla el. Zack purta armă și știa că avea să se folosească de ea pentru a scăpa. În cazul acesta însă, trebuia să abandoneze Volvo-ul, parcat întotdeauna la câteva sute de metri mai departe, și să scape pe jos. Vreun membru mai idiot al mulțimii s-ar fi putut să încerce să-l oprească. Ajunsesese într-un asemenea hal că, ori de câte ori vedea vreun polițist umblând pe străzile pe care și le alesese pentru a da telefon, simțea că i se răsucesce ceva în stomac.

— Du-te să-i duci puștiului mâncarea, îi spuse el sud-africanului.

Simon Cormack era de cincisprezece zile în celula lui subterană și de treisprezece de când răspunsese la întrebarea despre mătușa Emily și era

sigur că tatăl lui încerca să-l scoată de acolo. Își dădea seama acum ce înseamnă să stai în carceră și se întreba cum izbutiseră unii să supraviețuiască luni și chiar ani de zile. În închisorile de care auzise el cel puțin, la carceră aveau ustensile de scris, cărți, uneori chiar și televizor, ceva cu care să-și ocupe mintea. El nu avea nimic. Dar era un băiat tare și hotărât să nu se dea bătut.

Făcea regulat exerciții de gimnastică, forțându-se să depășească letargia prizonieratului, făcând genoflexiuni de zece ori pe zi, alergând pe loc de alte douăsprezece. Era tot în teniși, șosete, pantaloni scurți și maiou și își dădea seama că trebuie să fi mirosit îngrozitor. Folosea găleata pentru nevoi cu cea mai mare atenție, ca să nu facă murdărie pe jos, și era recunoscător că îi era golită la fiecare două zile.

Mîncarea era anostă, mai ales prăjeli și hrană rece, dar suficientă. N-avea, bineînțeles, nici un aparat de ras, așa că îi crescuse o barbă răzleață și mustață. Părul i se lungise; încerca să și-l pieptene cu degetele. Ceruse, și până la urmă i se adusese, o găleată de plastic și un burete. Nu-și dăduse niciodată seama până atunci cătă recunoștință poate să simtă un om pentru că i se oferea posibilitatea de a se spăla. Se dezbrăcase până la piele, lăsându-și chiloții până la jumătatea lanțului de la gleznă, ca să nu și-i ude, și se ștersese cu buretele din cap până în picioare, frecându-se bine ca să-și curețe pielea. Se simțise după aceea transformat. Dar nu încercase nici o manevră pentru a evada. Lanțul era imposibil de rupt; ușa solidă și încuiată pe dinafară.

Între exerciții, încerca să-și umple mintea cu tot felul de lucruri; recita toate poeziile pe care era în stare să și le aducă aminte, se făcea că își dictează autobiografia unui stenograf invizibil, rememorând tot ce i se întâmplase până la vârsta de douăzeci și unu de ani. Și se gândea la casa lui, la New Haven și la Nantucket și la Yale și la Casa Albă. Se gândea la mami și la tati și ce mai făceau ei; spera că nu erau prea îngrijorați din cauza lui dar își închipuia că, de fapt, sunt. Numai dacă ar fi putut să le spună că era bine, în formă, că se gândea la ei...

Se auziră trei bătăi puternice în ușă. Se întinse după gluga cea neagră și și-o trase peste cap. Masa de seară — sau o fi fost micul dejun...?

În aceeași seară, dar după ce Simon Cormack adormise, pe când Sam Somerville se afla în brațele lui Quinn și magnetofonul respira adânc în fața microfonului din priză, cu cinci fusuri orare mai la apus, comitetul de la Casa Albă se întrunea în ședința de noapte. Pe lângă membrii obișnuiți ai Cabinetului și șefii de departamente, participau și Philip Kelly de la FBI și David Weintraub de la CIA.

Ascultară înregistrarea telefonului dat de Zack lui Quinn, glasul repezit al infractorului englez și tăgădănarea liniștitoare a americanului care încerca să-l calmeze, așa cum făcuseră zilnic în ultimele două săptămâni.

După ce Zack isprăvi, Hubert Reed era verde la față.

— Dumnezeule, exclamă el șocat, daltă și ciocan cu sânge rece. Omul ăsta e un animal.

— Știm asta, îi spuse Odell. Dar, cel puțin, acum s-a convenit asupra răscumpărării. Două milioane de dolari. În diamante. Vreo obiecție?

— Bineînțeles că nu, răspunse Jim Donaldson. Țara asta o să plătească suma cu ușurință, pentru fiul Președintelui. Mă surprinde doar că a durat două săptămâni.

— De fapt, e foarte repede, sau așa mi s-a spus, interveni Bill Walters. Don Edmonds îl aprobă clătinând din cap.

— Vrem să ascultăm și restul, înregistrările din apartament? Întrebă vicepreședintele.

Nu voia nimeni.

— Domnule Edmonds, ce părere ai despre ceea ce i-a spus lui Quinn domnul Cramer de la Scotland Yard? Vreun comentariu de la oamenii dumneavoastră?

Edmonds îi aruncă o privire piezișă lui Philip Kelly, dar răspunse în numele Biroului.

— Oamenii noștri de la Quantico sunt de acord cu colegii lor britanici, spuse el. Acest Zack este la capătul puterilor, vrea să isprăvească, să facă schimb. Tensiunea se simte în glas, de aici foarte probabil și amenințările. Sunt de acord cu analiștii de acolo și asupra altei probleme. Că, după cum se pare, Quinn a stabilit un soi de empatie precaută cu animalul ăsta de Zack. Se pare că eforturile lui — și asta a luat două săptămâni —, continuă el aruncând o privire spre Jim Donaldson în timp ce vorbea, de a se prezenta ca fiind cel care încearcă să-l ajute pe Zack, în timp ce noi, cei de aici și cei de acolo, suntem oamenii răi care îi fac probleme, toate eforturile acestea au avut succes. Lucrul acesta poate să fie de o importanță primordială în procesul de predare sigură și fără pericole. Cel puțin așa spun specialiștii în analiza glasului și cei în psihologia comportamentală.

— Dumnezeu, ce muncă, să vorbești ca să câștigi încrederea unui ticălos ca ăsta, observă Jim Donaldson cu dispreț.

David Weintraub, care se uitase până atunci în tavan, îi aruncă o privire secretarului de stat. Pentru a-i menține pe niște amatori ca dumnealui în funcții, ar fi putut el să-i spună dar n-o făcu, el și oamenii lui trebuiau de multe ori să aibă de a face cu indivizi de teapa lui Zack.

— În ordine, domnilor, zise Odell, suntem de acord cu târgul. Până la urmă mingea a ajuns înapoi la noi în America, așa că e bine să ne grăbim. Eu personal cred că acest Quinn a făcut o treabă foarte bună. Dacă reușește să aducă înapoi băiatul teafăr și nevătămat, e numai datorită lui. Și acum, diamantele. De unde le luăm?

— New York, spuse Weintraub, centrul mondial al diamantelor.

— Morton, tu ești din New York. Ai ceva contacte discrete pe care să le pui urgent în acțiune? Îl întrebă Odell pe fostul bancher.

— Sigur că da, îi răspunse Stannard. Cât am lucrat la Rockman-Queens am avut o serie de clienți foarte importanți în comerțul cu diamante. Foarte discreți — sunt obligați să fie. Vrei să mă ocup de asta? Dar cum e cu banii?

— Președintele a insistat să plătească răscumpărarea personal, nu vrea altfel cu nici un chip, zise Odell. Dar nu văd de ce să fie deranjat cu toate amănuntele astea. Hubert, pot da Finanțele un împrumut personal Președintelui până când o să-și lichideze el conturile depuse?

— Nici o problemă, zise Hubert Reed. O să primești banii, Morton.

Comitetul se ridică în picioare. Odell trebuia să-l vadă pe Președinte la Locuința executivă.

— Cât poți de repede, Morton, spuse el. Vreau să discutăm aici peste două-trei zile. Cel mult.

De fapt, aveau să treacă șapte.

Andy Laing nu izbuti să aibă o întrevedere cu domnul Al-Haroun, directorul sucursalei, decât a doua zi dimineața. Dar nu își pierdu noaptea de pomană.

Domnul Al-Haroun fiind înfruntat, s-a dovedit plin de scuze binevoitoare cum numai un arab bine crescut poate să fie atunci când se confruntă cu un occidental înfuriat. Problema îl umplea de nemăsurat regret, fără îndoială o situație nefericită, a cărei rezolvare se afla în mâinile atotîndurătorului Allah; nu avea mai mare plăcere decât să-i înapoieze pașaportul domnului Laing, pe care îl luase în custodie peste noapte numai și numai la cererea specifică a domnului Pyle. Se îndreptă spre seif, de unde scoase cu degetele lui subțiri și bronzate pașaportul albastru american și i-l dădu înapoi.

Laing se liniști, îi mulțumi cu mai oficialul și grațiosul „Ashkurak” și se retrase. Numai după ce ajunsese înapoi în biroul lui îi dădu prin cap să se uite în el.

În Arabia Saudită străinii nu au nevoie doar de o vizită de intrare, ci și de una de ieșire din țară. Viza lui Laing, valabilă pe o perioadă nelimitată, fusese anulată. Ștampila Oficiului de control al emigrării, din Jiddah era perfect autentică. Fără îndoială, reflectă el cu amărăciune, domnul Al-Haroun avea un prieten pe acolo. Era, de altfel, sistemul local de a face afaceri.

Dîndu-și seama că nu avea cum să plece, Andy Laing se hotărî să evadeze. Își aduse aminte de ceea ce îi povestise cândva șeful de la Operații.

— Amin, prietene, nu ziceai tu odată că ai o rudă la Serviciul de imigrare de aici? îl întrebă el.

Amin nu descoperi nici o capcană în această întrebare.

— Da, e adevărat. Un văr.

— În ce birou lucrează?

— Ah, dar nu aici, prietene. E la Dhahran.

Dhahran nu era în apropierea Jiddahului, situat la Marea Roșie, ci tocmai în cealaltă parte a țării, de la extrema răsăriteană, la Golful Persic. Spre sfârșitul dimineții, Andy Laing îi dădu un telefon domnului Zulfiqar Amin, la biroul acestuia din Dhahran.

— La telefon domnul Steve Pyle, directorul general al Băncii de Investiții a Arabiei Saudite, spuse el. Unul din angajații mei se află cu treabă la Dhahran în momentul de față și trebuie să plece urgent în Bahrein. Din nefericire, mi-a spus că i-a expirat viza. Dumneata știi cât durează treaba asta în mod normal... Mă gândesc că, în virtutea aprecierilor de care se bucură vărul dumitale la noi la firmă... O să vezi că domnul Laing e foarte generos...

În pauza de prânz, Andy Laing se întoarse în apartamentul lui. Își făcu valiza și luă cursa Saudia de la ora 15.00 spre Dhahran. Domnul Zulfiqar Amin îl aștepta. Emiterea unei noi vize de ieșire îi luă două ore și o mie de riali.

Domnul Al-Haroun observă lipsa directorului de la Credit și marketing cam la ora când aceasta decola spre Dhahran. Verifică la aeroportul din Jiddah, dar numai pe cursele internaționale. Nici urmă de Laing. Nedumerit, dădu un telefon la Riad. Pyle îl întrebă dacă Laing putea fi oprit să se îmbarce pe orice cursă, fie ea și internă.

— Mă tem, dragă colega, că așa ceva nu poate fi aranjat, îi răspunse domnul Al-Haroun, întristat că trebuia să-l dezamăgească. Dar pot să-l întreb pe prietenul meu dacă a plecat cu vreun avion intern.

Laing fu descoperit în Dhahran chiar în clipa când trecea granița pe șoseaua care ducea în Emiratul Bahrein învecinat. De acolo îi fu foarte ușor să ia un avion al companiei British Airways, care făcea escală în cursa dinspre Mauritius spre Londra.

Neștiind că Laing obținuse o nouă viză de ieșire, Pyle așteaptă până a doua zi dimineața și de-abia atunci telefonă la banca din Dhahran ca să-i pună pe angajații aceștia să vadă cu ce se ocupa Laing pe acolo. Dar nici după trei zile aceștia nu aflaseră încă nimic.

La trei zile după ce ministrul apărării fusese însărcinat de comitetul de la Washington să facă rost de pachetul cu diamante cerut de Zack, Stannard îi anunța că această misiune dura mai mult decât fusese prevăzut. Banii îi fuseseră deja puși la dispoziție; în privința lor nu era nici o problemă.

— Uitați care-i treaba, le spuse el colegilor săi. Eu nu mă pricep deloc la diamante. Dar contactele mele din acest domeniu — mă folosesc de trei, toți oameni discreți și înțelegători — mi-au spus că numărul de pietre de care e vorba este considerabil. Răpitorul acesta a cerut meleuri — amestecuri — brute, neșlefuite, de o cincime de carat până la o jumătate de carat, și de calitate medie. Pietrele respective, așa mi s-a spus, valorează între două sute cincizeci și trei sute de mii de dolari caratul. Ca o măsură de prevedere, au calculat la prețul de bază de două sute cincizeci. E vorba aici de vreo opt mii de carate.

— Și care-i problema? întrebă Odell.

— Timpul, îi răspunse Morton Stannard. La o cincime de carat de piatră, înseamnă patruzeci de mii de pietre. La jumătate de carat, șaisprezece mii. La un amestec de diferite greutateți, să zicem cam douăzeci și cinci de mii de pietre. E foarte mult de adunat și încă repede. Trei oameni cumpără pe rupe și încearcă să nu facă valuri.

— Și care-i termenul? întrebă Brad Johnson. Când sunt gata de expediere?

— Peste încă o zi sau două, îi răspunse ministrul apărării.

— Stai pe capul lor, Morton, îi ordonă Odell. Am încheiat un târg. Nu-i mai putem lăsa pe băiat și pe taică-său să aștepte prea multă vreme.

— În clipa când le am în sac, cântărite și expertizate, o să le ai, îl asigură Stannard.

A doua zi dimineața, Kevin Brown primea un telefon personal la ambasadă de la unul din oamenii lui.

— S-ar putea să fi dat de ceva, șefule, îi spuse agentul cu glas încordat.

— Nu mai sufla nici o vorbă la telefon, băiete. Mișcă-ți fundul aici, repede. Spune-mi între patru ochi.

Agentul ajunsese la Londra la prinz. Ceea ce avea de spus era mai mult decât interesant.

La est de orașele Biggleswade și Sandy, ambele pe șoseaua A.1 care pornește din Londra către partea de nord, comitatul Bedfordshire se

învectinează cu Cambridgeshire. Zona este străbătută doar de șosele secundare de tip B și drumuri de țară, nu cuprinde nici un oraș mai răsărit și este în cea mai mare parte agricolă. În ținutul de la hotarul comitatului nu există decât vreo câteva sate cu nume vechi englezești ca Pottow, Tadlow, Wrestlingworth și Gamlingay.

Între două dintre aceste sate, alături de cărarea bătută, există o fermă veche, parțial distrusă de incendiu dar încă mobilată și locuibilă, amplasată într-o vale puțin adâncă la care se ajunge doar printr-o alee.

Cu două luni în urmă, descoperise agentul, locul fusese închiriat de un grup de „excentrici rustici” care susțineau că voiau să se întoarcă la natură, să trăiască simplu și să creeze produse artizanale din lut și din nuiele.

— Treaba este, spuse agentul, că au plătit banii de chirie în numerar. Nu prea par să vândă multe oale, dar au două jepuri parcate sub prelate în șoproane. Și nu se amestecă nimeni.

— Cum se numește locul ăsta? întrebă Brown.

— Ferma Pajiștea verde.

— Perfect, avem destulă vreme dacă nu rămânem prea mult pe acolo.

Haideți să aruncăm o privire la Ferma Pajiștea verde.

Mai erau încă două ore până la apusul soarelui când Kevin Brown și agentul lui își parcau mașina la intrarea pe aleea care ducea la fermă. Făcură restul drumului pe jos. Îndrumați de agent, se apropiară amândoi cu multă precauție, ascunzându-se pe după copaci, până ajunseră la marginea dinspre vale a pădurii. De acolo porniră târîș pe ultimii trei metri care îi despărțeau de ridicătura de unde puteau să se uite în jos. Casa era chiar sub ei, cu aripa arsă ridicându-se neagră în după-amiaza de toamnă și cu licărul unei lămpi de gaz la una din ferestrele din aripa cealaltă.

În vreme ce ei se uitau, din casă ieși un bărbat voinic și se îndreptă spre unul din cele trei șoproane. Rămase înăuntru zece minute apoi se întoarse înapoi în casă. Brown cercetă complexul de clădiri ale fermei cu un binoclu foarte puternic. Pe drumul din stânga lor venea o puternică mașină de teren japoneză în patru trepte. Aceasta parcă în fața fermei și din ea coborî un bărbat care cercetă cu atenție vreo urmă de mișcare pe creastă. Nu se vedea nici una.

— Ei drăcia dracului, exclamă Brown. Păr roșcat, ochelari.

Șoferul intră în casă, de unde ieși peste câteva secunde, însoțit de bărbatul cel voinic. De data aceasta aveau un Rottweiler uriaș cu ei. Se îndreptară amândoi către același șopron, stătură zece minute înăuntru și după aceea se întoarseră. Bărbatul cel voinic duse jeepul în alt șopron și închise ușile.

— Olărit rustic, pe dracu', zise Brown. Au ceva sau pe cineva în șopronul ăsta împutit. Pun pariu că e un tânăr.

Se întoarseră pe brânci până la lizieră. Începea să se lase înserarea.

— Ia-ți pătura din portbagaj, zise Brown. Și rămâi aici. Stai de veghe toată noaptea. Eu o să mă întorc cu ceilalți înainte de răsărit — dacă răsare vreodată soarele în țara asta împutită.

De cealaltă parte a văii, un bărbat în uniformă de camuflaj stătea întins pe creanga unui stejar uriaș. Avea și el un binoclu puternic cu care studiase mișcările din pădurea de vizavi de el. În vreme ce Brown și omul său se furișau dincolo de creastă strecurându-se în pădure, omul își scoase un mic emițător

din buzunar și începu să vorbească încet și cu mare urgență, timp de mai multe secunde. Era 28 octombrie, la nouăsprezece zile de când fusese răpit Simon Cormack și șaptesprezece de la primul telefon al lui Zack în apartamentul din Kensington.

Zack sună din nou în aceeași seară, pierdut în mulțimea grăbită din centrul orașului Luton.

— Ce dracu' se întâmplă, Quinn? Au trecut trei împruțite de zile.

— Hei, ia-o mai ușurel, Zack. E vorba de diamante. Ne-ai luat prin surprindere, bătrâne. Îți ia ceva vreme ca să aduni un pachet ca ăsta. Am insistat la Washington — vreau să spun chiar foarte tare. Lucrează la ele cât pot de repede dar, dă-o naibii, Zack, douăzeci și cinci de mii de pietre, toate autentice, toate imposibil de urmărit — asta durează ceva.

— Da, bine, spune-le că nu mai au decât două zile și după aia o să-și primească băiatul înapoi într-un sac. Spune-le numai asta.

Închise telefonul. Experții aveau să declare mai târziu că nervii îi erau zdruncinați rău de tot. Era aproape de punctul în care putea să fie ispitit să-i facă rău băiatului din pură frustrare sau pentru că-și închipuia că fusese cumva înșelat.

Kevin Brown și echipa lui erau buni și, pe deasupra, înarmați cu toții. Veneau împărțiți în patru perechi dinspre cele patru direcții din care putea să fie asaltată ferma. Doi se strecurau pe alee, ascunzându-se după fiecare copac. Celelalte trei perechi veneau dinspre lizieră, coborând pantele cultivate în cea mai deplină tăcere. Era ceasul acela, cu puțin înainte de mijirea zorilor, când lumina e cea mai înșelătoare, când duhurile celor hăituiți se află în punctul cel mai coborât, ceasul vânătorii.

Surpriza fu totală. Chuck Morton și partenerul său pătrunseră în șopronul suspect. Moxon trase zăvorul; tovarășul său se aruncă înăuntru, se rostogoli și reveni în picioare pe podeaua prăfuită din interior, cu arma în mână. În afară de un generator cu petrol, ceva care arăta ca un cuptor și o bancă plină cu diverse sticle de laborator, înăuntru nu era nimeni.

Cei șase oameni plus Brown, care atacaseră casa, avură mai mult succes. Două perechi pătrunseră pe fereastră, doborând geamul și pervazul odată cu ei, ajunseră în picioare fără nici o pauză și o porniră direct pe scări înspre dormitoare.

Brown și ceilalți doi intrară pe ușa din față. Încuietoarea se sfărâmă la o singură lovitură cu ciocanul și rată-i înăuntru.

În bucătăria prelungă, lângă jăratecul din cămin, dormea pe un scaun bărbatul cel voinic. Avea misiunea de a sta de veghe peste noapte, dar îl doborâseră plictisul și oboseala. La auzul zgomotului făcut de ușa dărâmată, sări din scaun și întinse mâna să apuce o armă de calibrul 12 de pe masa de pin. Izbuti aproape dar strigătul de „Nu mișca!” de la ușă și vederea nămilei cu aspect de polițist aplecat asupra unui colt 45 cu care-i țintea pieptul îl făcu să se oprească. Zdrahonul scuipe și își ridică încet mâinile.

La etaj, omul cu părul roșu era în pat cu unica femeie din grup. Se treziseră amândoi la auzul pașilor și ferestrelor sfărâmate de la parter. Omul

ieși în ușa dormitorului și dădu nas în nas cu primul agent FBI de pe coridor. Erau mult prea aproape ca să folosească armele; se prăbușiră încleștați în beznă până când un alt american izbuti să se dumirească cine era fiecare și să-l lovească zdravăn cu patul Coltului pe individul cu părul roșu.

Cel de-al patrulea membru al grupului din casă era și el scos după câteva secunde, clipind des din ochi; un tânăr slab, deșirat, cu părul lins. Echipa FBI-ului era prevăzută cu lanterne. Le mai luă două minute până cercetară toate celelalte dormitoare și stabiliră că cei patru oameni erau singurii de acolo. Kevin Brown îi aduse pe toți în bucătărie, unde aprinseră lampa. Se uită la ei plin de scârbă.

— În regulă, unde-i puștiul? întrebă el.

Unul din oamenii lui aruncă o privire spre fereastră.

— Șefule, avem companie.

Vreo cincizeci de oameni coborau în vale și se îndreptau spre casă din toate părțile, toți cu cizme până la genunchi, toți în albastru, vreo doisprezece cu alsacieni care se zbăteau în lesă. Într-un șopron de afară, un Rottweiler își urla furia împotriva intrușilor. Un Range Rover cu însemne albastre se îndreptă hurducăindu-se pe alee și se opri la trei metri de ușa spartă. Din el coborî un bărbat de vârstă mijlocie, în albastru, strălucind de nasturi și insigne, cu un chipiu ascuțit și plin de fireturi pe cap. Pătrunse în hol fără o vorbă, intră în bucătărie și se uită la cei patru prizonieri.

— Foarte bine, vi-i predăm dumneavoastră acum, zise Brown. E aici pe undeva. Și ticăloșii ăștia știu unde.

— Exact, întrebă bărbatul în albastru, cine sunteți dumneavoastră?

— Da, bineînțeles.

Kevin Brown își scoase legitimația Biroului. Englezul o studie cu atenție și i-o dădu îndărăt.

— Uite ce este, zise Brown, ce-am făcut noi...

— Ce-ați făcut dumneavoastră, domnule Brown, este că mi-ați dat peste cap cea mai mare operațiune de arestare a unor traficanți de droguri pe care urma să o realizeze țara asta, și acum mă tem că n-o s-o mai realizeze niciodată. Oamenii de aici sunt niște rotițe neînsemnate, plus chimistul. Peștii cei mari trebuiau să vină cu transportul lor de pe o zi pe alta. Acum vreți, vă rog, să vă întoarceți la Londra?

La ora aceea, Steve Pyle se găsea cu domnul Al-Haroun în biroul acestuia din urmă de la Jiddah, unde sosise cu avionul în urma unui telefon neliniștitor.

— Ce a luat exact? întrebă el pentru a patra oară.

Domnul Al-Haroun ridică din umeri. Americanii ăștia erau și mai și decât europenii, într-o grabă permanentă.

— Vai, eu nu sunt expert în mașinăriile astea, îi spuse el, dar paznicul de noapte zice...

Se întoarse spre paznicul de noapte saudit și îi turui ceva în arabă. Omul îi răspunse întinzându-și mâinile pentru a arăta ce dimensiune avea ceva.

— Zice că în noaptea când i-am dat înapoi pașaportul domnului Laing, cu modificarea respectivă, tânărul și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în sala computerelor și a plecat înaintea zorilor cu o mare cantitate de formulare. S-a întors la program la ora normală, fără ele.

Steve Pyle se întoarse la Riad foarte îngrijorat. Să-și ajute țara și guvernul era foarte bine, dar lucrul ăsta n-avea cum să se vadă la o revizie contabilă internă. Ceru să se întâlnească urgent cu colonelul Easterhouse.

Specialistul în probleme arabe îl ascultă calm, clătinând din cap de mai multe ori.

— Crezi că a ajuns la Londra? Întrebă el.

— Nu știu cum o fi făcut, dar unde naiba ar putea să fie în altă parte?

— Hmm! Pot să am acces la computerul dumitale câtva timp?

Colonelul stătu patru ore la pupitrul computerului central din Riad. Treaba nu era grea deoarece avea toate codurile de acces. Când termină, toate înregistrările computerizate erau șterse și un nou dosar era creat.

Nigel Cramer primi un raport telefonic din Bedford pe la mijlocul dimineții, cu mult înaintea sosirii raportului scris. Când sună să-l anunțe pe Patrick Seymour, era incandescent de mânie. Brown și echipa lui se aflau încă pe șoseaua de sud.

— Patrick, am avut întotdeauna relații al dracului de bune, dar asta e o ofensă strigătoare la cer. Cine dracului se crede? Unde dracului crede că se află?

Seymour era pus într-o situație imposibilă. Petrecuse trei ani ca să clădească excelenta colaborare dintre Birou și Yard moștenită de la predecesorul său Darrel Mills. Urmase personal cursuri în Anglia și aranjase ca unii șefi ai Metropolitanei să viziteze clădirea Hoover pentru a se forma relațiile acelea de la om la om care, în caz de criză, pot să înlocuiască kilometri întregi de bandă roșie.

— Ce s-a întâmplat exact la fermă? Întrebă el.

Cramer se calmă și începu să-i povestească. Cu luni în urmă, Yardul fusese înștiințat că o importantă rețea de traficanți de droguri își stabilea o nouă și solidă bază de operații în Anglia. După investigații meticuloase, fusese indicată ferma unde era această bază. Oamenii din Brigada operațiuni ascunse a propriului său departament O.S. o supraveghease mai multe săptămâni, în colaborare cu poliția din Bedford. Individul pe care voiau să-l prindă era un țar al heroinei născut în Noua Zeelandă, urmărit și în alte vreo zece țări, dar lunecos ca un țipar. Vestea bună era că acesta avea să sosească împreună cu un însemnat transport de cocaină care urma să fie prelucrată, tăiată și distribuită; vestea proastă era că acum individul nu mai avea să se apropie niciodată de locul respectiv.

— Regret, Patrick, dar va trebui să apelez la ministrul de interne ca să ceară Wasinghtonului să-l cheme înapoi.

— Păi, dacă trebuie, trebuie, zise Seymour.

Când puse receptorul în furcă își spuse în sinea lui: Foarte bine și faci.

Cramer mai avea o sarcină, încă și mai urgentă. De a opri toate relatările care apăreau în toate publicațiile sau la radio și la televiziune. În dimineața respectivă trebuise să facă un apel deosebit la bunăvoința extremă a proprietarilor și redactorilor din mediile de informare.

Comitetul din Washington primi raportul lui Seymour la prima — ora 7.00 dimineața — întrunire de peste zi.

— Ascultați, a prins un fir important și l-a urmat până la capăt, protestă Philip Kelly.

Don Edmonds îi aruncă o privire de avertizare.

— Trebuia să fi cooperat cu Scotland Yardul, spuse secretarul de stat. N-avem nevoie să ne stricăm relațiile cu autoritățile britanice în clipa de față. Ce dracu' am să-i spun lui Sir Harry Marriott atunci când o să-mi ceară înlăturarea lui Brown?

— Uite ce e, spuse secretarul de finanțe Reed, de ce să nu le propui un compromis? Brown a dat dovadă de prea mult zel și noi regretăm. Dar credem că în curând Quinn și englezii au să asigure eliberarea lui Simon Cormack. Când se va întâmpla aceasta, o să avem nevoie de un grup puternic care să escorteze băiatul până acasă. Brown și echipa lui pot să primească aprobarea să mai rămână câteva zile tocmai ca să îndeplinească această sarcină. Să zicem, până la sfârșitul săptămânii?

Jim Donaldson îl aprobă clătinând din cap.

— Da, s-ar putea ca Sir Harry să accepte asta. Apropo, cum se mai simte Președintele?

— Își revine în fire, îi răspunse Odell. E foarte optimist. I-am spus acum o oră că Quinn a obținut o nouă dovadă că Simon e în viață și, după toate aparențele, în bună stare — a șasea oară când Quinn le-a cerut răpitorilor să dovedească acest lucru. Ce se aude cu diamantele, Morton?

— Gata până la apusul soarelui, spuse Stannard.

— Pregătește o pasărică rapidă care să stea gata de plecare, zise vicepreședintele Odell.

Stannard dădu din cap și își notă.

Andy Laing obținut în sfârșit întrevvedere cu revizorul intern chiar în ziua aceea, după ora prânzului. Omul era și el american și fusese într-un turneu pe la sucursalele europene pe parcursul ultimelor trei zile.

Ascultă cu seriozitate și din ce în ce mai multă uimire ceea ce avea de povestit tânărul funcționar bancar din Jiddah și cercetă formularele computerizate de pe biroul său cu un ochi experimentat. După ce acesta își termină relatarea, se rezemă de spătar, își umflă obrazii și expiră zgomotos.

— Dumnezeule, dar astea sunt niște acuzații foarte grave de fapt. Și da, par să fie susținute de suficient de multe dovezi. Unde stai la Londra?

— Am un apartament în Chelsea, îi răspunse Laing. Stau în el de când am venit. Din fericire, chiriașii mei s-au mutat din el acum două săptămâni.

Revizorul își notă adresa și numărul de telefon.

— Va trebui să mă consult cu directorul general de aici, poate chiar și cu președintele din New York. Înainte să-l înfruntăm pe Steve Pyle. Stai pe lângă telefon vreo două zile.

Ceea ce nu știa nici unul din ei era că în sacul cu corespondența din Riad care sosise în dimineața aceea se afla o scrisoare confidențială a lui Steve Pyle, adresată directorului general pentru Operații în străinătate, cu sediul la Londra.

Presa britanică își ținu cuvântul, dar Radio Luxemburg își are sediul la Paris și pentru ascultătorii săi francezi ocazia de-a relata despre altercația de mână-ntâi dintre vecinii anglo-saxoni de la apus era mult prea bună pentru a fi

irosită.

De unde provenea această informație n-avea să se stabilească niciodată, doar că sosise prin telefon și era anonimă. Dar fusese verificată de biroul de la Londra, care confirmase că tăcerea adâncă a poliției din Bedford îi dădea credibilitate. Aveau o zi cu puține știri, așa că o transmiseră în buletinul de la ora patru.

Quinn aflase și el deja, adevărată mană cerească pentru că avea astfel timp să-și pregătească un răspuns în caz că Zack i-ar fi telefonat. Ceea ce acesta și făcu, puțin înainte de ora 19.00, înecându-se de furie.

— Ticălos mincinos ce ești. Ziceai că n-au să fie nici un fel de mășcărici cowboy de la poliție sau de prin alte părți. M-ai mințit ca un nemernic...

Quinn protestă că habar n-avea despre ce îi vorbea — ar fi fost prea de tot să știe toate amănuntele dinainte. Zack îl puse la curent în trei propoziții furibunde.

— Dar n-are nici o legătură cu tine, îi strigă Quinn. Broscarii au dat-o în bară, ca de obicei. Au dat greș cu o arestare de la ALA. Îi știi pe Rambo ăștia de la Agenția de aplicare a legii antidrog — ei au făcut-o. Nu te căutau pe tine — căutau cocaină. A fost un tip de la Scotland Yard pe la mine acum o oră și făcea spume pe chestia asta. Pentru numele lui Dumnezeu. Zack, știi cum sunt mediile de informare. Dacă e să te iei după ele, Simon a fost reperat în opt sute de locuri diferite și tu ai fost prins de cel puțin cincizeci de ori până acum.

Suna plauzibil. Quinn conta pe faptul că Zack își petrecuse trei săptămâni citind kilometri de ineptii fără nici o bază apărute în diferitele publicații și că își formase deja un sănătos dispreț față de presă. În cabina de la depoul de autobuze din Linslade, acesta se calmă. Timpul de stat la telefon i se apropia de sfârșit.

— Ar fi mai bine să nu fie adevărat, Quinn. Mult mai bine, zise el și închise.

Sam Somerville și Duncan McCrea erau livizi de spaimă la terminarea convorbirii.

— Unde sunt nenorocitele alea de diamante? întrebă Sam.

Aveau însă să vină lucruri și mai rele. La fel ca majoritatea celorlalte țări, Marea Britanie are și ea o serie de programe de dimineață, un talmeș-balmeș de flecăreală fără minte din partea prezentatorului, muzică pop, știri pe scurt și banalități ale ascultătorilor care dădeau telefoane. Știrile sunt extrase de ultimă oră preluate din imprimantele agențiilor de știri, reformulate în grabă de niște subredactori de calitate inferioară și aruncate sub nasul disc jockeyului. Ritmul este atât de rapid, încât nu are loc nici o cercetare și reverificare atentă, așa cum au obiceiul să facă reporterii specializați ai „greilor” de duminică.

Glasului american care sună la supra-aglomeratul oficiu de știri pentru programul „Bună dimineața” prezentat de Radio City, îi răspunde o începătoare care, mai târziu, avea să recunoască plângând că nici nu-i trecuse prin cap să pună la îndoială afirmația că era consilierul de presă al ambasadei SUA, care transmitea un comunicat autentic. După numai șaptezeci de secunde, acesta era transmis în eter de glasul plin de emoție al prezentatorului.

Nigel Cramer nu-l auzi, însă fiica lui, adolescentă, da.

— Tăticule, îi strigă ea de la bucătărie, o să-i prindeți astăzi?

— Să-i prindem pe cine? o întrebă tatăl, îmbrăcându-se de plecare în hol. Mașina oficială îl aștepta la colț.

— Pe răpitori — știi tu.

— Mă îndoiesc. De ce mă întrebi?'

— Așa zice la radio.

Cramer simți că parcă îl lovise ceva la plex. Se întoarse din ușă și intră în bucătărie. Fata prăjea pâine.

— Ce a spus exact la radio? o întrebă el cu glasul înțepenit.

Aceasta îi relatează. Că urma să se efectueze schimbul — răscumpărarea contra lui Simon Cormack — în cursul zilei și că autoritățile erau încredințate că răpitorii aveau să fie prinși cu toții pe parcursul acestei efectuări. Cramer alergă la mașină, luă receptorul de pe bord și începu să dea o serie de telefoane desperate în timp ce mașina îl transporta în cea mai mare goană.

Era prea târziu. Zack nu ascultase programul, sud-africanul însă da.

CAPITOLUL NOUĂ

Telefonul lui Zack sosi mai târziu ca de obicei — la ora 10.20 dimineața. Dacă în ziua precedentă fusese înfuriat de raidul asupra fermei din Bedfordshire, acum era aproape turbat și în pragul isteriei.

Nigel Cramer avusese timp să-l avertizeze pe Quinn, din mașina cu care gonea spre Scotland Yard. Când Quinn lăsă din mână receptorul, Sam îl văzu pentru prima oară vizibil zdruncinat. Se plimbă prin apartament în tăcere; ceilalți doi stăteau și îl urmăreau înfricoșați. Auziseră esența celor comunicate de Cramer la telefon și aveau senzația că, pe undeva, totul avea să dea greș.

Așteptând să sune telefonul direct, neștiind dacă răpitorii ascultasera sau nu emisiunea de la radio sau cum aveau să reacționeze în caz că da, Sam simțea că o apucă greața de atâta încordare. Când telefonul sună în sfârșit, Quinn răspunse cu obișnuitul său calm și bună dispoziție. Zack nici măcar nu-și mai bătu capul cu preambururi.

— Ei bine, de data asta ai dat-o al dracului de rău în bară, yankeu împutit. Mă crezi idiot, nu-i așa? Ei bine, fraierul ești tu, amice. Pen'că o să arăți ca un fraier pe cinste când o să-ngropi stârvul lui Simon Cormack.

Quinn mimă convingător șocul și uluirea.

— Zack, despre ce naiba vorbești? Ce nu-i în regulă?

— Termină, urlă răpitorul, ridicându-și glasul lui grosolan. Dacă n-ai ascultat știrile, atunci întreabă-i pe amicii tăi de la poliție. Și nu mai tot spune că-i o minciună — a venit chiar de la blestemata ta de ambasadă.

Quinn îl convinse pe Zack să-i spună ce auzise, cu toate că știa prea bine și el. Povestirea îl făcu pe Zack să se calmeze ușor; și timpul i se apropia de sfârșit.

— Zack, e o minciună, un fals. Orice schimb va fi doar între tine și mine, amice. Singuri și neînarmați. Fără dispozitive de aflare a direcției, fără trucuri, fără poliție, fără soldați. Tu dictezi termenii, locul, timpul. Numai așa o să accept eu.

— Da, bine, e prea târziu. Oamenii tăi vor un stârv, asta au să și aibă.

Era gata să închidă. Pentru ultima oară. Quinn știa că dacă se întâmpla

lucrul acesta, totul avea să se isprăvească. Peste zile sau săptămâni, cineva avea să intre într-o casă sau apartament de pe undeva, un om de serviciu, un îngrijitor, un agent imobiliar, și el avea să fie acolo. Unicul fiu al Președintelui, împușcat în cap, sau sugrumat, pe jumătate descompus...

— Zack, te implor, mai stai numai câteva secunde.

Pe chipul lui Quinn sudoarea se scurgea șiroaie, prima dată când arăta încordarea intensă pe care o strânsese în sine în aceste ultime douăzeci de zile. Știa cât de aproape se afla de dezastru.

În centrala din Kensington, un grup de tehnicieni Telecom și ofițeri de poliție se uitau la monitoare și ascultau delirul care curgea ca un torent pe fir; în strada Cork, sub trotuarele elegantului Mayfair, patru oameni de la MI-5 erau înțepeniți în fotolii, nemișcați în fața furiei turbate care țâșnea dinspre vorbitor în încăpere și banda se învârtea singură în tăcere.

La ambasada SUA din Grosvenor Square erau doi tehnicieni ELINT și trei agenți FBI, plus Lou Collins de la CIA și reprezentantul FBI-ului; Patrick Seymour. Știrea transmisă la emisiunea de dimineață îi adunase pe toți acolo, presimțind ceva de genul celor auzite acum — ceea ce nu făcea nicidecum ca lucrurile să stea mai bine.

Faptul că toate posturile de radio ale națiunii, inclusiv Radio City, denunțaseră cale de două ore apelul fals de la ora micului dejun era neesențial. Știau cu toții lucrul acesta; puteau să repudieze scurgerea de informații cât le poftea inima — de schimbat tot nu se mai schimba nimic. Așa cum spusese Hitler, minciuna cea mare este cea care e crezută.

— Te rog, Zack, lasă-mă să vorbesc personal cu Președintele Cormack. Încă douăzeci și patru de ore, numai atât. După atâta vreme, nu arunca totul pe apa sâmbetei. Președintele are autoritatea să le ordone cretinilor ăstora să plece de aici și să lase totul doar în seama ta și a mea. Numai noi doi — suntem singurii în care poate avea încredere că o să facem bine lucrurile. Tot ce-ți cer, după douăzeci de zile, este încă una doar. Douăzeci și patru de ore. Zack, numai atât.

Pe fir urmă o pauză. Undeva, pe străzile din Aylesbury, Buckinghamshire, un tânăr agent de poliție se îndrepta cu pas normal spre șirul de cabine telefonice.

— La ora asta, mâine, zise Zack în cele din urmă și închise.

Plecă din cabină și de-abia dăduse colțul când, de pe o alee, se ivi polițistul în civil care aruncă o privire spre cabine. Toate erau goale. Pierduse ocazia de a-l zări pe Zack cu opt secunde.

Quinn puse receptorul în furcă, se îndreptă spre canapeaua lungă, se întinse pe ea cu mâinile strânse sub cap și rămase cu ochii ațintiți în tavan.

— Domnule Quinn, i se adresă McCrea șovăielnic.

În ciuda repetatelor asigurări că putea să uite de „domnule”, tânărul agent CIA, timid, insista să-l trateze pe Quinn ca pe profesorul lui de la liceu.

— Taci din gură, spuse Quinn răspicat.

Uluit, McCrea, care era pe cale să-l întrebe dacă voia cafea, se retrase în bucătărie și o pregăti pentru orice eventualitate. Cel de-al treilea telefon, cel „obișnuit”, începu să sune. Era Cramer.

— Ei bine, am auzit cu toții, zise el. Cum te simți?

— Terminat, îi răspunse Quinn. Vreo veste despre sursa emisiunii?

— Nu încă, spuse Cramer. Subredactora care a răspuns la telefon e încă la

poliția din Holborn. Jură că era un glas american, dar ce știe ea? Jură că omul și l-a făcut să sune convingător de oficial, știa cum să vorbească. Vrei o transcriere a emisiunii?

— Cam târziu acum, spuse Quinn.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Cramer.

— Să mă rog puțin. O să mă gândesc la ceva.

— Noroc. Trebuie să mă duc la Whitehall acum. Păstrăm legătura.

Urmă ambasada. Seymour. Felicitări pentru felul în care se descurcase Quinn... Dacă putea face ceva... Asta-i nenorocirea, se gândi Quinn. Cineva face al dracului de prea mult. Dar nu i-o spuse cu voce tare.

Era la jumătatea cafelei când își ridică picioarele de pe canapea și dădu telefon la ambasadă. I se răspunse imediat de la subsol. Tot Seymour.

— Vreau un telefon pe un fir sigur cu vicepreședintele Odell, spuse Quinn, și îl vreau acum.

— Ăă, uite, Quinn, Washingtonul tocmai este alertat despre ce s-a întâmplat aici. Au să primească benzile imediat. Mă gândesc că ar trebui să-i lăsăm să audă ce s-a întâmplat și să discute...

— Ori vorbesc cu Michael Odell în zece minute, ori îl sun pe linia obișnuită, spuse Quinn, alegându-și cu grijă cuvintele.

Seymour reflectă. Linia obișnuită era nesigură. ASN avea să prindă convorbirea cu sateliții lor; CGSM britanic avea să afle și el. Și rușii...

— O să iau legătura și o să-i cer să accepte telefonul tău, zise Seymour.

Peste zece minute Michael Odell era la telefon. Era ora 6.15 dimineața la Washington; se afla încă la locuința lui de la Observatorul Marinei. Dar fusese trezit cu o jumătate de oră în urmă.

— Domnule vicepreședinte, îi spuse Quinn cu glas egal, aveți o oglindă la îndemână?

Urmă o pauză uluită.

— Da, cred că da.

— Dacă vă uitați în ea, puteți să vă vedeți nasul de pe chip, nu?

— Ia ascultă, ce-i asta? Da, bine, pot să-mi văd nasul.

— Tot așa de sigur cum îl vedeți, Simon Cormack o să fie omorât în douăzeci și patru de ore...

Lăsă vorbele să pătrundă în mintea omului șocat care stătea pe marginea patului său din Washington.

— ...dacă nu...

— Foarte bine, Quinn, spune ce ai de spus.

— Dacă nu primesc pachetul cu diamante, în valoare comercială de două milioane, în mâinile mele, aici, până la răsăritul soarelui la Londra, mâine. Apelul acesta a fost înregistrat ca document. Bună ziua, domnule vicepreședinte.

Închise telefonul. La celălalt capăt, timp de câteva minute, vicepreședintele Statelor Unite ale Americii folosi un limbaj care l-ar fi făcut să-și piardă voturile majorității morale, dacă acești buni cetățeni ar fi avut ocazia să îl audă. După ce se răcori, chemă centrala.

— Fă-mi legătura cu Morton Stannard, spuse el. Acasă, oriunde o fi. Dar *fă-mi legătura*.

Andy Laing fu surprins că era chemat înapoi la bancă atât de repede. Întrevederea fusese fixată pentru ora unsprezece dimineața, dar el ajunsese cu zece minute mai devreme. Fu poftit însă nu în biroul revizorului intern, ci în cel al directorului general. Revizorul era alături de director. Funcționarul superior îi făcu semn lui Laing să se așeze în fața biroului, fără să-i adreseze nici un cuvânt. Se ridică, se duse la fereastră, se uită o vreme peste turnurile din City, se întoarse și începu să vorbească. Glasul îi era grav și glacial.

— Ieri, domnule Laing, ai venit să-l vezi pe colegul meu aici de față, după ce ai plecat din Arabia Saudită prin ce mijloace ai avut la dispoziție, și ai făcut unele acuzații grave cu privire la integritatea domnului Steve Pyle.

Laing era îngrijorat. Domnul Laing? Unde era Andy? Își spuneau întotdeauna pe numele mic la bancă, făcea parte din atmosfera familială asupra căreia insistau cei din New York.

— Și am adus un teanc de formulare scoase din computer cu care să-mi susțin descoperirea, spuse el precaut, dar simțea că i se stringe stomacul. Ceva nu era în regulă. Directorul general făcu un semn de respingere cu mâna la mențiunea dovezilor de către Laing.

— Ieri am primit și o scrisoare amănunțită de la Steve Pyle. Astăzi am avut o îndelungată conversație telefonică. Pentru mine este cât se poate de limpede, ca și pentru revizorul intern de aici de față, că ești un ticălos, Laing, și un delapidator.

Lui Laing nu-i venea să-și creadă urechilor. Aruncă o privire cerând sprijin de la contabil. Omul se uita în tavan.

— Mi s-a povestit trășenia, continuă directorul. Toată trășenia. Toată trășenia *adevărată*.

În caz că Laing nu avea idee despre ce era vorba, îi povesti tânărului ceea ce știa de-acum cu certitudine că era adevărat. Laing delapidase bani din contul unui client, Ministerul Lucrărilor Publice. Nu o sumă mare în termeni saudiți, dar destul; 1% din fiecare factură plătită de minister contractorilor. Domnul Amin, din nefericire, nu observase cifrele; dar domnul Al-Haroun văzuse cifrele eronate și îl alertase pe domnul Pyle.

Directorul general din Riad, într-un exces de devotament, încercase să apere cariera lui Laing, insistând doar ca suma sustrasă să fie pusă înapoi, până la ultimul rial, în contul ministerului, ceea ce se și făcuse.

Răspunsul lui Laing la acest gest de extraordinară solidaritate din partea unui coleg, în furia sa nemăsurată de a fi pierdut banii, fusese de a-și petrece o noapte întreagă în sucursala Jiddah ca să falsifice registrele pentru a „dovedi” că o sumă mult mai mare fusese delapidată chiar cu colaborarea lui Steve Pyle în persoană.

— Dar banda pe care am adus-o cu mine, protestă Laing.

— Falsuri, bineînțeles. Avem înregistrările reale aici. Azi dimineață am dat ordin computerului nostru central să intre în computerul din Riad și să verifice. Înregistrările adevărate sunt acum aici, pe biroul meu. Ele arată limpede ce s-a întâmplat. Cei 1% pe care i-ai furat au fost puși la loc. Nu lipsește nici un alt ban. Reputația băncii în Arabia Saudită a fost salvată, mulțumim lui Dumnezeu — sau, mai degrabă, să-i mulțumim lui Steve Pyle.

— Dar nu-i adevărat, protestă Laing prea ascuțit. Delapidarea pe care Pyle o comitea împreună cu asociatul lui necunoscut era de zece la sută din plățile ministerului.

Directorul general se uită împietrit la Laing și apoi la dovezile proaspăt sosite de la Riad.

— Al, întrebă el, vezi vreo înregistrare că s-au luat zece la sută?

Contabilul negă clătinând din cap.

— Ar fi absurd, în orice caz, zise el. La sumele uriașe mânuite, 1% mai poate fi ascuns într-un minister mare de pe acolo. Dar 10% niciodată. Revizia anuală din aprilie ar fi descoperit potlogăria. Și atunci unde ai fi fost? Într-o împuțită de celulă saudită, pe vecie. Putem presupune, nu-i așa, că guvernul saudit va mai fi acolo și la primăvară, nu crezi?

Directorul general surâse glacial. Era cât se poate de evident.

— Ba da. Mă tem, zise în încheiere revizorul, că e un caz încheiat. Domnul Pyle nu ne-a făcut numai nouă o mare favoare, ți-a făcut și dumitale una, domnule Laing. Te-a salvat de la o lungă condamnare la închisoare.

— Ceea ce cred că probabil și meriți, spuse directorul. În orice caz, noi n-avem cum să facem așa ceva. Și nu ne place scandalul. Noi furnizăm personal multor bănci din lumea a treia și n-avem nevoie de nici un scandal. Dar dumneata, domnule Laing, nu mai faci parte din personalul băncii. Scrisoarea de demitere e în fața dumitale. Bineînțeles că n-o să primești nici un ban de preaviz și nici vorbă de referințe. Acuma te rog să pleci.

Laing știa că era o sentință: n-avea să mai lucreze niciodată la nici o bancă din lume. După șaizeci de secunde se găsea pe trotuarul din strada Lombard.

La Washington, Morton Stannard ascultase delirul lui Zack înregistrat pe banda care se derula pe masa de conferințe din Sala operativă.

Știrile despre iminentul schimb de la Londra, reale sau nu, galvanizaseră presa din Washington, a cărei frenezie renăscuse. Încă dinainte de ivirea zorilor, Casa Albă fusese inundată de telefoane care cereau amănunte, iar purtătorul de cuvânt era din nou la capătul puterilor.

La terminarea benzii, cei opt membri prezenți rămaseră muți de indignare.

— Diamantele, se răsti Odell. Faci promisiuni după promisiuni. Unde dracu' sunt?

— Sunt gata, îi răspunse prompt Stannard. Îmi cer scuze pentru optimismul meu exagerat de la început. Nu mă pricep deloc la chestii de genul ăsta — credeam că durează mai puțin ca să faci rost de un astfel de lot. Dar sunt gata — aproape douăzeci și cinci de mii de pietre amestecate, toate autentice, și evaluate la două milioane de dolari — puțin peste.

— Unde sunt? întrebă Hubert Reed.

— În seiful șefului de birou al Pentagonului din New York, biroul care se ocupă cu achiziționarea de sisteme de pe Coasta de Est. Din motive evidente este un seif foarte sigur.

— Și cum facem cu transportul lor la Londra? întrebă Brad Johnson. Eu propun să ne folosim de una din bazele noastre aeriene din Anglia. N-avem nevoie de probleme cu presa la Heathrow sau cine știe ce alte chestii de soiul ăsta.

— Eu am întâlnire cu un expert superior de la aviația militară peste o oră, spuse Stannard. El o să ne sfătuiască asupra celei mai bune modalități de a face să ajungă pachetul acolo.

— O să ne trebuiască o mașină a Companiei care să le ia de la aeroport și să le ducă la Quinn în apartament, spuse Odell. Lee, ocupă-te tu de asta. La urma urmelor, apartamentul e al tău.

— Nici o problemă, îl asigură Lee Alexander de la CIA. O să-l pun pe Lou Collins să le ia chiar el de la baza aeriană, imediat după aterizare.

— Până mâine în zori, ora Londrei, spuse vicepreședintele. La Londra, în Kensington, până în zori. Știm ceva despre amănuntele schimbului?

— Nu, îi răspunse directorul FBI-ului. Fără îndoială că Quinn o să pună la punct toate amănuntele, în colaborare cu oamenii noștri.

Aviația militară a SUA propuse ca pentru traversarea Atlanticului să se folosească un avion de vânătoare cu un singur loc, un F-15 Eagle (Vultur).

— E numai bun dacă îl dotăm cu pachete FAST, îi spusese generalul de aviație lui Stannard la Pentagon. Trebuie să predăm pachetul la baza gărzii naționale a forțelor aeriene de la Trenton, New Jersey, cel târziu până la ora 14.00.

Pilotul ales pentru misiune era un locotenent-colonel experimentat, cu mai bine de șapte mii de ore de zbor pe F-15 la activul său. Până la sfârșitul dimineții, Eagle de la Trenton a fost verificat și alimentat ca niciodată în tot timpul existenței sale, iar pachetele FAST au fost introduse în compartimentele de admisie a aerului de la babord și tribord. Aceste pachete, în ciuda numelui, nu făceau să crească viteza avionului Eagle; acronimul vine de la „combustibil și senzor tactic” și sunt de fapt compartimente pentru combustibil suplimentar în cazul zborurilor la mare distanță.

În mod normal, Eagle duce 10.500 kg de combustibil, ceea ce îi oferă o independență de zbor de 2.878 de mile; cele 2.000 kg de combustibil suplimentar din fiecare pachet FAST o ridică la 3.450 mile.

În sala de navigație, colonelul Bowers își studie planul de zbor în timp ce își mânca sandvișul de prânz. De la Trenton la baza AMSUA de la Upper Heyford din apropierea orașului Oxford erau 3.063 mile. Meteorologii îi comunicaseră puterea vântului la altitudinea aleasă de 15.000 de metri și calculă că avea să ajungă în 5,4 ore, zburând la Mach 0,95, și să-i mai și rămână 2.000 kg de combustibil în plus.

La ora 14.00 un uriaș tanc aerian KC-135 decola de la baza militară Andrews de lângă Washington, îndreptându-se spre un rendez-vous aerian cu Eagle la 13.500 m deasupra țărmlui răsăritean.

La Trenton există o ultimă întârziere. La ora 15.00 colonelul Bowers era în costum de zbor și gata de plecare când, la intrarea principală, apăru limuzina lungă și neagră a biroului din New York al Pentagonului. Un funcționar civil, însoțit de un general de aviație, îi înmână o servietă diplomat plată și o bucată de hârtie pe care era notat numărul combinației cu care avea să fie deschisă.

Nici nu apucase bine să facă acest lucru, că în bază intră o altă limuzină, fără nici un fel de inscripție. Pe pistă avu loc o conferință agitată între cele două grupuri de oficialități. Până la urmă, valiza diplomat și bucata de hârtie fură recuperate de la colonelul Bowers și duse pe bancheta din spate a uneia dintre mașini.

Valiza diplomat a fost deschisă și conținutul ei, un pachet plat de catifea neagră, de 25 cm pe 25 cm, gros de 7,5 cm, a fost transferat într-o valiză

diplomat nouă, care îi fu înmănată colonelului impacientat.

Avioanele de vânătoare de interceptie nu au obiceiul de a face transport de mărfuri, dar sub scaunul pilotului fusese amenajat un spațiu de depozitare și valiza fu instalată în el. Colonelul decolă la ora 15.31.

Se înalță rapid la 13.500 m, se întâlnește cu tancul de alimentare și își umple la maximum compartimentele de combustibil pentru a-și începe cursa spre Anglia cu încărcătura completă. După alimentare, se înalță, la 15.000 m, își îndreaptă acul busolei spre Upper Heyford și mărește puterea la Mach 0,95, cu puțin sub zona de tremur care marchează bariera sunetului. Prinse vântul din coadă dinspre vest pe care îl aștepta deasupra Nantucketului.

În timp ce pe pista de la Trenton conferința era în plină desfășurare, un avion cu reacție al unei curse regulate decola de la Kennedy spre Heathrow, Londra. În compartimentul rezervat oamenilor de afaceri se afla un tânăr înalt și cu trăsături bine conturate care se urcase venind de la Houston cu un alt avion. Lucra la o însemnată corporație petrolieră din acel oraș, pe nume Pan-Global, și se simțea mândru că-i fusese încredințată o misiune atât de discretă chiar de către patronul său, proprietarul firmei, în persoană.

Nu că ar fi avut cea mai vagă idee despre conținutul plicului pe care îl ducea în buzunarul de la piept al hainei, haină pe care refuzase să i-o dea stewardesei. Și nici nu îl interesa. Știa doar că trebuia să conțină documente de mare valoare pentru firmă, având în vedere că nu putuseră fi trimise prin poștă sau fax și nici prin curierul poștal comercial.

Instrucțiunile erau cât se poate de limpezi: le repetase de mai multe ori. Trebuia să se ducă la o adresă anume, într-o zi anume, a doua zi, la o oră anume. Nu trebuia să sune, doar să pună scrisoarea prin deschizătura pentru scrisori, apoi să se întoarcă la aeroportul Heathrow și la Houston. Obositor, dar simplu. La servirea cocktailurilor dinaintea mesei, nu se atinse de alcool și rămase cu privirea pe fereastră.

Când zbori dinspre apus spre răsărit într-o zi de iarnă, dai foarte curând de întuneric. După numai două ore de la decolare, observă că cerul devenise purpuriu închis și că se zăreau bine stelele. Uitându-se pe geam, văzu deasupra avionului un mic punct de foc roșu care se mișca printre stele, îndreptându-se în aceeași direcție cu el. Cu toate că n-avea de unde știe, se uita la jetul de flăcări de la F-15 Eagle pilotat de colonelul Bowers, căci amândoi se îndreptau cu misiuni diferite spre capitala britanică, fără să știe nici unul ce aducea cu sine.

Colonelul ajunsese primul. Ateriză la Upper Heyford conform programului, la ora 1.55, ora locală, tulburând somnul sătenilor în timpul turului final înainte de a se îndrepta spre luminile de acces. Turnul îl îndrumă în ce direcție s-o apuce la sol și se opri în sfârșit într-un cerc de lumini puternice din interiorul unui hangar, ale cărui uși se închideau în momentul în care el își stingea motoarele. De cum deschise centropianul, fu întâmpinat de comandantul bazei însoțit de un civil. Civilul fu cel care i se adresă.

— Colonelul Bowers?

— Eu sunt, domnule.

- Ai un pachet pentru mine?
- Am o valiză diplomat. Chiar sub scaunul meu.

Se întinse înțepenit, ieși și începu să coboare scara de metal către podeaua hangarului. Infernal mod de a vedea Anglia, se gândi ei. Civilul urcă scara și scoase diplomatul. Întinse mâna și formă cifrele combinației. După zece minute, Lou Collins era înapoi la limuzina Companiei, îndreptându-se spre Londra.

Ajunse în apartamentul din Kensington la zece minute după ora patru. Luminile erau aprinse; nu dormise nimeni. Quinn era în salon și bea cafea.

Collins puse diplomatul, pe măsuta joasă, se uită la bucata de hârtie și formă cifrul. Scoase din valiză pachetul plat, aproape pătrat, învelit în catifea, și i-l înmână lui Quinn.

- În mâinile tale, până în zori, zise el.

Quinn cântări pachetul în mână. Puțin mai mult de un kilogram — cam 1.400 g.

- Vrei să-l deschizi? îl întrebă Collins

— Nu-i nevoie, îi răspunse Quinn. Dacă sunt de sticlă sau imitații, sau măcar o parte din ele, sau chiar numai una, probabil că cineva are să-i ia viața lui Simon Cormack.

— Imposibil, zise Collins. Nu, sunt autentice și în regulă. Crezi că o să te sune?

- Roagă-te s-o facă, îi spuse Quinn.
- Și schimbul?
- Va trebui să-l stabilim astăzi.
- Cum ai de gând să acționezi, Quinn?
- Treaba mea.

Ieși din încăpere ca să facă o baie și să se îmbrace. Pentru foarte mulți oameni ultima zi a lunii octombrie avea să fie o zi deosebit de agitată.

Tânărul din Houston ateriză la ora 6.45, ora Londrei, și, cum nu avea decât o valijoară cu articole de toaletă, trecu repede prin vamă și ieși în holul clădirii numărul trei. Se uită la ceas, știind că mai avea de așteptat trei ore. Suficient ca să se spele, să se învioneze, să-și ia micul dejun și să ajungă cu taxiul în centrul Cartierului de Vest al Londrei.

La 9.55 se prezentă la intrarea unei clădiri înalte și impunătoare, cu un bloc înainte de strada Great Portland din cartierul Marble Arch. Ajunsese cu cinci minute prea devreme. I se spusese că trebuia să fie exact. Un individ îl urmărea dintr-o mașină parcată pe partea cealaltă a străzii, dar tânărul n-avea de unde să știe. Se plimbă în sus și în jos cale de cinci minute apoi, la ora zece fix, lăsa să cadă plicul prin deschizătura pentru scrisori din ușa casei. În hol nu exista nici un portar care să-l ridice. Plicul rămase acolo, pe preșul din interior. Satisfăcut că urmasse întru totul instrucțiunile, tânărul american se întoarse pe jos până la șoseaua Bayswater, de unde se urcă într-un taxi.

De-abia dăduse colțul și individul ieși din mașina parcată, traversă strada și intră în bloc. Locuia acolo de mai multe săptămâni. Staționarea în mașină fusese pur și simplu ca să se asigure că mesagerul corespundea descrierii primite și că nu era urmărit de nimeni.

Ridică plicul căzut, luă liftul până la etajul opt, intră în apartament și

deschise scrisoarea. Era satisfăcut de ceea ce citea și fornăia pe nas, șuierând prin canalele nazale deformate în timp ce respira. Irvin Moss se afla acum în posesia a ceea ce considera că erau instrucțiunile finale.

În apartamentul din Kensington minutele se scurgeau în tăcere. Tensiunea era aproape tangibilă. La centrala telefonică, în strada Cork, în Grosvenor Square, ascultătorii stăteau aplecați deasupra aparatelor, așteptând să vorbească Quinn sau să deschisă gura McCrea ori Sam Somerville. În difuzoare nu se auzea nimic. Quinn la spusese foarte clar că, dacă Zack n-avea să telefoneze, totul se terminase. Era cazul să înceapă cercetarea minuțioasă pentru găsirea unei case abandonate și a unui cadavru.

Iar Zack nu suna.

La 10.30, Irvin Moss plecă din apartamentul său din Marble Arch, își luă mașina închiriată de la locul de parcare și se îndreptă spre Gara Paddington. Barba pe care și-o lăsase să crească la Houston, în timp ce elabora planurile, îi schimbase complet înfățișarea. Pașaportul canadian, falsificat cu măiestrie, îl adusese fără efort în Republica Irlanda și de acolo cu feribotul până în Anglia. Permisul de conducere, tot canadian, nu-i ridicase nici o problemă la închirierea pe termen lung a unui automobil imens. Locuise liniștit și discret mai multe săptămâni în Marble Arch, un străin oarecare printre cei mai bine de un milion aflați în capitala britanică.

Era un agent cu suficient de multă experiență ca să poată să se instaleze fără să bată la ochi în aproape oricare oraș din lume. Londra, în orice caz, o cunoștea. Știa foarte bine cum mergeau treburile aici, unde să se adreseze pentru ce avea nevoie, avea contacte în lumea interlopă, era destul de deștept și de experimentat ca să nu comită greșeli dintre acelea care atrag atenția autorităților asupra unui vizitator.

Scrisoarea de la Londra îl puna la curent cu o serie întreagă de amănunte imposibil de introdus în mesajele codificate trimise spre și de la Houston sub forma unei liste de prețuri pentru produse. Scrisoarea mai conținea și unele instrucțiuni suplimentare dar cel mai important era raportul asupra situației din Aripa de vest a Casei Albe, mai ales gradul de deteriorare la care ajunsese John Cormack în ultimele trei săptămâni.

Și mai era și un bilet de la biroul de bagaje din Gara Paddington, care nu putea să traverseze Atlanticul decât adus personal de cineva. Cum ajunsese acesta de la Londra la Houston nu știa și nici nu-l interesa. Știa doar cum venise înapoi la Londra, la el, și că acum îl ținea în mână. La ora 11.00 îl folosi.

Funcționarul de la căile ferate nu-i acordă nici o atenție. În fiecare zi, sute de pachete, geamantane și valize erau lăsate în păstrare în biroul lui și alte câteva sute erau ridicate. Numai dacă treceau trei luni fără ca cineva să se intereseze de ele, erau luate de pe raft și deschise pentru a fi aruncate în caz că nu erau identificate. Biletul prezentat în dimineața respectivă de bărbatul taciturn, cu pardesiu gri de gabardină, arăta ca orice alt bilet obișnuit. Căută prin rafturi, găsi numărul, o valiză mică de pânză, și i-o aduse. De altfel, fusese

plătită la depunere. Până la căderea serii avea să-i iasă complet din minte.

Moss se întoarse cu valiza în apartament, forțat încuietoarea ieftină și îi cercetă conținutul. Totul era la locul lui, așa cum i se spusese. Mai avea trei ceasuri până când trebuia să plece.

Era o casă de pe o stradă liniștită din suburbia unui oraș de navetiști, la nici patruzeci de mile de centrul Londrei. La o anumită oră avea să treacă pe lângă ea, așa cum făcea la fiecare două zile, și poziția geamului de la portiera din partea sa — închis, lăsat pe jumătate sau deschis complet — avea să-i transmită celui care îl urmărea ceea ce trebuia să afle. În ziua aceasta, pentru prima oară, geamul avea să fie în poziția deschis complet. Puse una din videocasetele SM cumpărate pe plan local — cu conținut superdur, dar știa de unde să și le procure — la televizor și se pregătea să se distreze.

La ieșirea din bancă, Andy Laing era într-o stare aproape de șoc. Prea puțini oameni ajung să treacă prin experiența de a-și vedea întreaga carieră, pe care s-au trudit să și-o clădească de-a lungul unor ani de eforturi, sfârșimată în cioburi mici și ireparabile la picioarele lor. Prima reacție este imposibilitatea de a înțelege; a doua nehotărâre.

Laing rătăci fără țință prin străzile înguste și curțile dosnice care se ascund în spatele zgomotosului trafic al cartierului City din Londra, cea mai veche milă pătrată din capitală și centrul bancar și comercial al țării. Trecu pe lângă zidurile mănăstirilor care răsunaseră cândva de incantațiile Fraților Cenușii, Fraților Albi și Fraților Negri, pe lângă sălile breslelor unde se adunau negustorii ca să discute afacerile lumii în vreme ce Henric al VIII-lea își executa nevestele puțin mai jos, la Turn, pe lângă bisericuțele delicate concepute de Wren după Marele Incendiu din 1666.

Oamenii care se îndreptau zoriți pe lângă el, printre care un număr tot mai mare de femei tinere și atrăgătoare, se gândeau la prețul mărfurilor, dacă era cazul să cumpere pe termen lung sau scurt sau dacă mișcările insesizabile de pe piețele financiare ar fi putut să se transforme într-un curent ori nu erau decât ceva trecător. Se foloseau de computere în loc de pixuri, dar rezultatul activității lor era același care fusese de veacuri: comerțul, achiziționarea și vânzarea unor obiecte pe care le fabricau alți oameni. Era o lume care cucerise imaginația lui Andy Laing în urmă cu zece ani, când ieșise de pe băncile școlii, și în lume; în aceasta el n-avea să mai pătrundă niciodată.

Prânzi ușor la un băruleț cu sandvișuri de pe o stradă numită Frații în Cârje, pe care cândva săltau călugări cu un picior legat la spate, izvor de dureri întru și mai deplina glorie a Domnului, și se hotărî ce avea de făcut.

Își termină cafeaua și se urcă în metrou ca să se întoarcă în apartamentul-birou din strada Bedford, Chelsea unde, prevăzător, își păstrase fotocopii ale dovezilor aduse de la Jiddah. Când omul nu mai are nimic de pierdut poate să devină foarte periculos. Laing se hotărâse să aștearnă totul pe hârtie, de la un cap la altul, să anexeze copii ale formularelor *lui*, care știa că sunt autentice, și să le trimită fiecărui membru al consiliului de direcție din New York. Componenta acestui consiliu era de notorietate publică; adresele lor de la serviciu erau publicate de ediția americană a *Who's Who*-ului.

Nu vedea de ce să sufere în tăcere. Să-și mai facă griji și Steve Pyle, așa ca o schimbare, se gândi el. Și îi trimise o scrisoare personală directorului din

Riad, prin care îi aducea la cunoștință tot ce avea de gând să facă.

Zack sună în sfârșit la ora 13.20, ora de aglomerație maximă din timpul prânzului, în vreme ce Laing își termina cafeaua și Irving Moss se delecta cu un recent film despre maltratarea copiilor, proaspăt primit de la Amsterdam. Zack era într-una din cele patru cabine publice ale oficiului poștal din Dunstable — ca de obicei, la nord de Londra.

Quinn se îmbrăcase și se pregătise încă de la răsăritul soarelui care chiar se vedea în ziua aceea, strălucind pe un cer azuriu, cu o undă de răcoare în aer. Dacă o simțea nu le trecuse prin cap să-l întrebe nici lui McCrea, nici lui Sam, dar își pusese o pereche de jeanși, puloverul cel nou de cașmir peste cămașă și o jachetă de piele cu fermoar.

— Quinn, e ultimul telefon...

— Zack, bătrâne, mă uit acum la o fructieră, o fructieră mare, și știi ce văd? E plină ochi cu diamante care lucesc și fac ape de parcă sunt vii. Hai să încheiem târgul, Zack, să-l încheiem acum.

Imaginea mentală pe care o desenase îl făcu pe Zack să se oprească.

— Bine, consimți glasul de la telefon. Uite care sunt instrucțiunile...

— Nu, Zack. Facem așa cum vreau eu, dacă nu, n-are decât să sară în aer tot Regatul...

În centrala Kensington, în strada Cork și în Grosvenor Square ascultătorii rămaseră toți cu gura căscată. Quinn ori știa el ce face, ori avea să-l determine pe răpitor să închidă telefonul. Glasul lui Quinn continuă fără nici o pauză.

— Oi fi eu nemernic, Zack, dar sunt singurul nemernic din toată bulibășeala asta în care poți să ai încredere și o să trebuiască să ai. Ai un creion?

— Da. Ascultă-mă acum, Quinn.

— Tu să mă asculți, amice. Vreau să te muți într-o altă cabină și să mă suni peste patruzeci de secunde la numărul ăsta. Trei-șapte-zero; unu-doi-zero-patru. Acum DU-TE!

Ultimul cuvânt era un răcnet. Sam Somerville și Duncan McCrea aveau să relateze mai târziu la anchetă că rămăseseră la fel de împietriți ca și cei care ascultau pe fir. Quinn aruncă telefonul, înșfăcă diplomatul — diamantele erau tot acolo, nu în fructieră — și ieși în goană pe ușa salonului. Se întoarse din ușă și le strigă: „Stați aici!”.

Surprinderea, strigătul, autoritatea din glas îi făcuseră să rămână înlemniți pe scaune vreme de cinci secunde vitale. Când ajungeau la ușa apartamentului, auziră cum se răsucea cheia în broască. Se pare că fusese instalată acolo înainte de zori.

Quinn evită ascensorul și o porni pe scări cam în clipa în care McCrea scotea primul răcnet, urmat de o izbitură puternică în încuietoare. Printre cei care ascultau era deja un haos incipient care în scurtă vreme avea să ajungă un adevărat Babei.

— Ce dracului face? se întrebau unul pe celălalt în șoaptă polițiștii de la centrala Kensington, ridicând cu toții din umeri.

Quinn coborî în goană cele trei etaje până la parter. Ancheta avea să

stabilească faptul că americanul de la postul de ascultare de la subsol nu se mișcase pentru că nu intra în atribuțiile lui să se miște. El trebuia doar să înregistreze glasurile din apartamentul de deasupra sa, să le codifice și să le transmită prin radio pentru a fi decodate și digerate de ascultătorii aflați în subsolul din Grosvenor Square. Așa că rămăsese la locul lui.

Quinn traversă holul la 15 secunde după de trântise telefonul. Portarul britanic își ridică privirea din cabină, dădu din cap și se întoarse la ziarul *Daily Mirror*. Quinn împinse ușa de la intrare, care se deschidea în afară, o închise după el, puse sub ea o pană de lemn — pe care o cioplise în intimitatea toaletei — și o lovi puternic cu piciorul. Apoi traversă strada în fugă, ferindu-se de mașinile care treceau.

— Cum adică, a plecat? strigă Kevin Brown în postul de ascultare din Grosvenor Square. Stătuse acolo așteptând, cu toți ceilalți, britanici și americani deopotrivă, ultimul, poate chiar final, telefon al lui Zack. La început sunetele din Kensington erau doar confuze; auziseră cum se închisese telefonul, cum Quinn striga către cineva „Stați acolo”, apoi o serie de pocnete, țipete confuze ale lui McCrea și Somerville, după aceea o serie de lovituri regulate de parcă cineva izbea într-o ușă.

Sam Somerville se întorsese în cameră și strigase către microfoane: „A plecat! Quinn a plecat!”. Întrebarea lui Brown putea fi auzită de postul de ascultare dar nu și de Somerville. Înnebunit, Brown se năpusti spre telefonul care avea să-i facă legătura cu agentul special din Kensington.

— Agent Somerville, răcni el când o auzi la celălalt capăt al firului, du-te după el.

În acest moment, cea de-a cincea lovitură a lui McCrea sparse încuietoarea de la ușa apartamentului. Acesta o porni în goană pe scări, urmat de Sam. Amândoi erau în papuci de casă.

Magazinul de fructe și delicatese de pe cealaltă parte a străzii, al cărui număr Quinn îl obținuse din cartea de telefon a Londrei aflată pe bufetul din salon, se numea Bradshaw, după numele celui care îl deschisese, dar aparținea acum unui indian cu numele de domnul Patel. Quinn îl urmărise de peste drum cum își aranja taraba cu fructele expuse afară sau dispărea înăuntru ca să servească pe câte un client.

Quinn ajunse pe trotuarul opus la treizeci și trei de secunde după terminarea convorbirii cu Zack. Ocoli doi trecători și năvăli pe ușa magazinului ca un uragan. Telefonul era pe tarabă, lângă registru; în spatele ei se afla domnul Patel.

— Puștii ăia îți fură portocalele, îl anunță Quinn fără nici un preambul.

În clipa aceea sună telefonul. Nehotărât între telefonul care suna și portocalele furate, domnul Patel reacționează ca un bun Gujarati și ieși repede afară. Quinn ridică receptorul.

Centrala Kensington reacționase rapid și la anchetă avea să se dovedească faptul că făcuse tot ce-i stătuse în putință. Dar se pierduseră

câteva secunde pur și simplu din cauza surprizei; apoi se ivise o problemă tehnică. La ei era prins telefonul direct din apartament. De câte ori se făcea un apel la numărul respectiv, centrala lor electronică putea să facă verificări pe fir pentru a-i stabili proveniența. Numărul era apoi depistat de computer ca fiind cutare sau cutare cabină din cutare sau cutare loc. Între șase și zece secunde.

Aveau deja reperat numărul pe care îl folosise Zack prima oară dar, când acesta schimbă cabinele, chiar dacă erau alături în Dunstable, îl pierdură. Mai rău, suna acum la un alt număr din Londra pe care ei nu-l aveau sub urmărire. Singurul noroc era că numărul pe care i-l dictase Quinn la telefon lui Zack era tot în centrala Kensington. Cu toate acestea, dispozitivele de urmărire trebuiau să pornească de la zero, mecanismul lor de depistare a apelurilor cercetând cu frenezie printre cele douăzeci de mii de posturi ale centralei. Intrară pe firul domnului Patel la cincizeci și opt de secunde după ce Quinn dictase numărul, apoi îl prinseră și pe celălalt din Dunstable.

— Scrie numărul ăsta, Zack, intrase Quinn direct în subiect.

— Ce dracu' se întâmplă? mârâi Zack.

— Nouă-trei-cinci; trei-doi-unu-cinci, continuă Quinn implacabil.

Se făcu o pauză în vreme ce Zack își nota numărul.

— Acuma o să facem totul între noi, Zack. I-am lăsat baltă pe toți. Numai tu și cu mine; diamantele în schimbul băiatului. Fără șmecherii — îți dau cuvântul meu. Sună-mă la numărul ăsta peste 60 de minute și peste 90, dacă nu răspund prima dată. Nu e urmărit.

Închise telefonul. La centrală, cei ce ascultau auziră cuvintele: „...minute, și peste 90, dacă nu răspund prima dată: Nu e urmărit.”

— Nemernicul i-a dat alt număr, le spuse tehnicianul de la Kensington celor doi ofițeri ai Metropolitanei care se aflau lângă el. Unul dintre ei era deja la telefon cu Yardul.

Quinn ieși din magazin la timp ca să-l vadă pe McCrea încercând să iasă prin ușa înțepenită de pe cealaltă parte a străzii. Sam era în spatele lui, făcând semne cu mâna și gesticulând. Apăru și portarul, scărpinându-se prin părul rărit. Două mașini treceau pe stradă pe partea opusă; pe partea lui Quinn se apropia un motociclist. Quinn coborî pe carosabil, drept în calea lui, cu brațele ridicate, cu diplomatul legănându-se în mâna dreaptă. Motociclistul frână, derapă, alunecă și se opri.

— la zii, ce naiba...

Quinn îi zâmbi dezarmant în timp ce ocolea ghidonul. Lovitura scurtă la rinichi isprăvi toată treaba. În timp ce tânărul cu cască de protecție se prăbușea, Quinn îl aruncă de pe motocicletă, o încălecă, răsucii cheia și porni motorul. Plecă în josul străzii tocmai când mâna ridicată a lui McCrea îi trecea la 15 cm de haină.

McCrea rămase în stradă abătut. Sam i se alătură. Se uitară unul la celălalt, apoi fugiră înapoi în clădire. Cel mai rapid mijloc de comunicare cu Grosvenor Square era tot la etajul trei.

— Exact, asta-i, zise Brown după ce-i ascultase timp de cinci minute pe cei doi, McCrea și Somerville, care-i telefonau din Kensington. Să-l găsim pe

nemernic, asta-i.

Se auzi soneria unui alt telefon. Era Nigel Cramer de la Scotland Yard.

— Negociatorul vostru a șters-o, spuse el sec. Puteți să-mi spuneți și mie cum? Am încercat la apartament — numărul obișnuit e ocupat.

Brown îi dădu explicațiile în treizeci de secunde. Cramer bombăni. Mai era însă jignit de afacerea de la ferma Pajiștea verde, avea să rămână întotdeauna, dar evenimentele de acum îl făcuseră să treacă peste dorința de a-i vedea dați deoparte pe Brown și echipa de la FBI.

— Oamenii voștri au luat numărul motocicletei? întrebă el. Pot să o pun sub urmărire generală.

— Mai mult, îl anunță Brown cu satisfacție. Valiza diplomat pe care o duce cu el. Conține un detector de direcție.

— Conține *ce*?

— Încorporat, nedetectabil, o bijuterie, spuse Brown. L-am prevăzut din Statele Unite, am schimbat diplomatul pe care îl dăduse Pentagonul chiar azi-noapte, înainte de decolare.

— Înțeleg, zise Cramer gânditor. Și dispozitivul de recepție?

— Chiar aici, îi răspunse Brown. A venit cu cursa comercială din zori. Unul din băieții mei s-a dus la Heathrow să-l ridice. Rază de două mile, așa că trebuie să ne punem în mișcare. Vreau să spun chiar acum.

— De data aceasta, domnule Brown, vrei, te rog, să ții legătura cu brigăzile motorizate ale Met-ului? Nu dumneata faci arestările în City. Eu le fac. Mașina dumitale are radio?

— Sigur.

— Stai pe o bandă deschisă, te rog. O să îți transmitem și o să luăm legătura cu dumneata dacă ne spui unde ești.

— Nici o problemă. Aveți cuvântul meu.

Limuzina ambasadei ieșea în trombă de la Grosvenor Square după 60 de secunde. La volanul ei era Chuck Moxon; colegul de lângă el opera aparatul de recepție D/D, o cutiuță ca un televizor în miniatură, doar că pe ecran în locul imaginii era un unic punct strălucitor. Când antena legată acum de marginea de metal de deasupra portierei din dreapta avea să prindă sunetul emis de transmitătorul D/D din diplomatul lui Quinn, o linie avea să țâșnească rapid din punctul luminos către perimetrul ecranului. Șoferul mașinii trebuia să o manevreze în așa fel încât linia de pe ecran să fie îndreptată chiar înspre botul mașinii. Astfel avea să urmărească detectorul de direcție. Dispozitivul din valiza diplomat avea să fie activat, prin control de la distanță, din interiorul limuzinei.

Trecură repede prin Park Lane, prin Knightsbridge și intrară în Kensington.

— Activați, spuse Brown.

Operatorul ridică butonul. Ecranul nu răspunse.

— Continuați să activați la fiecare treizeci de secunde până îl prindem, ordonă Brown. Chuck, începe să te învârti prin Kensington.

Moxon o luă pe șoseaua Cromwell, apoi se îndreptă spre sud pe șoseaua Gloucester către șoseaua Brompton. Antena stabili legătura.

— E-n spatele nostru, se-ndreaptă spre nord, anunță colegul lui Moxon. Distanța, cam o milă și un sfert.

Peste treizeci de secunde, Moxon traversa din nou șoseaua Cromwell, luând-o pe șoseaua Expoziției spre nord, către Hyde Park.

— Drept înainte, spre nord, spuse operatorul.

— Spune-le băieților în albastru că l-am prins, îi ordonă Brown.

Moxon informează ambasada prin radio și pe la jumătatea șoselei Edgware un Rover al poliției metropolitane li se alătură în spate.

Pe banchetă, alături de Brown, erau Collins și Seymour.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Collins cu regret. Ar fi trebuit să observ diferența de timp.

— Ce diferență de timp? întrebă Seymour.

— Nu-ți amintești de învălmășeala de pe aleea Casei Winfield de acum trei săptămâni? Quinn a plecat cu 15 minute înaintea mea, dar în Kensington n-a ajuns decât cu trei minute mai devreme. Și eu n-am cum să-l depășesc pe un taximetrist în traficul de la ora de vârf din Londra. S-a oprit pe undeva, și-a făcut el ceva pregătiri.

— N-avea cum să plănuiască așa ceva de acum trei săptămâni, obiectă Seymour. N-avea de unde să știe cum decurg lucrurile.

— Nici n-avea de ce, îi spuse Collins. Doar i-ai citit dosarul. A fost destulă vreme în luptă ca să fie la curent cu pozițiile de retragere pregătite în caz că lucrurile nu merg bine.

— Tocmai a intrat în St. John's Wood, anunță operatorul.

La intersecția cu Lord, mașina poliției se apropie lateral, cu fereastra deschisă.

— Se îndreaptă spre nord, spuse Moxon, arătând spre șoseaua Finchley.

Celor două mașini li se alătură o altă mașină de patrulă; se îndreptau acum spre nord prin Swiss Cottage, Hendon și Mill Hill. Distanța se micșorase la 300 m și se uitau cu toții atent în față după un bărbat înalt, fără cască, pe motoretă.

Trecură prin Mill Hill Circus doar la 100 m în spatele emițătorului și începură să urce panta spre intersecția Five Ways. De-abia atunci înțeleseseră că Quinn trebuie să-și fi schimbat vehiculul. Trecură pe lângă doi motocicliști care nu emiteau nici un sunet și fură depășiți de alte două motociclete puternice dar detectorul D/D pe care îl căutau continua să înainteze în fața lor. Când sunetul o coti la intersecția Five Ways pe A.1 care ducea către Hertfordshire, văzură că ținta lor era acum un Volkswagen Golf GT1 cu capota deschisă, al cărui șofer purta o căciulă groasă de blană trasă până peste urechi.

Primul lucru pe care avea să și-l amintească Cyprian Fothergill despre evenimentele din acea zi era că se îndrepta spre fermecătoria lui căsuță de la țară și, înainte de Borehamwood, fusese brusc depășit de o uriașă mașină neagră care i se băgase apoi în față și îl obligase să frâneze brusc și să se oprească în afara drumului. Cât ai bate din palme, trei indivizi imenși, avea să povestească el mai târziu prietenilor de la club care-l ascultau cu gura căscată, au țâșnit din ea, i-au înconjurat mașina și și-au ațintit niște pușcoace enorme asupra lui. Apoi în spate a tras o mașină a poliției și din ea au ieșit trei jandarmi drăgălași care le-au spus americanilor — păi, trebuie să fi fost sigur americani și erau *imenși* — să lase armele dacă nu voiau să fie dezarmați cu forța.

Își mai aducea aminte — de-acum se bucura de atenția încordată a *întregului* bar — că unul din americani i-a scos căciula de blană și a zberiat:

„Ascultă, idiotule, unde e?”, în timp ce unu dintre polițiști a întins mâna pe scaunul din spate și a scos o valiză diplomat pentru care el, Cyprian, a trebuit să-și piardă o oră ca să-i convingă că nu-l văzuse niciodată în viața lui.

Americanul acela voinic și cu părul cărunt, care după toate aparențele era șeful celor din mașina neagră, i-a smuls polițistului diplomatul din mână, l-a deschis și s-a uitat în el. Era gol. După toată tevatura asta, era gol. Atâta tevatură pentru o geantă goală... În orice caz, americanii înjurau ca niște birjari și foloseau un limbaj pe care el, Cyprian, nu l-a mai auzit în viața lui și spera să nici nu mai aibă ocazia. Și după aceea a început și sergentul britanic, de parcă nici el nu era de pe lumea asta...

La ora 14.25, sergentul Kidd se întorcea la mașina poliției ca să răspundă la apelurile insistente transmise prin radio.

— Tango Alpha, începu el.

— Tango Alpha, aici locțiitorul comisarului adjunct Cramer. Cine e acolo?

— Sergentul Kidd, domnule. Divizia F.

— Ce-aveți acolo, sergent?

Kidd aruncă o privire spre Volkswagenul prins, cu ocupantul lui înspăimântat, spre cei trei agenți FBI care examinau valiza diplomat goală ceilalți doi yankei care stăteau și se uitau plini de speranță la cer și spre cei trei colegi ai săi care încercau să ia declarații.

— Nițică încurcătură, domnule.

— Sergent Kidd, ascultă-mă cu atenție. Ați pus cumva mâna pe un american înalt care tocmai a furat două milioane de dolari?

— Nu, domnule, îi răspunse Kidd. Am pus mâna pe un frizer foarte vesel care tocmai a făcut pe el.

— Cum adică, dispărut?

Țipătul, urletul sau zbieretul, într-o varietate de tonalități și accente, răsună peste nici o oră ca un ecou în apartamentul din Kensington, la Scotland Yard, la Whitehall, la Ministerul de interne, în Downing Street, Grosvenor Square și Aripa de vest a Casei Albe. Nu se poate să se fi evaporat.

Dar era întocmai ceea ce și făcuse.

CAPITOLUL ZECE

Quinn aruncase valiza diplomat pe bancheta din spate a Golfului decapotabil la treizeci de secunde după ce dăduse colțul străzii pe care era apartamentul. Când deschisese diplomatul adus de Collins înaintea zorilor, n-apucase să zărească nici un dispozitiv de detectare a direcției, dar nici nu se aștepta la așa ceva. Oricine ar fi fost cel care prelucrase geanta în laborator era mult prea deștept ca să lase urme vizibile ale implantului. Quinn își închipuia însă că precis diplomatul conținea ceva care să conducă poliția și detașamentele ei la orice rendez-vous pe care l-ar fi stabilit el cu Zack.

Așteptând la semafor, deschisese încuietorile, își îndesase pachetul cu diamante în haina de piele cu fermoar și aruncase o privire în jur. Golful era chiar lângă el. Șoferul, încotoșmănat cu căciula de blană, nu apucase să bage

de seamă nimic.

După o jumătate de milă, Quinn abandonase motoreta; fără obligatoria cască de protecție, mai mult ca sigur că ar fi atras atenția vreunui polițist. Lângă Brompton Oratory luase un taxi, îi spusese să-l ducă în Marylebone, îl plătise în strada George și își terminase drumul pe jos.

În buzunare avea tot ce reușise să sustragă din apartament fără să atragă atenția; pașaportul american și permisul de conducere — deși acestea n-aveau să-i mai fie în curând de nici un folos, după ce se va fi dat alerta generală —, un teanc de bani englezești din poșeta lui Sam, briceagul său cu multe lame și un clește din tabloul de siguranțe. De la o drogherie din Marylebone își făcu rost de o pereche de ochelari cu lentile normale, cu ramă groasă de baga, iar de la un magazin de confecții de o pălărie de tweed și un impermeabil.

Mai făcu o serie de cumpărături de la un magazin de dulciuri, de la unul de ustensile metalice și altul de articole de voiaj. Se uită la ceas: cincizeci și cinci de minute de când închisese telefonul din magazinul de fructe al domnului Patel. Intră pe strada Blandford și descoperi cabina pe care o căuta în colțul străzii Chiltern, una dintr-un șir de două. Intră în cea de-a doua, al cărei număr îl memorase cu trei săptămâni în urmă și pe care i-l dictase lui Zack acum un ceas. Telefonul sună punctual la ora fixată.

Zack era prudent, nelămurit și furios.

— Foarte bine, ticălosule, ce dracu' ai de gând?

În câteva propoziții scurte, Quinn îi explică ceea ce făcuse. Zack îl ascultă în tăcere.

— Nu minți? Întrebă el. Că dacă da, puștiul tot într-un sac de plastic o să sfârșească.

— Uite ce e, Zack, pe mine mă doare-n cot dacă au să te prindă sau nu. Un lucru mă interesează pe mine și numai unul: să duc băiatul înapoi la familia lui, teafăr și nevătămat. Și în buzunarul de la haină am diamante brute în valoare de două milioane de dolari care cred că te interesează. Acuma, le-am tras clapa copoilor pentru că tot voiau să-și bage nasul și să facă pe deștepții. Așa că, vrei să stabilim un schimb sau nu?

— A trecut vremea, zise Zack. Mă mut.

— Din întâmplare asta-i o cabină publică din Marylebone, spuse Quinn, dar ai dreptate, e mai bine să fii prudent. Sună-mă la același număr diseară pentru amănunte. Eu o să vin singur, neînarmat, cu pietrele, oriunde. Pentru că sunt urmărit, mai bine după ce se întunecă. Să zicem, la ora opt.

— În ordine, mârâi Zack. Să fii acolo.

În clipa aceea sergentul Kidd lua microfonul mașinii ca să vorbească cu Cramer. După câteva minute toate posturile de poliție primeau descrierea individului și instrucțiunile ca fiecare polițist care-și făcea rondul să fie cu ochii în patru, să-l depisteze dar să nu se apropie, să anunțe prin radio postul de poliție și să urmărească suspectul fără să intervină. Nu se dădea nici un nume, nici motivul pentru care omul era sub urmărire generală.

La plecarea din cabină, Quinn se îndreptă pe jos pe strada Blandford până la hotelul Blackwood's. Era unul din acele hanuri vechi, ascunse pe străzile dosnice ale Londrei, care au reușit cumva să evite să fie achiziționate și igienizate de către firmele mari, o clădire cu douăzeci de camere, acoperită cu iederă, cu paneluri și ferestre largi și un foc care ardea în căminul de cărămidă de lângă recepție, cu podeaua inegală de scânduri acoperită cu preșuri. Quinn

se apropie de fata cu înfățișare plăcută de la recepție.

— Salut, i se adresează el cu cel mai larg zâmbet de care era în stare.

Fata își ridică privirea și îi întoarce zâmbetul. Înalt, adus de spate, cu pălărie de tweed, impermeabil și valiză din piele de vițel — un turist american sută la sută.

— Bună ziua, domnule. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Păi, acum, sper că da, domnișoară. Da, sigur că da. Vedeți, tocmai am sosit cu avionul din Statele Unite și am luat British Airways a dumneavoastră — compania mea preferată întotdeauna — și știți ce mi-au făcut? Mi-au pierdut bagajele. Da, domnișoară, le-au dus tocmai la Frankfurt din greșeală.

Chipul fetei se încreți îngrijorat.

— Și acum, vedeți dumneavoastră, or să mi le aducă ei înapoi, peste douăzeci și patru de ore. Treaba e însă că toate amănuntele despre excursie sunt în valiza aia mică și, nu știu dacă vă vine să credeți, dar nu pot în ruptul capului să-mi aduc aminte unde trebuia să mă cazez. Am stat o oră cu doamna de la compania de aviație și am studiat toate numele de hoteluri din Londra — știți cât de multe sunt? — dar nici gând să mi-l aduc aminte, numai dacă îmi vine înapoi valiza. Așa că, pe scurt, am luat un taxi până în oraș și șoferul mi-a spus că aici la dumneavoastră e foarte bine... ăă... nu cumva aveți o cameră pentru o noapte? Apropo, numele meu e Harry Russell.

Fata era pur și simplu fermecată. Bărbatul acesta înalt arăta atât de dezorientat de pierderea bagajelor, de incapacitatea de a-și aduce aminte unde trebuia să stea. Văzuse o grămadă de filme și i se părea că aduce puțin cu domnul acela care le tot spunea celorlalți să-l lase în pace dar vorbea mai degrabă ca cel cu pana caraghioasă de la pălărie din *Dallas*. Nu-i trecu nici o clipă prin minte că ar fi putut să mintă, nici să-i ceară să se legitimizeze. În mod normal, la Blackwood's nu primeau clienți fără bagaj și fără rezervare, dar să-ți pierzi bagajele și să-ți uiți și hotelul pe deasupra, și asta numai din cauza unei companii britanice... Se uită pe diagrama de camere libere; majoritatea clienților erau obișnuiți ai hotelului care trăgeau la el când veneau din provincie, câțiva locuiau permanent.

— Ar fi una, domnule Russell — una mică și mai în spate, mă tem...

— E tocmai bună, tânără doamnă. Oh, și am să plătesc în numerar — mi-am schimbat niște dolari la aeroport.

— Mîine dimineată, domnule Russell. Se întinse după o cheie veche de alamă. Sus pe scări, la etajul doi.

Quinn urcă scările cu treptele tocite, găsi numărul 11 și intră în odaie. Micuță, curată și confortabilă. Mai mult decât adecvată. Se dezbracă până la chiloți, își puse ceasul cumpărat de la magazinul de obiecte metalice să sune la ora 18.00 și adormi.

— Păi, de ce Dumnezeu a făcut treaba asta? Întrebă ministrul de interne, Sir Harry Marriott.

Erau în cabinetul lui de la ultimul etaj al clădirii Ministerului de interne și Cramer tocmai terminase de povestit cu lux de amănunte tot ce se întâmplase. Sir Harry stătuse zece minute la telefon cu Downing Street și doamna care își avea reședința acolo nu era câtuși de puțin mulțumită.

— Presupun că a avut sentimentul că nu poate să aibă încredere în

nimeni, spuse Cramer cu delicatețe.

— Sper că nu e vorba de noi, protestă ministrul. Doar am făcut tot ce-am putut.

— Nu, nu de noi, îi răspunse Cramer. Era aproape de momentul schimbului cu individul ăsta, Zack. În cazurile de răpiri, aceasta este întotdeauna faza cea mai periculoasă. Trebuie acționat cu o delicatețe extremă. După cele două scurgeri de informații confidențiale de la programele de radio, unul francez și celălalt britanic, se pare că preferă să acționeze singur. Noi, desigur, nu putem permite așa ceva. Trebuie să-l găsim, domnule ministru de interne.

Cramer se mai resimțea încă de pe urma faptului că pierduse complet supremația în procesul de negociere, fiind redus doar la investigații.

— Nu pot să înțeleg în primul rând cum a scăpat, se plânse ministrul.

— Dacă aveam doi oameni de-ai mei în apartament, n-ar fi izbutit, îi aminti Cramer.

— Bine, bine, asta-i să plângi după oalele sparte. Încearcă să-l găsești, dar fără zarvă, fără tămbălău, cu discreție.

Părerea personală a ministrului de interne era că dacă individul ăsta Quinn avea să-l elibereze pe Cormack de unul singur, n-avea decât. Marea Britanie putea să-i expedieze frumușel pe amândoi la ei acasă cât mai urgent posibil. Dar dacă americanii aveau să încurce ei borcanele, n-avea decât să fie încurcătura lor, nu a lui.

La aceeași oră, Irving Moss primea un telefon de la Houston. Își notă lista de prețuri a produselor oferite de grădinile de legume din Texas, închise telefonul și începu să decodifice mesajul. Începu să fluiera de uimire. Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea mai bine seama că nu avea de făcut decât o foarte mică modificare a propriilor sale planuri.

După acel fiasco de pe șoseaua de lângă Mill Hill, Kevin Brown descindea în apartamentul din Kensington iritat la maxim. Patrick Seymour și Lou Collins îl însoțeau. Împreună, cei trei superiori purceseră să-i ancheteze cale de mai multe ceasuri pe cei doi colegi subalterni.

Sam Somerville și Duncan McCrea le explicară pe larg ce se întâmplase în cursul dimineții, cum se întâmplase și de ce nu putuseră ei să prevadă nimic. Ca întotdeauna, McCrea avea un aer de parcă își cerea scuze cu totul dezarmant.

— Dacă a restabilit contactul telefonic cu Zack, e complet scăpat de sub control, observă Brown. Dacă se folosesc de un sistem de la cabină la cabină, englezii n-au nici un mijloc să-i intercepteze. Habar n-avem ce au de gând să facă.

— Poate că fac aranjamente pentru efectuarea schimbului între Simon Cormack și diamante, spuse Seymour.

Brown mârâi.

— De cum o să se termine toată treaba, o să pun eu mâna pe deșteptul ăsta.

— Dacă o să se întoarcă împreună cu Simon Cormack, îi atrase atenția

Collins, o să ne înghesuim cu toții să-i cărăm bagajele la aeroport.

Se luă hotărârea ca Somerville și McCrea să rămână în apartament pentru eventualitatea că ar fi dat Quinn telefon. Cele trei posturi telefonice aveau să rămână în funcțiune ca să-i primească apelul, și interceptate. Superiorii se întoarseră la ambasadă, Seymour pentru a lua legătura cu Scotland Yardul ca să afle amănunte despre ceea ce de-acum erau două urmăriri în loc de una, ceilalți ca să aștepte și să asculte.

Quinn se trezi la șase, se spală și se bărbieri cu noile articole de toaletă cumpărate în ziua precedentă în High Street, luă o cină ușoară și se aventură pe jos cei două sute de metri până la cabina din strada Chiltern la opt fără zece. Cabina era ocupată de o doamnă în vârstă, care însă plecă la opt fără cinci. Quinn rămase înăuntru, cu spatele la stradă, prefăcându-se că cerce-tează cărțile de telefon până când aparatul începu să sune la două minute după ora opt.

— Quinn?

— Da.

— Poate că nu minți că le-ai dat cu tifla, poate că da. Dacă-i vreo șmecherie, o să plătești pentru ea.

— Nu-i șmecherie. Spune-mi unde și când să mă prezint.

— La zece mâine dimineată. O să te sun tot la numărul ăsta la nouă, ca să-ți spun unde. O să ai exact atâta timp cât să ajungi acolo la zece. Oamenii mei au să țină locul sub observație încă din zori. Dacă se arată copoi sau dacă se face vreo mișcare mai iute pe acolo, o s-o vedem și ne luăm tălpășița imediat. Simon Cormack o să moară cu un telefon mai târziu. Dacă-ncerci să mă tragi pe sfoară, spune-le amicilor tăi așa. Că poate or să pună mâna pe unul sau doi dintre noi, dar o să fie prea târziu pentru băiat.

— Cum vrei, Zack. O să vin singur. Fără șmecherii.

— Fără aparate electronice, fără detectori de direcție, fără microfoane. O să te verificăm. Dacă ești cuplat, băiatul o pățește.

— Exact cum ți-am spus, fără șmecherii. Doar eu și diamantele...

— Să fii acolo în cabină la ora nouă.

Se auzi un declic și bîzîitul de pe fir. Quinn ieși din cabină și se întoarse la hotel pe jos. Se uită o vreme la televizor apoi își goli valiza și se ocupă vreme de două ore de lucrurile achiziționate în aceeași după-amiază. Se făcuse de-acum ora două când ajunse să se declare satisfăcut.

Făcu iar un duș ca să scape de mirosul care-l trăda, își potrivi deșteptătorul și apoi se întinse în pat și rămase cu ochii țintă în tavan, aproape imobil, reflectând. Nu dormea niciodată prea mult înainte de bătaie; tocmai de aceea și prinsese cele trei ore de odihnă de după masă. Ațipi cu puțin înainte de a se lumina și se trezi când începu să sune deșteptătorul la șapte.

Aceași fermecătoare recepționeră era de serviciu când coborî la recepție la opt și jumătate. Quinn avea ochelarii cu rama groasă de baga și pălăria de tweed iar impermeabilul îi era închis până la gât. Îi povesti că trebuia să meargă la Heathrow să-și ia bagajele și că voia să achite nota și să plece.

La nouă fără un sfert se îndreptă agale pe strada pe care era cabina telefonică. La ora respectivă nu mai exista nici o doamnă în vârstă. Rămase în cabină 15 minute până când, la nouă fix, telefonul începu să sune. Glasul lui

Zack era răgușit de încordare.

— Șoseaua Jamaica, Rotherhithe, spuse el.

Quinn nu cunoștea zona, dar auzise de ea. Docurile vechi, parțial transformate în case noi și apartamente elegante pentru tinerii care lucrau în City, dar cu porțiuni încă aproape părăsite, cheiuri și depozite abandonate.

— Continuă.

Zack îi dădu îndrumările. Din șoseaua Jamaica pe o stradă care ducea în jos la Tamisa.

— E un hangar de oțel, fără etaj, deschis la ambele capete. Pe ușă se mai vede scris numele de Babbidge. Plătește taxiul la capătul străzii. Vino singur. Intră prin partea de sud. Mergi până în centru și așteaptă. Ești urmărit, nu ne arătăm.

Telefonul amuți. Quinn ieși din cabină și își aruncă valiza goală într-o ladă de gunoi. Se uită după un taxi. Nici urmă la ora asta de vârf de dimineață. Prinse unul după zece minute în High Street și coborî la stația de metrou din Marble Arch. La ora aceea taxiului i-ar fi luat o veșnicie ca să străbată străzile întortocheate din City și să ajungă pe celălalt mal al Tamisei la Rotherhithe.

Se urcă în metroul care mergea spre est la Bank, apoi se mută în cel de nord care trecea pe sub Tamisa până la Podul Londrei. Ajunse în șoseaua Jamaica la cincizeci și cinci de minute după ce Zack închisese telefonul.

Strada pe care i se spusese să coboare era îngustă, murdară și pustie. Pe o latură, magaziile de ceai părăsite, gata de dărâmare, de pe malul Tamisei. Pe cealaltă, fabrici și depozite de fier abandonate. Știa că era urmărit de undeva. Coborî strada pășind drept prin mijlocul ei. Hangarul de fier cu numele Babbidge aproape șters se afla chiar la capăt. Quinn intră înăuntru.

Lung de 65 m, lat de 25 m. Lanțuri ruginite spânzurau din bîrnele acoperișului; podeaua era din ciment, plină de resturile aduse de vînt de-a lungul anilor cât fusese părăsit. Prin ușa pe care intrase el putea să treacă un om, nu însă și o mașină; cea din partea opusă era destul de largă și de înaltă pentru un camion. Se îndreptă spre centru și se opri. Își scoase ochelarii falși și pălăria de tweed și și le îndesă în buzunare. Nu mai avea nevoie de ele. Avea ori să iasă de aici cu un târg în privința lui Simon Cormack, ori să necesite o escortă a poliției.

Așteptă o oră aproape imobil. La 11.00, în celălalt capăt al hambarului apăru imensul Volvo, care înaintă încet și se opri cu motorul mergând la doisprezece metri de el. În față erau doi oameni mascați în așa fel încât nu li se puteau vedea decât ochii prin deschizături.

Simți mai degrabă decât auzi zgomotul ușor al tenișilor care lunecau pe cimentul din spatele lui și aruncă o privire indiferentă peste umăr. Era un al treilea bărbat, în trening negru fără însemne, cu o mască de schi care-i acoperea capul. Era încordat, bine înfipt pe picioare, cu carabina automată ținută lejer la umăr dar gata să o folosească în orice clipă, la caz de nevoie.

Portiera din dreapta mașinii se deschise și din ea coborî un bărbat. Statură potrivită, talie potrivită.

— Quinn? strigă el.

Glasul lui Zack, inconfundabil.

— Ai diamantele?

— Chiar aici.

— Dă-mi-le.

— Ai băiatul, Zack?

— Nu fă pe prostul. Să-l dau pentru un sac de pietricele de sticlă?

Cercetăm pietrele mai întâi. Ia timp. O bucată de sticlă, o bucată de imitație — ai încurcat-o. Dacă-s bune, primești băiatul.

— Exact cum mi-am imaginat. Nu merge.

— Nu te juca cu mine, Quinn.

— Nici nu mă gândesc, Zack. Dar trebuie să văd băiatul. Tu s-ar putea să primești niște bucăți de sticle — nu-i așa, dar vrei să fii sigur. Eu s-ar putea să primesc un cadavru.

— Nu-i adevărat.

— Trebuie să fii sigur. De aceea trebuie să merg cu tine.

Zack se uită la Quinn din spatele măștii, nevenindu-i să creadă. Începu să râdă cu poftă.

— Îl vezi pe omul ăla din spatele tău? Un cuvânt și te face praf. Și după aceea o să ne luăm pietrele oricum.

— S-ar putea să încerci, recunoscui Quinn. Ai văzut vreodată o chestie de-asta?

Își desfăcu impermeabilul până jos, luă ceva care îi atârna mai sus de brâu și își întinse mâna.

Zack aruncă o privire cercetătoare spre Quinn și ansamblul legat de pieptul lui peste cămașă și începu să înjure cu glas scăzut dar violent.

De sub stern până la brâu, partea din față a lui Quinn era ocupată de o cutie plată de lemn în care fuseseră cândva bomboane de ciocolată cu lichior. Bomboanele dispăruseră, ca și capacul cutiei. Partea de jos forma un container plat, legat cu leucoplast peste piept.

În centrul lui se afla pachetul de catifea cu diamante, încadrat pe fiecare latură de câte o jumătate de bucată de substanță vâscoasă de culoare bej. Într-una din aceste bucăți era introdusă o sârmă electrică de culoare verde aprins; celălalt capăt al firului ajungea la una din fălcile controlate de un arc ale unui cârlig de rufe de lemn, pe care Quinn îl ținea sus în mână. Firul pătrundea în lemn printr-un orificiu minuscul și ieșea între fălcile cârligului.

Tot în cutia de ciocolată se mai afla și o baterie de 9 volți PP3, legată de o altă sârmă verde aprins. Într-o direcție, firul cel verde lega ambele bucăți de substanță bej la baterie; în cealaltă direcție, sârma ajungea în falca opusă a cârligului. Fălcile cârligului erau ținute la distanță de un ciot de creion. Quinn își îndoi degetele; ciotul căzu pe jos.

— Fals, spuse Zack fără convingere. Nu-i adevărat.

Cu mâna dreaptă, Quinn rupse o bucățică din substanța cafeniu deschis, o rotunji și o aruncă la picioarele lui Zack. Criminalul se aplecă, o ridică și o adulmecă. Mirosul de marțipan îi umplu nările.

— Semtex, zise el.

— E cehesc, adăugă Quinn. Eu prefer RDX.

Zack se pricepea destul de bine la explozivele gelatinoase ca să știe că arătau și miroseau la fel ca orice bomboană inofensivă de marțipan. Dar asemănarea se oprea aici. Dacă omul lui deschidea focul acum, aveau să moară cu toții. În cutie exista exploziv plastic suficient ca să măture podeaua magaziei, să ridice acoperișul în aer și să împrăstie diamantele până pe malul celălalt al Tamisei.

— Știam eu că ești un nemernic, spuse Zack. Ce vrei?

— Să ridic creionul, să-l pun la loc, să mă urc în portbagajul mașinii și să mă duc să văd băiatul. Nu m-a urmărit și nici n-o să mă urmărească nimeni. N-am cum să te recunosc, nici acum, nici altădată. Ești în destulă siguranță. Dacă văd că băiatul e viu, demontez drăcia asta și-ți dau pietrele. Tu le verifici; când ești satisfăcut, pleci. Eu rămân închis cu puștiul. După 24 de ore, dai un telefon anonim. Curcanii vin și ne eliberează. E curat, simplu și tu scapi.

Zack păru nehotărât. Nu acesta era planul lui, dar fusese depășit și o știa foarte bine. Își băgă mâna în buzunarul de la costum și scoase o cutie neagră și plată.

— Ține mâinile sus și cârligul deschis. Vreau să verific dacă n-ai emițătoare.

Se apropie și trecu detectorul de circuite peste trupul lui Quinn, din cap până în picioare. Orice circuit electric activat, de genul celor conținute în detectoarele de direcție sau emițătoarele în funcțiune, ar fi declanșat un șuierat ascuțit al aparatului. Bateria din bomba lui Quinn era inactivă. Diplomatul original l-ar fi declanșat.

— În regulă, zise Zack. Se dădu un metru înapoi. Quinn putea să-i simtă mirosul de transpirație. Ești curat. Pune înapoi creionul și urcă-te în portbagaj.

Quinn se conformă. Văzu ultima geană de lumină înainte ca peste el să se lase capacul portbagajului. Existau deja orificii de aerisire din urmă cu trei săptămâni, când fusese transportat Simon Cormack. Era sufocant, dar suportabil și, cu toată înălțimea lui, destul de spațios, cu condiția să stea încolăcit ca un embrion — ceea ce însemna că era aproape sufocat de mirosul de migdale.

Cu toate că el n-avea cum să vadă, mașina făcu o întoarcere de 180° și cel cu arma alergă și se urcă în spate. Cei trei își scoaseră măștile și partea de sus a treningurilor, rămânând în cămașă, haină și cravată. Hainele scoase le aruncară pe bancheta din spate, peste carabina automată Scorpion. După ce terminară, mașina ieși din depozit, cu Zack din nou la volan, și o porni spre bîrlogul lor.

Le luă o oră și jumătate ca să ajungă la garajul lipit de casa aflată la 40 de mile de Londra. Zack conduse tot drumul cu viteza legală, în timp ce însoțitorii săi stăteau drept și tăcuți la locurile lor. Pentru aceștia doi era pentru prima oară că ieșeau din casă după trei săptămâni.

După ce ușa garajului se închise, cei trei își puseră la loc treningurile și măștile și unul dintre ei intră în casă ca să-l prevină pe cel rămas acolo. Numai după ce terminară toate pregătirile, Zack deschise portbagajul mașinii. Quinn era înțepenit și începu să clipească des din cauza luminii din garaj. Scosese creionul din cârlig și îl ținea între dinți.

— Bine, bine, îi spuse Zack. Nu-i nevoie de asta. O să-ți arătăm băiatul. Dar cât treci prin casă trebuie să-ți pui asta.

Ținea în mână o glugă. Quinn dădu din cap. Zack i-o trase peste ochi. Exista pericolul ca ei să încerce să-l doboare, dar într-o fracțiune de secundă putea să dea drumul cârligului deschis. Îl conduseră, cu mâna stângă ridicată sus, prin toată casa, pe un coridor scurt și apoi jos pe scările dinspre beci. Auzi trei bătăi puternice într-o ușă, apoi o pauză. Ușa scârțâi și se deschise iar el fu împins înăuntru. Rămase acolo singur, auzind cum erau trase zăvoarele de la ușă.

— Poți să-ți scoți gluga, auzi el glasul lui Zack.

Vorbea prin vizorul de la ușă. Quinn își scoase gluga cu mâna dreaptă. Se

afla într-o pivniță goală: podea de ciment, pereți de ciment, pesemne un beci pentru vinuri transformat în alt scop. Pe un pat de fier de lângă peretele opus stătea o siluetă prelungă, cu umerii și capul acoperiți de o glugă. Se auziră două bătăi în ușă. Ca la comandă, silueta de pe pat își scoase gluga.

Simon Cormack rămase cu ochii holbați la bărbatul cel înalt de lângă ușă, cu impermeabilul desfăcut pe jumătate, cu un cârlig de rufe în mâna stângă. Quinn se uita și el la fiul Președintelui.

— Salut, Simon. Te simți bine, băiatule?

Un glas de acasă.

— Cine ești dumneata? șopti el.

— Păi, negociatorul. Ne-am făcut griji din cauza ta. Te simți bine?

— Da... Minunat.

Se auziră trei bătăi în ușă. Tînărul își trase gluga peste cap. Ușa se deschise. În ea apăru Zack. Mascat. Înarmat.

— Foarte bine, l-ai văzut. Acuma, diamantele.

— Desigur, zise Quinn. Tu te-ai ținut de cuvânt. Mă țin și eu.

Puse la loc creionul în cârlig și îl lăsă să atârne de sârme până la brâu. Își dădu jos impermeabilul și scoase cutia de la piept. Din centrul ei luă pachetul de catifea cu pietre prețioase și i-l întinse. Zack le apucă și le trecu unui om de pe coridorul din spatele lui. Își ținea arma îndreptată spre Quinn.

— O să iau și bomba, zise el. N-ai să te mai folosești de ea ca să ieși de aici.

Quinn împături sârmele și cârligul în spațiul gol din cutia deschisă, scoase sârmele din substanța bej. Sârmele nu aveau nici un detonator legat la capete. Quinn rupse o bucată din substanță și o gustă.

— N-am reușit niciodată să-mi placă marțipanul, spuse el. Prea dulce pentru mine.

Zack rămase cu ochii holbați la ansamblul de obiecte casnice din cutia pe care Quinn o ținea în cealaltă mână.

— Marțipan?

— Cel mai bun pe care-l poți găsi în High Street din Marylebone.

— Îmi vine al dracului de mult să te omor, Quinn.

— S-ar putea, dar sper să n-o faci. Nu-i nevoie, Zack. Ai obținut ce ai vrut. Cum ți-am spus, profesioniștii nu omoară decât atunci când sunt obligați. Cercetează diamantele în liniște, vezi cum aranjezi ca să scapi, lasă-mă pe mine aici cu puștiul până telefonezi la poliție.

Zack închise ușa și o zăvorî în urma lui. I se adresă prin vizor.

— Trebuie să recunosc, yankeule. Ai mare curaj.

Apoi vizorul se închise. Quinn se întoarse către silueta de pe pat și îi scoase gluga. Se așeză și el lângă băiat.

— Acuma, ar cam fi cazul să te pun puțin la curent. Încă vreo câteva ore, dacă totul merge bine, și o să ieșim de aici ca să mergem acasă. Apropo, tăticul și mămica îți transmit toată dragostea lor.

Îl mângâie pe tânăr pe părul încâlcit. Ochii lui Simon Cormack se umplură de lacrimi. Începu să plângă în hohote. Încercă să și le șteargă cu mâneca de pânză cadrilată a cămășii, dar nu-i folosi la nimic. Quinn îl luă de umerii subțiri, amintindu-și de o zi de demult din delta Mekongului; prima dată când intrase în luptă, și cum rămăsese în viață în vreme ce ceilalți mureau și cum după aceea, de ușurare, începuseră să-i curgă lacrimile pe care nu mai putea să și le

oprească.

După ce Simon conținu și începu să-l bombardeze cu întrebări despre ce mai era pe acasă, Quinn avu ocazia să-l privească mai bine. Cu barbă, cu mustață, murdar, dar de altfel în stare bună. Îl hrăniseră bine și avuseseră bunul simț să-i dea niște haine curate; cămașa cadrilată, blugi și o cingătoare lată de piele cu o cataramă de alamă gravată care să-i susțină — articole de voiaj, dar foarte adecvate pentru răcoarea din noiembrie.

Sus se părea că era ceartă. Quinn auzea vag glasurile ridicate, cel mai distinct pe al lui Zack. Sunetele erau prea nedeslușite ca să înțeleagă ce spuneau, dar tonul era destul de limpede. Omul era furios. Quinn se încruntă; nu verificase pietrele — nu era în stare să deosebească niște diamante veritabile de unele imitații reușite — dar acum se ruga lui Dumnezeu să nu fi avut nimeni ideea cretină de a include o bună parte de falsuri printre nestemate.

De fapt nu acesta era motivul disputei, care se liniști după câteva minute. Într-o încăpere de la etaj — răpitorii aveau tendința să evite camerele de jos în timpul zilei, în ciuda draperiilor groase de la ferestre — sud-africanul era așezat la o masă adusă acolo cu un scop bine definit. Masa era acoperită cu un cearșaf, pachetul de catifea tăiat era aruncat pe pat și cei patru se uitau cu toții muți de admirație la micul morman de diamante neșlefuite.

Folosindu-se de o spatulă, sud-africanul începu să împartă mormanul în grămezi mai mici, apoi și mai mici, până când împărți tot muntele în 25 de movilițe mai mici. Îl pofti cu un gest pe Zack să își aleagă una dintre ele. Zack ridică din umeri, alese una din mijloc — aproximativ o mie de pietre dintre cele 25.000 de pe masă. Fără o vorbă, sud-africanul începu să adune celelalte 24 de mormane și să le așeze într-un sac de pânză groasă cu o sfoară la gură. După ce rămase doar cu movilița aleasă, aprinse o veioză puternică, își scoase o lupă de bijutier din buzunar, luă o pensetă în mâna dreaptă și ridică prima piatră în lumină.

După câteva secunde mormăi și dădu din cap, punând diamantul în sacul de pânză cu gura deschisă. Verificarea celor o mie de pietre avea să dureze șase ore.

Răpitorii aleseseră foarte bine. Diamantele de calitate, chiar și cele mai mărunte, sunt în mod normal prevăzute cu un certificat de origine atunci când sunt transmise în comerț de Organizația Centrală pentru Vânzări, care domină lumea comerțului cu diamante, ocupându-se de circulația a 85% din pietrele care se îndreaptă dinspre mine spre comercianți. Chiar și Uniunea Sovietică este destul de inteligentă ca să nu încalce acest cartel rentabil cu extracțiile sale din Siberia. Pietrele mai mari de o calitate mai redusă sunt și ele vândute cu un certificat de proveniență.

Dar alegând melee de diamante de calitate medie, între o cincime și o jumătate de carat, răpitorii intraseră într-o zonă a comerțului care era aproape incontrollabilă. Aceste pietre sunt crema bijutierilor producători și vânzători cu amănuntul din toată lumea, trecând din mână în mână în pachete de câteva sute odată, fără nici un certificat. Orice bijutier producător poate să preia în mod foarte cinstit un lot de câteva sute de pietre, mai ales dacă i se oferă o reducere de 10 sau 15% din prețul pieței. Transferate în monturi în jurul unor pietre mai mari, aveau pur și simplu să dispară la vânzare.

Dacă erau autentice. Diamantele neșlefuite nu strălucesc și nu scânteiază precum cele tăiate și șlefuite, care apar la capătul prelucrării. Arată ca niște

bucăți mate de sticlă, cu o suprafață lăptoasă și opacă. Dar nu pot fi confundate cu sticla de nici un examinator cu îndemânare și experiență moderate.

Diamantele veritabile au o structură distinctă, spumoasă la suprafață, și sunt imune la apă. Dacă o bucată de sticlă este cufundată în apă, picăturile de lichid rămân câteva clipe pe suprafața ei; de pe un diamant se scurg imediat, lăsând nestemata uscată ca un os.

Mai mult, sub lupă diamantele au o foarte vizibilă cristalografie triunghiulară de suprafață. Sud-africanul urmărea acest tipar, ca să fie sigur că nu le fuseseră strecurate sticle din nisip curat sau din celălalt înlocuitor important, zirconiu cubic.

În vreme ce se desfășura această cercetare, senatorul Bennett R. Hapgood se ridica în picioare pe podiumul special amenajat la parterul centrului în aer liber Hancock din inima Austinului și se uita plin de satisfacție la mulțimea adunată.

Drept în față putea să vadă domul Capitoliului statului Texas, al doilea ca mărime din țară după cel din Washington, care strălucea în lumina soarelui de dimineață. Mulțimea ar fi putut să fie mai numeroasă, având în vedere masiva publicitate plătită care anunțase această importantă lansare, dar mediile de informare — locale, statale și naționale — erau prezente toate și asta îl umplea de mulțumire.

Își ridică mâinile ca un boxer victorios, pentru a saluta tunetul de aplauze al celor prezenți, izbucnit chiar în clipa când se încheiase prezentarea elogioasă. În timp ce continuau incantațiile fetelor cu picioarele lungi căroră mulțimea se simțise obligată să li se alăture, senatorul își clătină capul într-un bine simulat gest de neîncredere că i se acordau asemenea onoruri și își întinse mâinile cu palmele deschise către public parcă pentru arăta că asemenea urale nu i se cuveneau unui senator mărunț și neînsemnat din Oklahoma.

După ce ovațiile amuțiră, luă microfonul și își începu cuvântarea. Nu se folosea de nici un fel de note; după ce primise invitația, făcuse destule repetiții cu vorbele pe care urma să le adreseze la această inaugurare ce avea să-l proclame președintele unei noi mișcări de natură să cuprindă întreaga Americă.

— Prieteni, concetățeni americani sau de pretutindeni.

Cu toate că publicul de față era în covârșitoare majoritate alcătuit din texani, prin intermediul camerelor de televiziune țintea spre un auditoriu mult mai larg.

— Chiar dacă provenim din ținuturi atât de diferite ale acestei uriașe națiuni. Chiar dacă avem origini diferite, avem drumuri diferite în viață, avem speranțe diferite, temeri și aspirații diferite. Un lucru însă îl avem în comun, oriunde am fi, orice am face — suntem cu toții, bărbați, femei și copii, patrioți ai acestui pământ mareț...

Afirmația era incontestabilă și mărturie îi stăteau ovațiile.

— Mai presus de toate avem în comun acest lucru: vrem ca națiunea noastră să fie puternică... Mai multe ovații... și mândră... Extaz.

Vorbi vreme de o oră. Telejurnalele de seară de pe întreg cuprinsul Statelor Unite aveau să utilizeze între treizeci de secunde și un minut, în

funcție de preferințe. Se așază după ce termină de vorbit, iar vântul care adia de-abia dacă-i clintea părul alb ca neaua, uscat cu foehnul și dat cu fixativ, de deasupra chipului bine bronzat de proprietar de cirezi; mișcarea „Cetățenii pentru o Americă puternică” fusese lansată.

Dedicată, în termeni largi, regenerării mândriei și onoarei naționale prin intermediul puterii — noțiunea că nu degeneraseră niciodată în mod vizibil fusese trecută cu vederea — C.A.P. avea să se opună categoric Tratatului Nantucket în totalitatea lui, cerând cu tărie Congresului ca să-l repudieze.

Dușmanul mândriei și onoarei prin putere fusese limpede și incontestabil identificat; era comunismul, adică socialismul, manifestat prin Medicaid, cercurile de asistență socială și chiar majorările de impozite. Căraușii comunismului, care căutau să amăgească poporul american ca să accepte reducerea înarmărilor la nivele inferioare, nu erau identificați, ci subânțeleși. Campania avea să se desfășoare pe toate planurile — birouri regionale, influențare pe scară națională a electoratului și apariții publice ale unor patrioți veritabili care aveau să se pronunțe împotriva tratatului și a autorului lui — omul copleșit de durere de la Casa Albă.

În momentul în care mulțimea era invitată să se delecteze cu fripturile la grătar risipite în jurul parcului, oferite prin generozitatea marelui filantrop și patriot local, Planul Crockett, cea de-a doua campanie de destabilizare a lui John Cormack în scopul de a-l aduce în pragul demisiei, era deja lansat.

Quinn petrecu o noapte agitată în beci, împreună cu fiul Președintelui. Băiatul se întinsese pe pat, la insistențele lui Quinn, dar nu putea să adoarmă. Quinn se așază pe jos, cu spatele rezemat de zidul tare și ar fi moțăit dacă nu erau întrebările lui Simon.

— Domnule Quinn.

— Quinn. Doar Quinn.

— L-ai văzut pe tăticu'? Personal?

— Sigur. El mi-a spus de tanti Emily... Și domnul Spot.

— Cum se simțea?

— Bine. Îngrijorat, bineînțeles. Era chiar după răpire.

— Ai văzut-o și pe mămica?

— Nu, era cu doctorul de la Casa Albă. Îngrijorată, dar bine și ea.

— Ei știi că eu sunt bine?

— Până acum două zile, da, le-am spus că ești în viață. Încearcă să dormi puțin.

— Bine... Când crezi că o să ieșim de aici?

— Depinde. De dimineață sper că au să-și ia tălpășița și s-o întindă. Dacă au să dea telefon peste 12 ore, poliția britanică are să ajungă aici la câteva minute. Depinde de Zack.

— Zack? El e șeful?

— Da.

După ora două, tânărul surescitat ajunsese să-și epuizeze întrebările și ațipi. Quinn rămase treaz, încordându-și auzul ca să identifice sunetele înfundate de la etaj. Se făcuse aproape patru când în ușă răsunară trei bătăi puternice.

Simon se dădu jos din pat și șopti: "Glugile". Își puseră amândoi glugile care îi împiedicau să-i vadă pe răpitori. După ce-și acoperiră ochii, Zack intră în

beci urmat de doi dintre oamenii lui. Avea fiecare câte o pereche de cătușe. Făcu un semn spre cei doi captivi. Bandiții îi răsuciră și le legară mâinile la spate cu cătușele.

Ceea ce ei n-aveau de unde să știe era că examinarea diamantelor se terminase încă înainte de miezul nopții, spre deplina satisfacție a lui Zack și a complicilor săi. Cei patru își petrecuseră restul nopții făcând curățenie lună în toată casa, de sus până jos. Toate suprafețele care ar fi putut să aibă vreo amprentă fuseseră șterse; toate urmele la care le dăduse prin cap să se gândească, distruse. Nu-și bătură capul cu demontarea patului de metal din beci sau a lanțului care, timp de trei săptămâni, îl ținuse legat pe Simon de el. Nu-i preocupa atâta faptul că, într-o zi, aveau să vină alții aici și să identifice locul drept bârlog al răpitorilor, ci mai degrabă ca aceștia să nu ajungă nicio dată să-i descopere pe autorii răpirii.

Lui Simon Cormack i se desfăcu lanțul de la gleznă și fu dus împreună cu Quinn pe scări și prin casă, până în garaj. Volvo-ul îi aștepta. Portbagajul era plin cu lucrurile răpitorilor și nu mai avea nici un locșor liber. Quinn fu împins pe ușa din spate și obligat să se întindă pe jos, apoi fu acoperit cu o pătură. Era incomod, dar Quinn se simțea plin de optimism.

Dacă răpitorii ar fi avut de gând să-i omoare pe amândoi, cel mai potrivit loc ar fi fost beciul. El le propusese să fie lăsați acolo, pentru a fi eliberați de poliție după primirea unui telefon din străinătate. Era clar că așa ceva n-avea să se întâmple. Presupunea, pe bună dreptate, că răpitorii nu voiau să li se descopere ascunzătoarea, cel puțin nu deocamdată. Așa că rămase ghemuit pe jos în mașină, respirând cum putea mai bine prin gluga groasă.

Simți lăsarea pernelor de deasupra, pe care îl obligaseră să se culce pe Simon Cormack. Acesta fu, la rândul lui, acoperit cu o pătură. Cei doi bandiți mai mici de statură se urcară tot în spate, stând pe marginea banchetei, în fața trupului subțire al lui Simon, cu picioarele lăsate pe Quinn. Uriașul se urcă pe scaunul din față; Zack se așează la volan.

La ordinul lui își scoaseră toți patru măștile și partea de sus a treningurilor și le azvârliră pe fereastra mașinii în garaj. Zack porni motorul și apăsă pe butonul care deschidea ușile. Ieși cu spatele pe alee, închise ușa garajului, se întoarse cu botul spre stradă și plecă. Nimeni nu observă mașina. Era încă întuneric, mai erau două ore și jumătate până să se lumineze de ziuă.

Mașina merse continuu vreo două ore. Quinn n-avea nici o idee unde se aflau sau încotro se îndreptau. În cele din urmă (avea să se stabilească ulterior că trebuie să fi fost, cu aproximație de câteva minute, în jurul orei șase și trei-zeci) mașina încetini și se opri. Pe drum nu vorbise nimeni. Stătuseră cu toții țepeni pe locurile lor, în costume și cu cravate, și păstrasera cea mai deplină tăcere. După oprirea mașinii, Quinn auzi cum se deschideau portierele din spate și simți cum cele două perechi de picioare se ridicară de pe el. Cineva îl scoase afară din mașină, trăgându-l de picioare. Simți umezeala ierbii sub mâinile încătușate și își dădu seama că erau pe marginea unui drum de pe undeva. Se chinui să se ridice în genunchi, apoi în picioare, și izbuti. Îi auzi pe cei doi oameni intrând la loc în mașină și trântind ușa în urma lor.

— Zack, strigă el. Ce-i cu băiatul?

Zack era în drum, lângă portiera de la volan și se uita la Quinn pe deasupra mașinii.

— La zece mile mai sus pe șosea, pe margine ca și tine.

Se auzi sunetul motorului puternic și zgomotul pietrișului de sub roți. Mașina plecase. Quinn simți cum răceala dimineții de noiembrie îi pătrundea trupul prin pieptii și mânecile cămășii. De cum dispăru mașina, se apucă de lucru.

Munca grea de la vie îl menținuse în formă. Avea șoldurile înguste, ca ale unui bărbat cu 15 ani mai tânăr, și mâinile lungi. Când i se puseseră cătușele, își încordase mușchii de la încheieturile mâinilor ca să își asigure maximum de spațiu atunci când și-i relaxa. Trăgându-și cătușele cât putea mai mult în jos pe mână, își duse brațele încătușate la spate și le lăsă în jos. Apoi se așeză pe iarbă, își scoase mâinile pe sub genunchi, se descălță și își vârî picioarele prin brațele legate, unul câte unul. Cu mâinile ajunse astfel în față își scoase gluga.

Drumul era lung, îngust, drept și complet pustiu în semiobscuritatea de dinaintea zorilor. Își umplu plămânii cu aerul proaspăt și rece și se uită în jur după vreo așezare omenească. Nu se zărea nici una. Își puse pantofii și începu să alerge pe drum, în direcția în care o luase mașina.

După două mile, ajunse la un garaj pe partea stângă, o șandrama micuță, cu pompe manuale de tip vechi și un birouaș minuscul. Din trei lovituri doborî ușa și găsi telefonul pe raftul din spatele scaunului vânzătorului. Ridică receptorul cu amândouă mâinile, își aplecă urechea ca să fie sigur că are ton, îl puse jos, formă 01, prefixul Londrei, și apoi numărul telefonului direct din apartamentul din Kensington.

În Londra haosul dură trei secunde după care intrară cu toții în priză. Un tehnician britanic de la centrala Kensington țâșni din scaun și începu să caute numărul de unde era transmis apelul, îl găsi în două secunde.

În subsolul ambasadei SUA, tehnicianul de la ELINT scoase un strigăt când i se aprinse lumina roșie din față și auzi telefonul sunând în cască. Kevin Brown, Patrick Seymour și Lou Collins se năpustiră în postul de ascultare de pe paturile de campanie pe care moțăiau.

— Pune sunetul în difuzor, se răsti Seymour.

În apartament, Sam Somerville ațipise pe canapeaua preferată cândva de Quinn pentru că era lângă telefon. McCrea adormise într-un fotoliu. Era a doua noapte pe care și-o petreceau așa.

La auzul soneriei, Sam tresări dar trecură trei secunde până să-și dea seama care telefon suna. Becul roșu care pulsa la firul direct o lămurî. Ridică receptorul la al treilea apel.

— Da?

— Sapi?

Glasul adânc de la celălalt capăt al firului nu putea fi confundat.

— Oh, Quinn! exclamă ea. Ești întreg?

— La dracu' Quinn! Ce-i cu băiatul? spumegă Brown neauzit din subsolul ambasadei.

— Minunat. M-au eliberat. Pe Simon trebuie să-l elibereze acum, poate că i-au și dat drumul deja. Dar mai în susul drumului.

— Quinn, unde ești?

— Nu știu. Într-un garaj părăsit de pe un drum drept — numărul de telefon e imposibil de citit.

— Număr din Bletchley, spuse tehnicianul de la centrala Kensington.

Gata... I-am prins. Șapte-patru-cinci-zero-unu.

Colegul lui vorbea deja cu Nigel Cramer, care-și petrecuse toată noaptea

la Scotland Yard.

— Unde dracu' vine? şuieră el...

— Așteptați... aici, garajul Tubbs Cross, pe A.421 între Fenny Stratford și Buckingham.

În același timp Quinn zărise și el un teanc de facturi ale garajului. Cuprindea și adresa și i-o transmise lui Sam. După câteva secunde, telefonul amuți. Sam și Duncan McCrea coborâră în goană până în stradă, unde Collins lăsase o mașină a CIA în caz că cei ce ascultau în apartament ar fi avut nevoie de un mijloc de transport. Plecară imediat cu McCrea la volan și Sam căutând drumul pe hartă.

De la Scotland Yard, Nigel Cramer porni împreună cu alți șase polițiști în două mașini de patrulă, cu sirenele urlând, apucând-o pe Whitehall și pe Mall pentru a ajunge în Park Lane și pe drumul de nord care ieșea din Londra. În același timp, două limuzine uriașe țâșneau din Grosvenor Square, ducându-i pe Kevin Brown, Lbu Collins, Patrick Seymour și șase agenți FBI aduși de Brown de la Washington.

A.421 dintre Fenny Stratford și târgușorul Buckingham, aflat cu 12 mile mai la vest, este un drumeag lung, aproape drept, fără orașe sau sate, care străbate un ținut în cea mai mare parte agricol, presărat din loc în loc cu câte un pîlc de copaci. Quinn alergă constant spre vest, în direcția în care o luase mașina. Primele mijiri ale zorilor începeau să se cearnă prin norii cenușii de deasupra, permițând o vizibilitate tot mai sporită, până la trei sute de metri. Atunci Quinn zări silueta zveltă care alerga spre el în obscuritate și auzi zgomotul motoarelor care veneau cu viteză din spate. Își întoarse capul: o mașină a poliției britanice, urmată de încă una la fel, două limuzine negre americane chiar în fața lor și o mașină fără însemne, a Companiei, în urmă. Mașina din față îl văzu și începu să încetinească; din cauza drumului îngust, cele din spate încetiniră și ele.

Nici unul dintre ocupanții mașinilor nu văzuse silueta care se clătina mai departe pe drum. Simon Cormack își adusese și el mâinile în fața trupului și străbătuse cinci mile, față de cele patru și jumătate ale lui Quinn. Dar el nu dăduse nici un telefon. Slăbit de captivitate, năucit de eliberare, alerga încet, clătinându-se dintr-o parte în alta. Mașina din frunte a ambasadei ajunsese lângă Quinn.

— Unde-i băiatul? tună Brown de lângă șofer.

Nigel Cramer sări din mașina albă cu roșu a poliției și strigă aceeași întrebare. Quinn se opri, trase aer în piept și arătă cu capul spre drum.

— Acolo, zise el gîfîind.

De-abia atunci îl zăriră și ei. Ieșiți deja din mașini, grupul de americani și de polițiști britanici începu să alerge pe drum către silueta care se afla la două sute de metri de ei. În spatele lui Quinn frână și mașina cu McCrea și Sam Somerville.

Quinn se opri; nu mai putea să facă nimic. Simți cum Sam alergase în spatele lui și îl luase de mână. Îi spunea ceva, dar ce era n-avea să-și mai amintească niciodată.

Simon Cormack, văzînd că salvatorii se apropie de el, încetini până ajunse să nu mai alerge aproape deloc. Nici o sută de metri nu-l mai despărțeau de polițiștii celor două națiuni când își pierdu viața.

Mai târziu, martorii aveau să declare că străfulgerarea orbitoare, de un alb incandescent, parcă durase câteva secunde. Savanții aveau să-i lămurească însă că practic nu durase decât trei milisecunde, dar că retina omenească mai reține o astfel de fulgerare încă vreo câteva secunde în plus. Globul de foc care o însoțea dură o jumătate de secundă și înfășură în întregime silueta care se împiedicase.

Patru dintre privitori, oameni cu experiență, nu atât de ușor de șocat, au trebuit să fie supuși mai târziu unor tratamente. Ei aveau să descrie cum trupul tânărului a fost ridicat și azvârlit douăzeci de metri spre ei, ca o păpușă stricată, mai întâi zburând, apoi săltând și rostogolindu-se într-un ansamblu contorsionat de mădulare dezarticulate. Unda exploziei o simțiseră cu toții.

Cea mai mare parte aveau să fie de acord că totul parcă se petrecuse cu încetinitorul atât pe parcursul crimei cât și după aceea. Amintirile veneau bucată cu bucată, iar anchetatorii aveau să-și noteze cu mîgălă toate aceste fragmente, care de obicei se suprapuneau în parte, până aveau să reconstituie exact suita evenimentelor.

Nigel Cramer, nemișcat ca o stîncă, palid ca hîrtia, repeta „Oh, Doamne, oh, Doamne” mereu și mereu. Un agent FBI mormon căzuse în genunchi la marginea drumului și începuse să se roage. Sam Somerville scosese un țipăt, își îngropase fața în spinarea lui Quinn și începuse să plîngă. În spatele celor doi, Duncan McCrea, în genunchi, cu capul peste marginea șanțului, sprijinit cu mâinile în apă, vomita.

Quinn, aveau ei să spună, rămăsese nemișcat. Fusesse depășit de grupul principal, totuși putuse să vadă ce se întîmplase mai încolo pe drum și își clătina capul nevenindu-i să creadă, mur-murînd „Nu... nu... nu.”.

Cel care a rupt primul imobilitatea provocată de șoc a fost un sergent britanic cu părul cărunț, care înaintă spre trupul dezarticulat aflat la șaiszeci de metri mai sus pe drum. Îl urmară câțiva agenți FBI, printre care și Kevin Brown, palid și tremu-rînd din tot corpul, apoi Nigel Cramer și alți, trei oameni de la Yard. Se uitară la cadavru în tăcere. Apoi experiența și meseria își spuseră cuvîntul.

— Eliberați terenul, ordonă Nigel Cramer. Era un glas pe care nimeni nu era pregătit să-l contrazică. Pășiți cu mare atenție.

Se întoarseră cu toții la mașini.

— Sergent, du-te la Yard. Vreau să vină OSE aici, cu elicopterul, într-un ceas. Fotografii, analize de laborator, cea mai bună echipă pe care o au la Fulham. Voi — către cei din cea de-a doua mașină — duceți-vă în susul și în josul drumului. Blocați-l. Luați-i pe băieții locali — vreau bariere până după garaj încolo și până la Buckingham dincolo. Nu intră nimeni pe porțiunea asta de drum până la noi ordine, doar cei pe care îi autorizez eu.

Ofițerii desemnați să treacă pe șosea dincolo de cadavru erau obligați să meargă pe jos; pătrunseră pe câmp o parte din drum ca să evite să calce pe fragmente, apoi începură să alerge pe carosabil ca să oprească mașinile care se apropiau. Cea de-a doua mașină a poliției se îndreaptă spre est, către garajul Tubbs Cross, pentru a bloca drumul în direcția opusă. Prima mașină fu folosită pentru a lua legătura prin radio.

În decurs de șaiszeci de minute, polițiștii din Buckingham spre apus și cei din Bletchley spre răsărit aveau să sigileze complet drumul cu bariere de oțel.

Un cordon de polițiști locali avea să se desfășoare pe câmp pentru a-i îndepărta pe curioșii care încercau să se apropie pe lateral. Puteau să pună blocarea drumului pe seama spargerii unei conducte de apă — suficient ca să-i rețină pe reporterii locali, mai fără însemnătate.

După cincizeci de minute, îndrumat prin radioul din mașină, deasupra câmpiei se ivi primul elicopter al poliției metropolitane pentru a-l depozita pe drum pe un omuleț mărunț, cu înfățișare de pasăre, pe nume Barnard, șeful secției explozive al Met-ului, cel care, datorită atacurilor cu bombe comise de A.R.I. În Marea Britanie, avusese ocazia să examineze cu mult mai multe scene ale exploziilor decât și-ar fi dorit. Aducea cu sine, pe lângă „geanta cu șmecherii”, cum îi plăcea lui s-o numească, și o reputație fantastică.

Despre Dr. Barnard se spunea că, din fragmente atât de minuscule încât puteau să înșele până și o lupă, putea să reconstituie atât de bine o bombă, încât să afle până și fabrica la care fuseseră construite componentele și omul care o asamblase. Îl ascultă pe Nigel Cramer câteva minute, își clătină capul și începu să dea ordine celor o duzină de oameni care coborâseră din cel de-al doilea și al treilea elicopter — echipa de la laboratoarele de cercetare criminalistică din Fulham.

Se apucară impasibili de treabă și mașinăria științei post-crimă intră în acțiune.

Cu mult înainte să se fi întâmplat toate acestea, Kevin Brown se întorsese de lângă cadavrul lui Simon Cormack, venind până în punctul unde Quinn mai stătea încă nemișcat. Era negru la față de șoc și turbare.

— Ticălosule, zbieră el. Erau amândoi de aceeași înălțime și se priveau în ochi. E vina ta. Într-un fel sau altul, tu ai făcut să se întâmple asta și am să te fac să plătești.

Pumnul, atunci când sosi, îi luă prin surprindere pe cei doi agenți FBI mai tineri care îl însoțeau; aceștia îl apucară de mâini, încercând să-l potolească. E posibil ca Quinn să fi văzut pumnul care se îndrepta spre el. Oricum, nu făcuse nici o încercare de a se feri. Cu mâinile încă încătușate, primi lovitura drept în falcă. Suficient ca să-l doboare pe spate; apoi capul i se izbi de capota mașinii dinapoia sa și ajunse la pământ leșinat.

— Puneți-l în mașină, mârîi Brown după ce-și recapătă controlul.

Cramer nu avea cum să rețină grupul de americani. Seymour și Collins se bucurau de imunitate diplomatică; după 15 minute îi lăsă pe toți să plece la Londra cu mașinile lor, avertizându-i că acolo îl voia pe Quinn, care nu avea nici un statut diplomatic, la dispoziție pentru declarații amănunțite. Seymour îi dădu cuvântul de onoare că aveau să i-l aducă. După plecarea lor, Cramer se folosi de telefonul din garaj ca să-l sune pe Sir Harry Marriott la el acasă și să îl pună la curent cu cele întâmplate; telefonul era mai sigur decât banda de frecvență radio a poliției.

Politicianul fu zguduit până în măduva oaselor. Totuși, era politician.

— Domnule Cramer, am fost noi, autoritățile britanice, implicate în vreun fel în toată chestia asta?

— Nu, domnule ministru de interne. Din clipa în care Quinn a fugit din apartament, a fost numai treaba lui. S-a ocupat de ea cum a vrut el, fără să ne implice nici pe noi, nici pe ai lui. A preferat să joace singur și a pierdut.

— Înțeleg, spuse ministrul de interne. Totuși, eu trebuie s-o anunț imediat pe doamna prim-ministru — de toate aspectele. Se referea la faptul că

autoritățile britanice nu avuseseră nici un fel de amestec în această afacere, deloc. Pentru moment ține mediile de informare la distanță cu orice preț. În cel mai rău caz, va trebui să declarăm că Simon Cormack a fost găsit mort. Și, bineînțeles, ține-mă la curent cu tot ce se mai întâmplă, oricât de neînsemnat.

De data aceasta Washingtonului i-a parvenit știrea de la propriile sale surse din Londra. Patrick Seymour l-a anunțat personal pe vicepreședintele Odell pe o linie telefonică sigură. Crezând că avea să răspundă la telefonul prin care omul de legătură al FBI-ului din Londra îi anunța eliberarea lui Simon Cormack, Michael Odell n-avea nimic împotriva orei — 5.00 dimineața, ora Washingtonului. La auzul celor spuse de Seymour, se albi la față.

— Dar cum? De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Nu știm, domnule, îi răspunse glasul de la Londra. Băiatul a fost eliberat teafăr și nevătămat. Alerga înspre noi, era la nouăzeci de metri când s-a întâmpat. Nici măcar nu știm ce-a fost. Dar e mort, domnule vicepreședinte.

Comitetul a fost convocat peste o oră. Toți membrii lui se îmbolnăviră de indignare la auzul veștilor. Întrebarea era cine avea să îl anunțe pe Președinte. În calitate sa de șef al comitetului, de om căruia, cu douăzeci și patru de zile în urmă, i se dăduse sarcina „Adu-mi băiatul înapoi”, era de datoria lui Michael Odell. Cu inima grea, se îndreptă dinspre Aripa de vest către locuința din Casa Albă.

Președintele Cormack nu trebuia să fie trezit. Dormise foarte puțin în aceste ultime trei săptămâni și jumătate, trezindu-se adeseori singur în beznă dinaintea zorilor și îndreptându-se către biroul personal pentru a încerca să se concentreze asupra documentelor de stat. Aflând că vicepreședintele era jos și voia să îl vadă, Președintele Cormack intră în Salonul galben oval și anunță că avea să-l primească pe Odell acolo.

Salonul galben oval de la etajul doi este o sală spațioasă de recepție, situată între birou și sala tratatelor. În spatele ferestrelor care dau spre South Lawn este Balconul Truman. Ambele se află în centrul geometric al Casei Albe, sub cupolă și chiar deasupra Portalului de sud.

Odell intră. Președintele Cormack era în mijlocul încăperii, cu fața spre el. Odell rămase tăcut. Nu-i venea să vorbească. Aerul de speranță de pe chipul Președintelui se topi.

— Ei, Michael? Întrebă el cu un glas șters.

— El... Simon... a fost găsit. Mă tem că e mort.

Președintele Cormack nu se clinti, nici măcar un mușchi.

Glasul, atunci când vorbi, îi era egal; limpede dar fără emoție.

— Lasă-mă, te rog.

Odell se întoarse și plecă, ieșind în Holul central. Închise ușa și se întoarse spre scări. În urma sa auzi un singur răcnet, de animal rănit de moarte. Se cutremură și își continuă drumul.

Agentul serviciului secret Lepinsky era ca capătul holului, la un birou de lângă perete, cu telefonul ridicat în mână.

— E primul-ministru britanic, domnule vicepreședinte, spuse el.

— Vorbesc eu. Alo, la telefon Michael Odell. Da, doamnă prim-ministru, acum i-am comunicat. Nu, domnă, nu poate răspunde la nici un telefon acum.

Nici unul.

La celălalt capăt al telefonului se făcu o pauză.

— Înțeleg, spuse ea liniștit. Apoi. Ai un creion și o bucată de hârtie?

Odell îi făcu un semn lui Lepinsky, care îi dădu registrul de serviciu. Odell notă ce i se ceruse.

Președintele Cormack primi bucata de hârtie la ora la care majoritatea locuitorilor Washingtonului, neștiutori de cele întâmplare, își beau prima cană cu ceai. Era încă în birou, într-un halat de mătase, uitându-se mohorit la dimineața cenușie din spatele ferestrelor. Soția lui dormea; avea să se trezească și să afle mai târziu. Dădu din cap în vreme ce funcționarul ieșea din încăpere și desfăcu foaia împăturită din registrul lui Lepinsky.

Pe ea era scris doar atât: *Samuel, a doua, XVIII 33.*

După câteva minute se ridică și se îndreptă spre etajera pe care își ținea câteva cărți personale, printre care și Biblia familiei, cu semnaturile părintelui, bunicului și străbunicului său. Găsi versetul spre sfârșitul celei de a doua Cărți a lui Samuel.

„Și regele a fost foarte mișcat, și s-a dus în odaia de deasupra porții, și a plâns: și în timp ce mergea, astfel spunea, O fiul meu Absalom! fiul meu, fiul meu Absalom! de-ar fi vrut Domnul să mor eu în locul tău, O Absalom, fiul meu. fiul meu!"

CAPITOLUL UNSPREZECE

Doctorul Barnard refuză să facă apel la serviciile celor o sută de tineri polițiști puși la dispoziție de poliția din Valea Tamisei pentru căutarea indiciilor de pe drum și din iarba care îl mărginea. Era de părere că cercetările masive erau numai bune pentru a descoperi cadavrul ascuns al unui copil ucis sau chiar o unealtă a morții cum ar fi fost un cuțit, o armă sau o măciucă.

Dar pentru treaba asta era nevoie de îndemânare, migală și delicatețe extremă. Nu se folosi decât de specialiștii săi cu experiență de la Fulham.

Făcu un cordon pe o zonă cu diametrul de o sută de metri în jurul exploziei; se dovedi că era exagerat. Toate dovezile aveau să fie până la urmă găsite în interiorul unui cerc cu diametrul de treizeci de metri. Literalmente pe mâini și în genunchi, oamenii lui se târau cu săculețe de plastic și cu pensete, avansând centimetru cu centimetru în zona desemnată.

Fiecare fragment minuscule de pânză, de doc și de piele era ridicat și pus în săculețe. Unele aveau lipite de ele fire de păr, de țesut sau alte materii. Inclusiv fire de iarbă pătate de sânge. Detectoare ultrafine de metal acopereau fiecare centimetru al drumului, șanțurilor și câmpurilor înconjurătoare, recoltând inevitabila colecție de cuie, cutii de conserve, șuruburi ruginite, piulițe, piroane și bucăți corodate de utilaje agricole.

Sortarea și separarea aveau să vină mai târziu. Opt recipiente de plastic au fost umplute cu săculețele din plastic transparent și trimise pe calea aerului la Londra. Zona ovală în care stătuse Simon Cormack în clipa morții până în punctul în care se oprise după rostogolire, în centrul cercului cel mare, fu tra-

tată cu o deosebită atenție. Cadavrul a putut fi ridicat de-abia după patru ore.

Lângă cadavru a fost apoi așezat un sac de plastic desfăcut și tot ce mai rămăsese din Simon Cormack a fost ridicat cu mare delicatețe și așezat pe plasticul întins. Sacul a fost împăturit deasupra și i s-a tras fermoarul, apoi a fost așezat pe o targă și într-un coș de sub elicopter pentru a fi trimis la laboratorul unde urma să i se facă autopsia.

Crima avusese loc în ținutul Buckinghamshire, unul dintre cele trei comitate care formau zona poliției din Valea Tamisei. Întâmplarea făcea ca după moarte Simon Cormack să revină tot la Oxford, la spitalul Radcliffe, ale cărui dotări puteau să rivalizeze până și cu cele ale spitalului Guy's de la Londra.

De la Guy's a sosit un coleg și prieten al doctorului Barnard, un om care mai lucrase cu șeful de la Explozive de la Metropolitană și în multe alte cazuri, realizînd o strînsă legătură profesională cu el. De fapt, de multe ori erau priviți drept o echipă, chiar dacă activau în discipline diferite. Doctorul Ian Macdonald era consultant superior în patologie la cel mai mare spital din Londra, angajat ca patolog de Ministerul de interne și era în mod curent cerut de Scoțiană Yard dacă era disponibil. El era cel care primea cadavrul lui Simon Cormack la Radcliffe.

Pe întreg parcursul zilei, în vreme ce oamenii se târau prin iarba de pe marginea lui A.421, între Londra și Washington s-au desfășurat consultări permanente în legătură cu anunțul pe care trebuiau să-l prezinte mediilor de informare și întregii lumi. S-a convenit ca declarația să fie dată de Casa Albă, cu imediata confirmare a Londrei. Comunicatul avea să anunțe pe scurt că fusese stabilit un schimb în condiții de totală discreție, așa cum ceruseră răpitorii, se plătise o răscumpărare, nespecificată, iar aceștia își încălcaseră promisiunea. În urma unui telefon anonim, autoritățile britanice sosiseră pe un drum secundar din Buckinghamshire, unde îl descoperiseră pe Simon Cormack mort.

Evident, condoleanțele exprimate de monarhul, guvernul și poporul britanic Președintelui și poporului american nu aveau limită în ceea ce privește sinceritatea și adâncimea, iar acum se afla în curs de desfășurare o anchetă de o nemaiegalată vigoare pentru a-i identifica, descoperi și aresta pe vinovați.

Sir Harry Marriott insistase cu înverșunare ca fraza care se referea la condițiile schimbului să includă cinci cuvinte suplimentare: „între autoritățile americane și răpitori”. Casa Albă, chiar dacă fără nici o tragere de inimă, trebuise să-și dea acordul.

— Presa o să ne ia și pielea de pe noi, bombăni Odell.

— Ei bine, dumneata l-ai vrut pe Quinn, spuse Philip Kelly.

— De fapt, *voi* l-ați vrut pe Quinn, se răsti Odell la Lee Alexander și David Weintraub, care se aflau cu el în Sala operativă. Apropo, unde-i acum?

— A fost reținut, spuse Weintraub. Britanicii au refuzat să-i permită să fie adăpostit pe teritoriul suveran al SUA din interiorul ambasadei. Oamenii lor de la MI-5 ne-au împrumutat o casă de țară din Surrey. Acolo e.

— E bine, are al dracului de multe lucruri de explicat, spuse Hubert Reed. Diamantele au dispărut, răpitorii au dispărut și bietul băiat a murit. Cum a murit exact?

— Britanicii încearcă să descopere cum, spuse Brad Johnson. Kevin Brown zice că parcă ar fi fost lovit cu o bazucă, drept sub nasul lor, dar n-au văzut nimic care să semene cu o bazucă. Sau o fi călcat pe vreo mină îngropată, de

cine știe ce fel.

— Pe un drum de la capătul lumii? întrebă Stannard.

— După cum v-am spus, autopsia are să ne arate exact ce s-a întâmplat.

— După ce termină britanicii cu interogatoriul, trebuie să-l aducem înapoi aici, spuse Kelly. Trebuie să vorbim cu el.

— Este exact ce face acum locțiitorul directorului adjunct de la divizia dumitale, spuse Weintraub.

— Dacă refuză să vină, putem să-l obligăm s-o facă? întrebă Bill Walters.

— Da, domnule procuror general, putem, îi răspunse Kelly. Kevin Brown crede că s-ar putea să fie implicat cumva. Nu știm cum... încă. Dar dacă emitem un mandat de martor principal, cred că britanicii au să îl urce în avion.

— Mai așteptăm 24 de ore, să vedem cu ce ies britanicii, spuse Odell cu hotărâre.

Declarația Washingtonului, dată publicității la ora 17.00, ora locală, zdruncină Statele Unite tot atât de mult ca la asasinarea lui Bobby Kennedy și Martin Luther King. Mediile de informare fură cuprinse de o frenezie pe care refuzul secretarului de presă Craig Lipton de a răspunde la cele două sute de întrebări suplimentare nu avea cum s-o potolească. Cine a aranjat răscumpărarea, la cât s-a ridicat, cum a fost predată, de ce nu s-a făcut nici o încercare de a-i aresta pe răpitori în momentul predării, pachetul sau teancul de bani a fost prevăzut cu microfoane, secrete, au fost răpitorii urmăriți cu prea multă neîndemânare și de aceea au omorât băiatul și au fugit, ce nivel de neglijență a existat din partea autorităților, dădea Casa Albă vina pe Scotland Yard, dacă nu, de ce, de ce n-a lăsat Casa Albă totul în seama Scotland Yardului încă de la bun început, s-a obținut vreo descriere a răpitorilor, era poliția britanică gata să-i prindă...? Și întrebările curgeau tot așa. Craig Lipton luă hotărârea definitivă de a demisiona înainte de a ajunge să fie linșat.

La Londra era cu cinci ore mai târziu decât la Washington, dar reacția era aceeași. Telejurnalele de noapte au fost întrerupte cu anunțuri fulger care au lăsat națiunea încremenită de uimire. Centralele de la Scotland Yard, Ministerul de interne, Downing Street și ambasada americană erau supraaglomerate. Echipile de ziariști gata să plece acasă la ora 22.00 au primit ordinul de a lucra toată noaptea pentru a pregăti noile editoriale până cel târziu la cinci dimineața. În zori, asaltau spitalul Radcliffe, Grosvenor Square, Downing Street și Scotland Yardul, în elicoptere închiriate, se roteau deasupra drumului pustiu dintre Fenny Stratford și Buckingham ca să fotografieze, de cum se ivise lumina, terenul pustiu și cele câteva ultime bariere și mașini ale poliției rămase acolo.

Dormiră prea puțini în noaptea aceea. Impulsionați de îndemnul personal al lui Sir Harry Marriott de a-și întări eforturile, doctorul Barnard și echipa lui lucrau toată noaptea. Savanții de la laboratorul de criminalistică părăsiseră drumul la căderea nopții, convinși că acesta nu mai avea ce să le ofere. Zece ore de cercetări amânunțite lăsaseră cercul de treizeci de metri mai curat decât orice altă bucată de pământ din Anglia. Ceea ce le oferise acest teren se odihnea acum într-o serie de bidoane înșirate de-a lungul pereților laboratorului. Pentru doctorul Barnard și pentru echipa lui avea să fie noaptea microscopelor.

Nigel Cramer își petrecu noaptea într-o încăpere simplă, goală, dintr-un conac stil Tudor, ascuns în spatele drumului de o centură de pomi, în inima comitatului Surrey. În ciuda elegantului aspect exterior, casa cea veche era bine echipată pentru interogatorii. Serviciul de securitate britanic se folosea de beciurile ei străvechi drept școală de antrenament în aceste probleme delicate.

Brown, Collins și Seymour erau și ei prezenți, la insistențele lor. Cramer nu se opusese — instrucțiunile lui Sir Harry Marriott erau de a colabora cu americanii oricând și oriunde posibil. Și, de altfel, orice informație a lui Quinn avea să parvină oricum ambelor guverne. O rețea de benzi se schimbau automat în mașinile de lână el.

Quinn mai avea încă o vânătaie lungă și decolorată pe falcă, un cucui și un mic pansament la cap. Era tot în cămașă, de-acum murdară, și pantaloni. Pantofii îi fuseseră luați, ca și cureaua și cravata. Era neras și arăta istovit. Dar răspundea la întrebări calm și răspicat.

Cramer o porni de la bun început. De ce plecase din apartamentul din Kensington. Quinn îi explică. Brown se uita la el turbat de furie.

— Ai avut vreun motiv, domnule Quinn, ca să crezi că una sau mai multe persoane necunoscute ar fi încercat să se amestece în efectuarea schimbului, de așa natură încât să pună în pericol securitatea lui Simon Cormack?

Nigel Cramer își formula întrebările ca la carte.

— Instinctul, îi răspunse Quinn.

— Doar instinctul, domnule Quinn?

— Pot să vă pun o întrebare, domnule Cramer?

— Nu pot promite că o să-ți răspund.

— Valiza diplomat cu diamantele. Era interceptată, nu-i așa?

Răspunsul i-l dădură toate cele patru chipuri din încăpere.

— Dacă m-aș fi prezentat cu el la brice schimb, continuă el, indivizii ar fi descoperit și ar fi omorât băiatul.

— Au făcut-o și așa, deșteptule, mârîi Brown.

— Da, au făcut-o, spuse Quinn mohorât. Recunosc că nu mi-am închipuit așa ceva.

Cramer îl readuse la momentul în care plecase din apartament. Quinn le povesti despre Marylebone, despre noaptea de la hotel, condițiile pe care le pusese Zack pentru rendez-vous și cum izbutise să ajungă acolo la timp. Pentru Cramer esența o constituia întâlnirea din fabrica abandonată. Quinn îi povesti despre mașină, un automobil Volvo, și îi dădu numărul; amândoi presupuneau, corect, că numerele fuseseră schimbate special pentru întâlnirea respectivă și apoi înlocuite iar. Inclusiv discul cu plata taxei rutiere din parbriz. Indivizii se dovediseră tot timpul foarte precauți.

Putea să ofere o descriere a lor doar atât cât îi văzuse, mascați și cu niște treninguri informe. Pe unul dintre ei, cel de-al patrulea, nu-l zărise deloc, cel care rămăsese acasă ca să-l omoare pe Simon Cormack în urma unui telefon sau în cazul în care colegii nu i-ar fi apărut până la o anumită oră. Le descrie înfățișarea celor doi pe care îi văzuse în picioare, Zack și cel cu arma. De statură potrivită, talie potrivită. Regret.

Identifică mitraliera Skorpion și, bineînțeles, depozitul Babbidge. Cramer ieși din încăpere ca să dea un telefon. O a doua echipă de specialiști criminaliști de la Fulham descinse înainte de ivirea zorilor la depozit și își petrecu toată dimineața în el. Nu descoperiră nici o urmă, doar un rotocol de

marțipan și un set de dâre perfecte de roți; rămase în praful de acolo. Acestea aveau să ducă în cele din urmă la identificarea automobilului Volvo, dar nu înainte de a fi trecut două săptămâni.

De un interes deosebit era casa utilizată de răpitori. O alee cu pietriș — Quinn auzise zgomotul pe care-l făcea — cam zece metri de la poartă până la ușile garajului; sistem automat de deschidere a ușilor; garajul lipit de casă; o casă cu o pivniță de ciment dedesubt — agenții imobiliari puteau să dea o mână de ajutor aici. Dar direcția față de Londra — nimic. Prima oară Quinn fusese în portbagaj, a doua oară mascat, întins pe jos în spatele mașinii. Când merseseră, o oră și jumătate cu prima ocazie, două ore la a doua. Dacă au luat-o pe un drum ocolit, putea să fie oriunde; chiar și în inima Londrei sau până la cincizeci de mile de ea în orice direcție.

— Nu avem nimic pentru care să-l acuzăm, domnule ministru de interne, avea să-i raporteze Cramer ministrului său la începutul dimineții următoare. Nu mai putem nici să-l reținem. Șî, ca să fiu sincer, nici nu cred că ar trebui. Nu cred să fi avut vreun amestec criminal în această moarte.

— Da, dar după câte se pare, a cam făcut-o de oaie, spuse Sir Harry.

Presiunea Downing Streetului de a găsi urme noi era tot mai intensă.

— Așa se pare, îi răspunse polițistul. Dar dacă criminalii aceștia erau hotărâți să omoare băiatul, și după cele întâmplate așa se pare, puteau s-o facă oricând, înainte sau după primirea diamantelor, în pivniță, pe drum sau prin vreo mlaștină pustie din Yorkshire. Și pe Quinn odată cu el. Este un mister de ce l-au lăsat pe Quinn în viață și de ce l-au eliberat mai întâi pe băiat ca să-l omoare după aceea. Parcă ar fi ținut cu tot dinadinsul să ajungă în situația de a fi cei mai detestați și vânați oameni din lume.

— Foarte bine, suspină ministrul de interne. Noi nu mai avem nici un interes în domnul Quinn. Americanii tot îl mai țin încă?

— Din punct de vedere tehnic, este oaspetele lor voluntar, îi răspunse Cramer, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Păi, treaba lor, n-au decât să-l lase să plece în Spania când poftesc.

În vreme ce ei susțineau această conversație, Sam Somerville făcea demersuri pe lângă Kevin Brown. Collins și Seymour se aflau și ei de față, în elegantul salon al conacului.

— Vă rog să înțelegeți, insistă ea, că în aceste trei săptămâni eu m-am apropiat de el mai mult decât oricine. Dacă ascunde ceva, orice, poate că eu am să reușesc să scot de la el, domnule.

Brown părea nehotărât.

— Nu văd ce rău ar putea face, interveni Seymour.

Brown dădu din cap.

— E jos. Treizeci de minute.

În aceeași după-amiază, Sam Somerville lua cursa regulată de la Heathrow spre Washington, unde ateriză cu puțin după lăsarea întinericului.

La vremea când Sam Somerville decola de la Heathrow, doctorul Barnard stătea în laboratorul său de la Fulham și se uita la o mică colecție de bucăți de sfărâmături întinse pe o bucată albă și aspră de hârtie de pe masă. Era foarte obosit. De la apelul acela urgent pe care-l primise în căsuța sa din Londra în

zorii zilei trecute, nu făcuse nici o pauză. Cea mai mare parte a activității sale îi obosise foarte mult ochii pentru că se folosise de lupe și de microscopae. Dar dacă se freca la ochi în după-amiaza aceea era mai mult din cauza surprinderii decât de istoveală.

Știa acum ce se întâmplase, cum se întâmplase și care fusese efectul. Petele de pe țesături și de pe piele își dezvăluiseră tainele în urma analizei chimice, dând la iveală componentele exacte ale explozibilului; dimensiunile deteriorării prin ardere sau impact îi arătasera ce cantitate fusese folosită, unde fusese amplasat și cum fusese detonat. Mai existau și unele bucăți lipsă, desigur. Unele n-aveau să mai apară niciodată, evaporate, pierdute pe vecie, încetând deja să existe. Altele aveau să se ivească din chiar rămășițele trupului și doctorul Barnard fusese în legătură permanentă cu Ian Macdonald care mai lucra încă la Oxford. Recolta de la Oxford avea să-i parvină în scurtă vreme. Dar știa foarte bine la ce se uita chiar dacă pentru un ochi neexersat nu erau decât un morman de fragmente minuscule.

Unele dintre acestea alcătuiau rămășițele unei baterii miniaturale, a cărei sursă era identificată. Bucăți de sârmă de cupru, sursa. Și o masă de metal contorsionat, legat la ceea ce fusese cândva un mic, dar foarte eficient, receptor de impuls. Nici urmă de detonator. Era sută la sută sigur, dar voia să fie două sute. S-ar putea să trebuiască să se întoarcă la drumul acela și să o ia din nou de la capăt. Unul din asistenți își vârî capul pe ușă.

— Doctorul Macdonald la telefon, de la Radcliffe.

Patologul lucrase și el începând din după-amiaza precedentă, la o treabă care multora li se părea înfiorătoare, dar care pentru el era mult mai plină de fascinație detectivistă decât și-ar fi putut imagina cineva. Trăia atât de mult pentru meserie, încât, în loc să se limiteze la examinarea rămășițelor victimelor bombelor, urmase cursurile și prelegerile asupra fabricării bombelor și a metodelor de dezamorsare a lor oferite de Fort Halstead unui auditoriu foarte restrins. Voia să știe nu numai că trebuia să caute ceva, ci și ce era acest ceva și cum arata el.

Începuse prin a studia cele de două ceasuri fotografiile, înainte de a purcede la atingerea cadavrului. Apoi înlăturase cu mare atenție hainele, activitate pe care n-o încredințase nici unui asistent, ci o făcuse chiar cu mâna lui. Începuse cu tenișii, apoi șosetele. Restul fusese extras cu ajutorul unor foarfeci fine. Fiecare articol era pus într-un sac și trimis direct lui Barnard la Londra. Recolta de haine ajunsese la Fulham la răsăritul soarelui.

După ce a fost dezbrăcat, cadavrul a fost radiografiat din cap până în picioare. Macdonald studiase radiografiile timp de o oră, identificând patruzeci de particule neumane. Apoi tamponase cadavrul cu un praf lipicios care desprinsese o duzină de particule infinitezimale lipite de piele. Unele erau fărâme de iarbă și de noroi; altele nu. O a doua mașină a poliției îi adusese această recoltă cumplită doctorului Barnard la Fulham.

Ian Macdonald efectuase autopsia externă, dictând rezultatele într-un magnetofon, cu o măsurată cadență scoțiană. Începuse disecția doar înainte de mijirea zorilor. Prima sarcină era să extirpeze din cadavru toate „țesuturile revelatorii”. Acestea se întâmplau să fie în întregime concentrate în partea de mijloc a trupului, care-și pierduse aproape tot interiorul, inclusiv ultimele două coaste, până la partea superioară a pelvisului. În interiorul materialului extirpat existau mici particule rămase din cei 20 cm ai părții inferioare a coloanei, care

trecuseră prin trup și peretele ventral pentru a rămâne în partea din față a pantalonilor.

Autopsia — stabilirea cauzelor decesului — nu prezenta nici o problemă. Era lezarea masivă, produsă de explozibil, a coloanei și abdomenului. Pentru post-mortemul complet era nevoie de mai mult. Doctorul Macdonald radiografie din nou materialul extirpat, în granule mult mai fine. Existau acolo lucruri, neîn-doios, care sfidau penseta. Carnea și oasele extirpate fuseseră în cele din urmă „digerate” într-o cultură de enzime pentru a forma un bulion gros de țesut uman dizolvat, inclusiv oase. Centrifuga fusese cea care dăduse la iveală ultima selecție, o uncie finală de așchii de metal.

Când această uncie ajunsese gata de examinare, doctorul Macdonald alege bucata cea mai mare, cea pe care o zărise la cea de-a doua radiografiere încastrată adânc într-o bucată de os îngropat în splina tânărului. O studiere o bucată de vreme, începu să fluiera și dădu telefon la Fulham.

Barnard veni la aparat.

— Ian, mă bucur că m-ai sunat. Mai ai ceva pentru mine?

— Da. Am aici ceva și trebuie să te uiți și tu. Dacă am dreptate, e ceva ce n-am mai văzut niciodată. Cred că știu ce este, dar nu-mi vine să cred.

— Ia o mașină de patrulă. Trimite-mi-o imediat, îi spuse Barnard mohorât.

Peste două ore, cei doi oameni vorbeau din nou. De data aceasta telefonase Barnard.

— Dacă te gândeai la ce cred eu că te gândeai, ai avut dreptate, îl anunță Barnard. Avem acum cele două sute la sută.

— N-avea cum să vină din altă parte? îl întrebă Macdonald.

— Nu. O chestie de-asta n-are cum să ajungă în nici un caz în alte mâini decât în cete ale fabricantului.

— Ei drăcia dracului, exclamă patologul fără să ridice tonul.

— Nici o vorbă, colega, îi spuse Barnard. Ori o facem, ori murim, nu? O să-i prezint raportul ministrului de interne la prima oră a dimineții. Poți să faci și tu la fel?

Macdonald se uită la ceas. Treizeci și șase de ore de când fusese sculat. Și mai avea încă douăsprezece.

— Nu mai dormi. Barnard ucide somnul, parodie el din *Macbeth*. În regulă, pe biroul lui la micul dejun.

În aceeași seară îi predă cadavrul sau, mai bine zis, ambele părți ale acestuia reprezentantului parchetului. De dimineață, procurorul din Oxford avea să deschidă și să amâne ancheta judiciară, permițând eliberarea lui rudelor apropiate, în cazul de față ambasadorului Fairweather în persoană, ca reprezentant al Președintelui Cormack.

În vreme ce cei doi savanți britanici își petreceau noaptea scriind rapoarte, Sam Somerville era primită, la cererea ei, de comitetul întrunit în Sala operativă din Aripa de vest. Făcuse apel personal la directorul Biroului și, după ce-i telefonase vicepreședintelui Odell, acesta acceptase să o aducă acolo.

La intrarea lui Sam, erau deja cu toții la locurile lor. Lipsea doar David Weintraub, aflat la Tokio pentru convorbiri cu omologul său japonez. Sam se simțea intimidată; oamenii aceștia erau cei mai puternici din țară, oameni pe

care ea îi văzuse doar la televizor sau prin ziare. Respiră adânc, își ridică fruntea și se îndreaptă spre celălalt capăt al mesei. Vicepreședintele Odell îi făcu semn să ia loc.

— Așază-te, tânără doamnă.

— Înțelegem că vrei să ne ceri să-l lăsăm liber pe domnul Quinn, spuse procurorul general Bill Walters. Putem însă să te întrebăm de ce?

Sam respiră adânc.

— Domnilor, știu că s-ar putea ca unii să-l bănuiască pe domnul Quinn că a fost amestecat în moartea lui Simon Cormack. Vă rog să mă credeți. Am fost în strâns contact cu el în apartamentul acela timp de trei săptămâni și am convingerea că a încercat foarte sincer să-i asigure tânărului eliberarea, teafăr și nevătămat.

— Atunci de ce a fugit? întrebă Philip Kelly.

Nu-i plăcea ca agenții săi inferiori să fie aduși să-și prezinte personal părerile în fața comitetului.

— Pentru că au existat două scurgeri de informații false în cele 48 de ore care i-au precedat plecarea. Pentru că și-a petrecut trei săptămâni ca să-i câștige încrederea animalului ăla și a reușit. Pentru că era convins că Zack avea să spele putina dacă nu-ajungea la el singur și neînarmat, fără nici o umbră din partea autorităților britanice sau americane.

Nu-i scăpă nimănui faptul că „autorități americane” se referea la Kevin Brown. Kelly se încruntă.

— Rămâne bănuiala că ar fi putut să fie amestecat în vreun fel, spuse el. Nu știu cum, dar trebuie verificat.

— N-avea cum, domnule, îi răspunse Sam. Dacă s-ar fi propus el singur ca negociator, poate. Dar alegerea s-a făcut chiar aici. Mi-a spus că nici n-a vrut să vină. Și din momentul în care domnul Weintraub s-a dus la el în Spania, a fost permanent în compania cuiva douăzeci și patru de ore pe zi. Fiecare cuvânt pe care l-a comunicat răpitorilor l-ați ascultat și dumneavoastră.

— Nu și în cele 48 de ore dinainte de a-și face apariția pe marginea unui drum, interveni Morton Stannard.

— Dar de ce să facă un târg cu răpitorii tocmai în perioada aceasta? întrebă Sam. Cu excepția celui pentru înapoierea lui Simon Cormack?

— Pentru că două milioane reprezintă o grămadă de bani pentru un om sărac, sugeră Hubert Reed.

— Dar dacă voia să dispară cu diamantele, insistă ea, am fi și acum în căutarea lui.

— Ei bine, interveni Odell pe neașteptate, s-a dus la răpitori singur și neînarmat — cu excepția unui marțipan nenorocit. Dacă nu se cunoștea deja cu ei, asta înseamnă mare curaj.

— Și totuși, bănuielele domnului Brown s-ar putea să nu fie într-un totul justificate, spuse Jim Donaldson. Putea să fi luat legătura și să facă o înțelegere cu ei.. Ei îl omoară pe băiat, îl lasă pe el în viață și iau pietrele. Mai târziu se întâlnesc și-și împart prada.

— Dar de ce? întrebă Sam, cu mai mult curaj de data aceasta căci se părea că vicepreședintele era de partea ei. Aveau diamantele. Puteau să îl omoare și pe el. Chiar dacă n-au făcut-o, de ce să împartă cu el?

Dumneavoastră ați avea încredere?

N-avea nici unul nici de doi bani. Se așternu tăcerea în timp ce reflectau.

— Dacă i se permite să plece, ce-are de gând să facă? Să se întoarcă la via lui din Spania? Întrebă Reed.

— Nu, domnule. Vrea să plece după ei. Vrea să pună mâna pe ei.

— Hei, stai puțin, agent Somerville, protestă Kelly indignat. Asta-i treaba Biroului. Domnilor, nu mai e nevoie de nici o discreție ca să apărăm viața lui Simon Cormack. A fost omorât și crima asta este infracțiune, conform legilor noastre, la fel ca cea de pe vaporul *Achille Ixiuro*. O să trimitem echipe de-ale noastre în Britania și în Europa, în colaborare cu toate polițiile naționale. Vrem să-i prindem și o să punem noi mâna pe ei. Domnul Brown conduce aceste operațiuni de la Londra.

Sam Somerville își jucă ultima carte.

— Dar, domnilor, dacă Quinn nu a fost amestecat, el a fost cel care s-a aflat cel mai aproape de ei. Dacă *a fost*, atunci va ști unde să meargă. Este cel mai bun fir al nostru.

— Vrei să spui să-i dăm drumul și să-l urmărim? Întrebă Walters.

— Nu, domnule. Vreau să spun să mă lăsați pe mine să merg cu el.

— Tînără doamnă, Michael Odell se aplecă pentru a o vedea mai bine, îți dai seama ce spui? Omul ăsta a mai ucis — de acord, în luptă. Dar dacă e amestecat, poți să-ți iei adio de la viață.

— Știu asta, domnule vicepreședinte. Tocmai asta e. Eu cred că e nevinovat și sunt gata să-mi asum riscul.

— Hmm. Perfect. Rămâi în oraș, domnișoară Somerville. O să te anunțăm noi. Trebuie să mai discutăm asupra acestei probleme — între noi, spuse Odell.

Ministrul de interne Marriott își petrecu o dimineață agitată citind rapoartele doctorilor Barnard și Macdonald. Apoi îi convocă pe amândoi în Downing Street. La prinz se întoarse la Ministerul de interne, unde îl aștepta Nigel Cramer.

— Ai văzut astea? Îl întrebă Sir Harry.

— Am citit copiile, domnule ministru de interne.

— Este ceva îngrozitor, de-a dreptul stupefiant. Dacă se ajunge să se afle... Știi cumva unde e ambasadorul Fairweather?

— Da. E la Oxford. Procurorul i-a predat cadavrul acum o oră. Cred că Air Force One așteaptă la Upper Heyford ca să ducă sicriul acasă în SUA. Ambasadorul așteaptă până decolează și se întoarce la Londra.

— Hmm! Trebuie să le cer la Ministerul de externe să ne fixeze o întrevedere. Nu vreau ca aceste copii să mai ajungă la nimeni. E ceva înfiorător. Mai ai vreo veste în legătură cu urmărirea?

— Nu prea, domnule. Quinn a declarat categoric că nici unul din ceilalți doi n-a scos un sunet. S-ar putea să fie străini. Ne-am concentrat asupra urmăririi mașinii la toate porturile și aeroporturile principale din care se pleacă spre Europa. Mă tem că ne-au scăpat. Bineînțeles că noi ne continuăm cercetările ca să descoperim casa. Nu mai trebuie să fim discreți — am de gând să lansez un apel public diseară, dacă sunteți de acord. O casă singură în curte, cu un garaj lipit de ea, o pivniță și un Volvo de culoarea respectivă — trebuie să fi văzut cineva ceva.

— Da, în orice caz. Ține-mă la curent, spuse ministrul de interne.

În aceeași seară la Washington, Sam Somerville, care aștepta plină de încordare în apartamentul ei din Alexandria, era convocată în Clădirea Hoover și poftită în biroul lui Philip Kelly, șeful ei cel mai mare, pentru a i se comunica decizia Casei Albe.

— E-n ordine, agent Somerville, ți s-a aprobat. Autoritățile la putere zic că te poți întoarce în Anglia ca să-l eliberezi pe domnul Quinn. Dar de data asta stai cu el tot timpul, nu te miști de lângă el nici o clipă. Și îl anunți pe domnul Brown tot ce face și unde merge.

— Da, domnule. Vă mulțumesc, domnule.

De-abia dacă mai avea timp să prindă lanterna roșie din cursul nopții către Heathrow. Avionul plecă de la aeroportul Dulles cu o foarte mică întârziere. La câteva mile mai departe, la Andrews, Air Force One ateriza cu sicriul lui Simon Cormack. Și în toată America, toate aeroporturile își încetară orice activitate timp de două minute.

Sam ateriză la Heathrow în zori. Erau zorii celei de-a patra zile de după crimă.

Irving Moss fu trezit foarte devreme în zori de sunetul telefonului. Nu putea să fie decât o singură sursă — singura care avea numărul lui de acolo. Se uită la ceas: ora 4.00 dimineața, 22.00 la Houston. Își notă lunga listă de prețuri, toate în dolari și cenți americani, șterse zerourile, sau „nulele” — care indicau pauzele din mesaj — și, potrivit zilei din lună, așeză rândurile de cifre alături de șirul de litere pregătite dinainte.

Când isprăvi de decodificat, își supse obrazii. Ceva extra, ceva neprevăzut, ceva de care trebuia să se mai ocupe. Fără întârziere.

Aloysius Fairweather, Jr., ambasadorul Statelor Unite la Curtea lui St. James, primise mesajul transmis de Ministerul de externe britanic în seara precedentă, la întoarcerea de la baza militară aeriană a SUA din Upper Heyford. Fusese o zi grea, o zi tristă: primise permisiunea procurorului din Oxford de a prelua cadavrul fiului Președintelui său, ridicase sicriul de la pompele funebre, care-și dăduseră toată silința fără prea mult succes, și expediasc tragicul transport la Washington la bordul avionului Air Force One.

Ocupa postul acesta de aproape trei ani, fiind numit de noua administrație, și știa că se descurcase foarte bine chiar dacă îi urmasc incomparabilului Charles Price din vremea lui Reagan. Dar aceste ultime patru săptămâni fuseseră un calvar prin care nu-i dorea nici unui alt ambasador să treacă.

Cererea Ministerului de externe îl nedumerea pentru că nu urma să îl întâlnească pe ministrul de externe, cu care discuta în mod normal, ci pe Sir Harry Marriott, ministrul de interne. Îl cunoștea pe Sir Harry pentru că se cunoscuse deja suficient de bine cu cea mai mare parte a miniștrilor ca în particular să renunțe la titluri și să se adreseze cu numele mic. Dar ca să fie invitat chiar la Ministerul de interne, și încă la prima oră, asta era ceva foarte neobișnuit și mesajul celor de la Externe nu dădea nici o explicație. Cadillacul lui lung și negru intra pe strada Victoria la nouă fără cinci.

— Dragul meu Al. Marriott era plin de afabilitate, chiar dacă vorbea cu gravitatea cerută de împrejurări. Sper că nu mai e nevoie să-ți spun cât de zguduită a fost toată țara în ultimele zile.

Fairweather clătină din cap. N-avea nici o îndoială că reacția guvernului și a poporului britanic era cât se poate de sinceră. Zile întregi coada celor care voiau să semneze în registrul de condoleanțe fusese atât de lungă, încât înconjura de două ori Grosvenor Square. La începutul primei pagini era notat simplu „Elisabeth R”, după care urma tot cabinetul, cei doi arhiepiscopi, șefii celorlalte culte și mii de alte nume mai însemnate sau mai mărunte. Sir Harry îi împinse în față cele două rapoarte legate în pânză.

— Am vrut să vezi dumneata mai întâi astea, în particular, și cred că e mai bine chiar acum. S-ar putea să existe unele probleme pe care să trebuiască să le discutăm înainte să plec.

Raportul doctorului Macdonald era cel mai scurt; Fairweather îl citi primul. Simon Cormack decedase în urma masivei lezări explozive a coloanei și abdomenului, provocate de o explozie cu efect restrâns dar concentrat de la baza spinării. În momentul decesului avea bomba asupra lui. Mai erau și alte amănunte, dar în jargon tehnic, despre fizic, starea sănătății, ultima masă cunoscută etc.

Doctorul Barnard avea mai multe de spus. Bomba pe care o avea Simon Cormack asupra sa era ascunsă în cingătoarea lată de piele pe care o purta la brâu și pe care răpitorii i-o dăduseră ca să-și prindă pantalonii dați tot de ei.

Cingătoarea avea lățimea de 8 cm și era formată din două benzi cusute din piele de vită. În față se prindea cu o cataramă grea de metal cu ornamente lungă de 10 cm și puțin mai lată decât cingătoarea, decorată cu imaginea gravată a unui cap de cerb. Era o curea dintre acelea care se vindeau în mod curent în magazinele specializate în articole western și de voiaj. Catarama arăta solidă, dar era goală pe dinăuntru.

Explozibilul era o bucată de două uncii de Semtex, compus din 45% pentatetroeternitrat (sau PETN), 45% RDX și 10% plastifiant. Bucata de 8 cm pe 4 cm fusese introdusă între cele două fâșii de piele exact în dreptul coloanei.

În acest explozibil plastic exista un detonator miniatural, sau minidet, extras ulterior dintr-un fragment de vertebră îngropat în splină. Era deformat, dar putea fi recunoscut — și identificat.

De la explozibil și detonator pleca un fir care mergea până la capătul cingătorii, unde era conectat la o baterie cu litiu asemănătoare și de aceleași dimensiuni cu cele utilizate la ceasurile digitale, introduse într-un spațiu gol acoperit de grosimea pielii duble. Același fir mergea în continuare până la un receptor de impulsuri ascuns în cataramă. De la receptor pornea o altă sârmă, antena, care mergea în continuarea cingătorii, între cele două fâșii de piele.

Receptorul de impulsuri nu putea să fi fost mai mare decât o cutie de chibrituri și probabil că primea semnalul cam pe la 72,15 megaherți, de la un mic transmițător. Bineînțeles că acesta nu fusese descoperit la locul crimei, dar probabil că era o cutie plată de plastic, mai mică decât un pachet de țigări, cu un singur buton care putea fi apăsat cu degetul mare pentru a produce detonarea. Distanța: în jur de peste trei sute de metri.

Al Fairweather era vizibil zdruncinat.

— Dumnezeuule, Harry, dar asta e ceva... satanic.

— Și cu o tehnologie complexă, îl aprobă ministrul de interne. Dar acul se găsește în coadă. Citește rezumatul.

— Dar de ce? Întrebă ambasadorul ridicându-și privirea după ce terminase de citit. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce, Harry? Și cum au făcut-o?

— Cât despre cum, nu există decât o singură explicație. Animalele alea au pretins că i-au dat drumul lui Simon Cormack. Trebuie să mai fi mers după aceea puțin cu mașina, apoi s-au apropiat de drum venind pe jos dinspre câmpie. Probabil că s-au ascuns în vreun pîlc de copaci, cam pe la două sute de metri de drum. Asta ar fi chiar în raza de acțiune. Oamenii noștri sunt acum în cercetarea urmelor posibile din pădure. Cât despre de ce, nu știu Al. Nimeni nu știe. Dar savanții sunt de nezdruccinat. N-au greșit cu nimic. Pentru moment, propun ca acest raport să rămână secret. Până aflăm mai multe. Noi încercăm să descoperim și alte amănunte. Sunt sigur că și ai tăi au să încerce același lucru înainte de a da totul publicității.

Fairweather se ridică, luând cu sine copiile rapoartelor.

— N-am de gând să le trimit prin curier, spuse el. Am să plec chiar eu acasă după-amiază.

Ministrul de interne îl însoți până la parter.

— Îți daj seama ce efect ar avea dacă s-ar afla? Întrebă el.

— Nu-i nevoie să-mi spui, îi răspunse Fairweather. O să fie omor. Trebuie să-i duc astea lui Jim Donaldson și poate și lui Michael Odell. *Ei* o să trebuiască să-i spună Președintelui. Dumnezeule mare, ce chestie.

Mașina închiriată de Sam Somerville era tot acolo unde o lăsase, în parcare pe termen scurt de la Heathrow. Se îndreaptă imediat spre conacul din Surrey. Kevin Brown citi scrisoarea pe care i-o adusese și îl apucă turbarea de furie.

— Faci o mare greșeală, agent Somerville, îi spuse el. Directorul Edmonds face și el o mare greșeală. Omul ăsta de jos știe mult mai multe decât spune — așa a făcut mereu și tot așa o să facă și de acum înainte. Mă mănâncă palmele că-l las să plece. Ar trebui să fie pus într-un avion și dus în Statele Unite — în cătușe.

Dar semnătura de pe scrisoare era foarte limpede. Brown îl trimise pe Moxon să-l aducă din beci pe Quinn. Încă mai avea cătușele la mâini; trebuiau să i le scoată. Și era nespălat, neras și flămând. Echipa FBI se apucă să facă ordine în clădire pentru a o preda gazdelor. La ușă Brown se întoarse spre Quinn.

— Nu vreau să te mai văd, Quinn. Doar în spatele unor gratii de fier. Și cred că am să reușesc într-o zi.

Pe drumul de înapoiere la Londra, Quinn rămase tăcut, în vreme ce Sam îi povestea rezultatul călătoriei ei la Washington și decizia Casei Albe de a-l lăsa să-și urmărească firul atâta timp cât ea îl însoțea.

— Quinn, ai grijă, te rog. Oamenii ăștia trebuie să fie niște animale. Ce i-au făcut băiatului e atât de sălbatic!

— Mai rău. E illogic, spuse Quinn. Asta nu pot eu să înțeleg. N-are nici un sens. Au primit totul. Puteau să plece fără nici o urmă. De ce să se întoarcă și

să-l omoare?

— Pentru că sunt sadici, spuse Sam. Știi și tu cum sunt oamenii ăștia — doar ai avut de-a face cu ei ani de zile. N-au îndurare, n-au milă. Le place să facă rău. Aveau de la bun început intenția să-l omoare.

— Și atunci de ce nu în beci? De ce nu și pe mine? De ce nu cu o pușcă, un cuțit, o frânghie? Pentru ce, la urma urmelor?

— N-o să știm niciodată. Numai dacă o să-i găsim. Și au toată lumea la dispoziție ca să-și piardă urma. Unde vrei să mergi?

— În apartament, spuse Quinn. Mi-am lăsat lucrurile acolo.

— Și eu, zise Sam. Am plecat la Washington doar cu ce aveam pe mine. Se îndreptau spre nord pe șoseaua Warwick.

— Ai mers prea departe, îi atrase atenția Quinn, care cunoștea Londra tot atât de bine ca șoferii de taxi. Ia-o la dreapta pe șoseaua Cromwell, prima intersecție.

Semaforul era roșu. În fața lor mergea un Cadillac lung și negru, cu drape-lul fluturând al Statelor Unite. Pe bancheta din spate stătea ambasadorul Fair-weather care se îndrepta spre aeroport, adâncit în lectura unui raport. Își ridică privirea în treacăt la cei doi fără să îi recunoască și își continuă drumul.

Duncan McCrea mai era încă la reședință, parcă uitat în violența ultimelor câteva zile. Îl salută pe Quinn ca un pui de labrador reunit cu stăpânul lui.

Mai devreme, îi raportă el, Lou Collins și-a trimis oamenii de serviciu să facă curățenie. Nu erau dintre aceia care mănuiesc cârpele de praf, ci se ocupau de înlăturarea microfoanelor și a transmițătoarelor. Apartamentul se „arsese” din punctul de vedere al Companiei și nu mai aveau la ce să-l folosească. McCrea primise instrucțiuni să rămână, să împacheteze lucrurile, să pună totul la loc și să-i predea cheile proprietarului când avea să plece a doua zi de dimineață. Era tocmai pe punctul de a împacheta hainele lor când sosiseră Quinn și cu Sam.

— Păi, Duncan, ce mi-e aici, ce mi-e la hotel. Te deranjăm dacă rămânem și noi în această ultimă noapte?

— Oh, dar nu-i nici o problemă. Vă rog să fiți oaspeții Agenției. Îmi pare tare rău, dar dimineață trebuie să lăsăm totul liber.

— Până dimineață e foarte bine, spuse Quinn. Era ispitit să-l mângâie pe păr cu un gest părintesc. Zâmbetul lui McCrea era de-a dreptul contagios. Trebuie să fac o baie, să mă bărbieresc, să mănânc și să dorm zece ore.

McCrea plecă peste drum la domnul Patel și se întoarse cu două sacose mari pline cu alimente. Le pregăti friptură, cartofi prăjiți cu salată și două sticle de vin roșu. Quinn se simți mișcat observând că alesese un Rioja spaniol — nu din Andaluzia, dar cel mai apropiat pe care îl găsisese.

Sam consideră că nu mai trebuia să țină secret legătura ei cu Quinn. Veni în camera lui imediat după el și chiar dacă McCrea i-ar fi auzit cum făceau dragoste, ce mai conta? După a doua oară adormi pe burtă, cu fața pe pieptul lui. Quinn o luă de gât și Sam murmură ceva în somn când îi simți mâna.

Dar, în ciuda oboselii, Quinn nu putea să adoarmă. Rămase întins pe spate, cu ochii în tavan, ca în atâtea nopți precedente, reflectând. Era ceva la oamenii aceia din depozit, ceva care îi scăpase. Își aminti de-abia spre ziuă. Omul din spatele lui, care ținea Skorpionul cu o lejeritate experimentată, nu cu

atenția încordată a celui neobișnuit cu armele; echilibrat, relaxat, plin de aplomb, conștient că putea oricând să-și aducă mitraliera în poziție de tragere, să țintească și să tragă în aceeași fracțiune de secundă. Poziția, atitudinea — Quinn le mai zărise cândva.

— Era soldat, șopti el în întineric. Sam murmură „mmmm”, dar își continuă somnul.

Altceva, ceva în timp ce trecea pe lângă Volvo ca să se urce în portbagaj, îi scăpa în continuare, dar până la urmă izbuti să adoarmă.

De dimineață, Sam se sculă prima și se întoarce în camera ei ca să se îmbrace. Chiar dacă Duncan McCrea o văzuse ieșind din camera lui Quinn, nu-i spuse nimic. Era prea preocupat ca oaspetele lui să mănânce bine la micul dejun.

— Aseară... am uitat de ouă, strigă el și o tui pe scări ca să le cumpere de la un magazin de după colț care deschidea mai devreme.

Sam îi aduse lui Quinn micul dejun la pat. Acesta era pierdut în gânduri. Sam se obișnuise de-acum cu reveriile lui și îl lăsa în pace. Lou Collins a trimis niște oameni de serviciu care n-au făcut curat deloc, se gândi ea. Încăperile erau pline de praful adunat în cele patru săptămâni.

Pe Quinn praful nu-l interesa. Se uita la păianjenul din colțul camerei. Cu multă migală, mica vietate își țesu ultimele două ochiuri ale pânzei perfecte, verifică dacă erau toate la locul lor și apoi se furișă în centru și rămase acolo la pândă. Această ultimă mișcare a păianjenului îi aduse lui Quinn în minte ceea ce-i scăpase peste noapte.

Comitetul de la Casa Albă avea în față rapoartele complete ale doctorilor Barnard și Macdonald. Erau adânciți cu toții în studierea celui scris de primul. Îl terminară pe rând și se lăsară pe spate.

— Ticăloșii dracului, spuse Michael Odell cu patimă.

Vorbea în numele tuturor. Ambasadorul Fairweather stătea în capul mesei.

— Există vreo posibilitate, întrebă secretarul de stat Donaldson, ca savanții britanici să se fi înșelat? Asupra originii?

— Ei susțin că nu, îi răspunse ambasadorul. Ne-au invitat să trimitem acolo pe cine dorim noi ca să verifice, dar sunt foarte buni. Tare mi-e teamă că au dreptate.

Așa cum spusese și Sir Harry Marriott, acul stătea în coadă, în rezumat. Toate componentele, până la ultima, afirma doctorul Barnard susținut într-un totu de colegii săi militari de la Fort Halstead — sârmele de cupru, învelișul de plastic, semtexul, receptorul de pulsații, bateria, metalul și pielea cusută — erau de fabricație sovietică.

Recunoștea că era posibil ca aceste articole, chiar dacă fabricate în Uniunea Sovietică, să cadă în mâinile unor persoane din afara URSS. Dar argumentul hotărâtor îl reprezenta minidetul. Nu mai mari decât o agrafă de birou, aceste detonatoare miniaturale sunt folosite numai și *numai* în cadrul programului spațial sovietic de la Baikonur. Ele sunt utilizate pentru a permite schimbări infinitezimale de direcție la navele cosmice Saliut și Soiuz, când acestea sunt manevrate pentru a se cupla în spațiu.

— Dar n-are nici o noimă, protestă Donaldson. De ce ei?

— Sunt o grămadă de lucruri în toată harababura asta care n-au nici o

noimă, spuse Odell. Dacă e adevărat, nu văd cum Quinn ar fi putut să aibă cunoștință de așa ceva. Se pare că l-au tras pe sfoară cu totul, ne-au tras pe toți.

— Problema e ce facem noi? întrebă Reed de la Finanțe.

— Mîine e înmormântarea, spuse Odell. Să terminăm mai întîi cu asta.

După aceea o să vedem ce hotărâre o să luăm în privința amicilor noștri ruși.

Pe parcursul celor patru săptămîni care se scurseseră, Michael Odell descoperise că autoritatea de Președinte în funcțiune i se potrivea din ce în ce mai ușor. Cei din jurul mesei ajunseseră să-l accepte tot mai mult drept conducător, observase Odell, de parcă el ar fi fost chiar Președintele.

— Cum se mai simte Președintele? se interesă Walters, de cînd...

— După părerea doctorului, rău, îi răspunse Odell. Foarte rău. Dacă răpirea fiului a fost ceva foarte grav, moartea băiatului, și încă în felul acesta, a fost ca un glonte în burtă.

La cuvîntul „glonte” toți cei așezați în jurul mesei se gîndiră la același lucru. Nici unul nu avu curajul să-l rostească cu voce tare.

Julian Hayman era de vîrsta lui Quinn. Se întîlniseră pe vremea cînd Quinn locuia la Londra și era angajat de firma de asigurări afiliată la Lloyd's, specializată în protecția și eliberarea ostatecilor. Drumurile li se întîlniseră deoarece Hayman, fost maior la AMS, conducea o firmă care se ocupa de furnizarea sistemelor de alarmă anti-crimă și protecția personală, inclusiv escortă. Clientela sa era aleasă, bogată și precaută. Erau oameni care aveau toate motivele să fie prevăzători, altfel nu l-ar fi plătit atît de scump pe Hayman pentru serviciile sale.

Biroul din Victoria, unde o condusesese Quinn pe Sam pe la mijlocul dimineții, după plecarea din apartament și despărțirea de Duncan McCrea, era tot atît de bine apărat pe cît era de discret.

Quinn o lăsă pe Sam să-l aștepte într-o cafenea de pe aceeași stradă.

— Și eu de ce nu pot să vin cu tine? îl întrebă ea.

— Pentru că nu te-ar primi. S-ar putea să nu vrea să mă vadă nici pe mine. Dar sper că da — ne cunoaștem de prea multă vreme. Străinii nu-i plac, doar cei care plătesc bine; și nu e cazul nostru. Iar cînd e vorba de femei, și încă de la FBI, ar fi ca un vînat sperios.

Quinn se anunță prin interfonul de la ușa, conștient că era scrutat de camera de luat vederi de deasupra capului. Cînd ușa îi fu deschisă, se îndreptă direct în încăperea din spate, trecînd de două secretare care nici măcar nu-și ridicară privirea să se uite la el. Julian Hayman era în biroul său de la celălalt capăt al parterului. Încăperea era la fel de elegantă ca și cel care o ocupa. N-avea nici o fereastră; ca și Hayman.

— Ei, ei, ei, spuse el tăgănat. A trecut multă vreme, soldat. Îi întinse o mînă moale. Ce vînt te aduce pe la prăvălia mea umilă?

— Informațiile, îi răspunse Quinn. Și îi spuse ce dorea.

— În alte vremuri, dragă băiete, n-ar fi fost nici o problemă. Dar lucrurile se mai schimbă, nu vezi? Treaba e că toată lumea e pornită împotriva ta. Persona non grata, așase spune la club. Nu mai ești chiar omul zilei, mai ales pentru ai tăi. Regret, bătrîne, ești pe lista neagră. Nu pot să te ajut.

Quinn ridică receptorul telefonului de pe birou și apăsă pe câteva

butoane. Telefonul începu să sune la celălalt capăt al firului.

— Ce faci? îl întrebă Hayman.

Tărăgănarea îi dispăruse.

— Nu m-a văzut nimeni când am intrat aici, dar jumătate din Fleet Street o să mă vadă când am să plec, îi răspunse Quinn.

— *Daily Mail*, se auzi un glas în telefon.

Hayman se întinse și îl închise. Mulți dintre cei mai buni clienți ai săi erau corporații americane în Europa, față de care prefera să evite amănuntele explicative.

— Ești un ticălos, Quinn, zise el cu glas slab. Ca întotdeauna. Foarte bine, două ore la dosare, dar o să te încui acolo. Nu trebuie să lipsească nimic.

— Crezi că ți-aș face eu așa ceva? îl întrebă Quinn blajin.

Hayman îl conduse la subsolul în care era arhiva.

În parte în interesul afacerilor, în parte din curiozitate personală, Hayman își adunase de-a lungul anilor o arhivă remarcabil de completă a criminalilor de toate culorile. Ucigași, teroriști, răpitori, bancheri veroși, contabili, avocați, politicieni și polițiști; morți, vii, în închisoare sau pur și simplu dispăruți — dacă fusese publicat ceva în ziare, ba de multe ori și dacă nu, îi avea pe toți în dosare. Arhiva se întindea pe sub toată clădirea.

— Vreun domeniu anume? întrebă aprinzând lumina.

Fișetele cu dosare se întindeau în toate direcțiile și aici nu erau decât fișe și fotografii. Datele principale erau în computer.

— Mercenari, îi răspunse Quinn.

— Ca în Congo? îl întrebă Hayman.

— Ca în Congo, Yemen, sudul Sudanului, Biafra, Rodezia.

— De aici până aici, îi spuse Hayman arătând cu mâna spre zece metri de fișete de metal înalte până la bărbie. Masa e la capăt.

Quinn rămase patru ceasuri acolo fără să îl deranjeze nimeni. Fotografia arăta patru bărbați, toți de rasă albă. Erau grupați în jurul botului unui jeep, pe un drum îngust și prăfuit pe marginea căruia creșteau niște tufe ca prin Africa. Vreo câțiva soldați negri se învârteau în spatele lor. Erau cu toții în uniformă camuflată de luptă, cu cizme din piele de vițel. Trei purtau pălăriile coloniale. Toți aveau puști automate FLN belgiene. Camuflajul era de tipul pete de leopard preferat de europeni, nu varietatea cu dungi neregulate pe care o foloseau britanicii și americanii.

Quinn luă fotografia de pe masă, o puse sub o lampă de birou și căută o lupă puternică în sertar. Sub privirea sa scrutătoare, desenul de pe mâna unuia dintre ei ieși mai clar la iveală, cu toată tenta sepie a vechii fotografii. Un motiv de pânză de păianjen, pe dosul mâinii stingi, cu păianjenul în centrul pânzei.

Cercetă dosarele până la capăt fără să mai dea de nimic interesant. Nimic care să-i aprindă vreo luminiță în creier. Apăsă pe butonul soneriei ca să i se dea drumul să iasă.

În birou, Julian Hayman întinse mâna după fotografie.

— Cine? întrebă Quinn.

Hayman cercetă dosul pozei. Ca toate fișele și fotografiile din colecția sa, și aceasta avea înscris pe verso un număr alcătuit din șapte cifre. Îl introduse în computerul de pe biroul său. Dosarul complet apărui pe ecran.

— Hmmm, ți-ai ales niște drăgălași, bătrâne. Începu să citească ceea ce

scrisa pe ecran. Poza aproape sigur făcută în provincia Maniema din partea de răsărit a Congoului, acum Zair, cândva în iarna lui 1964. Omul din stânga e Jacques Schramme, Jack Schramme cel Negru, mercenar belgian.

Începu să se încălzească în timp ce povestea.

— Schramme a fost unul dintre cei dintâi. A luptat împotriva trupelor Națiunilor Unite în încercarea de secesiune a Katangăi din 1960 până în 1962. După ce au pierdut, a trebuit să plece și să se refugieze în Angola învecinată, care pe vremea aceea era portugheză și de extremă dreaptă. A fost invitat să se întoarcă și să înăbușe revolta Simba din toamna lui 1964. Și-a reconstituit Grupul Leopard și s-a apucat de pacificarea provinciei Maniema. Ăsta-i individul. Altceva.

— Ceilalți, spuse Quinn.

— Hmm. Cel din margine, din dreapta, e tot belgian, comandantul Wauthier. Pe vremea aceea comanda un contingent de recruți katanghezi și vreo douăzeci de mercenari albi la Watsa. Trebuie să fi fost în vizită. Te interesează belgienii?

— Tot ce se poate.

Quinn se gândi din nou la automobilul din depozit. Trecuse pe lângă ușa deschisă, prinsese mirosul fumului de țigare. Nu Marlboro, nu Dunhill. Mai degrabă Gauloise franceze. San Bastos, de tip belgian. Zack nu fuma; îi simțise respirația.

— Cel fără pălărie din mijloc este Roger Lagailarde, și el tot belgian. A fost ucis într-o ambuscadă pe drumul către Punia. Nu-i nici o îndoială în privința asta.

— Și cel voinic? Întrebă Quinn. Uriașul?

— Da, e imens, îl aprobă Hayman. Trebuie să aibă cel puțin doi metri. Parcă-i o ușă de hambar. Cam de douăzeci și ceva de ani, după cum arată. Păcat că și-a întors capul. Cu umbra de la pălărie nu prea ai ce vedea din chip. Probabil că de aceea nu e nici un nume pentru el. Doar o poreclă. Marele Paul. Asta-i tot ce spune aici.

Închise computerul. Quinn mâzgălise ceva pe o hârtie. Îi întinse desenul lui Hayman.

— Ai mai văzut așa ceva?

Hayman se uită la pânza de păianjen, cu păianjenul în centrul ei. Ridică din umeri..

— Tatuaj. Au toți huliganii tineri, punkiștii, suporterii de fotbal fanatici. Foarte obișnuit...

— la mai gândește-te, îi spuse Quinn. Belgia, să zicem acum treizeci de ani.

— Aha, stai puțin. Cum naiba îi spuneau? Araignée — asta e. Nu-mi mai amintesc cuvântul flamand pentru păianjen, doar pe cel francez.

Apăsă pe butoanele computerului timp de câteva secunde.

— Pânză neagră, cu un păianjen roșu în centru, pe dosul mâinii stângi?

Quinn încercă să-și amintească. Trecuse pe lângă portiera din față a Volvoului ca să se urce în portbagaj. Cu Zack în spatele lui. Cel de la volan se aplecase ca să-l vadă prin crăpăturile glugii. Un bărbat voinic, aproape că ajungea cu capul până la acoperiș, așa cum stătea așezat. Se aplecase într-o parte, sprijinindu-se în mâna stângă. Și, ca să poată fuma, își scosese mânășă stângă.

— Da, spuse Quinn. Asta e.

— O adunătură fără nici o importanță, spuse Hayman disprețuitor, citind de pe ecran. Organizație de extremă dreaptă formată în Belgia la sfârșitul anilor '50, începutul anilor '60. Opuși decolonizării unicei colonii belgiene, Congo. Anti-negri, bineînțeles, antisemiți — mai e ceva nou? Recrutau tineri vagabonzi și huligani, criminali și lepădături de pe stradă. Specializați în aruncarea cu pietre în vitrinele evreilor, în huiduirea oratorilor de stânga, au bătut vreo doi membri liberali din Parlament. S-a desființat de la sine. Dizolvarea imperiilor coloniale a dat la iveală tot felul de grupări de soiul ăsta.

— Mișcare flamandă sau valonă? întrebă Quin.

Se referea la cele două comunități culturale din Belgia: flamanzii, mai ales în jumătatea de nord, dinspre Olanda, care vorbeau flamanda, și valonii din sud, dinspre Franța, care vorbeau franceza. Belgia e o țară cu două limbi oficiale.

— De fapt de amândouă, îi răspunse Hayman după ce-și consultă ecranul. Dar zice aici că a început și a fost întotdeauna mai puternică în Antwerp. Așa că bănuiesc că e flamandă.

Quinn îl părăsi și se întoarse la cafenea. Orice altă femeie ar fi făcut o criză de isterie dacă ar fi fost lăsată să aștepte patru ore și jumătate. Din fericire pentru Quinn, Sam era agent calificat și în timpul uceniciei trecuse prin misiuni de supraveghere care n-aveau pereche în ceea ce privește plictiseala.

— Când trebuie să dai mașina înapoi? o întrebă Quinn.

— Diseară. Dar pot s-o prelungesc.

— Poți s-o dai înapoi la aeroport?

— Sigur. De ce?

— Zburăm la Bruxelles.

Sam își ridică privirea, cu un aer nefericit.

— Te rog, Quinn. Chiar trebuie să zburăm? O fac dacă e neapărat nevoie, dar dacă poate fi evitat, mai bine renunț, că am zburat deja prea mult în ultima vreme.

— Bine, îi spuse el. Dă înapoi mașina la Londra. O să luăm trenul și o ambarcațiune pe pernă de aer. O să trebuiască oricum să închiriem o mașină belgiană. Putem s-o facem foarte bine și la Ostende. Și avem nevoie de bani. Eu n-am nici o carte de credit.

— N-ai *ce*?

Nu mai auzise pe nimeni făcând o asemenea afirmație.

— N-am nevoie de ele la Alcantara del Rio.

— Bine, mergem la bancă. O să încasez un cec și sper să am destui bani în contul de acasă.

În drum spre bancă, Sam deschise radioul. Muzica era funebră. Era ora patru după-amiaza la Londra și se lăsa întunericul. La mare distanță, dincolo de Atlantic, familia Cormack își înmormânta fiul.

CAPITOLUL DOISPREZECE

L-au îngropat pe Prospect Hill, cimitirul de pe insula Nantucket, și vântul rece de noiembrie se năpustea peste Sound, venind dinspre nord.

Slujba s-a ținut în mica biserică episcopală de pe strada Fair, mult prea mică pentru a-i cuprinde pe toți cei care voiau să participe la ea. Prima Familie stătea în primele două strane, cu tot Cabinetul în spate și o varietate de alți demnitari mai la coadă. La cererea familiei, slujba a fost scurtă și discretă — ambasadorii străini și delegații au fost rugați să participe la slujba de parastas care avea să se țină mai târziu la Washington.

Președintele ceruse să fie lăsat în pace de mediile de informare, dar o parte dintre reporteri se arătaseră oricum. Locuitorii insulei — nu existau turiști în această perioadă — îi luaseră dorința ad literam. Până și agenții serviciului secret, nu prea renumiți pentru maniere excesive, au fost surprinși să se vadă depășiți de nantuckienii cei posomorâți și taciturni care, fără menajamente, i-au luat pur și simplu pe sus pe câțiva fotoreporterii și i-au înlăturat la propriu, lăsându-i pe doi dintre ei să protesteze zadarnic că li se stricaseră filmele expuse la lumină.

Sicriul a fost adus în biserică de la singura capelă de pe strada Uniunii, unde fusese depus imediat ce-l adusesse un avion militar C-130 — micul aeroport nu avea cum să primească Boeingul 747 — și rămăsese până la începerea slujbei.

La jumătatea serviciului divin și-au făcut apariția primele picături de ploaie, scânteind pe acoperișul cenușiu de ardezie și scurgându-se pe vitraliile ferestrelor și pe blocurile de piatră roză și cenușie ale clădirii.

La terminarea slujbei, sicriul a fost așezat pe un dric care a străbătut la pas jumătatea de milă până la Hill; până la capătul străzii Fair, pe piatra cubică plină de hârtoape de pe strada Principală, și în sus pe strada Moara Nouă până la aleea Cato.

Alaiul funebru a mers prin ploaie, în frunte cu Președintele care se uita ținută la sicriul învelit în drapel aflat la câțiva metri în fața lui. Fratele mai tânăr o sprijinea pe Myra Cormack care plângea.

De-o parte și de cealaltă a drumului se aflau oamenii din Nantucket, tăcuți și cu capul descoperit. Erau negustorii care vindeau familiei pește, carne, ouă și legume; proprietarii care îi serveau în cele câteva localuri cu hrană bună de pe insulă. Mai erau și chipurile arse de soare ale bătrânilor pescari care, cu vreme în urmă, îl trăsese de păr pe copilul din New Haven și-l învățaseră să înoate, să se scufunde și să pescuiască sau îl duseseră la cules de scoici dincolo de Farul Sankaty.

Îngrijitorul și gădinarul stăteau plângând la colțul dintre străzile Fair și Principală, ca să-i arunce o ultimă privire băiatului care învățase să alerge pe plajele acelea tari, spălate de flux, de la Coatie până la Marele Punct și înapoi până la Plaja Stasconset. Dar victimele bombelor nu sunt pentru ochii celor vii și sicriul era sigilat.

La Prospect Hill au cotit-o spre jumătatea protestantă a cimitirului, trecând pe lângă mormintele vechi de sute de ani ale celor care vânau balene în micile lor ambarcațiuni sau sculptau incrustații pe lămpile de gaz în timpul lungilor nopți de iarnă. Ajunseră la mormântul care fusese pregătit.

Oamenii se înșirau în spate și umpleau tot terenul, rând după rând, și în locul acela înalt și deschis vântul care se năpustea peste Sound și peste oraș îi trăgea de păr și de basmale. Nici un magazin nu era deschis în ziua aceea, nici un garaj, nici un bar. Nu ateriza nici un avion, nu ancora nici un feribot. Pastorul începu să intoneze cuvintele străvechi și glasul îi era purtat de vânt până

departe.

În văzduhul de deasupra, un șoim rotitor singuratic, plutind înspre Arctica precum un fulg de nea spulberat, se uită în jos, văzu fiecare amănunt cu ochiul său incredibil și unicul țipăt, de suflet pierdut, fu adus în jos de vânt.

Ploaia, care contenise de la încetarea slujbei din biserică, se porni din nou în rafale. Velele strânse de pe Moara Veche scârțâiau. Cei veniți de la Washington tremurau și își strângeau mai bine pe ei paltoanele groase. Președintele stătea imobil și se uita la ce mai rămăsese din fiul lui fără să simtă nici frigul, nici ploaia.

La un metru de el stătea Prima Doamnă. Pe chipul ei ploaia se amesteca cu șiroaiele de lacrimi. Când predicatorul ajunsese la „Reînviere și viață” începu să se clatine, gata să se prăbușească.

Lângă ea, un agent al serviciului secret, cu haina desfăcută ca să poată ajunge mai repede la arma de sub brațul stâng, cu o alură și statură de fundaș, uită de tot protocolul și instrucția primită și o luă pe după umeri cu brațul drept. Ea se sprijini de el, plângând cu chipul îngropat în haina lui udă.

John Cormack stătea singur, izolat în durerea din care era incapabil să iasă, ca o stâncă.

Un fotograf, mai isteț decât ceilalți, luă o scară dintr-o curte aflată la un sfert de milă depărtare și se urcă pe moara veche de lemn de la intersecția străzilor South Prospect și South Mill. Până să apuce să-l vadă cineva, folosindu-se de teleobiectivul aparatului și de lumina unui singur mănunchi de raze iernatice care străbăteau printre nori, îi făcu o poză pe deasupra capetelor mulțimii adunate la marginea mormântului.

Era o poză care avea să facă înconjurul Americii și al întregii lumi. Prezenta chipul lui John Cormack așa cum nu-l mai văzuse nimeni niciodată: un om bătrân, un om îmbătrânit mai mult decât vârsta, bolnav, obosit, secătuit. Un om care nu mai era în stare de nimic, un om gata să se retragă.

La intrarea în cimitir, familia Cormack zăbovi în timp ce restul participanților la înmormântare treceau pe lângă ei. Președintele dădea din cap de parcă ar fi înțeles și strângea mâinile oficial.

După cei câțiva apropiați din familie, veneau prietenii și colegii cei mai intimi, conduși de vicepreședinte și cei șase membri ai Cabinetului care constituiau baza comitetului ce încerca să se ocupe de criză în locul lui. Cu patru dintre ei — Odell, Reed, Danaldson și Walters — era împreună de foarte multă vreme.

Michael Odell se opri, într-o încercare de a găsi ceva de spus, scutură din cap și se întoarse să plece. Ploaia i se scurgea pe capul plecat, lipindu-i părul cărunt de țeastă.

Diplomația atât de precisă a lui Jim Donaldson era și ea la fel de dezarmată de emoție; nici el nu putea decât să se uite cu simpatie mută la prietenul său, să-i scuture mâna uscată și moale și să treacă mai departe.

Bill Walters, procurorul general, își ascundea ce simțea în spatele unei atitudini oficiale. Murmură: „Domnule Președinte, condoleanțele mele. Regret, domnule.”

Morton Stannard, bancherul din New York strămutat la Pentagon era cel mai în vârstă dintre ei. Mai participase la multe înmormântări, ale unor prieteni și colegi, dar nici una nu era ca cea de față. Se pregătea să spună ceva convențional dar nu reuși decât să îngaime: „Dumnezeule, îmi pare atât de rău, John.”

Brad Johnson, universitarul de culoare, consilier pentru securitatea națională, clătină doar din cap parcă înspăimântat.

Hubert Reed de la Finanțe îi surprinse pe toți cei prezenți în apropierea familiei Cormack. Nu era un om demonstrativ, prea timid pentru manifestări deschise de afecțiune, un celibatar care nu simțise niciodată nevoia unei neveste sau a unor copii. Dar se uită fix la John Cormack prin lentilele ude, îi întinse mâna și apoi se întinse spontan să-și îmbrățișeze prietenul vechi cu amândouă brațele. Parcă surprins de propria sa impulsivitate, se întoarse și o porni grăbit spre ceilalți care se urcau deja în mașinile ce-i așteptau să-i ducă la aeroport.

Ploaia se liniști iar și doi bărbați voinici începură să arunce lopeți de pământ umed în groapă. Se isprăviseră.

Quinn studie orarul feriboturilor care mergeau de la Dover la Ostende și descoperi că îl pierduseră deja pe ultimul din ziua aceea. Își petrecură noaptea la un hotel liniștit și a doua zi luă trenul de dimineață de la Charing Cross.

Traversarea fu lipsită de peripeții și către sfârșitul dimineții Quinn își și închiriasă un Ford albastru de dimensiuni mijlocii de la o agenție locală de închirieri. Se îndreptau acum spre vechiul port flamand care se ocupa de comerțul de pe Schelde încă dinaintea lui Columb.

Belgia e străbătută de un sistem foarte modern de autostrăzi de prima clasă; distanțele sunt scurte iar durata călătoriei și mai redusă. Quinn alege E.5 care ieșea din Ostende pe la est, trecu pe la sud de Bruges și Ghent și o luă apoi spre nord-est pe E.3 care ducea drept în centrul Antwerpului, unde ajunse la timp pentru o masă de prânz ceva mai târzie.

Europa era un teritoriu necunoscut pentru Sam; Quinn părea familiarizat cu locurile pe unde mergea. Îl auzise vorbind de câteva ori într-o franceză fluentă și rapidă în cele câteva ceasuri de când intraseră în această țară. Ceea ce nu știa însă era că de fiecare dată, înainte de a se lansa în această limbă, Quinn întreba dacă flamandul avea ceva împotriva francezei. De obicei, flamanzii vorbesc puțin franceza, dar le place să fie mai întâi întrebați. Doar cât să stabilească faptul că nu sunt valoni.

Parcară mașina, se instalară într-un mic hotel de pe Italie Lei și merșeră să mănânce după colț, la unul din nenumăratele restaurante de pe ambele părți ale străzii De Keyser Lei.

- Ce cauți exact? întrebă Sam în timp ce mâncau.
- Un bărbat, îi răspunse Quinn.
- Ce fel de bărbat?
- O să aflu când o să-l văd.

După masă, Quinn se consultă în franceză cu un șofer de taxi și o luă din loc. Se opri la un magazin cu obiecte de artă, cumpără două articole, achiziționa o hartă a orașului de la un chioșc de pe trotuar și mai avu o parlamentare cu șoferul. Sam auzi cuvintele *Falcon Rui* și apoi *Schipperstraat*. Șoferul se rânji puțin la ea în vreme ce Quinn îi plătea cursa.

Falcon Rui se dovedi a fi o stradă înclinată cu mai multe magazine de haine ieftine, printre altele. De la unul din ele Quinn cumpără o flanelă de marinar, o pereche de pantofi de pânză și niște cizme grosolane. Le îndesă pe toate într-un sac de pânză și porniră spre Schipperstraat. Pe deasupra

acoperişurilor, Sam vedea vârfurile macaralelor uriaşe care indicau apropierea docurilor.

Quinn ieşi de pe Falcon Rui şi o luă pe un labirint de străzi înguste şi prăpădite care păreau să alcătuiască un întreg cartier de case vechi şi sărăcicioase între Falcon Rui şi fluviul Schelde. Trecură pe lângă nişte oameni cu înfăţişare aspră care, după cum arătau, păreau să fie marinari comerciali. În stânga lui Sam era o vitrină iluminată din sticlă turnată. Aruncă o privire înăuntru. O tânără robustă, cu o pereche de chiloţi strâmţi şi un sutien pe ea, stătea într-un fotoliu.

— Iisuse, Quinn, ăsta-i cartierul felinarelor roşii, protestă ea.

— Ştiu, îi răspunse el. Eu i-am cerut şoferului să ne aducă aici.

Quinn continuă să meargă, uitându-se la firmele de deasupra magazinelor. În afară de barurile şi vitrinele luminate în care stăteau curvele făcând semne îmbietoare, alte magazine nu prea se vedeau. Dar găsi trei dintre acelea pe care le căuta, toate pe o rază de două sute de metri.

— Specialişti în tatuaje? se interesă ea.

— Docuri, îi răspunse el cu simplitate. Docurile înseamnă marinari; marinarii înseamnă tatuaje. Mai înseamnă şi baruri şi fete şi scursorile care trăiesc de pe urma lor. O să ne întoarcem diseară.

La ora stabilită, senatorul se ridică din sala Senatului şi o porni spre tribună. A doua zi după înmormântarea lui Simon Cormack, ambele camere ale Congresului îşi manifestară încă o dată indignarea şi repulsia faţă de cele petrecute cu trei săptămâni în urmă pe drumul singuratic de ţară din îndepărtata Anglie.

Rînd pe rînd, vorbitorii cerură să se acţioneze energic pentru a-i depista pe vinovaţi şi a-i aduce în faţa justiţiei, cu orice preţ. Preşedintele pro-Cormack al Senatului bătu cu ciocănelul.

— Senatorul cu primul mandat de Oklahoma are cuvântul.

Bennett Hapgood n-avea reputaţia de bun vorbitor în cadrul Senatului. Sesiunea ar fi avut prea puţini participanţi dacă nu ar fi fost vorba de problema la ordinea zilei. Nu îşi închipuia nimeni că senatorul de Oklahoma ar mai fi avut prea multe de adăugat. Se înşelau. Acesta începu cu obişnuitele cuvinte de condoleanţe pentru Preşedinte, revolta faţă de cele întâmplate şi dorinţa ca cei vinovaţi să fie traduşi în faţa justiţiei. Făcu apoi o pauză, gândindu-se la ceea ce avea să spună în continuare. Ştia că era riscant, un risc al dracului de mare. I se spusese lui ce i se spusese, dar n-avea nici o dovadă. Dacă greşea, colegii senatori aveau să-l considere un alt pisălog care foloseşte vorbele mari fără nici o bază serioasă. Dar ştia că trebuia să continue pentru că altfel şi-ar fi pierdut sprijinul proaspătului şi foarte impresionantului susţinător financiar.

— Dar poate că nu trebuie să ne uităm prea departe ca să-i descoperim pe cei vinovaţi de acest act duşmănos.

Rumoarea din cameră încetă. Cei din coridor, gata să plece, se opriră şi se întoarseră înapoi.

— Vreau să pun doar o singură întrebare. Nu e oare adevărat că bomba care l-a ucis pe tânărul acesta, unicul fiu al Preşedintelui nostru, a fost concepută, fabricată şi asamblată în întregime de Uniunea Sovietică şi că acest lucru se poate dovedi? Nu provenea dispozitivul respectiv din Rusia?

Demagogia înnăscută poate că l-ar fi dus mai departe. Dar scena se dezintegrează în vacarm și confuzie. Peste zece minute, presa transmitea națiunii întrebară pe care o pusese. Timp de două ceasuri, administrația dădu din colț în colț. Apoi fu obligată să recunoască afirmațiile făcute de doctorul Barnard în raportul său.

Până la căderea nopții, toată ura de moarte împotriva cuiva necunoscut, care îi cuprinsese pe cei de la Nantucket cu o zi în urmă ca un torent bubuitor, avea să-și găsească o țintă precisă. Mulțimi adunate spontan atacară și distruseră biroul liniei aeriene sovietice Aeroflot de pe Fifth Avenue numărul 630 din New York înainte ca poliția să apuce să facă un cordon de apărare în jurul ei. Personalul cuprins de panică se refugie la celelalte etaje, retrăgându-se din fața mulțimii dezlănțuite doar pentru a fi respinși de funcționarii de la etajele de deasupra. Scăpară, împreună cu ceilalți ocupanți ai clădirii, cu ajutorul Departamentului Pompierilor, sosiți când fuseseră incendiate etajele ocupate de Aeroflot ca să evacueze întreaga clădire.

Departamentul Pompierilor își postă la țanc forțele pe lângă misiunea sovietică de pe lângă Națiunile Unite din East Street 136. O gloată de new-yorkezi furioși încercă să-și croiască drum cu forța în strada înconjurată de cordoane; din fericire pentru ruși, liniile în uniformă albastră au rezistat asaltului. Poliția New Yorkului se trezi angajată într-o luptă cu o mulțime hotărâtă să facă ceva, față de care mulți dintre polițiști nutreau simpatie în inima lor.

La Washington era la fel. Poliția capitalei apucă să îi avertizeze și să interzică accesul atât la ambasada, cât și la consulatul sovietic din Phelps Place. telefoanele frenetice ale ambasadorului sovietic au fost primite la Departamentul de Stat cu asigurarea că raportul britanic era încă în cercetare și că exista posibilitatea să se dovedească eronat.

— Dorim să vedem raportul acesta, insistă ambasadorul Iermakov. E o minciună. Vă spun categoric. E o minciună.

Agențiile Tass și Novosti, împreună cu toate ambasadele sovietice din lume, dădură publicității seara târziu un comunicat prin care negau categoric descoperirile din raportul Barnard și acuzau Londra și Washingtonul de calomnie perversă și deliberată.

— Cum dracului a transpirat? întrebă Michael Odell. Cum dracului a auzit individul ăsta Hapgood despre el?

Nu exista nici un răspuns. Nici o organizație importantă, ca să nu mai vorbim de un guvern, nu poate exista fără o armată de secretare, stenografe, funcționari, curieri și oricare dintre ei poate să dezvăluie un document secret.

— Un lucru e sigur, reflectă Stannard de la Apărare. După chestia asta Tratatul Nantucket e mort ca o mumie. Trebuie să ne revizuiim bugetul apărării pornind de la premisa că nu se va face nici o reducere, că nu vor exista nici un fel de limite.

Quinn începu să cerceteze barurile din labirintul de străzi înguste care porneau din Schipperstraat. Se înființă acolo pe la ora zece seara și rămase până acestea se închiseră în zori, un marinăr zdravăn, pe jumătate beat, care vorbea confuz franceza și, în bar după bar, dădea peste cap câte un țap de bere. Afară era frig și prostituatele sumar îmbrăcate dărdăiau pe lângă radia-

toarele electrice din vitrine. Uneori, după ce-și terminau tura, își trăgeau câte o haină pe ele și plecau pe trotuar spre câte unul din barurile în care își luau ceva de băut și își făceau schimbul curent de glume deocheate cu barmanul și obișnuirii localului.

Cele mai multe baruri purtau nume precum Las Vegas, Hollywood, California. Optimiștii lor proprietari sperau că aceste denumiri care aminteau de fascinanta vrajă a străinătății aveau să-l convingă pe marinarul care rătăcea fără țință că în spatele ușilor de lemn domnea opulența. Dar în general, erau locuri prăpădite, dar calde, care serveau o bere de calitate.

Quinn îi spusese lui Sam că trebuia să-l aștepte ori la hotel, ori în mașina parcată cu două străzi mai jos de Falcon Rui. Sam preferase mașina, ceea ce n-o împiedică să primească o cantitate apreciabilă de propuneri prin fereastra acesteia.

Quinn stătea și bea încet, observând mulțimea de localnici și de străini care intrau și ieșeau din barurile și străzile respective. Pe mâna stângă, desenat cu tușul cumpărat de la magazinul de obiecte de artă și ușor pătat pentru a da impresia de vechime, avea pânza neagră de păianjen, cu păianjenul de un roșu aprins în centru. Se uită toată noaptea la nenumărate alte mâini stângi fără să descopere nimic asemănător.

Se plimbă pe Guit Straat și Pauli Plein, luându-și câte o bere mică în fiecare bar apoi se întoarse în Schipperstraat și o luă de la capăt. Fetele îl credeau nehotărât în căutarea unei femei. Clienții masculini nu-l băgau deloc în seamă pentru că erau și ei într-o permanentă mișcare. Vreo doi barmani, la a treia vizită, dădură din cap și se hliziră la el.

— Iar te-ai întors, n-ai noroc?

Aveau dreptate, dar într-un sens cu totul diferit. N-avusese nici un noroc și în zori se înapoie la Sam, care îl aștepta în mașină. Era pe jumătate adormită și avea motorul pornit ca să se încălzească.

— Și acum ce facem? îl întreabă ea în timp ce se întorceau la hotel.

— Mîncăm, dormim și la noapte o luăm de la capăt, o lămurim el.

Sam fu deosebit de senzuală în dimineața pe care și-o petrecură în pat, gândindu-se că poate Quinn fusese ispitit de fetele care își etalau nurii în Schipperstraat. Chiar dacă nu fusese, Quinn n-avea nici un motiv s-o dezamăgească.

În aceeași zi, Peter Cobb se întâlnea cu Cyrus Miller, la cererea lui, la ultimul etaj al Clădirii Pan-Global.

— Vreau să ies, îl anunță el cu un ton categoric. Ce s-a petrecut cu băiatul ăsta este de-a dreptul înfiorător. Asociații mei sunt și ei de aceeași părere. Cyrus, ai promis că n-o să se ajungă niciodată la asta. Ai spus că simpla răpire e suficientă ca să... schimbe lucrurile. Nu ne-a trecut nici o clipă prin minte că băiatul o să moară. Dar ce i-au făcut animalele astea... e oribil... e imoral...

Miller se ridică de la birou și îl fulgeră cu privirea pe bărbatul mai tânăr.

— Nu-mi mai ține mie predici despre moralitate, băiete. Să nu te mai prind că faci așa ceva. Nici eu n-am vrut să se întâmple cum s-a întâmplat, dar am știut cu toții că s-ar putea să fim obligați la asta. Chiar și tu, Peter Cobb, martor mi-e Dumnezeu — chiar și tu. Și așa a trebuit să fie. Spre deosebire de tine, eu m-am rugat Lui ca să mă îndrume; spre deosebire de tine, eu mi-am petrecut

nopti întregi rugându-mă în genunchi pentru tânărul ăsta. Și Domnul mi-a dat răspunsul, amice; și Domnul a grăit: Mai bine să fie sacrificat mielul acesta tânăr, decât să piară toată turma. Nu vorbim aici numai de un singur om, Cobb. E vorba de securitate, de supraviețuire, de chiar viața poporului american. Și Domnul mi-a grăit — ce trebuie să fie trebuie să fie. Comunistul ăsta de la Washington trebuie doborât înainte să distrugă templul Domnului, templul care este toată țara asta a noastră. Întoarce-te la fabrica ta, Peter Cobb. Du-te înapoi ca să transformi plugurile în săbiile de care avem nevoie ca să ne apărăm națiunea și să-i distrugem pe antihriștii de la Moscova. Și ține-ți gura, domnule. Nu-mi mai vorbi mie de moralitate pentru că aceasta este lucrarea Domnului și El mi-a grăit.

Peter Cobb se întoarse la fabrica sa complet zdruncinat.

Mihail Sergheevici Gorbaciov avea și el o confruntare foarte serioasă în ziua aceea. Din nou, toată masa de conferințe, lungă cât întreaga cameră, era plină de ziare occidentale care prezentau tărășenia în poze și titluri cu litere de-o șchioapă. Nu avea nevoie de traducere decât pentru acestea din urmă. Ministerul de Externe i le prinsese cu agrafe de fiecare ziar.

Pe birou se mai afla și un maldăr de rapoarte care n-aveau nevoie de nici o traducere. Erau în limba rusă, de la toți ambasadorii din lume, de la consulii generali și de la proprii corespondenți de presă ai URSS. Până și în sateliții est-europeni fuseseră organizate demonstrații anti-sovietice. Moscova continua să nege cu toată sinceritatea, și totuși...

În calitatea sa de etnic rus și de aparatcic de partid cu vechi state de serviciu, Gorbaciov nu era deloc un novice în realpolitik. Cunoștea foarte bine tactica dezinformării; nu-și înființase Kremlinul un întreg departament dedicat acesteia? Numai în cadrul KGB-ului nu exista oare un directorat întreg care se ocupa de semănarea sentimentelor anti-occidentale prin plasarea unor minciuni bine ticluite și a unor jumătăți de adevăr și mai devastatoare? Dar actul de dezinformare de care era vorba acum era de-a dreptul incredibil.

Îl aștepta pe cel pe care-l convocase cu mare nerăbdare. Era aproape de miezul nopții și fusese obligat să renunțe la vânătoarea de rațe programată pentru sfârșitul săptămânii pe lacurile nordice și la picanta mâncare georgiană, una din cele două mari pasiuni ale sale.

Omul așteptat veni de-abia după miezul nopții.

Mai mult decât oricine altcineva, secretarul general al URSS nu trebuie să se aștepte ca președintele KGB-ului să fie un individ plin de căldură și de afecțiune. Dar pe chipul general-colonelului Vladimir Kriucikov se citea un aer de cruzime rece pe care Gorbaciov îl găsea într-un totul detestabil.

E adevărat că îl promovase chiar el din postul de prim-adjunct al președintelui când îl înlăturase pe Scebrikov, în urmă cu trei ani. Dar n-avusese de ales. Trebuia să-i ia locul unul dintre cei patru adjuncți și pregătirea juridică a lui Kriucikov îl impresionase în suficient de mare măsură ca să-i ofere această funcție. De atunci, însă, începuse să aibă mari rezerve.

Recunoștea că poate fusese prea dominat de dorința de a transforma Uniunea Sovietică într-un „stat socialist bazat pe legalitate”, în care legea să fie supremă, concepție pe care Kremlinul o considerase înaintea lui burgheză.

Fusea o perioadă extrem de frenetică în acele prime zile ale lunii octombrie când convocase o bruscă adunare generală a Comitetului Central pentru a-și inaugura propria Noapte a cuțitelor lungi împotriva oponenților. Poate că în graba sa îi scăpaseră unele lucruri. Printre care și biografia lui Kriucikov.

Kriucikov activase în Procuratura Publică a lui Stalin, funcție cu totul nepotrivită celor slabi din fire, și participase la sălbatica represiune a revoltei din Ungaria din 1956, ajungând la KGB în 1967. Se cunoscuse cu Andropov în Ungaria, cel care avea să fie șeful KGB-ului vreme de 15 ani. Andropov îl desemnase pe Scebrikov drept succesorul său, iar Scebrikov îl alesese pe Kriucikov ca să conducă ramura de spionaj extern, Primul directorat superior. Poate că el, secretarul general, subestimase vechile devotamente.

Își ridică privirea spre fruntea pleșuvă, ochii înghețați, favoriții încărunțiți și gura posomorâtă, cu colțurile lăsate. Și își dădu seama că acest om ar fi putut, la urma urmelor, să-i fie adversar.

Gorbaciov ocoli biroul și îi întinse mâna, o strângere seacă și fermă. Ca întotdeauna când vorbea cu cineva, i se uită tot timpul în ochi, de parcă ar fi căutat în ei semne de prefăcătorie sau de timiditate. Spre deosebire de majoritatea predecesorilor săi, îi făcea plăcere dacă lipseau amândouă. Îi arătă cu un gest al mâinii rapoartele primite din străinătate. Generalul clătină din cap. Le văzuse pe toate, ba chiar mai multe. Evită privirea lui Gorbaciov.

— Hai să fim cât mai scurți, îi spuse Gorbaciov. Știm ce se spune în ele. E o minciună. Noi continuăm să negăm. Minciuna asta nu trebuie să prindă. Dar de unde vine? Pe ce se bazează?

Kriucikov bătu cu dispreț în mormanul de rapoarte. Cu toate că fusese *rezidentul* KGB la New York, ura America din toată inima.

— Tovarășe secretar general, se pare că se bazează pe raportul unui om de știință britanic care a efectuat cercetările de laborator asupra modului în care a decedat americanul. Ori individul a mințit, ori i-au modificat alții raportul. Bănuiesc că e vorba de o șmecherie a americanilor.

Gorbaciov se întoarse și se așeză la birou. Își alese cuvintele cu mare atenție.

— S-ar putea cumva... cine știe prin ce împrejurare... să existe un sâmbure de adevăr în toată acuzația asta?

Vladimir Kriucikov tresări speriat. În cadrul organizației sale exista un departament care avea sarcina specifică de a concepe, inventa și construi în laboratoare cele mai diabolice dispozitive de curmare a vieții sau pur și simplu de invalidare permanentă. Dar nu era cazul acum; nu asamblaseră nici o bombă care să fie pusă în cingătoarea lui Simon Cormack.

— Nu, tovarășe, precis nu.

Gorbaciov se aplecă înainte și bătu cu degetul în sugativa de pe birou.

— Descoperă, îi ordonă el. Odată pentru totdeauna, că e laie, că-i bălaie, descoperă despre ce e vorba.

Generalul dădu din cap în semn că a înțeles și ieși din încăpere. Secretarul general rămase cu privirea pierdută în încăperea prelungă. Avea nevoie — poate că trebuia mai bine să spună „avusese nevoie” — de Tratatul Nantucket mai mult decât știau cei din Biroul Oval. Fără acesta, țara lui înfrunta spectrul bombardierului invizibil B-2 Stealth, iar el coșmarul de a trebui să încerce să facă rost de trei sute de miliarde de ruble pentru a reconstrui rețeaua de apărare anti-aeriană. Până când avea să se isprăvească țiteiul.

Quinn îl reperă de-abia în cea de-a treia noapte. Era scund și îndesat, cu urechile umflate și nasul turtit ca de mops, de luptător cu pumnii. Stătea singur la marginea barului din Montana, o speluncă murdară din Oude Mann Straat, numită pe bună dreptate strada Bătrânului. Mai erau încă o duzină de oameni în local, dar nu vorbea nimeni cu el și, după câte se părea, nici nu-și dorea așa ceva.

În mâna dreaptă își ținea berea iar în stânga o țigară pe care și-o răsucise singur. Pe dosul mâinii erau pânda neagră cu păianjenul roșu. Quinn traversă tot localul și se așeză la două scaune de individ.

O vreme rămaseră amândoi tăcuți. Mopsul aruncă o privire în direcția lui Quinn dar fără să-l bage în seamă. Se scurseră zece minute. Omul își răsuci o nouă țigară. Quinn îi oferă un foc. Mopsul clătină din cap dar nu scoase nici un cuvânt. Un ins morocănos, suspicios, greu de atras în conversație.

Quinn prinse privirea barmanului și îi făcu semn spre pahar. Acesta îi mai aduse o sticlă. Quinn făcu un gest spre paharul gol al omului de lângă el și ridică întrebător din sprâncene. Mopsul îl refuză dând din cap, își vârî mâna în buzunar și plăti pentru ce băuse.

Quinn oftă în sinea lui. Avea să fie foarte greu. Omul arăta a bătaș de prin baruri; un ticălos de duzină care n-avea minte nici cât un codoș — nu că acesta ar fi avut nevoie de prea multă. Existau șanse foarte reduse ca să vorbească franceza și mai mult ca sigur că era foarte posac. Dar se potrivea ca vârstă, aproape cincizeci, și avea tatuajul. Va trebui să se mulțumească cu el.

Quinn plecă de la bar și o găsi pe Sam ghemuită în mașină, la două străzi mai departe. Îi povesti cu glas scăzut ce voia să facă ea.

— Ți-ai ieșit din minți? îl întrebă Sam. Nu pot să fac așa ceva. Trebuie să te anunț, domnule Quinn, că sunt fiica unui predicator din Rockcastle, continuă ea începând să zâmbească în timp ce vorbea.

Peste zece minute, Quinn era la loc pe scaunul de la bar, iar Sam își făcea intrarea. Își ridicase fusta atât de sus, încât talia trebuia să-i fi ajuns pe la subsuori, dar era acoperită de tricoul până la gât. Folosise toată cutia de Kleenex din compartimentul pentru mânuși ca să-și aducă pieptul, și-așa destul de plin, la niște dimensiuni înfiorătoare. Se îndreptă unduindu-se către Quinn și se așeză pe scaunul dintre el și mops. Mopsul se holbă la ea. La fel ca toți ceilalți. Quinn o trată cu indiferență.

Sam se întinse și îl sărută pe obraz, apoi îi vârî limba în ureche. Quinn continua să n-o bage în seamă. Mopsul își mutase privirea înapoi la pahar, dar din când în când, arunca o privire spre pieptul revărsat peste bar. Barmanul se apropie, zâmbi și aruncă o privire întrebătoare.

— Whisky, comandă Sam.

Cuvântul e internațional și pronunția n-are cum să trădeze țara de origine. O întrebă în flamandă dacă voia și gheață. Sam nu înțelegea, dar îl aprobă dând energic din cap. I se aduse gheața. Dădu noroc cu Quinn, care nici nu se uita la ea. Ridicând din umeri, se întoarse spre mops și ciocni paharul cu el. Surprins, acesta îi răspunse.

Cu bună știință, Sam deschise gura și își trecu limba peste buza de jos,

care îi strălucea umedă. Îl ademenea pe mops fără rușine. Acesta îi răspunse, arătându-și dinții rupți într-un surâs. Fără să mai aștepte, Sam se aplecă și-l sărută pe gură.

Cu dosul palmei, Quinn o mătură de pe scaun, trântind-o la podea, și se aplecă spre mops.

— Vrei să te bagi în rahat dându-te la curva mea? se rățoi el într-o franceză de om beat.

Fără să mai aștepte răspunsul, îi arse o stângă care îl atinse pe mops în falcă și îl aruncă pe spate în rumegușul de pe jos.

Omul căzu zdravăn, se ridică la loc în picioare și se aruncă asupra lui Quinn. Sam urmă instrucțiunile primite și ieși imediat pe ușă. Barmanul se întinse repede după telefonul de sub tejghea, formă 101, numărul poliției și, când i se răspunse, anunță scurt „Luptă la bar” și le dădu adresa.

În cartierul respectiv există întotdeauna mașini de patrulă, mai ales noaptea, și prima Sierra albă cu inscripția POLIȚIE pe lateral își făcu apariția după patru minute. Din ea coborâră doi polițiști în uniformă, urmași îndeaproape de încă doi din altă mașină care sosise la douăzeci de secunde după ei.

Este de-a dreptul surprinzător cât de multe pot distruge doi bățăuși într-un bar în numai patru minute. Quinn știa că îl putea întrece pe mops, care era amortit de băutură și de țigări, și îl stâlci în pumni. Dar îl lăsă și pe el să-i tragă vreo două la coaste ca să îl încurajeze, apoi îi trase un pumn mai zdravăn în piept ca să-l potolească. Când mopsul începu să dea semne că nu mai putea, Quinn intră într-un corp la corp ca să-l mai ajute.

Îmbrățișați strâns, cei doi reușiră să scoată din țîțâni cea mai mare parte a mobilierului din bar, rostogolindu-se prin rumeguș într-un amestec de picioare de scaune, blaturi de mese, pahare și sticle sparte.

La sosirea poliției, cei doi bățăuși au fost arestați pe loc. Sediul central al poliției din cartier este Zona Vest P/I, iar cel mai apropiat post de poliție pe Blindenstraat. Cele două mașini de patrulă îi lăsau acolo separat peste două minute, dându-i în grija sergentului de serviciu Van Maes. Barmanul își socoti daunele și dădu o declarație din spatele tejghelei. Nu era necesar să fie reținut — doar trebuia să-și conducă localul. Ofițerii împărțiră daunele estimate pe din două și îl puseră să semneze.

Bățăușii arestați sunt întotdeauna ținuți separat la Blindenstraat. Sergentul Van Maes îl aruncă pe mops, pe care îl cunoștea foarte bine din alte întâlniri, în *wachtkamera* goală și murdară din spatele biroului său; Quinn fu pus să stea pe o bancă tare din zona de primire în timp ce îi era examinat pașaportul.

— American, ei? întrebă Van Maes. N-ar trebui să intrați în încăierări, domnule Quinn. Pe Kuyper asta îl cunoaștem; mereu intră în belele. De data asta s-a isprăvit. El v-a lovit primul, nu?

— De fapt, eu l-am atins.

Van Maes studie declarația barmanului.

— Hmm. *Ja*, barmanul zice că erați amândoi de vină. Păcat. Trebuie să vă rețin acum pe amândoi. De dimineață o să vă prezentați la Magistraat. Din cauza daunelor de la bar.

Magistraatul însemna multă hârțogăreală. Când, la ora cinci dimineața, o foarte elegantă tânără americană într-un costum sobru de afaceri se prezentă

la postul de poliție cu un teanc de bani ca să achite daunele de la Montana, sergentul Van Maes răsuflă ușurat.

— Achitați jumătatea de daune pricinuite de american, *ja*?

— Plătește pentru tot, îi spuse Quinn de pe bancă.

— Plățiți și partea lui Kuyper, domnule Quinn? E un criminal, ba înăuntru, ba afară, de când era copil. Are un cazier lung, tot felul de mărunțișuri mereu.

— Plătește și pentru el, îi spuse Quinn lui Sam care se conformă. Având în vedere că nu mai există nici o datorie, mai vrei să continui ancheta, sergent?

— Nu prea. Puteți pleca.

— Poate să vină și el? Quinn arătă cu mâna spre *wachtkamer* în care Kuyper putea fi văzut prin ușă sforăind.

— Îl vreți și pe *el*?

— Sigur, suntem amici.

Sergentul își ridică sprâncenele, îl trezi pe Kuyper, îi spuse că străinul plătise și pentru el, norocul lui, că altfel ar fi stat iar o săptămână la închisoare. Dar așa, era liber să plece. Când sergentul Van Maes își ridică din nou privirea, doamna dispăruse. Americanul își petrecu brațul pe după umerii lui Kuyper și plecară amândoi clătinându-se pe treptele postului de poliție. Spre marea ușurare a sergentului.

La Londra, cei doi oameni liniștiți se întâlneau în pauza de prânz într-un restaurant discret în care ospătarii i-au lăsat singuri de îndată ce le-au adus mâncarea. Cei doi se știau din vedere, mai bine zis din fotografii. Știa fiecare cum își câștiga celălalt existența. Dacă vreun curios ar fi avut obraznicia să-i întrebe, ar fi aflat că englezul era funcționar la Ministerul de externe iar celălalt era adjunctul atașatului cultural de la ambasada sovietică.

N-ar fi aflat însă niciodată, oricâte dosare ar fi studiat, că cel de la Ministerul de externe era adjunctul șefului secției sovietice de la Century House, sediul serviciului secret de spionaj din Marea Britanie; nici că cel care, chipurile, organiza vizita Corului de Stat din Georgia era *Rezidentul* adjunct al KGB-ului în cadrul misiunii. Amândoi știau că se aflau acolo cu aprobarea guvernelor lor, că întâlnirea avea loc la cererea rușilor și că șeful SSS reflectase îndelung dacă să o permită sau nu. Britanicii cam știau ce voiau să îi întrebe rușii.

După ce rămășițele cotelor de miel au fost îndepărtate de pe masă și ospătarul a plecat după cafele, rusul puse întrebarea cu pricina.

— Mă tem că da, Vitali Ivanovici, îi răspunse englezul cu gravitate.

Și începu să vorbească mai multe minute în șir, prezentându-i descoperirile din raportul de laborator al lui Barnard. Rusul era vizibil zdruncinat.

— E imposibil, spuse el în cele din urmă. Negările guvernului meu sunt cât se poate de adevărate.

Agentul spionajului britanic rămase tăcut. Ar fi putut să-i spună că, după ce spui destule minciuni, când ajungi în sfârșit să spui adevărul e greu să te mai creadă lumea. Dar n-o făcu. Dir buzunarul de la piept scoase o fotografie. Rusul o studie.

Imaginea era mărită de mai multe ori față de dimensiunea originală, cât o agrafă de birou. În fotografie avea 10 cm. Un minidet de la Baikonur.

— S-a găsit asupra cadavrului?

Englezul clătină afirmativ din cap.

— Înfipt într-un fragment de os care a ajuns în splină.

— Eu n-am calificarea tehnică, îi spuse rusul. Pot s-o păstrez?

— De aceea am și adus-o, îi răspunse cel de la SSS.

Drept răspuns, rusul oftă și scoase și el o bucată de hârtie. Englezul se uită la ea și se încruntă. Era o adresă din Londra. Rusul ridică din umeri.

— Un mic gest, spuse el. Ceva ce a ajuns sub ochii noștri.

Cei doi își achitară nota de plată și se despărțiră. După patru ore, departamentul special și brigada anti-teroristă se uneau pentru a face o razie într-o casă semi-izolată din Mill Hill și a-i aresta pe toți cei patru membri ai Unității de serviciu activ a A.R.I., capturând suficient echipament de produs bombe ca să fi realizat o duzină de atacuri majore în capitală.

Quinn îi propuse lui Kuyper să caute un bar care mai era încă deschis și să bea ceva în cinstea eliberării. De data aceasta nu fu întâmpinat cu nici o obiecțiune. Kuyper nu-i purta ranchiună pentru încăierarea din bar; de fapt, se plictisea de moarte și bătaia îl mai înviorase. Faptul că îi fusese plătită amenda era un beneficiu suplimentar. Mai mult, mahmureala de care se resimțea trebuia ușurată cu o bere sau două și dacă bărbatul cel înalt era și cel care plătea...

Franceza lui Kuyper era înceată dar acceptabilă. Se părea că o înțelegea mult mai bine decât o vorbea. Quinn i se prezentă drept Jacques Degueudre, cetățean francez din părinți belgieni, plecat multă vreme pe mare cu marina comercială franceză.

La a doua bere, Kuyper observă tatuajul de pe dosul mâinii lui Quinn și și-l oferi mândru și pe al lui pentru comparație.

— Ehei, ce vremuri, nu? rânji Quinn.

Kuyper chicoti aducându-și aminte.

— Am spart ceva capete în zilele alea, își aminti el cu satisfacție. Tu când ai intrat?

— În Congo, în 1962, îi răspunse Quinn.

Kuyper se încruntă, încercând să-și dea seama cum puteai să te înscrii în organizația Păianjenul în Congo. Quinn se aplecă spre el conspirativ.

— Am luptat acolo din '62 până în '67, spuse el. Cu Schramme și Wauthier. Mișuna de belgieni pe acolo în zilele alea. Mai ales flamanzi. Cei mai buni luptători din lume.

Kuyper îl asculta cu satisfacție. Dădu posomorât din cap, aprobând adevărul celor spuse de Quinn.

— Le-am tras o lecție pe cinste nemernicilor ălor de negri, ascultă-mă pe mine.

Kuyper era și mai satisfăcut.

— Era cât pe-acți să merg și eu, spuse el cu regret. Era clar că pierduse o ocazie capitală de a ucide o grămadă de africani. Numai că eram la pușcărie.

Quinn îi mai turnă o bere, a șaptea.

— Cel mai bun camarad al meu era de aici, continuă el. Erau patru tatuaje cu păianjenul. Dar el era cel mai bun. Într-o noapte ne-am dus cu toții în oraș, l-am găsit pe unul care făcea tatuaje și m-au inițiat și pe mine, că tot trecusem

deja prin toate probele. Poate că îl știi și tu de aici. Paul Uriășul.

Kuyper lăasă cuvintele să-i pătrundă foarte încet în minte, se gândi o vreme, se încruntă și dădu din cap.

— Paul care?

— Să mă ia dracu' dacă mai țin minte. Amândoi aveam douăzeci de ani. Și a trecut atâta vreme. Nu-i ziceam decât Paul Uriășul. Un tip imens, peste doi metri. Un malac cât un camion. Avea cel puțin 120 kg. Trăzni-l-ar... cum îi mai zicea...?

Kuyper se însenină.

— Mi-am adus aminte, îl anunță el. Da, bun cu pumnii. A trebuit s-o șteargă, înțelegi? Cu un pas înaintea curcanilor. De-aia s-a dus în Africa. Nemernicii îl căutau pentru un viol. Stai un pic... Marchais. Asta e, Paul Marchais.

— Sigur că da, îl susținu Quinn. Bun băiat, Paul.

Steve Pyle, directorul general al BIAS, primi scrisoarea lui Andy Laing la zece zile după ce acesta o pusese la poștă. O citi în intimitatea biroului său și, după ce termină, începură să-i tremure mâinile. Toată treaba asta începea să devină un coșmar.

Știa că noile înregistrări din computere rezistau la o verificare electronică — opera colonelului de a șterge un set și a-l înlocui cu altul era aproape genială — dar... Dacă i se întâmpla ceva ministrului, prințul Abdul? Dacă ministerul avea să facă revizia din aprilie și prințul refuza să recunoască aprobarea de strângere a fondurilor? Iar el, Steve Pyle, nu avea decât cuvântul colonelului...

Încercă să ia legătura cu Easterhouse la telefon, dar acesta era plecat, Pyle nu află unde, pe undeva prin munții din nord, de lângă Hail, unde făcea planuri cu un imam șiiit care credea că Allah își pogorâse mâna asupra lui și îi adusese papucii Profetului în picioare. Până să dea Pyle de colonel aveau să mai treacă trei zile.

Quinn îl îndopă pe Kuyper cu bere până pe la jumătatea după-amiezii. Trebuia să fie foarte prevăzător. Prea puțin și omul nu avea să își dezlege limba în suficientă măsură ca să treacă peste precauția și ursuzenia înnăscute; prea mult și ar fi căzut pur și simplu lat. Era genul acesta de bețiv.

— L-am pierdut din vedere în 1967, spuse Quinn vorbind despre amicul lor comun și dispărut Paul Marchais. Am întins-o când a început să fie groasă pentru noi, mercii. Pun rămașag că el n-a șters-o. Pesemne că a sfârșit-o mort în vreun șanț.

Kuyper chicoti, se uită în jurul lui și se bătu în nas cu gestul pe care-l face un prostănac atunci când își închipuie că știe ceva deosebit.

— S-a întors, spuse el voios. A scăpat. S-a întors aici.

— În Belgia?

— Da — 1968 tre' să fi fost. De-abia ieșisem și eu de la pârnaie. L-am văzut cu ochii mei.

Douăzeci și trei de ani, se gândi Quinn. Putea să fie oriunde.

— Tare mi-ar plăcea să mai beau o halbă cu Paul Uriășul, să ne aducem

aminte de demult, zise el gânditor.

Kuyper scutură din cap.

— Nici gând, zise el cu glasul omului beat. A dispărut. N-a avut încotro, ce crezi, cu toată chestia aia cu poliția. Ultima dată am auzit că lucra pe la un bâlci de distracții de prin sud.

După cinci minute adormea. Quinn se întoarse la hotel destul de nesigur pe picioare. Simțea și el nevoia să doarmă.

— E vremea să-ți mai câștigi și tu pâinea, îi spuse el lui Sam. Du-te la birourile de turism și cere-le să-ți spună tot ce știi despre parcurile de distracții, parcurile principale, orice. În sudul țării.

Era ora 18.30. Dormi douăsprezece ore.

— Două sunt, îi povesti Sam în timp ce-și luau micul dejun în cameră. Unul Bellewaerde. Asta-i lângă orașul Ieper din capătul cel mai de apus, lângă coastă și granița cu Franța. Sau mai e Walibi de lângă Wavre. Asta-i la sud de Bruxelles. Am luat broșurile.

Cu puțin înainte de zece, Quinn duse bagajul la mașină. Odată ce își aleseseră sistemul de autostrăzi, nu era decât o altă cursă rapidă, spre sud pe lângă Mechelen, ocolind Bruxelles pe drumul de centură din jurul lui, și iar spre sud pe E.40 spre Wavre. Mai departe, parcul de distracții era anunțat prin indicatoare rutiere.

Era aproape, normal. Toate bâlciurile de distracții arată triste în frigul posomorât al iernii, cu mașinile care vara se ciocnesc ghemuite în giulgiul lor de pânză, pavilioanele reci și pustii, ploaia cenușie scurgându-se pe lanțurile călușeilor și vântul aruncând frunze umede și cafenii în peștera lui Ali Baba. Din cauza ploii fusese întreruptă și activitatea de întreținere. Nici în biroul administrației nu era nimeni. Se îndreptară spre o cafenea aflată mai jos pe șosea.

— Și acum ce facem? întrebă Sam.

— Domnul Van Eyck, la el acasă, spuse Quinn și ceru cartea de telefon locală.

Chipul jovial al directorului parcului de distracții, Bertie Van Eyck le zâmbea larg de pe coperta broșurii, deasupra invitației scrise pentru toți vizitatorii. Numele fiind flamand iar Wavre adânc implantat în teritoriul francez, nu existau decât trei Van Eyck în cartea de telefon. Unul dintre ei era Albert. Bertie. O adresă din afara orașului. Mâncară de prânz și porniră într-acolo cu mașina, Quinn oprindu-se de mai multe ori ca să ceară îndrumări.

Era o vilă plăcută pe un drum lung de țară numit Chemin des Charrons. Le răspunse doamna Van Eyck și își chemă soțul, care se ivi în curând în vestă tricotată de mână și papuci de casă. Din spatele lui se auzea zgomotul unei transmisii sportive de la televizor.

Chiar dacă era de origine flamandă, Bertie Van Eyck lucra în domeniul turismului așa că vorbea atât franceza, cât și flamanda. Vorbea și engleza la perfecție. De la prima vedere își recunoscuseră vizitatorii ca fiind americani și le spuse:

— Da, eu sunt Van Eyck. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Sper din tot sufletul că da, domnule. Da, sigur că da, spuse Quinn. Își luase iar poza sa inocentă și sociabilă de turist american, care o trăsesese pe

sfoară pe recepționera de la hotelul Blackwood's. Eu și cu doamna, nevasta mea de față, am venit în Belgia ca să încercăm să dăm de rudele noastre de aici. Știți, bunicul meu din partea mamei, el era din Belgia, așa că am niște veri pe aici și m-am gândit că poate dau de urma lor, măcar unul sau doi, ar fi așa de grozav să pot să le povestesc la toți din familie când ne ducem înapoi în SUA...

Din televizor se auzi o explozie de zbierete. Van Eyck părea vizibil îngrijorat. Liderii campionatului belgian, Tournai, jucau cu campioana franceză Saint Etienne, o partidă de prima mână pe care nici un microbist nu putea s-o piardă.

— Tare mi-e teamă că eu n-am nici o rudă în America, începu el.

— Nu, domnule, nu m-ați înțeles. Mi s-a spus la Antwerp că nepotul mamei mele ar putea să fie angajat pe aici, la un parc de distracții. Paul Marchais?

Van Eyck se încruntă și dădu din cap.

— Știu foarte bine ce personal am angajat. Nu avem pe nimeni cu numele acesta.

— Un tip mare și voinic. Paul Uriașul, așa i se spune. Doi metri înălțime, lat cam așa, tatuat pe mâna stângă...

— *Ja, ja*, dar nu-i Marchais. Paul Lefort, vreți să spuneți.

— Păi, cine știe, poate și așa, spuse Quinn. Parcă îmi aduc aminte că sora mămicii a fost căsătorită de doua ori, pesemne că și-a schimbat numele. Știți cumva unde locuiește?

— Așteptați, vă rog.

Bertie Van Eyck reveni după două minute cu o bucată de hârtie. Apoi se întoarse glonț la meciul de fotbal. Tournai marcase un gol și el n-apucase să-l vadă.

— N-am auzit niciodată, îi spuse Sam pe drumul de întoarcere la Wavre, o caricatură atât de groznică de nătăfleț american în vizită în Europa.

Quinn zâmbi.

— A mers bine, nu-i așa?

Găsiră pensiunea ținută de Madame Garnier în spatele gării. Se făcea deja întuneric. Era o văduvă micuță și uscată, care începu imediat să-i spună lui Quinn că n-avea nici o cameră liberă dar o lăsă mai moale când acesta o anunță că nu căuta așa ceva ci doar dorea să aibă ocazia să discute cu prietenul lui, Paul Lefort. Vorbea franceza atât de fluent, încât văduva îl luă drept francez.

— Dar a plecat, *monsieur*. S-a dus la lucru.

— La Walibi? Întrebă Quinn.

— Dar bineînțeles. Roata mare. Face revizia motorului din perioada iernii. Quinn făcu un elocvent gest galic de frustrare.

— Nu dau niciodată de el, se plânse el. La începutul lunii trecute am fost la bâlci și era în concediu.

— Ah, dar nu în concediu, *monsieur*. I-a murit biata maică-sa. A bolit mult. Și a îngrijit-o până și-a dat ultima suflare la Antwerp.

Deci asta le spusese. Toată jumătatea lui septembrie și întreaga lună octombrie lipsise de acasă și de la lucru. Sigur că da, se gândi Quinn, dar zâmbi larg și îi mulțumi doamnei Garnier, după care se întoarseră iar patru

kilometri până la bâlci.

Era tot atât de pustiu ca și în urmă cu șase ceasuri dar acum, în întuneric, arăta ca un oraș fantomă. Quinn sări peste gardul înconjurător și o ajută pe Sam să treacă și ea. Pe fundalul catifelat al nopții putea să zărească lanțurile negre ale roții gigantice, cea mai înaltă structură din parc.

Trecură pe lângă caruselul demontat, ai cărui cai vechi de lemn erau precis la adăpost, pe lângă chioșcul cu crenvurști acum cu obloanele trase. Roata mare se înălța deasupra lor în noapte.

— Stai aici, murmură Quinn.

Lăsând-o pe Sam în umbră, înainta până la baza mașinii.

— Lefort, strigă el încet.

Nici un răspuns.

Scaunele duble care spânzurau de lanțurile lor de fier erau acoperite cu o pânză care le apăra interiorul. Nu era nimeni în sau sub scaunele cele mai apropiate de pământ. Poate că omul stătea ghemuit în umbră și îl aștepta. Quinn aruncă o privire în spatele lui.

Într-o parte a structurii era casa mașinii, un hangar mare de fier verde care adăpostea motorul electric, și deasupra lui cabina de control vopsită în galben. Amândouă ușile se deschiseră la o simplă atingere. Nu se auzea nici un sunet de la generator. Quinn îl atinse ușor. Mașina avea încă urme de căldură.

Se urcă în cabina de control, aprinse lampa pilot de deasupra pupitrului, studie manetele și apăsă un buton. Sub el, motorul începu să freamăte, trezit la viață. Angajă mecanismul de punere în mișcare și fixă maneta de înaintare la „încet”. În fața lui, roata gigantică începu să se învârtă în beznă. Găsi butonul de iluminat, îl atinse și zona de la baza roții fu scăldată în lumină.

Quinn coborî și rămase lângă rampa de îmbarcare, în vreme ce locurile ca niște cupe se mișcau tăcut prin fața lui. Sam veni și ea lângă el.

— Ce faci? șopti ea.

— Era o cuvertură de pânză în plus în cabina motorului, spuse el.

În dreapta lor, cabina care fusese cândva la zenitul roții începu să se ivească din beznă. Omul din ea n-avea cum să se mai bucure de călătorie.

Stătea răsturnat pe spate peste locul cu două scaune, umplând cu trupul lui uriaș cea mai mare parte a spațiului destinat pentru doi pasageri. Mîna cu tatuajul îi atârna moale peste burtă; ochii orbi cătau întepeniti la lanțuri și la cer. Trecu încet la câțiva metri în fața lor. Avea gura pe jumătate deschisă, dinții pătați de nicotină îi scânteiau umezi în lumina reflectoarelor. În mijlocul frunții avea săpată o gaură adâncă, înnegrită pe margini de urme de arsură. Trecu de ei și își începu urcușul înapoi spre cerul nopții.

Quinn se întoarse la cabina de control și opri roata mare așa cum fusese, cu singura cabină ocupată ridicată la punctul cel mai de sus, imposibil de văzut în întuneric. Închise motorul, stinse luminile și încuie amândouă ușile; scoase cheia de pornire și ambele chei de la uși și le aruncă departe, în lacul ornamental. Cuvertura de pânză rămasă în plus era încuiată în camera motorului. Rămase foarte gânditor; Sam, când se uită la ea, era palidă și zdruncinată.

Pe drumul de plecare din Wavre, ca să se întoarcă pe autostradă trecură din nou pe lângă casa de pe Chemin des Charrons a directorului parcului de distracții care tocmai își pierduse un angajat. Începuse din nou să plouă.

La o jumătate de milă mai încolo zăriră hotelul Domaine des Champs, ale cărui lumini își transmiteau invitația prin bezna umedă.

După ce se instalară, Quinn o invită pe Sam să facă prima baie. Ea nu obiectă. În vreme ce era în baie, îi cercetă bagajul. Sacul cu articolele de toaletă nu ridica nici o problemă; valiza cu pereții moi îi luă treizeci de secunde ca s-o verifice.

Poșeta pudrieră de formă pătrată și cu pereții tari era grea. Scoase colecția de spray de păr, șampon, parfum, trusa de machiaj, oglinzile, periile și pieptenii. Tot grea era. O măsură de la un capăt la celălalt pe dinafară și apoi în interior. Există mai multe rațiuni pentru care oamenii să nu poată suferi avioanele și aparatele cu raze X pot să fie una dintre ele. Există o diferență de 5 cm în înălțime. Quinn își luă briceagul și găsi crăpătura din fundul interior al poșetei.

Sam ieși din baie după zece minute, periindu-și părul ud. Tocmai voia să spună ceva când zări ce se afla pe pat și se opri.

Nu era ceea ce se numește în mod normal o armă pentru doamne. Era un Smith & Wesson cu țeavă lungă, de calibrul 38, iar gloanțele întinse lângă el pe cuvertură erau perforate. Un stoper bărbătesc.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Quinn, exclamă Sam, îți jur pe toți sfinții că Brown mi-a vârat chestia asta pe gât și numai așa a fost de acord să mă lase să vin cu tine. În caz că se îngroașă gluma, așa a zis.

Quinn dădu din cap și începu să ciugulească din mâncare dar îi pierise toată pofta.

— Ascultă-mă, știi că nu s-a tras cu el și eu am fost tot timpul cu tine încă de la Antwerp.

Avea dreptate, bineînțeles. Chiar dacă dormise 12 ore noaptea trecută, suficient ca cineva să ajungă cu mașina la Wavre și înapoi și să-i mai și rămână timp berechet. Madame Garnier zicea că chiriașul ei plecase la lucru la roata mare de dimineață, după micul dejun. Sam era în pat lângă el când se trezise la șase.

Dar *există* telefoane în Belgia.

Sam nu ajunsese la Marchais înaintea lui; altcineva însă da. Brown și vânătorii lui de la FBI? Quinn știa că erau și ei în Europa, având concursul tuturor polițiilor naționale din spatele lor. Dar Brown l-ar fi vrut în viață, capabil să vorbească, capabil să-și identifice complicii. Poate. Își dădu deoparte farfuria.

— A fost o zi tare lungă, spuse el. Hai la culcare.

Dar rămase întins în întuneric, cu ochii țintă în tavan. La miezul nopții adormi; se hotărâse să o creadă.

Plecară a doua zi după masa de dimineață. Sam se așeză la volan.

- Încotro, O Maestre?
- Hamburg, spuse Quinn.
- Hamburg? Ce-i cu Hamburgul?
- Cunosoc un om la Hamburg, fu tot ce catadicsi să-i spună.

O luară iar pe autostrăzi, spre sud că să ajungă pe E.41 la nord de Namur, apoi șoseaua dreaptă către est, pentru a trece de Liège și a traversa frontiera germană la Aachen. O luară apoi spre nord prin densa întindere industrială a Ruhrului, pe la Düsseldorf, Duisburg și Essen, pentru a ieși în final în câmpiile agricole ale Saxoniei Inferioare.

Quinn o înlocui la volan după trei ore și după încă două se opreau să-și facă plinul și să mănânce un prânz din cârnați cărnosi de Westfalia cu salată de cartofi la *Gasthaus*, una din nenumăratele care apar la fiecare două-trei mile pe drumurile mari din Germania. Se lăsa deja întunericul când intrară în coloana de mașini care înaintau prin suburbiile sudice ale Hamburgului.

Vechiul port hanseatic de pe Elba rămăsese foarte mult așa cum și-l amintea Quinn. Găsiră un hotel mic, anonim dar confortabil, în spatele Steindamm-torului și se cazară.

— Nu știam că vorbești și germana, îi spuse Sam după ce intrară în cameră.

— Nu m-ai întrebat niciodată, îi răspunse Quinn.

De fapt, o învățase singur, cu ani în urmă, pentru că în zilele acelea își făcea de cap banda Baader—Meinhof și apoi intrase în scenă succesoarea acesteia, Facțiunea Armata Roșie; răpirile erau foarte frecvente în Germania și de multe ori deosebit de sângeroase. De trei ori, pe la sfârșitul anilor '70, lucrase la unele cazuri din Republica Federală.

Dădu două telefoane, dar află că omul cu care voia să vorbească nu avea să fie la birou decât a doua zi de dimineață.

Generalul Vadim Vasilievici Kirpichenko stătea în biroul de afară și aștepta. În ciuda exteriorului impasibil, simțea o undă de nervozitate. Nu pentru că omul pe care voia să-l vadă ar fi fost inabordabil, ba avea o reputație contrară și chiar se mai și întâlniseră de câteva ori, dar totdeauna oficial și în public. Neliniștea îi izvora din altă cauză. Să treacă peste superiorii săi din KGB, să ceară o întrevvedere personală cu secretarul general fără să-i anunțe era riscant. Dacă lucrurile aveau să iasă prost, era în joc cariera lui.

Un secretar apăru la ușa cabinetului personal și rămase în picioare lângă ea.

— Secretarul general vă primește acum, tovarășe general, îl anunță el.

Adjunctul șefului Primului Directorat Superior, ofițerul superior de spionaj, se îndreptă traversând încăperea prelungă direct spre omul care sătea la biroul din celălalt capăt. Dacă Mihail Gorbaciov era nedumerit pentru că i se ceruse această audiență, nu arăta deloc. Îl salută tovarășește pe generalul KGB, spunându-i pe numele mic, același cu al lui, și așteaptă ca acesta să înceapă să vorbească.

— Ați primit raportul de la omul nostru din postul de la Londra cu privire la așa-zisa dovadă extrasă de britanici din cadavrul lui Simon Cormack.

Era o afirmație, nu o întrebare. Kirpichenko știa că secretarul general trebuia să-l fi văzut. Cerase rezultatele întâlnirii de la Londra de îndată ce

sosiseră. Gorbaciov încuviință din cap.

— Și trebuie să știți, tovarășe secretar general, că toți colegii noștri din armată neagă că fotografia reprezintă un obiect din dotarea lor.

Programul spațial de la Baikonur era în subordinea armatei. O altă clătinare a capului. Kirpichenko se aruncă în gol.

— Acum patru luni am predat un raport primit de la *rezidentul* meu din Belgrad, pe care l-am considerat atât de important încât l-am desemnat să fie transmis de tovarășul președinte personal la acest cabinet.

Gorbaciov înțepeni. Motivul ieșise la iveală. Ofițerul din fața lui, chiar dacă superior, îl lucra pe la spate pe Kriucikov. Mai bine pentru dumneata să fie vorba de ceva serios, tovarășe general, se gândi el. Chipul îi rămase impasibil.

— Mă așteptam, să primesc instrucțiuni de a continua cercetările. N-am primit nimic. Mi-a trecut apoi prin minte că poate nici n-ați văzut deloc raportul din august — la urma urmelor, e luna concediilor...

Gorbaciov își aminti de vacanța ratată. Refuznicii ăia evrei bătuți în plină stradă la Moscova în fața camerelor de luat vederi ale mediilor de informare occidentale.

— Ai o copie a raportului la dumneata, tovarășe general? Întrebă el neliniștit.

Kirpichenko scose două foi împăturite din buzunarul hainei de dedesubt. Purta întotdeauna haine civile, nu putea să sufere uniforme.

— S-ar putea să nu existe nici o legătură, tovarășe secretar general. Sper să nu. Dar nu-mi plac coincidențele. Am fost antrenat ca să nu-mi placă.

Mihail Gorbaciov studie raportul maiorului Kerkorian din Belgrad și se încruntă nedurnerit.

— Cine sunt indivizii ăștia? Întrebă el.

— Cinci industriași americani. Pe tipul Miller l-am identificat că este de extremă dreaptă, un individ care ne urăște țara. Tipul Scanlon e antreprenor; ceea ce americanii numesc intermediar. Ceilalți trei fabrică armament extrem de sofisticat pentru Pentagon. Numai cu datele tehnice pe care le au în cap și n-ar fi trebuit niciodată să se expună riscului de a ne vizita teritoriul.

— Dar chiar au venit? Întrebă Gorbaciov. Pe ascuns cu un transport militar? Ca să aterizeze la Odesa?

— Tocmai asta-i coincidența, îi spuse șeful spionilor. Am verificat la cei de la controlul aerian al traficului militar. După ce Antonovul a ieșit din spațiul aerian român, și-a modificat planul de zbor, a trecut peste Odesa și a aterizat la Baku.

— Azerbaigean? Ce naiba au făcut ei în Azerbaigean?

— Baku, tovarășe secretar general, este cartierul general al înaltului Comandament de Sud.

— Dar e o bază militară strict secretă. Ce-au făcut acolo?

— Nu știu. Au dispărut după aterizare, au petrecut 16 ore în interiorul bazei și s-au întors la aceeași bază aeriană din Iugoslavia cu același avion. S-au întors apoi în America. N-au vânat nici un mistreț, n-au făcut nici o vacanță.

— Altceva?

— O ultimă coincidență. În ziua respectivă mareșalul Kozlov era într-o inspecție la cartierul general din Baku. De rutină. Așa spune.

După plecarea lui, Mihail Gorbaciov anulă toate audiențele și stătu să

reflecteze la cele aflate. Era rău, totul era rău, aproape totul. Dar era și o recompensă. Adversarul său, generalul conservator care conducea KGB-ul făcuse o greșeală foarte serioasă.

Știrile proaste nu erau reduse doar la Piața Nouă din Moscova. Pătrunseseră și în elegantul cabinet de la ultimul etaj al lui Steve Pyle din Riad. Colonelul Easterhouse lăsa jos scrisoarea lui Andy Laing.

— Înțeleg, zise el.

— Hristoase, căcatul ăsta mic tot mai poate să ne bage în belele mari, se vaită Pyle. Or arată înregistrările din computer ceva diferit de ceea ce susține el. Dar dacă tot continuă să facă afirmații din astea, poate că revizorii contabili de la minister or să vrea să arunce o privire, o privire ca lumea. Înainte de aprilie. Vreau să spun, știu foarte bine că toată treaba asta are aprobarea prințului Abdul în persoană și e pentru o cauză bună dar, dă-o naibii, știi și dumneata cum sunt oamenii ăștia. Presupunând că o să-și retragă protecția, că o să spună că habar n-are de așa ceva... Pot să fac asta, știi foarte bine. Uite ce e, poate că ar trebui să pui pur și simplu banii ăștia la loc și să găsești fondurile în altă parte...

Easterhouse stătea cu ochii săi albastru deschiși pierduți în continuare în deșert. E chiar mai rău, prietene, se gândea el. Nu *există* nici o permisiune a prințului Abdul, nici o aprobare a Casei regale. Și jumătate din bani s-au și dus deja pe finanțarea unei lovituri care într-o bună zi avea să aducă ordine și disciplină, ordinea și disciplina *lui*, printre economiile zănatice și structurile politice instabile din tot Orientul Mijlociu. Se îndoia că și Casa de Saud vedea lucrurile la fel, sau chiar departamentul de Stat.

— Calmează-te, Steve, îi spuse el cu glas liniștitor. Doar știi pe cine reprezintă eu aici. Au să se ia măsuri. Te asigur.

Pyle îl conduse să plece dar nu era liniștit deloc. Până și CIA mai încurca uneori borcanele, își aminti el cu mare întârziere. Dacă ar fi știut mai multe și ar fi citit mai puțină literatură, ar fi trebuit să știe că un ofițer superior al Companiei nu putea să aibă gradul de colonel. Langley nu angajează foști ofițeri de armată. Pyle începu să se îngrijoreze.

În timp ce cobora scările, Easterhouse își dădu seama că era obligat să se întoarcă în Statele Unite pentru consultări. În orice caz, era timpul. Toate lucrurile erau la locul lor și ticăiau ca o bombă răbdătoare. Își depășise termenele. Era cazul să le prezinte patronilor săi un raport asupra situației. Și cât era acolo avea să menționeze numele lui Andy Laing. Sigur că omul ăsta putea fi cumpărat, convins să-și înceteze tirul, cel puțin până în aprilie?

Nu își dădea seama cât de mult greșea.

— Dieter, ai o datorie față de mine și a venit scadența.

Quinn stătea cu cunoscutul său într-un bar de la două blocuri de biroul în care lucra acesta. Sam asculta iar cunoscutul arăta îngrijorat.

— Dar, Quinn, te rog încearcă să înțelegi. Nu e vorba de regulamentul de ordine interioară. Legea federală chiar interzice accesul la morgă al celor care nu sunt angajați.

Dieter Lutz era cu zece ani mai tânăr decât Quinn dar mult mai prosper.

Avea luciul unei cariere înfloritoare. De fapt, era reporter superior angajat al ziarului *Der Spiegel*, cea mai mare și mai prestigioasă publicație de știri curente din Germania.

Nu fusese însă întotdeauna așa. Pe vremuri era liber-profesionist și trăia de azi pe mâine, încercând s-o ia cu un pas înaintea concurenței ori de câte ori apărea câte o istorie. Existase o răpire care ocupase zile în șir prima pagină. În cel mai delicat moment al negocierilor cu răpitorii, Lutz scăpase din neatenție un amănunt care aproape că ratase târgul.

Poliția înfuriată voise să afle de unde provenea scăparea. Victima era un mare industriaș, un binefăcător al partidului și Bonnul, făcuse presiuni crâncene asupra poliției. Quinn știuse cine era vinovatul dar păstrase tăcerea. Răul fusese deja făcut, trebuia acum reparat și distrugerea unui tânăr reporter cu prea mult entuziasm și prea puțină minte n-avea cum să îndrepte lucrurile.

— Nu trebuie să merg chiar eu, îi spuse Quinn răbdător. Tu ești angajat. Tu ai dreptul să te duci și să obții materialul, dacă e acolo.

Sediul central al lui *Der Spiegel* este la nr. 19 pe Brandswiete, o stradă scurtă dintre canalul Dovenfleet și Ost-west-Strasse. Sub clădirea modernă cu unsprezece etaje se întinde cea mai mare arhivă de ziare din Europa. În ea sunt îndosariate mai bine de optsprezece milioane de documente. La vremea când Lutz și Quinn își beau berea la barul din Dom-Strasse în după-amiaza aceea de noiembrie, computerizarea dosarelor începuse de zece ani. Lutz oftă.

— Foarte bine, spuse el. Cum îl cheamă?

— Paul Marchais, îi răspunse Quinn. Mercenar belgian. A luptat în Congo între 1964 și 1968. Și, tot cadrul general al evenimentelor din perioada asta.

Dosarele lui Julian Hayman poate că aveau și ele ceva despre Marchais dar Quinn n-avusese cum să-i dea numele atunci. Lutz se întoarse cu dosarul peste o oră.

— Lucrurile astea nu trebuie să iasă din posesia mea, spuse el. Și trebuie duse înapoi până diseară.

— Prostii, i-o reteză Quinn cu amabilitate. Du-te înapoi la lucru. Întoarce-te la ora patru. O să le ai atunci.

Lutz plecă. Sam nu înțelesese discuția în germană dar acum se aplecă să vadă ce primise Quinn.

— Ce cauți? întrebă ea.

— Vreau să văd dacă ticălosul avea tovarăși, prieteni cu adevărat apropiați, îi răspunse Quinn.

Începu să citească.

Prima tăietură era dintr-un ziar din Antwerp din 1965, o trecere generală în revistă a localnicilor înscriși să lupte în Congo. Pe vremea aceea pentru Belgia era o problemă deosebit de emoționantă — istoriile despre rebelii simba care violau, torturau și asasinau preoții, călugărițele, plantatorii, misionarii, femeile, copiii, mulți dintre ei belgieni, îi înzestraseră pe mercenarii care urmau să înăbușe revolta simba cu un fel de aureolă. Articolele erau în flamandă, cu o traducere în germană.

Marchais, Paul: născut la Liège în 1943, fiul unui tată valon și al unei mame flamande — asta explica sonoritatea franceză a numelui unui băiat care își petrecuse copilăria la Antwerp. Tatăl ucis la eliberarea Belgiei din 1944/45.

Mama s-a întors în Antwerpenul natal.

Copilăria petrecută la mahala, în jurul docurilor. În conflict cu poliția încă de mic. Un șir de condamnări minore până în primăvara lui 1964. Apare în Congo cu Grupul Leopard al lui Jacques Schramme. Nici un cuvânt despre acuzația de viol; poate că poliția din Antwerp păstra tăcerea în speranța că avea să revină și să fie arestat.

A doua bucată era o mențiune în trecut. În 1966 se pare că l-a părăsit pe Schramme și s-a înrolat în Comandoul Cinci, condus pe atunci de John Peters, care îi luase locul lui Mike Hoare. Majoritatea sud-africană — Peters îi înlăturase rapid pe englezii lui Hoare. Așa că flamanda îl putuse ajuta pe Marchais să supraviețuiască printre afrikaaneri pentru că flamanda și afrikaans seamănă destul de bine.

Celelalte două tăieturi îl menționau pe Marchais sau pur și simplu un uriaș belgian numit Paul Uriașul, care rămăsese după desființarea Comandoului Cinci și plecarea lui Peters, întorcându-se alături de Schramme la timp pentru revolta din Stanleyville din 1967 și lungul marș până la Bukavu.

La sfârșit Lutz mai indusese cinci fotocopii ale unor pagini extrase din lucrarea clasică a lui Anthony Mockler, *Histoire des Mercenaires*, cu ajutorul cărora Quinn putea să reconstituie ultimele luni pretrecute de Marchais în Congo.

La sfârșitul lui iulie 1967, incapabil să reziste la Stanleyville, grupul lui Schramme se îndreptase spre graniță și-și croise drum printre adversari până ajunseseră la Bukavu, pe vremuri o încântătoare oază pentru belgieni, o localitate balneară răcoroasă situată pe malul unui lac, unde își făcuseră bârlogul.

Rezistaseră acolo trei luni până ajunseseră să rămână fără muniții. Apoi trecuseră pe jos podul de peste lac — până în învecinată Ruanda.

Quinn auzise restul. Cu toate că nu aveau muniții, înspăimântaseră guvernul din Ruanda care își închipuia că dacă nu erau pacificați puteau pur și simplu să terorizeze toată țara. Consulul belgian fusese copleșit. Mulți dintre mercenarii belgieni își pierduseră actele de indentitate, întâmplător sau intenționat. Consulul hărțuit emisese buletine de identitate belgiene pe numele care îi erau date. În felul acesta trebuie să fi devenit Marchais Paul Lefort. Nu era imposibil ca cineva să transforme actele respective în unele permanente cu o altă ocazie. Mai ales dacă existase și un Paul Lefort care murise pe acolo.

Până la urmă, pe 23 aprilie 1968, două avioane ale Crucii Roșii îi repatriaseră pe mercenari. Un avion se îndreptase direct spre Belgia, la Bruxelles, cu toți belgienii la bord. Toți cu excepția unuia. Publicul belgian era pregătit să-și întâmpine mercenarii ca pe niște eroi; nu și poliția. Îi verificase pe toți cei ce coborau din avion uitându-se la propriile liste de urmăriți. Marchais trebuie să se fi urcat în celălalt avion DC-6, cel care își lăsase încărcătura umană la Pisa, Zürich și Paris. Cele două avioane aduceau 123 mercenari amestecați, europeni și sud-africani, înapoi în Europa.

Quinn era convins că Marchais fusese în al doilea avion, că dispăruse timp de 23 de ani în slujbe neînsemnate de pe la bâlciuri până fusese recrutat pentru ultima misiune. Ceea ce voia Quinn era numele unuia sau altuia dintre cei care fuseseră cu el tocmai în această ultimă misiune. În ziare nu exista nimic care să-i ofere un indiciu. Lutz se întoarse.

— Un ultim lucru, îi spuse Quinn.

— Nu pot, protestă Lutz. Se vorbește deja că scriu un editorial despre mercenari. Și nu pot — eu sunt cu adunarea miniștrilor agriculturii din Piața Comună.

— Lărgeste-ți orizontul, îi sugerează Quinn. Câți mercenari germani au fost la revolta din Stanleyville, marșul spre Bukavu, asediul de la Bukavu și lagărul de internare din Ruanda.

Lutz își notează.

— Am o nevastă și niște copii la care să mă întorc, știi.

— Atunci ești un om norocos, îi spune Quinn.

Domeniul de informație pe care îl ceruse era mai restrâns și Lutz se întoarce de la ahivă în douăzeci de minute.

Ceea ce îi aducea era dosarul complet al mercenarilor germani începând din 1960. Cel puțin o duzină. Wilhelm fusese în Congo, la Watsa. Decedat în urma rănilor din ambuscada de pe drumul spre Paulis. Rolf Steiner fusese în Biafra, mai locuia încă la München dar nu fusese niciodată în Congo. Quinn întoarce pagina. Siegfried „Congo” Muller fusese în Congo de la început până la sfârșit; murise în Africa de Sud în 1983.

Mai erau doi germani, ambii trăiau la Nürnberg, li se dădea adresa, dar amândoi plecaseră din Africa în primăvara anului 1967. Cu asta mai rămânea unul.

Werner Bernhardt fusese în Comandoul Cinci dar trecuse la Schramme după desființarea acestuia. Participase la revoltă, la marșul spre Bukavu și asediul stațiunii de pe malul lacului. Nu exista nici o adresă pentru el.

— Unde ar putea să fie acum? Întrebă Quinn.

— Dacă nu e dată, a dispărut, îi răspunde Lutz. Atunci era în 1968, înțelegi. Acum suntem în 1991. Poate că a murit. Sau poate fi oriunde. Oameni ca el... Înțelegi... America Centrală sau de Sud, Africa de Sud...

— Sau aici în Germania, sugerează Quinn.

Drept răspuns, Lutz împrumută cartea de telefon de la bar. Erau patru coloane cu Bernhardt. Și asta numai la Hamburg. Există zece landuri în Republica Federală și toate au cărți de telefon asemănătoare.

— Dacă e trecut în ele, zise Lutz.

— Caziere? Întrebă Quinn.

— Dacă nu e ceva federal, trebuie trecut pe la autorități de poliție separate, îi răspunde Lutz. Știi foarte bine că de la război, când aliații au fost atât de amabili ca să ne scrie constituția, totul este descentralizat. Ca să nu mai putem să avem un alt Hitler. Face ca depistarea cuiva să fie o treabă foarte amuzantă. Știi asta — face parte din meserie. Dar un om ca ăsta... prea puține șanse. Dacă vrea să dispară, dispăre. Și ăsta așa vrea, că altfel ar fi dat măcar un interviu în 23 de ani, ar fi apărut în ziare. Dar nimic. Dacă da, ar fi fost în dosarele noastre.

Quinn mai avea o ultimă întrebare. De unde era originar Bernhardt ăsta? Lutz se uită prin hârtii.

— Dortmund, zise el. S-a născut și a crescut la Dortmund. Poate știe ceva poliția de acolo. Dar n-o să-ți spună. Drepturile omului, înțelegi — suntem foarte pătrunși de drepturile omului în Germania.

Quinn îi mulțumește și îl lasă să plece. Pleacă și el împreună cu Sam, plimbându-se apoi pe stradă în căutarea unui restaurant promițător.

— Unde mergem în continuare? Întrebă ea.

- La Dortmund, îi răspunse el. Cunoscut un om în Dortmund.
- Iubitule, observă ea, tu cunoști câte un om peste tot.

Pe la mijlocul lui noiembrie, Michael Odell se afla singur cu Președintele Cormack în Biroul Oval. Vicepreședintele era șocat de schimbarea pe care o suferise vechiul său prieten. Departe de a-și fi revenit după înmormântare, John Cormack parcă se împușinase.

Nu numai înfățișarea fizică îl îngrijora pe Odell; puterea de concentrare dinaintea dispăruse, vechea incisivitate se topise. Încercă să-i atragă atenția Președintelui asupra agendei de întreprinderi.

— Ah, da, spuse Cormack, făcând o încercare de înviore. Hai să ne uităm.

Începu să studieze pagina pentru luni.

— John, e marți, îi spuse Odell cu blândețe.

În timp ce întorcea paginile, Odell observă liniile roșii și groase de întreprinderi anulate. Era un șef de stat din NATO în oraș. Președintele ar trebui să-l întâmpine pe pajiștea de la Casa Albă; nu să ducă tratative cu el — europenii înțelegeau asta — ci doar să-l întâmpine.

În plus, problema nu era dacă liderul european avea să înțeleagă; problema era dacă presa americană avea să înțeleagă în caz că președintele nu se arăta. Odell se temea că putea să înțeleagă chiar prea bine.

— Du-te tu în locul meu, Michael, îl imploră Cormack.

Vicepreședintele încuviință din cap.

— Desigur, spuse el posomorât.

Era a treia întreprindere anulată într-o săptămână. Hârțogăreala putea fi foarte bine rezolvată pe plan intern; Casa Albă avea în prezent o echipă foarte bună. Cormack alesese bine. Dar poporul american investește foarte multă putere în omul acela care este Președintele, Capul Statului, Șeful Executivului, Comandantul șef al Forțelor armate, omul cu degetul pe butonul nuclear. Cu anumite condiții. Una este ca să li se dea dreptul de a-l vedea în acțiune — des.

Procurorul general era cel care peste o oră avea să dea glas temerilor lui Odell.

— Nu poate să stea așa o veșnicie, zise Walters.

Odell le adusese la cunoștință starea în care îl găsisese pe Președinte. Nu erau prezenți decât cei șase apropiați — Odell, Stannard, Walters, Donaldson, Reed și Johnson — plus Armitage care fusese convocat alături de ei pe post de consilier.

Doctorul Armitage le explică faptul că Președintele Cormack suferea un sever șoc post-traumatic din care părea incapabil să-și revină.

— Ce vrea să spună asta, minus jargonul? se răsti Odell.

Asta însemna, le spuse Armitage cu răbdare, că Șeful Executivului era cuprins de o durere personală atât de profundă, încât îi lipsea voința de a mai continua.

În urma răpirii, îi informă psihiatrul, mai existaseră traume similare, dar nu atât de profunde. Atunci problema o reprezentau stresul, și anxietatea,

născute din ignoranță și îngrijorare — neștiind ce se întâmpla cu fiul său, dacă băiatul era în viață sau mort, în bună stare sau maltratat, sau dacă avea să fie eliberat.

În timpul detenției greutatea se mai ușurase cumva. Aflase prin Quinn că cel puțin fiul său era în viață. Pe măsură ce se apropia schimbul, parcă își mai revenise.

Dar moartea unicului copil și metoda brutală și sălbatică prin care fusese ucis erau ca o lovitură fizică. Prea introvertit ca să se descarce cu ușurință, prea inhibat ca să-și exprime durerea, se adâncise într-o melancolie permanentă care îi măcina forțele mentale și morale, calitățile pe care oamenii le numesc voință.

Comitetul asculta mohorât. Se bazau pe psihiatru ca să le spună ce era în mintea Președintelui lor. În puținele ocazii în care îl văzuseră n-aveau nevoie de nici un doctor ca să le spună ce vedeau și ei cu ochii lor. Un om terminat și consternat; obosit până la nivelul unei extenuări profunde, îmbătrânit înainte de vreme, lipsit de energie și de interes. Mai fuseseră și mai înainte președinți bolnavi în timpul mandatului; mașinăria statului putea să facă față. Dar niciodată ceva asemănător. Chiar și fără întrebările tot mai insistente ale presei, unii dintre cei prezenți începuseră să-și pună și singuri întrebarea dacă John Cormack mai putea, sau ar mai fi trebuit, să-și continue mandatul.

Bill Walters îl ascultă pe psihiatru cu un chip lipsit de expresie. Avea 44 de ani și era cel mai tânăr membru al Cabinetului, jurist strălucit și tenace din California. John Cormack îl adusese la Washington ca procuror general pentru a se folosi de talentele lui în lupta împotriva crimei organizate, care acum se ascundea din ce în ce mai mult în spatele fațadei corporațiilor. Cei care-l admirau recunoșteau că putea fi neîndurător, chiar dacă urmărea să impună supremația legii; dușmanii, și își făcuse câțiva, se temeau de implacabilitatea lui.

Era plăcut la înfățișare, uneori aproape juvenil, cu haine tinerești și păr îngrijit, tuns și uscat cu foehnul. Dar în spatele farmecului exista o răceală, o impasibilitate care îi ascundea interiorul. Cei care avuseseră ocazia să ducă tratative cu el observaseră că singurul semn că se apropia de țintă era faptul că înceta să clipească. Atunci privirea lui holbată putea să fie foarte enervantă. După ce Armitage ieși din încăpere, Walters rupse tăcerea mohorâtă.

— S-ar putea, domnilor, să trebuiască să ne gândim serios la al 25-lea.

Știau cu toții, de el, dar Walters era primul care îl invoca. Conform Amendamentului 25, vicepreședintele împreună cu majoritatea Cabinetului puteau să comunice în scris președintelui *pro tempore* și președintelui Camerei Reprezentanților părerea lor că Președintele nu mai era capabil să-și exercite prerogativele și funcția conform mandatului. Secțiunea 4 din Amendamentul 25, mai precis.

— Nu mă îndoiesc că l-ai memorat, se răsti Odell.

— Mai ușor, Michael, îi spuse Jim Donaldson. Bill doar l-a menționat.

— O să-și dea demisia înainte de asta, spuse Odell.

— Da, aprobă Walters ca să-l liniștească. Pe motive de sănătate, absolut justificate, și cu simpatia și recunoștința națiunii. S-ar putea doar ca noi să trebuiască să i-o spunem. Asta-i tot.

— Nu încă, desigur, protestă Stannard.

— Haide, haide. Mai e timp, interveni Reed. Durerea o să treacă în mod

cert. O să-și revină. Să fie iar cum a fost.

— Și dacă nu? Întrebă Walters. Privirea lui fixă se plimbă pe chipurile celor din încăpere.

Michael Odell se ridică brusc. Avusese ocazia să mai participe și la alte lupte politice la vremea lui, dar Walters avea o răceală pe care nu putuse s-o suferă niciodată. Individul nu bea și, după cum arăta nevastă-sa, probabil că și dragoste făcea tot după poruncile cărții.

— Foarte bine, o să ne gândim, spuse el. Acum, totuși, o să amânăm decizia în această privință. De acord, domnilor?

Clătinară cu toții dându-și acordul și se ridicară. Aveau să amâne luarea în considerare a lui 25. Pentru moment.

Combi-nația dintre câmpiile bogate în grâu și orz ale Saxoniei Inferioare și ale Westfaliei de la nord și est, plus apa curată precum cristalul care izvora din dealurile învecinate făcuseră încă de la început din Dortmund un oraș al berii. În 1293, Regele Adolf din Nassau le dăduse cetățenilor din târgușbrul de la hotarul sudic al Westfaliei dreptul de a fabrica bere.

Metalurgia, asigurările, băncile și comerțul aveau să vină mai târziu, cu mult mai târziu. Berea era fundamentul și vreme de veacuri dortmundezii o consumaseră chiar ei în cea mai mare parte. Revoluția industrială de la mijlocul și sfârșitul secolului al XIX-lea oferise cel de-al treilea ingredient, pe lângă cereale și apă — muncitorii însetați din fabricile care înfloriseră ca ciupercile de-a lungul văii Ruhrului. Situat la capătul văii, cu o deschidere spre sud-vest, de unde se vedea până departe la turnurile înalte din Essen, Duisburg și Düsseldorf, orașul stătea între câmpiile de cereale și consumatori. Edilii orașului au profitat: Dortmundul ar devenit capitala europeană a berii.

Șapte fabrici de bere imense dominau comerțul: Brinkhoff, Kronen; DAB, Stifts, Ritter, Thier și Moritz. Hans Moritz era șeful penultimei ca dimensiune și capul unei dinastii care se întindea în urmă cu opt generații. Dar era ultimul proprietar care-și controla imperiul personal, ceea ce îl făcea extrem de bogat. Pe de o parte bogăția și pe de alta faima numelui îi determinase pe vandali din banda Baader—Meinhof să-i răpească fiica în urmă cu zece ani.

Quinn și Sam se cazară la hotelul Roemischer Kaiser din centrul orașului, după care Quinn încercă fără prea mare convingere cartea de telefon a orașului. Telefonul de acasă, bineînțeles, nu era trecut. Scrise o scrisoare personală pe hârtia cu antetul hotelului, chemă un taxi și îl trimise s-o ducă la sediul fabricii de bere.

— Crezi că prietenul tău mai e aici? Întrebă Sam.

— E aici, nici o grijă, îi răspunse Quinn. Doar dacă nu e prin străinătate sau la vreuna din cele șase reședințe.

— Îi place să se plimbe mult, observă Sam,

— Da. Se simte mai în siguranță așa. Riviera franceză, Caraibe, cabana de schi, iahtul...

Avea dreptate când își închipuia că vila de pe malul lacului Constanza fusese vândută; acolo avusese loc răpirea.

Avea și noroc. Erau la cină când Quinn fu chemat la telefon.

— Herr Quinn?

Recunosc vocea adâncă și cultivată. Omul vorbea patru limbi, ar fi putut să fie pianist de concert. Poate că ar fi fost mai bine.

— Herr Moritz. Sunteți în oraș?

— Îmi mai ții minte casa? Ar trebui. Ai stat două săptămâni în ea pe vremuri.

— Da, domnule, țin minte. Nu știam dacă o mai aveți.

— Neschimbată. Renata o adoră, nu mă lasă să o schimb. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

— Aș vrea să vă văd.

— Mâine dimineață. La cafea, la 10.30.

— O să vin.

Ieșiră din Dortmund și se îndreptară spre sud pe Ruhrwald Strasse până când zona industrială și comercială rămase în urma lor, apoi intrară în suburbia Syburg. De aici începeau dealurile, rotunjite și împădurite, iar în domeniile situate între păduri își aveau casele doar bogătașii.

Conacul lui Moritz era înconjurat de patru acri de parc la care se ajungea pe o alee din Hohensyburg Strasse. De cealaltă parte a văii, monumentul syburghez domina Ruhrul spre turnurile ascuțite ale Sauerlandului.

Locul era ca o fortăreață. Garduri de metal înconjurau tot terenul iar porțile erau din fier înalt ductil, controlate de la distanță și cu o videocameră discret așezată într-un pin alăturat. Quinn era urmărit în timp ce se dădea jos din mașină și se anunța prin zăbrelele de oțel din spatele porților. După două secunde, acestea se deschideau, acționate de un motor electric. După trecerea mașinii, se închiseră la loc.

— Domnului Moritz îi place să stea izolat, observă. Sam.

— Are toate motivele, îi răspunse Quinn.

Parcă mașina pe aleea cu prundiș cafeniu din fața casei cu stucaturi albe și un intendent în uniformă îi pofti înăuntru. Hans Moritz îi primi în salonul elegant unde cafeaua îi aștepta într-un vas de argint masiv. Avea părul mai alb decât și-l amintea Quinn, chipul mai brăzdat de riduri, dar mâna la fel de fermă și zâmbetul la fel de grav.

De-abia se așezaseră când se deschise o ușă. O tânără rămase lângă ea nehotărâtă. Chipul lui Moritz se luminează de un zâmbet. Quinn se întoarse s-o vadă.

Era frumușică dar într-un mod lipsit de expresie, timidă până la punctul de a fi chiar ștearsă. Degetele mici de la mâini i se terminau cu niște cioturi. Trebuie să aibă acum 25 de ani, se gândi Quinn.

— Renata, puiule, uite-l pe domnul Quinn. Îți mai aduci aminte de domnul Quinn? Nu, sigur că nu.

Moritz se ridică, se duse lângă ea și-i murmură câteva cuvinte la ureche, apoi o sărută pe creștet. Renata se întoarse și ieși. Moritz se așeză la loc pe scaun. Chipul îi era impasibil, dar frământarea degetelor îi trăda tulburarea.

— Ea... hmmm... nu și-a mai revenit niciodată, să știi. Continuă tratamentul. Preferă să stea în casă, iese foarte rar. N-o să se mai mărite... după ce i-au făcut animalele alea...

Pe pianul Steinbeck era o fotografie; o fetiță de 14 ani pe schiuri care

zâmbea ștremgărește. Fusese făcută cu un an înaintea răpirii. După un an, Moritz își găsisse soția în garaj, gazele de eșapament se scurgeau printr-un tub de cauciuc în mașina închisă. Quinn fusese anunțat la Londra.

Moritz făcu un efort.

— Scuză-mă. Cu ce pot să te ajut?

— Caut un individ. Cineva care a plecat din Dortmund de multă vreme. S-ar putea să mai fie în oraș, sau în Germania, sau să fi murit, sau în străinătate. Nu știu.

— Păi, există agenții, specialiști. Bineînțeles că eu pot să angajez...

Quinn își dădu seama că Moritz își închipuia că are nevoie de bani ca să angajeze niște detectivi particulari.

— Sau ai putea să te informezi prin Einwohnermeldeamt.

Quinn scutură din cap.

— Mă îndoiesc că știu ceva. E aproape sigur că nu vrea să coopereze de bunăvoie cu autoritățile. Dar cred că poliția s-ar putea să-l țină sub observație.

Formal, cetățenii germani care se mută într-o casă nouă în interiorul țării sunt obligați prin lege să anunțe Biroul de evidență a populației asupra schimbărilor de adresă, atât de unde pleacă precum și unde se duc. Dar ca multe sisteme birocratice, și acesta funcționează mult mai bine în teorie decât în practică. Cei pe care ar dori să-i contacteze poliția și/sau reprezentanții fiscului sunt de cele mai multe ori cei care refuză să se conformeze.

Quinn îi prezentă sumar biografia individului Werner Bernhardt.

— Dacă mai e în Germania, trebuie să fie la o vârstă când mai are încă serviciu, spuse Quinn. Dacă nu cumva și-o fi schimbat numele, înseamnă că are un carnet de asigurări sociale, își plătește impozitul pe venit — sau i-l plătește cineva pe numele lui. Având în vedere biografia, s-ar fi putut să aibă necazuri cu legea.

Moritz reflectă.

— Dacă este un cetățean pașnic — și chiar și foștii mercenari pot să nu fi comis nici o infracțiune pe teritoriul Germaniei — atunci nu are cazier la poliție, spuse el. Cât despre cei de la fisc și de la asigurările sociale, aceștia consideră că sunt informații secrete care nu pot fi divulgate unor persoane particulare ca tine, și nici chiar ca mine.

— Dar vor răspunde unei anchete a poliției, observă Quinn. Mă gândeam că poate dumneavoastră aveți prieteni pe la poliția orășenească sau de stat.

— Aha, zise Moritz.

Numai el știa câte donații făcuse la acțiunile de binefacere ale poliției din Dortmund și din statul Westfalia. Ca în orice altă țară din lume, banii înseamnă putere și ambele pot cumpăra orice informații.

— Lasă-mă 24 de ore. O să te sun eu.

Se țină de cuvânt dar avea un ton distant când telefonă la Romischer Kaiser a doua zi dimineața, de parcă odată cu informațiile i se dăduse și un avertisment.

— Werner Richard Bernhardt, spuse el de parcă citea niște notițe, 48 de ani, fost mercenar în Congo. Da, trăiește, aici în Germania. E pe lista de angajați personali ai lui Horst Lenzlinger, traficantul de arme.

— Mulțumesc. Unde îl pot găsi pe Herr Lenzlinger?

— Nu e prea ușor. Are un birou în Bremen dar stă mai mult pe lângă Oldenburg, comitatul Ammerland. Ca și mine, e un om foarte retras. Dar

asemănarea se oprește aici. Fii atent cu Lenzlinger, Herr Quinn. Sursele mele spun că în ciuda fațadei respectabile e un gangster.

Îi dădu lui Quinn ambele adrese.

— Mulțumesc, îi suse Quinn în timp ce și le nota.

Urmă o pauză jenantă la celălalt capăt al firului.

— Un ultim lucru. Îmi pare rău. Un mesaj de la poliția din Dortmund. Te roagă să pleci din Dortmund. Să nu te mai întorci. Asta-i tot.

Zvonul despre rolul lui Quinn în ceea ce se întâmplase pe drumul din Buckinghamshire pornea să se răspândească. În scurtă vreme ușile aveau să înceapă să i se închidă în multe locuri.

— Ești în stare să treci la volan? o întrebă pe Sam după ce-și făcuseră bagajele și plătiseră hotelul.

— Sigur. Încotro?

— Bremen.

Sam studie harta.

— Dumnezeu mare, e la jumătatea drumului spre Hamburg.

— Două treimi, de fapt. Ia-o pe E. 37 spre Osnabruck și fii atentă la indica-toare. O să-ți placă la nebunie.

În aceeași seară, colonelul Robert Easterhouse pleca de la Joddah la Londra și de acolo, după schimbarea avionului, direct la Houston. Cât traversă Atlanticul avu acces la o întreagă gamă de ziare și reviste americane.

Trei din ele cuprindeau articole pe aceeași temă și raționamentul celor trei autori era remarcabil de asemănător. Mai erau numai 12 luni până la alegerile prezidențiale din noiembrie 1992. În mod normal alegerea candidatului republican nu era câtuși de puțin alegere. Candidatul republican nu mai era nevoie să fie ales. Președintele Cormack putea să-și asigure candidatura pentru al doilea mandat fără nici o opoziție.

Dar evenimentele din ultimele șase săptămâni nu fuseseră deloc normale, le spuneau reporterii cititorilor lor — de parcă aceștia n-ar fi știut și singuri. Și continuau cu descrierea efectului pe care îl avusese asupra Președintelui Cormack pierderea fiului: traumatică și mutilantă.

Cei trei autori enumerau o listă întreagă de lipsă de concentrare, cuvântări anulate și apariții publice abandonate în cele două săptămâni care se scurseseră de la funeraliile de pe insula Nantucket „Omul invizibil” îl numea unul dintre ei pe Șeful Executivului.

Concluzia la care ajungeau era și ea extrem de similară. N-ar fi mai bine ca Președintele să renunțe în favoarea vicepreședintelui Odell, dându-i acestuia posibilitatea de a ocupa funcția în următoarele douăsprezece luni și a se pregăti pentru realegere în noiembrie 1992?

La urma urmelor, raționa *Time*, principalul punct din politica externă de apărare și economică a lui Cormack, reducerea bugetului apărării cu 100 de miliarde, concomitent cu efectuarea aceleiași reduceri de către URSS, intrase deja la apă.

„Cu burta în sus”, așa descria *Newsweek* șansele de ratificare a tratatului de către Senat după vacanța de Crăciun.

Easterhouse ateriză la Houston aproape de miezul nopții, după douăsprezece ore de zbor și două pe aeroportul din Londra. Titlurile ziarelor de la chioșcurile aeroportului Houston erau și mai limpezi: Michael Odell era texan și, dacă avea să-i urmeze lui Cormack, ar fi fost primul președinte texan de la Lyndon Johnson încoace.

Conferința Grupului Alamo era programată peste două zile în clădirea Pan-Global. O limuzină a firmei îl duse pe Easterhouse la Remington, unde îi fusese reținut un apartament. Înainte de culcare, prinse ultima emisiune de actualități. Se punea din nou aceeași întrebare.

Colonelul nu fusese informat despre Planul Travis. Nu era necesar să-i cunoască amănuntele. Dar știa foarte bine că schimbarea Șefului Executivului ar fi înlăturat și ultimul obstacol din calea fructificării strădaniilor sale — luarea în stăpânire a Riadului și a terenurilor petrolifere de la Hasa de către un detașament de intervenție rapidă trimis de un Președinte gata de o astfel de acțiune.

„La țanc, se gândi el în timp ce luneca în somn. Taman la țanc”.

Placa mică de alamă de pe zidul depozitului renovat, de lângă ușa cu panel de tek, anunța simplu: THOR SPEDITION AG. După toate aparențele, Lanzlinger își ascundea adevărata natură a afacerilor sale sub fațada unei companii de transport cu camioanele, cu toate că aici nu se vedea nici urmă de mașinărie iar mirosul de motorină nu ajunsese niciodată să pătrundă până în intimitatea mochetată a birourilor de la etajul IV spre care urca Quinn.

În stradă era un intercom prin care se cerea admiterea și încă unul cu o cameră tv cu circuit închis la capătul coridorului de la etajul IV. Transformarea magaziei din strada aflată în apropierea docurilor — acolo unde fluviul Weser se oprește din drumul său spre Marea Nordului pentru a oferi rațiunea de a exista a vechiului Bremen — nu fusese deloc ieftină.

Secretara din biroul în care pătrunse Quinn era parcă scoasă din reclame. Dacă Lenzlinger ar fi avut vreun camion, putea să-l pornească pur și simplu cu o lovitură.

— *Ja, bitte?* îl întrebă ea cu o privire care arăta limpede că el, nu ea, era cel care adresa rugămintea.

— Doresc să am ocazia de a discuta cu Herr Lenzlinger, îi spuse Quinn.

Secretara își notă numele și dispăru în sanctuarul privat închizând ușa după ea. Quinn avea impresia că oglinda din peretele despărțitor reflecta imaginile doar într-o singură direcție. Se întoarse după treizeci de secunde.

— Și în ce problemă, vă rog, domnule Quinn?

— Aș dori să am prilejul de a mă întâlni cu unul din angajații lui Herr Lenzlinger, un oarecare Werner Bernhardt, îi răspunse el.

Secretara dispăru din nou în culise. De data aceasta rămase mai mult de un minut. La întoarcere, închise ferm ușa asupra oricui o fi fost cel care se afla înăuntru.

— Regret, Herr Lenzlinger nu e liber și nu poate să vorbească cu dumneavoastră, îl anunță ea.

Suna fără nici un drept de apel.

— O să aștept, spuse Quinn.

Secretara îi aruncă o privire elocventă. Părea să spună că regreta din adâncul sufletului că, din cauza vârstei, scăpase ocazia de a conduce un lagăr de concentrare în care să-l fi avut și pe dumnealui. Dispăru pentru a treia oară. După ce se întoarse, se așează la biroul ei ignorându-l complet și începu să bată la mașină cu o înverșunare concentrată.

Se deschise o altă ușă din zona de primire și un bărbat își făcu apariția. Genul care ar fi putut să fi fost șofer de camion; un frigider-congelator ambulant. Costumul gri deschis era croit cu destulă îndemânare ca să-i ascundă masele de mușchi vânjoși de sub el; tunsoarea scurtă și umflată, loțiunea după ras și pojghița de civilizație nu erau din cele ieftine. Sub toate acestea se ascundea un bătauș.

— Herr Quinn, spuse el liniștit. Herr Lenzlinger nu are timp să vă vadă sau să vă răspundă la întrebări.

— Acuma nu, încuviință Quinn.

— Nici acum și nici altă dată, domnule Quinn. Vă rog să plecați.

Quinn avea sentimentul că întrevederea se încheiase. Coborî în stradă și traversă pe partea cealaltă, unde îl aștepta Sam în mașină.

— Nu are vreme în timpul programului, o anunță el. O să trebuiască să ne vedem la el acasă. Hai la Oldenburg.

Un alt oraș străvechi, cu un port fluvial pe care se făcea de veacuri comerț pe fluviul Hunter, fusese cândva reședința conților de Oldenburg. Centrul, Orașul Vechi, mai e încă înconjurat de porțiuni din fostul zid al orașului și un șanț cu apă format dintr-o serie de canale legate între ele.

Quinn găsi un hotel dintre acelea pe care le prefera, un han liniștit cu o curte înconjurată de ziduri, cu numele de Graf von Oldenburg, de pe strada Sfântul Duh.

Înainte de ora închiderii mai avea vreme să facă o vizită la un magazin cu articole de fierărie și altul de voiaj; de la un chioșc își cumpără o hartă la cea mai mare scară a împrejurimilor. După cină, o ului pe Sam petrecându-și un ceas în odaie și făcând noduri la fiecare 25 cm pe frânghia de 25 m cumpărată de la Fierărie. La urmă, legă o ancoră cu trei picioare la unul din capete.

— Unde te duci? îl întrebă Sam.

— Presupun că într-un pom, fu tot ce-i răspunse.

O lăsa dormind în bezna dinaintea zorilor.

Descoperi domeniul Lanzlinger după o oră, în partea de apus a orașului, la sud de marele lac Bad Zwischenahn, între satele Portsloge și Janstrat. Era un ținut de șes care se întindea fără nici o ridicătură înspre Ems la apus, pentru a deveni după 60 de mile Olanda de nord.

Intersectat de o puzderie de râuri și canale care drenau câmpia umedă spre mare, ținutul dintre Oldenburg și graniță este înțesat cu păduri de fag, stejar și conifere. Domeniul lui Lanzlinger se afla întră două păduri. Era un fost conac fortificat, înconjurat acum de propriul său parc de cinci acri și împrejmuit de un zid înalt de doi metri și jumătate.

Quinn, îmbrăcat din cap până în picioare într-o uniformă verde de

camuflaj, cu fața acoperită de o mască de scrimă, își petrecu toată dimineața întins pe ramura unui copac uriaș din pădurea de peste drum de domeniu. Binoclul de mare precizie îi arăta tot ce avea nevoie să știe.

Conacul din piatră cenușie forma împreună cu acareturile un fel de L. Latura mai scurtă era casa principală, cu două etaje și mansardă. Brațul mai lung îl reprezentau fostele grajduri, transformate acum în apartamente complete pentru personal. Quinn număra patru angajați domestici: un majordom/ intendent, un bucătar și două femei de serviciu. Atenția îi era atrasă de sistemul de securitate. Aparatura era numeroasă și scumpă.

Lanzlinger își începuse cariera în tinerețe ca intermediar, pe la sfârșitul anilor '50, când vindea pachete ieftine de armament, surplus de război, oricui poftea să le cumpere. Fără permis, certificatele de vânzare erau false și întrebările egale cu zero. Era perioada războaielor anti-coloniale și a revoluțiilor din lumea a treia. Dar afacerile acestea la marginea legii îi aduceau atât cât să trăiască și nimic mai mult.

Marea lovitură o dăduse cu prilejul războiului din Nigeria. Îi jefuise pe biafrezi de mai bine de o jumătate de milion de dolari; aceștia plăteau pentru bazuci și primeau în schimb țevi de fontă. Dar nu se înșelase când își închipuise că erau mult prea ocupați să lupte pe viață și pe moarte ca să mai ajungă și la miază noapte să încheie socotelile cu el.

La începutul anilor '70 își făcuse rost de o autorizație comercială — cât îl costase, Quinn nu putea decât să-și dea cu presupusul — care îi permitea să aprovizioneze cu arme o jumătate de duzină de grupări războinice din Africa, America Centrală și Orientul Mijlociu, rămânându-i vreme și pentru alte tranzacții ilegale întâmplătoare (mult mai rentabile) cu E.T.A., A.R.I. și alte câteva. Cumpăra din Cehoslovacia, Iugoslavia și Coreea de Nord, care aveau toate nevoie de valută forte, și vindea celor disperăți. În 1985 ajunsese să vândă armament nou-nouț nord-coreean ambelor părți din conflictul Iran-Irak. Până și unele agenții de spionaj guvernamentale se foloseau de stocurile lui atunci când aveau nevoie de armament cu sursă neidentificată pentru revoluțiile de la distanță.

Cariera aceasta îi adusese foarte multă bogăție. Dar îi adusese și mulți dușmani. Era hotărât să se bucure de prima și să îi frustreze pe cei din urmă.

Toate ferestrele, de sus până jos, erau apărate electronic. Cu toate că nu avea cum să vadă dispozitivele, Quinn știa că și ușile trebuiau să fie la fel. Acesta era cercul interior. Cercul exterior îl forma zidul. Împrejmuia domeniul fără nici o întrerupere și pe deasupra avea două rânduri de sârmă ghimpată. Pomii din parc aveau ramurile tăiate ca să nu treacă peste el. Și încă ceva, care strălucea sporadic în lumina soarelui de iarnă. O sârmă bine întinsă, ca o coardă de pian, care mergea deasupra zidului, sprijinită pe niște stâlpi din ceramică; electrificată, legată la sistemul de alarmă, sensibilă la atingere.

Între zid și casă exista un teren deschis — cincizeci de metri în partea cea mai îngustă, măturat de camerele de luat vederi, patrulat de câini. Îi urmări pe cei doi dobermanii cu botniță și lesă în timp ce își făceau alergarea de antrenament. Dresorul era prea tânăr ca să fie Bernhardt.

Quinn observă că Mercedesul 600 cu geamurile negre plecă spre Bremen la nouă fără cinci. Frigiderul-congelator ambulant ajută o siluetă încotoșmănată, cu căciulă de blană, să se urce în spate, se așeză și el în față și șoferul ieși cu mașina în drum trecând printre porțile de oțel. Trecură chiar pe

sub craca pe care stătea Quinn.

Quinn își făcu socoteala că existau patru paznici, poate chiar cinci. După cum arăta, șoferul părea să fie unul din ei; frigiderul-congelator cu siguranță. Mai rămânea dresorul câinilor și probabil încă unul din casă. Bernhardt?

Centrul nervos al sistemului de securitate părea să-l reprezinte o încăpere de la parter, acolo unde aripa pentru angajați se unea cu casa principală. Dresorul câinilor intră și ieși de mai multe ori, folosindu-se de o ușă mică ce avea acces direct spre gazon. Quinn presupunea că paznicul de noapte putea probabil să controleze dinăuntru reflectoarele, monitoarele tv și câinii. La prânz, avea deja planul gata făcut. Coborî din pom și se întoarse la Oldenburg.

Își petrecu după-amiaza la cumpărături împreună cu Sam, el ca să închiriese o furgonetă și o varietate de unelte, ea ca să completeze lista pe care i-o dăduse.

— Pot să vin și eu cu tine? îl întrebă ea. Aș putea să te aștept afară.

— Nu. Un vehicul pe drumul acela de țară la miezul nopții e și așa destul de rău. Două ar fi deja un ambuteiaj.

Și îi spuse ce voia să facă ea.

— Să fii acolo când o să sosesc eu, îi spuse Quinn. S-ar putea să fiu foarte zorit.

Ajunse lângă zidul de piatră și își parcă furgoneta chiar acolo la ora 2.00 a.m. Furgoneta cu acoperiș înalt de panel era destul de aproape de zid ca să poată vedea dincolo de el atunci când se ridică în picioare pe acoperiș. Pe o latură a furgonetei, la caz că ar fi interesat pe cineva, era scris pentru a induce în eroare numele unui instalator de antene de televiziune. Avea să justifice scara telescopică de aluminiu fixată pe acoperișul portbagajului de deasupra.

Când ajunse cu capul deasupra zidului, la lumina lunii văzu pomii dezgoliți de frunze din parc, gazonul care ajungea până lângă casă și lumina slabă de la fereastra camerei de control a paznicului.

Locul pe care și-l alesese pentru diversiune era un copac singuratic din parc, la numai doi metri și jumătate de zid. Se ridică pe vârfuri pe acoperișul furgonetei și începu să învârtă ușor și continuu cutia mică de plastic atârnată de ața undiței. Când își luă suficient avânt, dădu drumul firului. Cutia de plastic descrie o ușoară parabolă, pătrunse printre crengile copacului și căzu spre pământ. Sfoara de pescuit o opri din cădere. Quinn dădu drumul la destul fir ca să lase cutia să se lege în copac la doi metri și jumătate de gazon, apoi o legă bine.

Porni motorul și îndreptă ușor furgoneta cu o sută de metri mai sus pe lângă zid, într-un punct opus camerei de control în care se afla paznicul. Furgoneta avea acum suport de metal pe laturi, ceea ce avea să lase perplexă firma de închirieri în dimineața următoare. Quinn fixă în ei scara în așa fel încât structura de aluminiu să se înalțe deasupra zidului. De pe treapta cea mai de sus putea să facă un salt înainte și să ajungă în parc fără să atingă sârma ghimpată și coarda prevăzută cu senzori. Se urcă pe scară, își legă frânghia de salvare de treapta de sus și se puse pe așteptat. Vedea umbra prelungă a unui doberman care trecea prin lumina aruncată de lună în parc.

Sunetele, atunci când porniră, erau prea slabe ca să le poată auzi el, nu însă și pentru câini. Văzu cum unul se oprește, face o pauză, ascultă și apoi o ia

la goană spre locul unde cutia neagră atârna din copac de firul de nylon. După câteva secunde îl urma și celălalt. Două camere de luat vederi de pe casă se răsuciră ca să-i urmărească. Câinii nu se întoarseră.

După cinci minute, ușa îngustă se deschidea și în ea se arăta un bărbat. Nu dresorul de dimineață; paznicul de noapte.

— *Lothar, Wotan, was is denn los?* strigă el cu glas scăzut.

Acum atât el cât și Quinn puteau să-i audă pe dobermanii cum lătrau și mârâiau plini de furie undeva în zona pomilor. Omul se întoarse, își studie monitoarele dar nu văzu nimic. Ieși eu o lanternă, își scoase arma și plecă după câini. Lăsând ușa descuiată.

Quinn se desprinsese din capul scării ca o umbră, se avântă înainte și apoi patru metri în jos. Ateriză ca un parașutist, se ridică și o luă la goană printre pomi, traversă gazonul și intră în camera de control, încuind ușa pe dinăuntru.

O privire asupra monitoarelor tv îi spuse că paznicul încă mai încerca să-și recupereze dobermanii de lângă zid, la o sută de metri mai departe. Până la urmă, omul avea să vadă caseto-fonul care atârna de sfoară la doi metri și jumătate de sol, spre care se repezeau câinii încercând să-l atace turbați de nesfârșitul șuvoi de lătrături și mârâieli cu care îi întâmpina. Quinn își petrecuse o oră la hotel ca să pregătească banda, spre consternarea celorlalți clienți. Când paznicul avea să-și dea seama că fusese tras pe sfoară, avea să fie deja prea târziu.

În interiorul camerei de control exista o ușă prin care se comunica cu casa principală. Quinn o luă pe scări spre etajul camerelor de dormit. Șase uși din stejar sculptat, probabil toate dormitoare. Dar luminile pe care Quinn le văzuse în zorii zilei indicau că dormitorul principal trebuia să fie la capăt. Acolo și era.

Horst Lenzlinger se trezi cu senzația neplăcută că ceva tare i se înfigea dureros în urechea stângă. Apoi se aprinse veioza. Schelălăi o singură dată revoltat, apoi rămase tăcut, cu privirea ațintită la chipul de deasupra lui. Buza de jos începu să-i tremure. Era individul care venise de dimineață la el la birou; nu-i plăcuse atunci deloc de mutra lui. Acum îi plăcea și mai puțin dar cel mai mult îl deranja țeava pistolului înfiptă un centimetru în ureche.

— Bernhardt, spuse omul în uniformă camuflată de luptă. Vreau să vorbesc cu Werner Bernhardt. Dă-i telefon. Adu-l aici. Acum.

Lenzlinger bîjbîi după telefonul interior de pe noptieră, formă numărul derivației și primi un răspuns împăienjenit de somn.

— Werner, scheună el, mută-ți fundul aici sus. Acum. Da, la mine în dormitor, repede.

În vreme ce așteptau, Lenzlinger se uită la Quinn cu un amestec de teamă și rea-voință. Pe cearșafurile negre de mătase, copila vietnameză pe care și-o cumpărase scâncea lângă el în somn, slabă ca o scobitoare, o păpușă întinată.

Bernhardt sosi cu puloverul tras până la gât peste pijama. Văzu scena și rămase cu ochii holbați de mirare.

Avea vârsta potrivită, spre cincizeci de ani. Un chip meschin, cu tenul gălbui, cu păr blond-roșcat încărunțit la tâmplă, cu ochi cenușii ca de piatră.

— *Was ist denn hier, Herr Lenzlinger?*

— Întrebările le pun eu, îi spuse Quinn în germană. Spune-i să răspundă la ele urgent și cinstit. Dacă nu, o să ai nevoie de o lingură cu care să-ți aduni

creierii de pe abajur. Nu-i nici o problemă, lepădătură. Spune-i numai atât.

Lenzlinger îi spuse. Bernhardt dădu din cap.

— Ai fost în Comandoul Cinci sub John Peters?

— *Ja*.

— Ai stat și la revolta din Stanleyville, și la marșul spre Bukavu, și la asediu?

— *Ja*.

— Ai cunoscut vreodată un belgian imens pe nume Paul Marchais? Paul Uriașul era poreclit.

— Da, îmi aduc aminte de el. A venit la noi de la Comandoul Doisprezece, gloata lui Schramme. Și ce-i cu asta?

— Povestește-mi despre Marchais.

— Ce să spun despre el?

— Totul. Cum arăta?

— Imens, uriaș, doi metri sau chiar mai mult, bun luptător, fost mecanic auto.

Da, se gândi Quinn, trebuie să fi pus cineva Ford tranzitul în stare de funcționare, cineva care se pricepea la motoare și sudură. Deci, belgianul era mecanicul.

— Cine a fost prieten cu el la cataramă, de la început până la sfârșit?

Quinn știa că pe câmpul de luptă soldații, ca și polițiștii care fac ronduri, formează de obicei niște cupluri; au încredere și se bazează întotdeauna cel mai mult doar pe unul dintre ceilalți atunci când se îngroașă gluma. Bernhardt se încruntă concentrându-se.

— Da, era unul. Erau tot timpul împreună. S-au împrietenit când Marchais era la Cinci. Un sud-african. Puteau să vorbească aceeași limbă, înțelegi? Flamandă sau afrikaans.

— Numele?

— Pretorius — Janni Pretorius.

Quinn simți că i se strânge inima. Africa de Sud era la mare distanță, iar Pretorius un nume foarte obișnuit.

— Ce s-a întâmplat cu el? S-a întors în Africa de Sud? A murit?

— Nu, ultima dată când am auzit de el se stabilise în Olanda. A trecut al naibii de multă vreme. Uite ce e, habar n-am unde-i acum. Spun adevărul, Herr Lenzlinger. E ce am auzit acum zece ani.

— Nu știe, protestă Lenzlinger. Scoate-mi acum chestia asta din ureche.

Quinn știa că nu avea ce să mai afle de la Bernhardt. Îl prinse pe Lenzlinger de pieptul cămășii de noapte din mătase și îl trase jos din pat.

— O să mergem până la intrare, spuse Quinn. Încet și ușurel. Bernhardt, mâinile pe cap. Tu o iei înainte. O mișcare și șeful o să se trezească cu un buric în plus.

Coborără scările întunecoase în șir indian. La ușa de la intrare se auzea cum cineva bătea cu pumnii în ea pe dinafară — dresorul de câini care încerca să ajungă înapoi înăuntru.

— Ieșirea din spate, spuse Quinn.

Ajunseseră la jumătatea coridorului către camera de control când Quinn se lovi de un scaun de lemn nevăzut și se împiedică. Lenzlinger îi scăpă din

mână. Într-o clipă omulețul cel pântecos o și zbughise spre holul principal, zbierând ca din gură de șarpe după paznici. Cu o lovitură dată cu revolverul, Quinn îl lăsa lat pe Bernhardt și o luă la goană spre camera de control și ușa care dădea în parc.

Era la jumătatea gazonului când Lenzlinger apăru urlând în ușa din spatele lui, chemându-și câinii să vină din față. Quinn se răsuci, ținti, apăsă o dată pe trăgaci, se întoarse și continuă să alerge. Se auzi un strigăt de durere al traficantului de arme și acesta dispăru în casă.

Quinn își îndesă pistolul la brâu și se prinse de frânghia de salvare la trei metri de boturile celor doi dobermani. Se cațără pe zid în timp ce câinii se repezeau să-l prindă, calcă pe o sârmă cu senzori — declanșând un tril ascuțit de sonerii de alarmă din casă — și se lăsa să cadă pe acoperișul furgonetei. Aruncă scara, porni motorul și o luă la goană pe drum înainte ca gropul de urmărire să fi putut fi organizat.

Așa cum se înțeleseseră, Sam îl aștepta în mașina lor cu toate bagajele făcute și nota de la hotel achitată, vizavi de Graf von Oldenburg. Quinn abandonează furgoneta și se urcă lângă ea.

— la-o spre apus, îi spuse el. E. 22 spre Lier și Olanda.

Oamenii lui Lenzlinger erau în două mașini care aveau legătură radio și între ele și cu conacul. Cineva de la conac telefona la cel mai bun hotel, City Club, de unde fu anunțat că nu se înregistrase nici un Quinn la ei. Dură încă zece minute până când cel de la telefon, epuizând lista de hoteluri, avea să stabilească de la Graf von Oldenburg că Herr și Frau Quinn plecaseră deja. Dar obținut o descriere aproximativă a mașinii lor.

Sam ieșise de pe Ofener Strasse și ajunsese pe drumul de centură 293, când în spatele lor își făcu apariția un Mercedes cenușiu. Quinn se lăsa jos și se ghemui până ajunsese cu capul sub prag. Sam ieși de pe drumul de centură în autostrada E. 22; Mercedesul îi urmărea.

— Se apropie, anunță ea.

— Condu normal, murmură Quinn din ascunzătoare. Trage-le un zâmbet mare și frumos și fă-le cu mâna.

Mercedesul se apropie pe lateral. Era încă întuneric, interiorul Fordului era invizibil de afară. Sam își întoarse capul. Nu-i cunoștea pe nici unul, nici pe frigiderul-congelator, nici pe dresorul de câini din dimineața trecută.

Sam le zâmbi larg și le făcu un semn ușor cu mâna. Oamenii se uitară la ea fără nici o expresie. Cei care fug speriați nu zâmbesc și nici nu fac cu mâna. După câteva secunde Mercedesul accelerează, o luă înainte, făcu stânga împrejur la prima intersecție și se întoarse înapoi în oraș. După încă zece minute Quinn se ridică și se așeză și el în capul oaselor.

— Se pare că Herr Lenzlinger nu prea te simpatizează, spuse Sam.

— După câte se pare, nu, încuviință Quinn cu tristețe. Tocmai i-am zburat nasul cu un glonte.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— De-acum a fost confirmat că ceremonia saudită pentru celebrarea Jubileului de diamant al regatului va avea loc pe 17 aprilie anul viitor, avea să spună colonelul Easterhouse Grupului Alamo ceva mai târziu în aceeași dimineață.

Erau așezați în spațiosul cabinet al lui Cyrus Miller de la ultimul etaj al Turnului Pan-Global din centrul Houstonului.

— Stadionul — în valoare de o jumătate de miliard de dolari, acoperit în întregime cu un dom uriaș de două sute de metri, a fost terminat înainte de termen. Cealaltă jumătate de miliard de dolari din suma alocată pentru această ceremonie de autoglorificare va fi cheltuită pe mâncare, bijuterii, daruri, ospitalitate, hoteluri extra și reședințe pentru oaspeții șefi de stat, precum și pentru spectacol.

Cu șapte zile înainte de acesta, înainte să sosească cei 50 000 de oaspeți internaționali așteptați, va avea loc o repetiție generală. Punctul culminant al întregului spectacol, care durează patru ore, îl va constitui cucerirea unei copii în mărime naturală a Fortăreței Musmak, așa cum arăta ea în 1902. Construcția va fi executată de cei mai buni proiectanți și realizatori de decoruri de la Hollywood. „Apărătorii” vor fi aleși din garda Regală și vor fi îmbrăcați în costume turcești de pe vremea aceea. Grupul atacanților va fi alcătuit din cincizeci de prinți mai tineri ai dinastiei, călare cu toții, conduși de un tânăr înrudit cu regele care seamănă la înfățișare cu șeicul Abdal Aziz, așa cum arăta el în 1902.

— Minunat, spuse Scanlon trăgănat. Ador culoarea locală. Și lovitura?

— Lovitura are loc în momentul acesta, îi răspunse colonelul. Pe stadionul acesta uriaș, în seara repetiției publicul va fi în întregime alcătuit doar din cei șase sute de membri cu rangurile cele mai înalte ai Casei Regale, conduși de rege în persoană. Cu toții sunt părinții, unchii, mamele și mătușile participanților la atac. Cu toții au să fie îngrămădiți în sectorul regal. După plecarea ultimilor interpreți din numărul precedent, eu am să închid porțile de ieșire prin computer. Ușile de intrare se vor deschide pentru a permite celor cincizeci de călăreți să pătrundă. Ceea ce însă nu este prevăzut decât de mine este că aceștia vor fi urmați de zece camioane rapide deghizate în vehicule ale armatei, care vor sta parcate lângă poarta de intrare. Porțile acestea vor rămâne deschise până când va intra și ultimul camion, după care vor fi încuiate prin computer. După aceea nu mai iese nimeni.

Asasinii vor sări din camioane, vor alergera spre loja regală și vor deschide focul. Un singur grup va rămâne în arenă ca să-i lichideze pe cei cincizeci de prinți și pe „apărătorii” copiei Fortăreței Musmak din Garda Regală, înarmați cu toții doar cu muniții de manevră.

Cei cinci sute de soldați din Garda Regală aflați în jurul lojei regale vor încerca să-și apere patronii. Muniția lor va fi defectă, în cele mai multe cazuri va detona în cutia încărcătorului, ucigându-l pe cel care ține arma. În alte cazuri se va înțepeni. Nimicirea completă a Casei Regale va dura cam patruzeci de minute. Fiecare etapă va fi filmată de videocamere și transmisă televiziunii saudite; de acolo spectacolul va fi pus la dispoziția majorității statelor din Golf.

— Și cum o să faci ca Garda Regală să accepte dotarea cu muniții noi? se

interesă Moir.

— În Arabia Saudită securitatea e o adevărată obsesie, îi răspunde colonelul, și tocmai din acest motiv există constante schimbări arbitrare de procedură. Atâta vreme cât autoritatea ordinului pare autentică, au să asculte ordinele. Acestea vor fi date printr-un document pregătit de mine, cu semnătura autentică a ministrului de interne pe care am obținut-o pe o foaie albă. N-are importanță cum. Generalul maior Al-Shakry din Egipt răspunde de depozitul de muniții. El va furniza gloanțele defecte. Mai târziu va trebui ca Egiptul să aibă acces la petrolul saudit la un preț pe care să și-l poată permite.

— Și armata regulată? întrebă Salkind. Sunt cincizeci de mii.

— Da, dar nu toți la Riad. Unitățile de armată care-și au baza acolo vor pleca să facă manevre la o sută de mile depărtare, urmând să se întoarcă în ziua repetiției generale. Vehiculele armatei sunt întreținute de palestinieni, o parte a imensei prezențe străine din țară, tehnicieni din alte țări care sunt angajați în posturile pe care nu le pot ocupa saudiții. Aceștia vor imobiliza vehiculele, lăsându-i pe cei nouă mii de soldați ai armatei din Riad blocați în deșert.

— Și care e gheșeftul palestinienilor? întrebă Cobb.

— Ocazia de a fi naturalizați, îi răspunde Easterhouse. Cu toate că infrastructura tehnică a saudiților depinde de cei un sfert de milion de palestinieni angajați la toate nivelele, acestora li se refuză permanent cetățenia. Oricât de devotați ar fi în îndeplinirea sarcinilor de serviciu, nu pot s-o primească nicio dată. Dar sub regimul post-iman vor avea posibilitatea s-o primească pe baza unei rezidențe de șase luni. Numai măsura asta singură va face ca în cele din urmă un milion de palestinieni să fie atrași de pe malul de vest și Gaza, din Iordania și Liban, ca să se stabilească în noua patrie de la sud de Nefud, pacificând ținuturile nordice ale Orientului Mijlociu.

— Și după masacru? puse Cyrus Miller întrebarea cheie.

N-avea vreme de eufemisme.

— În ultimele faze ale luptei armate de pe stadion, acesta va lua foc, răspunde colonelul Easterhouse cu glas molcom. A fost aranjat. Flăcările vor cuprinde rapid toată construcția, omorându-i pe toți cei rămași din Garda Regală, precum și pe asasinii lor. Camerele vor continua să funcționeze până când au să se topească, după care pe ecran își va face apariția imamul în persoană.

— Și ce-o să spună? se interesă Moir.

— Destul ca să bage spaima în tot Orientul Mijlociu și în Occident. Spre deosebire de Khomeini, care era întotdeauna foarte ponderat la vorbă, omul ăsta este un fanatic. Când vorbește se simte transportat pentru că transmite mesajul lui Allah și al lui Mahomet și dorește să fie auzit.

Miller clătină din cap plin de înțelegere. Cunoștea și el această convingere că era purtătorul de cuvânt al divinității.

— După ce o să termine cu amenințările distrugerii iminente a tuturor regimurilor seculare sau sunnit-ortodoxe din jurul Arabiei Saudite; cu promisiunile de a se folosi de întregul venit de 450 milioane de dolari pe zi în slujba Sfintei terori urmând să distrugă terenurile petrolifere de la Hasa dacă i-ar sta cineva împotrivă, toate regatele, emiratele, șeicatele și republicile arabe, din sud, de la Oman, până la cele de la granița cu Turcia din nord, vor face apel la Occident ca să le ajute. Asta înseamnă America.

— Și ce-i cu prințul ăla saudit pro-occidental care o să-l înlocuiască? întrebă Cobb. Dacă refuză...

— N-o s-o facă, spuse colonelul sigur pe sine. Tot așa cum au fost imobilizate atunci când ar fi trebuit să prevină masacrul, camioanele și bombardierele de vânătoare vor reîntra în luptă la timp ca să răspundă la apelul prințului. Palestinienii au să aibă grijă de asta.

Prințul Khalidi bin Sudairi se va opri pe la mine în drum spre repetiția generală. O să bea ceva — nu încapă îndoială; e alcoolic. Băutura o să-i fie drogată. Timp de trei zile va fi reținut de doi servitori ai mei iemeniți în pivnița casei. Acolo o să pregătească benzi video și radio prin care să anunțe că e în viață, succesorul legitim al unchiului său, și că face apel la sprijinul americanilor pentru reinstaurarea legitimității. Observați expresia, domnilor: Statele Unite vor interveni nu ca să execute o contra-lovitură, ci pentru a reinstaura legitimitatea, cu sprijinul deplin al lumii arabe.

Apoi am să îl transfer pe prinț la adăpost, în ambasada SUA, obligând America să intervină fie că-i place sau nu, deoarece ambasada va trebui să se apere de atacul gloatelor șiite care vor cere ca prințul să fie dat pe mâna lor. Poliția religioasă, armata și poporul au nevoie de un imbold pentru a se întoarce împotriva uzurpatorilor și a-i nimici până la unul. Imboldul acesta îl va reprezenta sosirea primelor unități aeropurtate americane.

— Și care-i urmarea, colonele? întrebă Miller sacadat, o să obținem ce vrem noi — petrol pentru America?

— O să obținem ce vrem cu toții, domnilor. Palestinienii obțin o patrie; egiptenii, o cotă de petrol ca să-și hrănească masele. Unchiul Sam obține controlul asupra rezervelor de țiței saudite și kuwaitiene și, prin urmare, asupra prețului mondial al petrolului în beneficiul întregii omeniri. Prințul devine noul rege, un alcoolic tot timpul beat, cu mine alături în fiecare clipă din zi și din noapte. Singuri saudiții vor fi dezmoșteniți și se vor întoarce la caprele lor.

Statele arabe sunnite vor trage o învățătură după ce vor scăpa ca prin urechile acului. În fața furiei șiiților de a fi fost înfrânți când erau atât de aproape de țință, statele seculare nu vor avea de ales și vor trebui să combată și să extirpeze fundamentalismul înainte să le cadă chiar ele victimă. În maximum cinci ani, va exista un întins corn al păcii și prosperității de la marea Caspică până la Golful Bengal.

Cei Cinci din Alamo rămaseră tăcuți. Doi dintre ei nu se gândiseră decât la schimbarea cursului petrolului saudit în direcția Americii și nimic mai mult. Ceilalți trei fuseseră de acord să-i urmeze. Acum tocmai ascultaseră un plan de reîmpărțire a unei treimi din omenire. Lui Cobb și lui Moir le trecu prin minte îngroziți, dar nu și celorlalți trei și în nici un caz colonelului, că Easterhouse era un egomaniac complet dezechilibrat. Își dădeau seama cu toții că se aflau într-un carusel imposibil de oprit din care nu mai aveau cum să coboare.

Cyrus Miller îl invită pe Easterhouse la un prânz privat în sufrageria de alături.

— Nu-i nici o problemă, colonele? se interesă el când ajunseră la piersicile proaspete din sera proprie. Chiar nici o problemă?

— S-ar putea să existe una, domnule, îi răspunse colonelul precaut. Mai am 140 de zile până la ora H. Suficient ca o singură scăpare să ducă totul de râpă. Există un tânăr, un fost funcționar de bancă... locuiește la Londra acum. Aș vrea să discute cineva cu el.

— Spune-mi mie, îl îndemnă Miller. Spune-mi mie ce-i cu domnul Laing.

Quinn și Sam intrau în orașul Groningen din nordul Olandei la două ore și jumătate după ce fugiseră din Oldenburg. Capitală a provinciei cu același nume, Groningenul, la fel ca și orașul german de pe cealaltă parte a graniței, datează din epoca medievală și are în mijloc un centru, Orașul Vechi, apărat de un șir de canale. Pe vremuri, locuitorii puteau să se refugieze în oraș și să ridice cele 14 poduri, ferecându-se în spatele întăriturilor pline cu apă.

În înțelepciunea lui, consiliul municipal decretase că Orașul Vechi nu avea să fie spoliat de dezvoltarea industrială și obsesia betonului turnat de la sfârșitul secolului XX. Dimpotrivă, acesta fusese renovat și restaurat, un cerc de o jumătate de milă de alei, piețe, străzi, scuaruri, biserici, restaurante, hoteluri și promenade pentru pietoni, aproape toate pavate cu piatră cubică. La îndrumarea lui Quinn, Sam se îndreptă spre hotelul De Doelen de pe Crote Markt, unde aveau să se cazeze.

Clădirile moderne sunt foarte puține în Orașul Vechi, dar una dintre acestea este noul bloc cu cinci etaje din cărămidă roșie care adăpostește sediul poliției.

— Cunoști pe cineva aici? Întrebă Sam în timp ce se apropiau de clădirea respectivă.

— Cunoșteam cândva, recunoscui Quinn. Poate că a ieșit la pensie. Sper să nu.

Nu ieșise. Tînărul ofițer blond de la biroul de primire îi confirmă că inspectorul De Groot era acum inspector șef și comanda Politie Gemeente. Pe cine să anunțe?

Quinn putu să audă strigătul din receptor atunci când polițistul dădu telefon la etaj. Tînărul zâmbi.

— Se pare că vă cunoaște, *mijnheer*.

Fură poftiți neîntârziat în biroul inspectorului șef De Groot. Acesta îi aștepta și traversă încăperea ca să-i întâmpine, o namilă cât un urs, rumen la față, în uniformă dar cu papuci de casă, de hatârul picioarelor care bătuseră multe mile de străzi pietruite cale de treizeci de ani.

Poliția olandeză are trei departamente: Gemeente sau poliția publică, ramura criminalistică cunoscută sub numele de Recherche și poliția circulației, Rijkpolitie. De Groot arăta exact ceea ce era, un șef al poliției publice căruia înfățișarea și comportarea de unchieș îi atrăseseră atât printre propriii ofițeri cât și printre locuitori porecla de Papa De Groot.

— Quinn, pe toți dumnezeii. Quinn. A trecut multă vreme de la Assen.

— Paisprezece ani, recunoscui Quinn în timp ce dădeau mâna și o prezenta pe Sam.

Nu menționează nimic despre statutul ei FBI. N-avea nici o jurisdicție în Țările de Jos și se aflau acolo neoficial. Papa De Groot comandă cafele — era cu puțin după micul dejun — și îi întrebă ce vânt îi aducea prin oraș.

— Caut un om, îi spuse Quinn. Cred că s-ar putea să locuiască în Olanda.

— Vreun prieten vechi pesemne? Cineva din vremurile vechi?

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată.

Zâmbetul din ochii jucăuși ai lui De Groot nu dispăru dar începu să-și mestece cafeaua mai încet.

— Am auzit că te-ai retras de la Lloyd's, zise el.

— Adevărat, îi răspunse Quinn. Eu și prietena mea încercăm doar să facem un serviciu unor prieteni.

— Urmăriți persoane dispărute? se interesă De Groot. Un domeniu nou pentru tine. Foarte bine, cum îl cheamă și unde locuiește?

De Groot îi datora un serviciu. În mai 1977, un grup de fanatici sud-molucani care căutau să-și restabilească patria în fosta colonie olandeză, Indonezia, încercase să-și facă publicitate cauzei lor punând stăpânire pe un tren și o școală din Assen aflată în apropierea Groningenului. Erau 54 de pasageri în tren și o sută de copii în școală. Așa ceva era o noutate pentru Olanda; n-aveau echipe calificate pentru recuperarea ostatecilor pe vremea aceea.

Quinn era în primul an de la firma specializată în astfel de lucruri a lui Lloyd's. Fusese trimis în calitate de consilier împreună cu doi sergenți suavi la vorbă de la SSS britanic, contribuția oficială a Londrei. Assenul aflându-se în Provincia Dente alăturată, De Groot era comandantul polițiștilor locali; cei de la SSS făceau legătura cu armata olandeză.

De Groot îl ascultase pe americanul cel slăbănog care se părea că îi înțelege pe oamenii violenței aflați în tren și în școală. Acesta le descrie ce s-ar fi putut probabil întâmpla dacă trupele ar fi intrat în acțiune și teroriștii ar fi deschis focul. De Groot le comandase oamenilor săi să acționeze așa cum propusese americanul și doi dintre ei rămăseseră în viață datorită acestuia. Până la urmă au fost atacate și trenul, și școala; șase teroriști, precum și doi pasageri fuseseră uciși în schimbul de focuri. Dintre polițiști și soldați nici unul.

— Îl cheamă Pretorius, Janni Pretorius, spuse Quinn.

De Groot își strânse buzele.

— Un nume destul de obișnuit, Pretorius, observă el. Știi în ce oraș sau ce sat locuiește?

— Nu, dar nu e olandez. E sud-african la origine și bănuiesc că nu s-a naturalizat niciodată.

— Atunci avem o problemă. Noi nu deținem lista centralizată a tuturor străinilor care locuiesc în Olanda, spuse De Groot. Drepturile omului, înțelegi?

— E un fost mercenar din Congo. Mă gândeam că o astfel de biografie, plus faptul că provine dintr-o țară pe care Olanda nu prea o aprobă, i-ar da dreptul la un cartonaș prin vreun index pe undeva.

De Groot clătină din cap.

— Nu neapărat. Dacă se află aici ilegal, atunci nu-i pe listă, pentru că altfel ar fi expulzat pentru intrare nepermisă. Dacă stă legal, trebuie să fi fost înregistrat la intrare dar după aceea, dacă n-a comis nici o încălcare a legilor olandeze, are dreptul să se miște liber și fără nici un control. Face parte din drepturile omului în vigoare la noi.

Quinn făcu semn că a înțeles. Știa că Olanda era obsedată de drepturile omului. Chiar dacă era benignă din punct de vedere a cetățeanului pașnic, această obsesie făcea ca viața să fie o adevărată grădină de trandafiri pentru criminali și infractori. Tocmai de aceea vechiul și încântătorul oraș Amsterdam devenise capitala europeană a traficantilor de droguri, teroriștilor și producătorilor de filme pornografice cu copii.

— Cum ar putea un om ca el să primească permisul de intrare și rezidență

în Olanda? Întrebă Quinn.

— Păi, dacă s-a căsătorit cu o daneză, poate să le obțină foarte ușor. Asta i-ar da dreptul și la naturalizare. Și apoi ar putea să dispară.

— Asigurările sociale, fiscal, imigrarea?

— Nu ți-ar spune nimic, îi răspunse De Groot. Omul are tot dreptul la viața lui privată. Și mie ca să-mi spună, ar trebui să prezint dosarul unui proces penal ca să-mi justific întrebările. Crede-mă, n-am cum să fac așa ceva.

— Nu poți să mă ajuți nicicum? Întrebă Quinn.

De Groot rămase cu privirea pierdută pe fereastră.

— Am un nepot la BVD, spuse el. Va trebui să fie neoficial... Omul tău s-ar putea să fie pe lista lor.

— Te rog să-l întrebi, insistă Quinn. Ți-aș fi foarte recunoscător.

În vreme ce Quinn și Sam se plimbau pe Oosterstraat în căutarea unui local în care să-și ia masa de prânz, De Groot îi telefonă nepotului de la Haga. Tînărul Koos De Groot era ofițer inferior la Binnenlandse Veiligheids Dienst, micul serviciu de securitate internă al Olandei. Cu toate că ținea foarte mult la unchiul uriaș care îi strecura bancnote de zece florini pe vremea când era mic, fu nevoie de foarte multă muncă de lămurire. Să intre în computerul BVD nu era un lucru pe care un copoi de la Publica din Groningen să-l ceară în fiecare zi a săptămânii.

Papa De-Groot îi telefonă lui Quinn a doua zi dimineata și după un ceas se întâlneau la sediul poliției.

— E o figură Pretorius ăsta al tău, îl anunță De Groot studiindu-și notițele. Se pare că i-a interesat destul de mult pe cei de la BVD când a sosit în urmă cu zece ani și i-au făcut un dosar, așa, pentru orice eventualitate. Unele amănunte provin chiar de la el — cele măgulitoare. Altele din tăieturi de ziar. Jan Pieter Pretorius, născut la Bloemfontein, în 1942 — asta-l face acum de 49 de ani. Își dă ca profesiune zugrav de firme.

Quinn dădu din cap. Ford Tranzitul fusese vopsit de cineva, care pusese inscripția PRODUSE DE LIVADĂ BARLOW pe laturi și pictase lăzile cu mere din ferestrele din spate. Bănuia că Pretorius era cel cu bomba ce făcuse să ardă Tranzitul în șopron. Știa că n-avea cum să fie Zack. În depozitul Babbidge mirosise marțipanul și își închipuise că era Semtex. Semtexul n-are miros.

— S-a întors în Africa de Sud în 1968 după ce a plecat din Ruanda, apoi a lucrat ca paznic de securitate la o mină de diamante De Beers în Sierra Leone.

Da, cel care putea să deosebească diamantele veritabile de imitații și avea cunoștință de zirconiul cubic.

— A ajuns până la Paris acum doisprezece ani, a cunoscut o olandeză care lucra la o familie de francezi, s-a însurat cu ea. Asta i-a permis accesul în Olanda. Socrul l-a instalat ca barman — se pare că tata-socru are două baruri. Cuplul a divorțat acum cinci ani, dar Pretorius a avut destui bani puși deoparte ca să-și cumpere barul lui. Îl conduce și locuiește chiar deasupra lui.

— Unde? Întrebă Quinn.

— Într-un oraș cu numele de Den Bosch. Îl cunoști?

Quinn scutură negativ din cap.

— Și barul?

— De Goulden Leeuw — Leul de aur, spuse De Groot.

Quinn și Sam îl copleșiră cu mulțumiri și plecară. După ce ieșiseră, De Groot se duse la fereastră și îi urmări cum traversau Rade Markt ca să se întoarcă la hotel. Îi plăcea Quinn dar îl îngrijora cercetarea acestuia. Poate că totul era legal, n-avea de ce să-și facă griji. Dar nu voia ca în vânătoria lui de oameni Quinn să vină tocmai în orașul *lui* ca să-l înfrunte pe un mercenar sud-african... Oftă și se întinse după telefon.

— L-ai găsit? întrebă Quinn în timp ce se îndreptau spre sud, plecând din Groningen. Sam studia harta drumurilor.

— Da. Foarte aproape de granița de sud cu Belgia. Veniți cu Quinn să faceți turul Țărilor de Jos, spuse ea.

— Avem noroc, observă Quinn. Dacă Pretorius *este* cel de-al doilea răpitor din banda lui Zack, s-ar fi putut foarte bine să fim nevoiți să ne ducem până la Bloemfontein.

Autostrada E. 35 ducea drept ca o săgeată spre sud-sud-est către Zwolle, unde Quinn o coti pe șoseaua A. 50 care se îndrepta spre sud către Apeldoorn, Arnhem, Nijmegen și Den Bosch. La Apeldorn Sam trecu ea la volan. Quinn își lăsă scaunul pe spate în poziție aproape orizontală și se culcă. Dormea încă și centura de siguranță îi salvă viața în momentul accidentului.

Cu puțin mai la nord de Arnhem, pe partea de vest a șoselei există clubul de deltaplan din Terlet. În ciuda anotimpului, era o zi însorită, destul de rară în Olanda în noiembrie, care atrăsese o mulțime de entuziaști ai acestui sport. Șoferul camionului care venea din direcția opusă era atât de ocupat cu urmărirea deltaplanului care plana deasupra șoselei chiar în fața lui și se îndrepta spre aterizare, încât nu observă că lunecase pe cealaltă bandă.

Sam fu făcută sandviș între plăcile de lemn de pe marginea terenului mlaștinos din dreapta și uriașul deviat din stânga ei. Încercă să frâneze și aproape izbuti. Ultimul metru din trailerul care se legăna rase aripa din față pe partea stângă a Sierrei și o aruncă din drum, așa cum o muscă prinsă între degetul mare și arătător ar fi aruncată de pe o sugativă. Șoferul camionului nici măcar nu băgă de seamă și își continuă drumul netulburat.

Sierra urcă pe parapet și Sam încercă să o aducă înapoi pe drum. Ar fi reușit dacă nu erau scândurile aliniate vertical din spatele lui. Una dintre acestea îi lovi roata de pe partea dreaptă din spate și o făcu să piardă controlul volanului. Sierra țâșni în josul terasamentului, aproape că se rostogoli, își reveni și se împotmoli până la osii în nisipul umed și moale al mlaștinii.

Quinn își ridică scaunul și se uită la ea. Erau zdruncinați amândoi dar teferi. Ieșiră din mașină. Deasupra lor, automobilele și camioanele goneau cu toată viteza îndreptându-se spre sud către Arnhem. Terenul din jurul lor era plat; puteau fi lesne văzuți din drum.

— Obiectul, zise Quinn.

— Ce obiect?

— Smith. & Wesson. Dă-mi-l.

Înveli pistolul și munițiile într-una din basmalele ei de mătase pe care le avea în geanta cu articole de voiaj și le îngropă lângă un tufiș de la zece metri de mașină, marcându-și în minte locul unde zăceau în nisip. Peste două minute

un Range Rover roșu cu alb al Rijkpolitiei, poliția circulației, apăru deasupra lor pe creasta tare.

Ofițerii erau îngrijați, dar răsuflară ușurați văzînd că erau teferi și le cerură actele. După treizeci de minute erau depozitați cu bagaje cu tot în curtea din spate acoperită cu dale cenușii de ciment a sediului general al poliției din Arnhem de pe Beek Straat. Un sergent îi conduse până la o cameră de anchetă de la etaj, unde își făcu ample însemnări. Trecuse de amiază când isprăviră.

Reprezentantul agenției care închiria mașini nu avusese o zi prea grea — turiștii tereștri tind să se subțieze la jumătatea lui noiembrie — și fu foarte încântat să primească în biroul său din bulevardul Heuvelink telefonul unei doamne care se interesa de o agenție cu mașini de închiriat. Bucuria îi mai scăzu oarecum auzind că tocmai făcuse praf una din Sierrele firmei pe A. 50 la Terlet, dar își aduse aminte că fusese admonestat să-și dea mai multă silință, ceea ce și făcu.

Se prezentă la postul de poliție și începu să discute cu sergentul. Nici Sam, nici Quinn nu înțelegeau o boabă. Din fericire pentru ei, amândoi olandezii vorbeau bine engleza.

— Echipa de recuperare a poliției o să aducă Sierra aici, de unde este... parcată, le spuse el. Eu o s-o iau de aici și o s-o duc la atelierele de reparații ale firmei. Aveți asigurare completă după cum reiese din acte. E o mașină închiriată în Olanda?

— Nu, Ostende, Belgia, îi răspunse Sam. Facem un tur.

— Aha, exclamă omul. Se gândea: hârțogăreală, un maldăr de hârțoage. Doriți să închiriați o altă mașină?

— Da, am vrea, îi răspunse Sam.

— Pot să vă ofer un foarte frumos Opel Ascona, dar numai mâine dimineață. E la service acum. Ați tras la un hotel?

Nu trăsese ră, dar amabilul sergent de poliție dădu un telefon și primiră o cameră dublă la hotelul Rijn. Cerul se acoperise iar de nori; începuse să cadă ploaia. Omul de la agenție îi conduse în mașina lui cale de o milă pe digul Rijnkade până la hotel, îi lăsă acolo și le promise că a doua zi la opt Opelul avea să fie în fața intrării.

Hotelul era pe două treimi gol iar camera lor era în față, cu vedere la fluviu. După-amiaza scurtă se apropia de sfârșit; ploaia bătea în geamuri. Apele cenușii și masive ale Rinului se îndreptau spre mare. Quinn se așeză într-un fotoliu cu spătar înalt lângă fereastră și rămase cu privirea pierdută în zare.

— Ar trebui să-i dau un telefon lui Kevin Brown, spuse Sam. Să-i spun ce am descoperit.

— Nu cred, o contrazise Quinn.

— O să se înfurie.

— Foarte bine, poți să-i spui că l-am descoperit pe unul dintre răpitori și că l-am lăsat în vârful unei roți gigantice cu glonte în cap. Poți să-i mai spui că ai dus cu tine o armă ilegală prin Belgia, Germania și Olanda. Vrei să-i spui toate astea la un telefon ascultat de toată lumea?

— Da, ai dreptate. Dar ar trebui să-mi fac niște însemnări.

— Fă-ți-le, o îndemnă Quinn.

Sam făcu o razie în minibar, descoperi o jumătate de sticlă de vin negru și

îi aduse un pahar. Apoi se așează la birou și începu să scrie pe hârtia cu antetul hotelului.

La trei mile de hotel mai în susul fluviului, nedeslușit în amurgul care se lăsa, Quinn putea să zărească lanțurile întunecate și masive ale vechiului Pod Arnhem, „podul prea îndepărtat”, unde timp de patru zile în septembrie 1944 colonelul John Frost și o mică mână de parașutiști britanici luptaseră până la ultima suflare încercând să stăvilească panzerele SS, înarmați doar cu puști cu închizător culisant și revolvere, în vreme ce Corpul 30 se străduia zadarnic să înainteze dinspre sud pentru a ușura presiunea în partea de sus a podului. Quinn își ridică paharul spre încheieturile de oțel care se profilau pe cerul ploios. Sam îi surprinse gestul și veni și ea la fereastră. Aruncă o privire pe mal.

— Ai văzut pe cineva cunoscut? îl întreabă ea.

— Nu, îi răspunse Quinn. Au trecut deja.

Sam se înălță pe vârfuri ca să se uite în stradă.

— Nu văd pe nimeni.

— Demult de tot.

Sam se încruntă nedumerită.

— Ești un individ foarte enigmatic, domnule Quinn. Ce e ceea ce tu poți vedea și eu nu?

— Nu mult, îi răspunse Quinn ridicându-se. Și nimic de bun augur. Hai mai bine să vedem ce are de oferit sala de mese.

Ascona era promptă în fața hotelului la ora opt, împreună cu sergentul cel amabil și doi polițiști pe motociclete.

— Încotro vă îndreptați, domnule Quinn? întreabă sergentul.

— Vissingen, Flushing, îi răspunse Quinn spre surprinderea lui Sam. Să prindem feribotul.

— Minunat, spuse sergentul. Călătorie plăcută. Colegii mei au să vă călăuzească pe autostrada de sud-vest.

La intersecția cu autostrada, motocicliștii se opriă uitându-se la Opelul care se pierdea în zare. Pe Quinn îl încerca din nou sentimentul de la Dortmund.

Generalul Zvi ben Shaul stătea la biroul său. Își ridică privirea de la raportul pe care-l avea dinainte și se uită la cei doi bărbați din fața sa. Unul era șeful departamentului Mossad care acoperea Arabia Saudită și toată peninsula, de la granița cu Irakul în nord până la țărmurile Yemenului de Sud. Era un domeniu bine delimitat. Specialitatea celui alt nu cunoștea nici un hotar și, în felul ei, era și mai importantă, în special pentru securitatea Israelului. Acesta se ocupa de palestinieni, oriunde s-ar fi aflat ei. El era cel care scrisese raportul de pe biroul directorului.

Unii dintre acești palestinieni ar fi dat orice ca să cunoască clădirea în care avea loc întrunirea. Aidoma multor altor curioși, inclusiv o serie de guverne străine, palestinienii continuau să-și imagineze că tot cartierul general

al Mossadului rămăsese încă în suburbiile nordice ale Tel Avivului. Dar începând din 1988, noul său cămân era într-o clădire mare și modernă din plin centrul Tel Avivului, la un colț de Rehov Shlomo Ha'me-lekh (strada Regele Solomon) și aproape de clădirea ocupată de AMAN, serviciul de spionaj al armatei.

— Poți să afli mai mult? îl întrebă generalul pe David Gur Arie, expertul palestinian.

Omul zâmbi și ridică din umeri.

— Întotdeauna vrei mai mult, Zvi. Sursa mea este un mecanic mărunț, tehnician la atelierele de reparații auto ale armatei saudite. Asta-i tot ce i s-a spus. Armata trebuie să fie blocată în deșert vreme de trei zile în aprilie care vine.

— Miroase o lovitură de stat, spuse bărbatul care conducea departamentul saudit. Să scoatem noi castanele din foc în locul lor?

— Dacă ar vrea cineva să-l răstoarne pe regele Fahd și să preia puterea, cine e cel mai probabil? întrebă directorul.

Expertul saudit ridică din umeri.

— Un alt prinț, îi răspunse el. Nu unul dintre frați. Mai probabil cineva din generația mai tânără. Sunt lacomi. Oricâte miliarde ar storce prin Comisia pentru cotele de petrol, tot vor mai mult. Nu, s-ar putea să vrea chiar totul. Și bineînțeles că cei mai tineri tind să fie mai... mai moderni, mai occidentali. Poate că e mai bine. A venit vremea ca bătrânii să se dea deoparte.

Nu gândul la un om mai tânăr care să fi condus în Riad îl intriga pe Ben Shaul. Ci vorbele scăpate de tehnicianul palestinian când îi dăduse instrucțiunile sursei lui Gur Arie. Anul viitor, se sumețise el, noi palestinienii o să avem dreptul să devenim cetățeni naturalizați aici.

Dacă era adevărat, dacă asta aveau în cap conspiratorii nenumiți, perspectivele erau uluitoare. O asemenea ofertă din partea unui nou guvern saudit ar fi atras un milion de palestinieni fără cămin și fără țară din Israel, Gaza, Malul de vest și Liban către o viață nouă la mare distanță în sud. Odată rana palestiniană cicatrizată, Israelul, cu energia și tehnologia lui, ar fi putut să intre în niște relații cu vecinii lui care să se dovedească benefice și profitabile. Fusesse visul fondatorilor țării, încă de la Weizmann și Ben-Gurion. Ben Shaul învățase despre acest vis încă de pe când era copil, nu crezuse niciodată că avea să se împlinească. Dar...

— Ai de gând să le spui politicianilor? îl întrebă Gur Arie.

Directorul se gândi la ei, cum se ciorovăiau în Knesset, despicând fire de păr semantice și teologice în timp ce serviciul lui încerca să le spună din ce parte a cerului avea să răsară soarele. Aprilie era încă departe. Fără îndoială că avea să existe o scăpare dacă îi anunța. Închise raportul.

— Nu încă, spuse el. Avem prea puțin. Când o să aflăm mai multe, am să le spun.

În sinea lui se decisese să-l îngroape.

Ca să nu-i apuce somnul pe vizitatori, aceștia sunt întâmpinați la Den Bosch cu un concurs cine-știe-câștigă născocit de cei care proiectaseră orașul. Se numește „Găsiți drumul cu mașina până în centrul orașului”. Cine câștigă descoperă Scuarul Pieței și un loc de parcare. Cine pierde e aruncat înapoi pe

drumul de centură printr-un sistem labirintic de străzi cu sens unic.

Centrul oraşului formează un triunghi. Spre nord-vest trece râul Dommel; spre nord-est canalul Zuid-Willemsvaart; pe cea de-a treia latură, de la sud, zidul oraşului. Sam şi Quinn bătură sistemul la a treia încercare, ajunseră în piaţă şi îşi reclamară premiul: o cameră la hotelul Central din Scuarul Pieţei.

În odaie, Quinn consultă cartea de telefon. Nu era trecut decât un singur bar Leul de aur, pe o stradă cu numele de Jans Straat. O porniră într-acolo pe jos. Recepţia hotelului le furnizase o hartă a centrului, dar Jans Straat nu era trecută pe ea. Mai mulţi cetăţeni din scuar clătinară din cap plini de ignoranţă. Până şi poliţistul de la colţul străzii fu obligat să-şi consulte mult răsfoitul plan al oraşului. În cele din urmă izbutiră să o descopere.

Era o alee îngustă care pornea din St. Jans Singel, vechiul drum de edec de-a lungul Dommelului, şi mergea până în strada paralelă cu acesta, Molenstraat. Zona era în întregime străveche, cea mai mare parte datând din urmă cu trei veacuri. Fusesse restaurată şi renovată în majoritate; fuseseră reţinute clădirile vechi de cărămidă cu uşile şi ferestrele lor originale dar în interior cuprindeau acum apartamente noi şi elegante. Nu era însă cazul lui Jans Straat.

De-abia dacă era mai lată decât o maşină iar clădirile se sprijineau una de alta ca să nu se prăbuşască. Existau două baruri pentru că pe vremuri luntraşii care îşi duceau marfa pe Dommel şi pe canale ancorau cândva aici ca să-şi astâmpere setea.

Gouden Leeuw se afla în partea de sud a străzii, la douăzeci de metri de drumul de edec, o clădire cu două etaje, cu faţada îngustă, cu o firmă ştersă care îi anunţa numele. Parterul nu avea decât o singură fereastră boltită, ale cărei mici geamlâcuri pătrate erau din sticlă opacă şi colorată. Lângă ea se afla unica uşă care permitea accesul în bar. Era încuiată. Quinn bătu şi aşteptă. Nici un sunet, nici o mişcare. Celălalt local de pe stradă era deschis. Toate localurile din Den Bosch erau deschise.

— Şi acum? întrebă Sam.

Mai în josul străzii, un bărbat care stătea la fereastra celeilalte cârciumi îşi lăsa ziarul, îi cercetă şi apoi şi-l ridică din nou. Lângă Leul de aur era o poartă din lemn înaltă de doi metri care, după toate aparenţele, dădea într-un pasaj ce ducea în spate.

— Aşteaptă aici, în spuse Quinn.

Se caţăără şi trecu peste poartă într-o secundă, apoi sări în pasaj. După câteva minute, Sam auzi zgomot de sticlă, sunetul paşilor şi uşa de la intrare se deschise pe dinăuntru. Quinn era acolo.

— Hai de pe stradă, spuse el.

Sam intră şi el închise uşa în spatele ei. Nu era nici o lumină. Barul era întunecat, luminat doar de razele care se strecurau de afară prin fereastra boltită cu geamlâcuri colorate.

Era un local mic. Barul se afla în jurul ferestrei şi avea o formă de L. Din uşă pornea un interval de trecere care ocolea barul pentru a se transforma dincolo de colţul L-ului într-o zonă pentru consumatori care se lărgea către spatele încăperii. În spatele barului exista obişnuita mulţime de sticle; paharele de bere erau înşirate cu gura în jos pe un ştergar pe de tejgheaua barului, pe care se mai aflau trei mânere din porţelan de Delft pentru pompele de bere. Chiar în spate era o uşă, prin care intrase Quinn.

Ușa dădea către un mic spălător căruia Quinn îi spărsese fereastra ca să pătrundă înăuntru. Și către o scară ce ducea în apartamentul de la etaj.

— Poate că e pe undeva pe sus, spuse Sam.

Nu era. Era un studio foarte mic, doar un dormitor-salon cu o chicinetă într-un alcov și o mică toaletă/spălător. Pe perete era o poză cu o scenă posibil din Transvaal; o serie de amintiri din Africa, un televizor, un pat nefăcut. Nici o carte. Quinn cercetă toate bufetele și minusculul pod de deasupra tavanului. Nici urmă de Pretorius. Coborâra.

— Dacă tot am intrat în barul lui prin efracție, am putea foarte bine să ne servim cu o bere, propuse Sam.

Se duse în spatele tejghelei, luă două pahare și trase de unul din mânerele de porțelan ale pompei. Berea începu să curgă cu spumă în pahare.

— De unde vine berea asta? întrebă Quinn.

Sam căută sub tejghea.

— Tuburile trec direct prin podea, îl anunță ea.

Quinn găsi trapa sub un preș din celălalt colț al încăperii. Treptele de lemn duceau în jos și lângă ele era un comutator. Spre deosebire de bar, pivnițele erau spațioase.

La fel ca și vecinele ei, întreaga clădire era sprijinită pe arcadele de cărămidă care creau pivnițele. Tuburile care duceau sus la pompele de bere de deasupra lor veneau din niște butoaie moderne de bere, din metal, coborâte evident prin trapă înainte de a fi conectate. Dar nu fusese întotdeauna așa.

Într-un capăt al pivnițelor era un grilaj lat de oțel. În spatele lui curgea canalul Dieze care trece pe sub Molenstraat. Cu ani în urmă, oamenii aduceau uriașele butoaie cu bere în bărci pe care le făceau să înainteze pe canal cu ajutorul unor prăjini, apoi le rostogoleau prin grilaj și le așezau la locul lor sub bar. Era pe vremea când chelnerii trebuiau să forfotească în sus și în jos pe scări pentru a duce halbele de bere clienților aflați deasupra.

Mai existau încă trei din aceste butoaie străvechi, așezate în picioare pe soclurile lor din cărămidă din sala cea mai mare pe care o formau arcadele, fiecare având la bază câte un robinet cu cana. Quinn deschise alene unul din canale; un șuvoi de bere veche și acra se scurse în lumina lămpii. Al doilea era la fel. Îl lovi pe cel de-al treilea cu piciorul. Lichidul începu să curgă gălbui și fără strălucire, după care începu să se coloreze în roz.

Fu nevoie de trei opinteli zdravene ale lui Quinn pentru ca butoiul să se culce pe o parte. În cădere se sfărâmă și tot conținutul i se revărsă pe podeaua de cărămidă. O parte era alcătuit din ultimele două galoane de bere străveche care nu mai apucaseră să ajungă în barul de deasupra. În băltoaca de bere zăcea, un bărbat întins pe spate, cu ochii opaci deschiși în lumina singurului bec, cu o gaură într-o tâmplă și o rană sfârtecă pe unde ieșise glonțul în cealaltă. După statură și conformație, Quinn estimează că putea să fie omul care stătuse în spatele lui în depozit, omul cu Skorpionul. Dacă el era, omorâse un sergent britanic și doi agenți secreți americani pe câmpia Shotpver.

Celălalt bărbat din beci își îndreaptă arma direct spre spatele lui Quinn și i se adresa în olandeză. Quinn se întoarse. Omul coborâse scările neauzit, pentru că pașii îi fuseseră mascați de tunetul butoiului care se prăbușea. Ceea ce spunea el era:

— Bine lucrat, *mijnheer*. Ți-ai găsit prietenul. Nouă ne-a scăpat.

Alți doi coborau scările, îmbrăcați amândoi în uniforma poliției publice

olandeze. Bărbatul cu arma era în haine civile, un sergent de la Recherche.

— Mă întreb, spuse Sam în timp ce erau conduși la postul de poliție de pe Tolburg Straat, dacă există vreo piață de desfacere pentru antologia definitivă a comisariatelor de poliție olandeze?

Din întâmplare, postul de poliție din Den Bosch este chiar pe partea cealaltă a străzii pe care se află Groot Zieken Gasthouse — în traducere literală Marea casă de oaspeți bolnavi — la morga căreia fusese dus cadavrul lui Jan Pretorius pentru autopsie.

Inspectorul șef Dyskra nu dăduse prea mare atenția avertismentului pe care Papa De Groot i-l dăduse la telefon în dimineața precedentă. Un american în căutarea unui sud-african nu însemna automat neplăceri pentru poliție. În pauza de prânz își trimisese unul din sergenți acolo. Omul găsisse barul Leul de aur închis și se întorsese să-i dea raportul.

Un lăcătuș local le asigurase intrarea dar, totul părea în ordine. Nici o învălmășeală, nici o urmă de luptă. Dacă Pretorius dorea să închidă și să plece avea tot dreptul s-o facă. Proprietarul celui alt bar din josul străzii spunea că avusese impresia că barul fusese deschis până la amiază. Vremea fiind cum era, era cât se poate de normal ca ușa să fi fost închisă. Nu văzuse nici un client intrând sau ieșind din Leul de aur, dar asta nu era ceva neobișnuit. Afacerile mergeau prost.

Sergentul fusese acela care ceruse să mai urmărească o vreme barul și Dyskra încuviințase. Și dăduse roade: americanul sosise după 24 de ore.

Dyskra trimise un mesaj la Gerechtljk Laboratorium din Voorburg, laboratorul central de anatomopatologie al țării. Aflând că era vorba de o rană provocată de un glonte, și încă unui străin, aceștia îl trimiseseră chiar pe doctorul Veerman în persoană, cel mai bun medic legist din Olanda.

După-amiază, inspectorul șef Dyskra ascultă cu cea mai mare răbdare explicațiile date de Quinn că îl cunoscuse pe Pretorius cu 14 ani în urmă la Paris și că acum, că făcea turul Olandei, sperase să-i facă o vizită ca să-și mai aducă aminte de trecut. Chiar dacă nu credea o iotă din toată povestea, Dyskra nu lăsa să i se citească nimic pe chip. Dar făcu verificări. BVD-ul din propria-i țară îi confirmă că sud-africanul fusese la Paris în perioada aceea; foștii patroni ai lui Quinn din Hartford îi confirmară și ei că da, Quinn era șeful filialei lor de la Paris în anul respectiv.

Mașina închiriată fu adusă de la hotelul Central și cercetată cu de-amănuntul. Nici urmă de arme. A fost recuperat și cercetat și bagajul. Nici urmă de armă. Sergentul recunoscuse faptul că nici Quinn, nici Sam nu aveau nici o armă asupra lor atunci când îi descoperise în pivniță. Dyskra presupunea că Quinn îl omorâse pe sud-africanul cu o zi înainte, până nu-și începuse pândă sergentul lui, și că se întorsese pentru că uitase ceva care s-ar fi putut afla în buzunarele mortului. Dar în cazul acesta, de ce sergentul îl văzuse încercând să pătrundă prin ușa de la intrare? Dacă ar fi încuiat ușa în urma lui după ce-l omorâse pe sud-african ar fi putut foarte bine s-o și descuie a doua zi. Totul era confuz. De un lucru însă era sigur Dyskra. Nu credea nici o clipă în acea legătură de la Paris ca motiv al acestei vizite.

Profesorul Veerman sosi pe la șase și își încheie treaba pe la miezul nopții. Traversă strada ca să bea o cafea cu un foarte obosit inspector șef Dyskra.

— Ei, profesore?

— O să primești raportul meu complet la timpul potrivit, îi spuse doctorul.

— Doar în linii mari, te rog.

— De acord. Decesul în urma masivei lacerării a creierului produse de un glonte, probabil nouă milimetri, tras de la mică distanță în tâmpla stângă, ieșirea prin dreapta. Eu aș căuta o gaură în lemn pe undeva prin bar.

Dyskra dădu din cap în semn că a înțeles.

— Ora decesului? întrebă el. Am reținut doi americani care au descoperit cadavrul, într-o presupusă vizită de prietenie. Cu toate că au spart geamul ca să pătrundă în local și să-l găsească.

— La mijlocul zilei de ieri, îi răspunse profesorul. Cu aproximație de două ore. O să știu mai multe mai târziu, după analiza de laborator.

— Dar americanii erau la comisariatul de poliție din Arnhem ieri la prânz, exclamă Dyskra. Este de necontestat. Au avut un accident de mașină la zece și li s-a dat drumul ca să-și petreacă noaptea la hotelul Rijn la patru. Puteau să fi plecat din hotel noaptea, să vină până aici cu mașina, să facă treaba și să fie înapoi acolo în zori.

— Nici gând, spuse profesorul ridicându-se. Individul ăsta a murit nu mai târziu de ora 2.00 p.m. ieri. Dacă erau în Arnhem, sunt nevinovați, regret. Faptele vorbesc.

Dyskra înjură. Sergentul lui trebuie să-și fi început pânda la treizeci de minute după ce ucigașul părăsise barul.

— Colegii mei din Arnhem mi-au spus că vă îndreptați spre feribotul de la Vissingen când ați plecat ieri de la ei, le spuse el lui Sam și lui Quinn când le dădu drumul spre dimineață.

— E adevărat, îi răspunse Quinn adunându-și bagajul atât de mult cercetat.

— V-aș fi recunoscător dacă v-ați continua drumul într-acolo, spuse inspectorul șef. Domnule Quinn, țării mele îi face mare plăcere să-i întâmpine pe vizitatorii străini, dar dumneavoastră pe oriunde mergeți se pare că obligați poliția la muncă suplimentară.

— Regret sincer, îi spuse Quinn din tot sufletul. Dar fiindcă am scăpat ultimul feribot și suntem flămânzi și obosiți, am putea să ne terminăm, noaptea la hotel și să plecăm mâine?

— Foarte bine, îi răspunse Dyskra. O să trimit doi oameni de-ai mei să vă însoțească le plecarea din oraș.

— Încep să mă simt ca o membră a familiei regale, spuse Sam în timp ce intra în baia de la hotelul Central.

Când ieși, Quinn plecase. Se întoarse la 5.00, puse Smith & Wessonul înapoi pe fundul genții cu mărunțișuri a lui Sam și prinse două ore de somn înainte de sosirea cafelei de dimineață.

Drumul până la Flushing fu lipsit de peripeții. Quinn era adâncit în gânduri. Cineva îi omora pe mercenari unul după celălalt și acum chiar ajunsese să nu mai aibă nici un loc spre care să se îndrepte. Doar poate... Înapoi la arhive. S-ar putea să mai fie ceva de scos din ele, dar era prea puțin probabil, foarte puțin probabil. Odată cu moartea lui Pretorius, pista ajunsese rece ca un cod mort de o săptămână și putea tot atât de urât.

O mașină a poliției din Flushing era parcată lângă rampa feribotului către Anglia. Cei doi ofițeri din ea urmăriră cum Opelul Ascona pătrundea încet în carena transportului direct de mașini, dar nu dădură raportul la cartierul general decât după ce feribotul plecă îndreptându-se spre estuarul Westeschelde.

Călătoria se desfășură în deplină liniște. Sam își scrisese însemnările care deveneau de-acuma un adevărat catalog al comisariatelor de poliție din Europa; Quinn citi primele ziare englezești pe care le vedea în zece zile. Îi scăpă paragraful care începea cu „Mare epurare la KGB?”. Era o informație transmisă de Reuters de la Moscova prin care anunța că obișnuitele surse bine informate făceau aluzie la viitoare schimbări la vârf în cadrul poliției secrete sovietice.

Quinn aștepta în bezna din grădinița din strada Carlyle așa cum o făcea de două ore, imobil ca o statuie și nevăzut de nimeni. Un salcâm galben arunca o umbră care îl apăra de lumina felinarului de pe stradă; vindiăcul din piele neagră și cu fermoar precum și imobilitatea făceau restul. Oamenii treceau la câțiva metri de el dar nimeni nu-l băga în seamă pe bărbatul din umbră. Era zece și jumătate; locuitorii elegantului scuar din Chelsea se întorceau pe la casele lor venind de la dineurile din restaurantele din Knightsbridge și Mayfair. David și Carina Frost trecură în vechiul lor Bentley spre casa aflată puțin mai sus. La ora 23.00 sosi și omul pe care îl aștepta Quinn.

Își parcă mașina în parcare pentru locatari de pe partea cealaltă a străzii, urcă cele cinci trepte până la ușa de intrare și introduse cheia în broască. Quinn era la cotul lui înainte să apuce să o răsucescă.

— Julian.

Julian Hayman se răsuci alarmat.

— Dumnezeule mare, Quinn, să nu mai faci așa ceva. Te-aș fi putut face una cu pământul.

La ani buni după ce plecase de la regiment, Hayman mai era încă un om foarte în formă. Dar anii de trai citadin tociseră vechiul tăiș ascuțit, doar cu o idee. Quinn își petrecuse acești ani lucrându-și via sub soarele arzător. Renunță să-i sugereze că s-ar fi putut întâmpla tocmai invers.

— Trebuie să mă întorc la dosarele tale, Julian.

Hayman, își revenise aproape de tot. Clătină cu fermitate din cap refuzându-l.

— Regret, bătrâne. Gata. Nici o șansă. Umblă vorba că ești tabu. Oamenii vorbesc — pe circuit, știi — despre afacerea Cormack. Nu pot să risc. Ultimul cuvânt.

Quinn își dădu seama că era cu adevărat ultimul cuvânt. Pista se terminase. Se întoarse și dădu să plece.

— Apropo, îi strigă din capul scărilor Hayman. Am luat ieri masa cu Barney Simkins. Îți mai aduci aminte de el?

Quinn încuviință din cap. Barney Simkins, un director de la Broderick-Jones, firma de asigurări a lui Lloyd's care îl angajase pe el timp de zece ani prin toată Europa.

— Zice că l-a sunat cineva și l-a întrebat de tine.

- Cine?
- Nu știi. Barney zice că individul a fost foarte scurt. A zis numai că dacă vrei să iei legătura cu el, să dai un mic anunț la *International Herald Tribune*, ediția pariziană, oricând vrei în următoarele zece zile și să-l semnezi Q.
- N-a dat nici un fel de nume? Întrebă Quinn.
- Numai unul, bătrâne. Un nume ciudat. Zack.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Quinn se urcă în mașină alături de Sam care îl așteptase după colț, în Mulberry Walk. Avea un aer gânditor.

- Nu se prinde?
- Hmmm?
- Hayman. Nu te lasă să te mai uiți prin dosarele lui?
- Nu. Exclus. Și e categoric. Dar se pare că există altcineva care vrea să se prindă în joc. Zack a dat telefon.

Sam era uluită. Rămase încremenită de uimire.

- Zack? Ce vrea?
- O întâlnire.
- Cum naiba a dat de tine?

Quinn introduse cheia și plecă de lângă trotuar.

— Bătaie lungă. Cu ani în urmă s-a făcut o mențiune ocazională despre faptul că lucram la Broderick-Jones. Tot ce avea erau numele meu și meseria. Se pare că nu sunt singurul care cotrobaie prin tăieturile vechi de prin ziare. Spre bafta noastră Hayman a luat întâmplător masa cu cineva de la vechea mea firmă și a venit vorba.

Coti pe strada Old Church și apoi din nou la dreapta pe șoseaua King.

— Quinn, o să încerce să te omoare. I-a terminat deja pe doi dintre ai lui. Fără ei, ajunge să-și țină toată răscumpărarea pentru el; dacă te înlătură și pe tine, se termină cu urmărirea. E limpede că pe tine te socotește mai capabil să dai de el decât FBI-ul.

Quinn râse scurt.

— Dacă-ar ști! N-am nici cea mai vagă idee cine e sau unde e.

Se hotărî să nu-i spună că încetase să mai creadă că Zack era ucigașul lui Marchais și al lui Pretorius. Nu că un individ ca Zack s-ar fi dat înapoi să-și elimine acoliții dacă prețul merita; în Congo unii mercenari fuseseră eliminați chiar de tovarăși de-ai lor.

Ajunsesse împreună cu Sam la Marchais la câteva ceasuri după ce acesta murise; din fericire pentru el, nu era nici un polițist prin preajmă. Dacă n-ar fi fost bafta cu accidentul de lângă Arnhem, s-ar fi aflat în barul lui Pretorius cu o armă încărcată chiar la o oră după ce *acesta* murise. Ar fi rămas în detenție mai multe săptămâni, câtă vreme poliția din Den Bosch făcea cercetări.

O coti la stânga, ieșind de pe șoseaua King în strada Beaufort, se îndreptă către podul Battersea și nimeri drept în mijlocul ambuteiajului. Circulația rutieră de la Londra nu este deloc străină de încurcături și gâtuiri, dar la ora aceea târzie de iarnă circulația prin partea de sud a Londrei ar fi trebuit să fie destul de liberă.

Șirul de mașini se subția în față și zări un polițist în uniformă londoneză care le îndruma să ocolească o serie de conuri ce blocau banda alăturată. Mașinile care se îndreptau spre nord trebuiau să le ocolească, iar cele spre sud erau obligate să folosească unica bandă rămasă.

Ajunși în dreptul obstacolului, Quinn și Sam văzură două mașini ale poliției, cu luminile albastre de pe acoperiș aruncând fulgere în timp ce se roteau. Mașinile poliției încadrau o ambulanță parcată cu ușile deschise. Doi infirmieri coborau din spatele ei cu o targă, apropiindu-se de masa informă de pe trotuar acoperită cu o pătură.

Polițistul de la controlul circulației le făcu un semn impacientat cu mâna ca să înainteze. Sam își încordă privirea cercetând fațada clădirii în fața căreia zăcea masa informă de pe pavaj. Ferestrele de la ultimul etaj erau deschise și prin ele se ițea capul unui polițist care se uita în jos.

— Se pare că cineva a căzut opt etaje, observă ea. Poliția se uită de la fereastra aia deschisă de sus.

Quinn bombăni ceva, concentrându-se să nu lovească lămpile de semnalizare ale mașinii din față, al cărei șofer căsca și el gura la accident. După câteva clipe drumul era liber și Quinn ambală mașina pe podul de peste Tamisa, lăsând în urmă cadavrul unui om de care nu auzise și nici nu avea să audă vreodată: cadavrul lui Andy Laing.

— Încotro mergem? îl întreabă Sam.

— Paris, ji răspunse Quinn.

Pentru Quinn întoarcerea la Paris era ca o întoarcere acasă. Cu toate că la Londra petrecuse mai multă vreme, Parisul ocupa un loc special în viața lui.

Aici îi făcuse curte și o cucerise pe Jeannette, aici se căsătorise cu ea. Vreme de doi ani locuiseră fericiți într-un apartament micuț de pe strada Grenelle; fetița lor se născuse la spitalul american de la Neuilly.

Cunoștea barurile Parisului, zeci și zeci, în care, după moartea Jeannettei și a fetiței lor Sophie pe autostrada de la Orleans, încercase să-și înece durerea în băutură. Fusesse fericit la Paris, fusesse în al nouălea cer la Paris, cunoscuse iadul la Paris, se trezise în șanțuri la Paris. Cunoștea bine locul.

Își petrecură noaptea la un motel de lângă Ashford, prinseră vaporul de ora 9.00 cu care traversară de la Folkestone la Calais și sosiră la Paris la ora prânzului.

Quinn luă o cameră într-un hotel micuț de lângă Champs-El-ysee și dispăru cu mașina în căutarea unui loc de parcare. Arondismentul VIII din Paris cuprinde multe atracții, dar spațiile largi de parcare nu se numără printre ele. Dacă ar fi parcat în fața hotelului du Colisée, pe strada cu același nume, ar fi însemnat să nu mai iasă de acolo niciodată. Preferă să se folosească de parcare subterană de pe rue Chaveau-Lagarde, chiar în spatele Madeleinei, și se întoarse la hotel cu taxiul. Avea oricum intenția să umble cu taxiul. În zona Madeleinei își notă alte două articole de care s-ar fi putut să aibă nevoie.

După masa de prânz, Quinn și Sam se îndreptară cu taxiul spre birourile lui *International Herald Tribune* de pe Avenue Charles de Gaulle nr. 181 din Neuilly.

— Mă tem că nu-l putem pune în ediția de mâine, le spuse fata de la birou. Nu poate să apară decât poimâine. Anunțurile se publică a doua zi

numai dacă sunt aduse până la 11.30.

— Nu-i nimic, o asigură Quinn și îi achită prețul în numerar.

Luă cu el un exemplar primit cadou și îl citi în taxiul cu care se întorceau în Champs-Élysées.

De data aceasta nu-i mai scăpă știrea transmisă de la Moscova al cărei titlu anunța: GEN. KRIUCIKOV ÎNDEPĂRTAT. Mai avea și un subtitlu: ȘEFUL KGB DAT AFARĂ ÎNTR-O AMPLĂ RESTRUCTURARE A SECURITĂȚII. Citi articolul din curiozitate, dar nu-i spunea nimic.

Correspondentul de presă al agenției anunța că Politbiroul sovietic primise „cu regret” cererea de ieșire la pensie a președintelui KGB-ului, generalul Vladimir Kriucikov. Un adjunct avea să conducă un Comitet interimar până când Politbiroul avea să numească un succesor.

Autorul articolului era de părere că schimbările păreau să fie urmarea nemulțumirii Politbiroului de felul cum își îndeplinea sarcinile în special Primul Directorat Superior, al cărui conducător fusese chiar Kriucikov. Reporterul își termina articolul cu sugestia că Politbiroul — o slab deghizată referire la Gorbaciov însuși — dorea să vadă sânge mai tânăr și mai proaspăt în cel mai înalt post al serviciului de spionaj extern din URSS.

În aceeași seară și în toată ziua următoare Quinn îi oferi lui Sam, care nu mai văzuse niciodată Parisul, întregul meniu turistic. Vizitară Luvrul, grădinile Tuileries pe ploaie, Arcul de Triumf și Turnul Eiffel, încheindu-și ziua liberă la cabaretul Lido.

Anunțul apără în dimineața următoare. Quinn se sculă devreme și, la ora șapte, își cumpără un ziar de la un vânzător de pe Champs Élysées ca să fie sigur că era publicat. Anunțul suna simplu „Z. Sunt aici. Caută-mă... Q.”. Dăduse numărul de telefon de la hotel și o anunțase pe centralistă că avea să primească un telefon. Rămase să aștepte în cameră. Telefonul sună la ora 9.30.

— Quinn.

Glasul era inconfundabil.

— Zack, înainte de orice, aici e un hotel. Nu-mi plac telefoanele din hotel. Sună-mă la telefonul ăsta public peste treizeci de minute.

Îi dictă numărul unei cabine de lângă Place de la Madeleine. O lăsă pe Sam încă în cămașă de noapte, strigându-i:

— O să mă întorc peste o oră.

Telefonul din cabină sună exact la ora zece.

— Quinn, vreau să vorbesc cu tine.

— Vorbim, Zack.

— Vreau să spun între patru ochi.

— Sigur, nici o problemă. Tu stabilești unde și când.

— Fără șmecherii, Quinn. Fără arme, fără întărituri.

— Cum vrei.

Zack îi dictă ora și locul. Quinn nu-și făcu nici o însemnare — nu era nevoie. Se întoarse la hotel. O găsi pe Sam în holul-cum-bar, în față cu niște cornuri și o cană de cafea cu lapte. Ea își ridică privirea nerăbdătoare.

— Ce-a vrut?

— O întâlnire, între patru ochi.

— Quinn, iubitele, fii atent. E un ucigaș. Unde și când?

— Nu aici, îi spuse el.

Mai erau și alți turiști care-și luau masa de dimineață cu întârziere.

— În cameră.

— Într-o cameră de hotel, îi spuse el când ajunseră sus. Măine la opt dimineață. În camera lui de la hotelul Robin. Rezervată pe numele lui — îți vine să crezi? — Smith.

— Trebuie să fiu și eu acolo, Quinn. Nu-mi place cum sună. Nu uita că și eu sunt antrenată cu armele. Iar tu ai să iei Smith & Wessonul cu tine, nu mai încapă discuție.

— Bineînțeles, o asigură Quinn.

După câteva minute, Sam găsea un pretext ca să coboare la bar. Se întoarse după zece minute și Quinn își aminti că la capătul barului exista un telefon.

Când plecă la miezul nopții, Sam dormea cu deșteptătorul de pe noptieră pus să sune la șase dimineața. Quinn se mișcă prin odaie ca o umbră, adunându-și pantofii, șosetele, pantalonii, chiloții, flanelul, haina și arma în drum spre ieșire. În coridor nu era nimeni. Se îmbracă acolo, își puse pistolul la brâu, își aranja vindiăcul ca să-l acopere și coborî scările fără zgomot.

Găsi un taxi pe Champs-Élysées și după zece minute era la Hotel Robin.

— *La chambre de Monsieur Smith, s'il vous plaît*, i se adresă el recepțione-rului de noapte.

Numărul zece. Etajul doi. Urcă scările și intră în cameră.

Baia era cel mai bun loc pentru o ambuscadă. Ușa era în colțul dormitorului și din ea putea să acopere toate unghiurile, mai ales ușa care dădea în coridor. Scoase becul de la lampa din tavan, luă un scaun cu spătar și îl așeză în baie. Cu ușa deschisă atât cât să lase o crăpătură de trei degete, se așeză la pândă. După ce-și obișnuie ochii cu întunericul, putea să vadă foarte bine tot dormitorul gol, slab luminat de lumina din stradă care pătrundea prin ferestrele cu draperiile trase.

Până la șase nu venise nimeni; nu auzise nici un zgomot de pași pe coridor. La șase și jumătate, recepțione-rul de noapte aduse cafeaua unui client care se scula mai devreme, undeva mai jos pe coridor; auzi pașii care treceau prin fața ușii, apoi întorcându-se și coborând scările până în hol. La el nu veni nimeni, nu încercă nimeni să îi intre în odaie.

La opt simți că-l inundă un val de ușurare. La și douăzeci plecă, achită nota, luă un taxi și se întoarse la Hotel du Colisée. Sam era în cameră și aproape isterizată.

— Quinn, unde dracului ai fost? M-am dat de ceasul morții de grijă. M-am trezit la cinci... tu nu erai aici... Pentru numele lui Dumnezeu, am pierdut rendez-vous-ul.

Ar fi putut s-o mintă, dar era ros de remușcări sincere. Îi povesti ce făcuse. Sam se uită la el de parcă tocmai ar fi pălmuit-o.

— Ai crezut că eu eram? Îl întrebă ea în șoaptă.

— Da, recunosc el.

După Marchais și Pretorius ajunsese obsedat de ideea că cineva îl informa pe ucigaș sau ucigași; cum altfel ar fi reușit să ajungă la mercenarii dispăruți înainte de el și de Sam?

Ea își înghiți un nod, se reculese, își ascunse durerea din suflet.

— Foarte bine, unde este deci întâlnirea reală, dacă-mi dai voie să te întreb? Adică, dacă ai destulă încredere în mine acum.

— Peste o oră, la zece, îi răspunse el. Un bar de pe rue de Chalon, chiar în spate la Gare de Lyon. E un drum lung — hai acum să mergem.

Luară iarăși taxiul. Sam păstră o tăcere plină de reproșuri în timp ce coborau cheiurile de pe malul nordic al Senei, străbătând orașul dinspre nord-vest către sud-est. Quinn lăsă taxiul la colțul dintre rue de Chalon și Passage de Gatbois. Hotărâse să facă restul drumului pe jos.

Rue de Chalon mergea paralel cu șinele care porneau din gară spre sudul Franței. Din spatele zidului puteau să audă zăngănitul trenurilor care se mișcau pe numeroasele linii dinafară gării. Era o străduță sordidă.

— E un loc al dracului de împuțit, zise Sam.

— Da, păi, el a ales-o. Întâlnirea e la bar.

Existau două baruri pe stradă și nici unul nu reprezenta vreo amenințare pentru Ritz.

„Chez Hugo” era al doilea, pe partea cealaltă a străzii, la cincizeci de metri mai sus de primul. Quinn deschise ușa. Tejgheaua barului era în stânga; în dreapta, două mese lângă fereastra dinspre stradă, mascată de perdele groase de dantelă. Mesele erau amândouă goale. Întreg localul era gol, în afară de proprietarul nebărbierit care trebuia pe lângă mașina espresso din spatele tejghelei. Cu ușa deschisă în spatele lui, în care era Sam, Quinn era vizibil și o știa foarte bine. Oricine s-ar fi aflat în cotlonul întunecat din spate era foarte greu de văzut. Apoi îl zări și el pe unicul client din bar. Chiar în fund, singur la masă, cu o cafea în față, cu ochii țintă la Quinn.

Quinn traversă încăperea, urmat de Sam. Omul nu făcu nici o mișcare. Nu-l slăbea din ochi pe Quinn, doar o scurtă otheadă spre Sam. În sfârșit, Quinn ajunse și rămase în picioare lângă el. Avea o haină de catifea raiată și o cămașă deschisă la gât. Părul rar, blond-roșcat, spre cincizeci de ani, o față subțire, meschină, ciupită rău de tot de vărsat.

— Zack? Întrebă Quinn.

— Da. Stai jos. Ea cine-i?

— Partenera mea. Stau eu, stă și ea. Tu ai vrut. Hai să vorbim.

Se așeză vizavi de Zack, cu mâinile pe masă. Fără șmecherii. Omul se uita la el răuvoitor. Quinn știa că-i mai văzuse chipul, se gândi la dosarele lui Hayman și la cele din Hamburg. Apoi își aminti. Sidney Fielding, unul din comandanții de secție ai lui John Peters din Comandoul Cinci de la Paulis, fost Congo belgian. Omul tremura de emoție de-abia stăpânită. După câteva clipe Quinn își dădu seama că era furie, dar amestecată cu altceva. Quinn mai văzuse de multe ori privirea aceasta în Vietnam și aiurea. Omul era speriat, înverșunat dar și înspăimântat de moarte. Zack nu se mai putu abține.

— Quinn, ești un ticălos. Tu și ai tăi sunteți niște ticăloși mincinoși. Ați promis că n-o să fie nici o urmărire, ați zis că nu trebuie decât să ne dăm la fund și după câteva săptămâni toată furia o să treacă. Rahat. Acuma aflu că Paul Uriășul a dispărut și Janni e la morgă în Olanda. Nici o urmărire, pe dracu. Suntem lichidați.

— Hei, calmează-te, Zack. Eu nu sunt dintre cei care ți-au spus toate astea. Eu sunt de partea cealaltă. De ce nu începi cu începutul. De ce l-ai răpit pe Simon Cormack?

Zack se uită la Quinn de parcă îl întrebase dacă soarele era înghețat sau fierbinte.

— Pentru că am fost plătiți, spuse el.

— Ați fost plătiți pentru treaba asta? Nu pentru răscumpărare?

— Nu, asta era extra. O jumătate de milion a fost plata. Am luat două sute pentru mine, câte o sută pentru ceilalți. Ni s-a spus că răscumpărarea e extra — puteam să cerem cât voiam și să o ținem pentru noi.

— Foarte bine. Cine v-a plătit? Îți jur că eu n-am fost cu ei. Eu am fost chemat a doua zi după răpire ca să încerc să aduc puștiul înapoi. Cine a făcut aranjamentele?

— Nu-i știu numele. Nu l-am știut niciodată. Era american, asta-i tot ce știu. Scund, gras. M-a contactat aici. Dumnezeu știe cum m-a găsit — trebuie că a avut ceva contacte. Ne întâlneam totdeauna în camere de hotel. Eu veneam acolo și el era mereu mascat. Dar banii erau la vedere și încă bani gheață.

— Dar cheltuielile? Răpirile sunt costisitoare.

— Peste taxă. Numerar. Am mai cheltuit încă o sută de mii de dolari.

— Asta include și casa în care v-ați ascuns?

— Nu, pe asta ne-au dat-o ei. Ne-am întâlnit la Londra cu o lună înainte de treabă. Mi-a dat cheile, mi-a spus unde e, mi-a zis s-o pregătesc ca pe-o cazemată.

— Dă-mi adresa.

Zack i-o dădu și Quinn și-o notă. Nigel Cramer și savanții lui de la laboratoarele poliției metropolitane aveau s-o viziteze mai târziu și să o facă praf în căutare de indicii. Dosarele aveau să arate că nu fusese cătuși de puțin închiriată. Fusese cumpărată cu acte în regulă, cu două sute de mii de lire, printr-o firmă de avocați britanici care acționau în numele unei firme înregistrate în Luxemburg.

Firma avea să se dovedească a fi o corporație anonimă pe acțiuni, reprezentată foarte legal de banca din Luxemburg care acționase ca fațadă și nu îl văzuse niciodată pe proprietarul acestei fabrici de anvelope. Banii cu care fusese cumpărată casa proveneau din Luxemburg, sub forma unei trate emise de o bancă elvețiană. Elvețienii aveau să declare că aceasta fusese cumpărată în numerar cu dolari SUA de la sucursala lor din Geneva, dar nimeni nu-și mai aducea aminte de cumpărător.

Mai mult, casa nu era deloc în nordul Londrei; era în Sussex, spre sud, lângă East Grinstead. Zack pur și simplu înconjură pe centura M. 25 ca să-și dea telefoanele din partea de nord a capitalei.

Oamenii lui Cramer aveau să curețe casa de sus până jos; în ciuda eforturilor celor patru mercenari de a nu lăsa nici un fel de urme, mai existau niște amprente uitate, dar aparțineau lui Marchais și lui Pretorius.

— Și Volvo? Întrebă Quinn. Tu l-ai plătit?

— Da, și furgoneta, și cea mai mare parte din celelalte. Numai Skorpionul ni l-a dat grăsanul. La Londra.

Quinn n-avea de unde să știe că Volvoul fusese deja găsit în apropiere de Londra. Își depășise timpul de staționare în parcare cu mai multe etaje de la

aeroportul Heathrow. După ce trecuseră prin Buckingham în dimineața crimei, mercenarii o luaseră din nou spre sud și se întorseseră la Londra. De la Heathrow luaseră naveta spre celălalt aeroport din Londra, cel de la Gatwick, ignoraseră aeroportul și se urcaseră în trenul care ducea la Hastings și spre sud. Cu taxiuri separate ajunseseră la Newhaven ca să ia feribotul spre Dieppe. Odată ajunși în Franța, se despărțiseră și se dăduseră la fund.

Volvoul, examinat de poliția din aeroportul Heathrow, prezenta orificii de respirație făcute în podeaua portbagajului, și un iz de migdale. A fost chemat Scotland Yardul, care i-a depistat proprietarul inițial. Dar fusese cumpărat cu banii jos, documentele de schimbare a numelui nu fuseseră completate nicio dată, iar descrierea făcută de proprietar corespundea cu cea a omului cu părul roșu care cumpărase și Ford Tranzitul.

— Grăsanul îți dădea toate informațiile din interior? întrebă Quinn.

— Ce informații din interior? interveni brusc Sam.

— Cum de ai știut de ele? întrebă Zack bănuitor. Era clar că îl suspecta în continuare pe Quinn că ar fi fost unul din patronii transformați în persecutori.

— Erai prea bun, îi răspunse Quinn. Ai știut să aștepti până am ajuns eu și de-abia după aceea te-ai interesat de negociator în persoană. Nici eu măcar n-am știut dinainte de asta. Tu ai știut când să te înfurii și când s-o lași mai moale. Ai schimbat-o din dolari în diamante pentru că știai că asta avea să mai întârzie schimbul atunci când noi eram deja gata să acceptăm.

Zack dădu din cap.

— Da, mi s-au dat instrucțiuni înainte de răpire, mi s-a spus ce să fac, unde și când. În timp ce stăteam ascunși, a trebuit să mai dau niște telefoane. Totdeauna din afara casei, totdeauna de la o cabină publică la alta, conform unei liste prestabilite. Era grăsanul; de-acuma îi cunoșteam glasul. Uneori mai făcea câte o schimbare — reglare fină, așa îi spunea. Eu făceam exact cum îmi zicea.

— Foarte bine, spuse Quinn. Și grăsanul ți-a spus că n-o să aveți nici o problemă ca să scăpați după aceea. Doar o urmărire de o lună sau cam pe-acolo, dar fără nici un indiciu după care să poată fi continuată, o să se stingă și voi o să puteți să trăiți liniștiți până la adânci bătrânețuri. Și tu chiar l-ai crezut? Chiar ai crezut că puteți să-l răpiți și să-l omorâți pe fiul Președintelui american și să scăpați după asta? Atunci de ce ați mai omorât băiatul? Nu era nevoie.

Mușchii faciali ai lui Zack se mișcau aproape în delir. Ochii îi ieșeau din orbite de furie.

— Tocmai asta e, lua-te-ar dracu. Nu noi l-am omorât. Noi l-am aruncat pe drum așa cum ni s-a spus. Era viu și bine mersi — noi nici nu l-am atins. Prima dată am aflat că e mort când s-a făcut totul public a doua zi. Nici nu-mi venea să cred. Era o minciună. Nu noi am făcut-o.

Afară pe stradă își făcu apariția o mașină de după colț, dinspre rue de Chalon. Un bărbat era la volan; un altul în spate, cu o pușcă în mână. Mașina înainta pe stradă de parcă ar fi căutat pe cineva, se opri în fața primului bar, înainta până aproape de ușa de la „Chez Hugo”, apoi dădu înapoi și se opri la jumătatea drumului dintre cele două baruri. Motorul continua să meargă.

— Puștiul a fost ucis de o bombă din cureaua de piele pe care o purta la brâu, spuse Quinn. N-o avea când a fost răpit de pe câmpia Shotover. Tu i-ai dat-o ca s-o poarte.

— Nu eu, ți-l dă Zack. Al dracului să fie dacă eu. Orsini.

— Foarte bine, povestește-mi despre Orsini.

— Corsican, ucigaș plătit. Mai tânăr ca noi. Când noi trei am plecat să ne întâlnim cu tine la depozit, puștiul era îmbrăcat cu hainele lui dintotdeauna. Când, ne-am întors, era cu haine noi. L-am făcut un scandal monstru lui Orsini pe chestia asta. Idiotul dracului a plecat din casă, nesocotindu-mi ordinele, și s-a dus să le cumpere.

Quinn își aminti de ți-petele și cearta pe care le auzise deasupra capului după ce mercenarii se retrăseseră să studieze diamantale. Crezuse că se ciorovăiau pentru nestemate.

— De ce-a făcut-o? Întrebă Quinn.

— Zicea că puștiul s-a plâns că-i era frig. Zicea că s-a gândit că nu face nici un rău, așa că s-a dus pe jos până la East Grinstead, a intrat la un magazin cu articole de voiaj și a cumpărat toate chestiile. M-am înfuriat pentru că habar n-are de engleză și, cu înfățișarea lui, arăta ca un deget bubos.

— Mai mult ca sigur că hainele i-au fost aduse cât ai lipsit tu, îi spuse Quinn. Bine, și cum arată Orsini ăsta?

— Cam treizeci și trei de ani, profesionist, dar niciodată pe câmpul de luptă. Pielea foarte tuciuie, ochii negri, cicatrice de cuțit pe un obraz.

— De ce l-ai angajat?

— Nu eu. Eu i-am chemat pe Paul Uriășul și pe Janni pen'că îi știam de pe vremuri și am păstrat legătura. Pe corsican mi l-a vârat pe gât grăsanul... Și acu' aud că Janni e mort și Paul Uriășul a dispărut.

— Și cu întâlnirea asta ce vrei? Îl întrebă Quinn. Ce ar trebui să fac eu pentru tine?

Zack se aplecă și îl prinse pe Quinn de braț.

— Vreau să ies, spuse el. Dacă ești cu ăia de m-au angajat, spune-le că nu-i nevoie să vină după mine. N-o să suflu niciodată nici o vorbuliță, niciodată. Nu curcanilor, în orice caz. Așa că ei sunt în siguranță.

— Dar nu sunt cu ei, protestă Quinn.

— Atunci spune-le alor tăi că nu eu l-am omorât pe băiat, spuse Zack. Asta n-a făcut niciodată parte din afacere. Jur pe viața mea că n-am avut niciodată de gând să moară băiatul.

Quinn reflectă că dacă Nigel Cramer sau Kevin Brown aveau să pună vreo dată mâna pe Zack, „pe viață” era exact ce avea să primească în calitate de oaspete al Majestății Sale sau al Unchiului Sam.

— Câteva ultime amănunte, Zack. Diamantele. Dacă vrei să ceri clemență, mai bine să le dai răscumpărarea înapoi de la bun început. Le-ai cheltuit?

— Nu, îi răspunse Zack grăbit. Nici gând. Sunt aici. Fiecare împruțită de piatră.

Băgă mâna sub masă și aruncă pe ea un sac de pânză. Sam rămase cu ochii holbați.

— Orsini, continuă Quinn impasibil. Unde-i acum?

— Dumnezeu știe. Probabil că s-a întors în Corsica. A plecat de acolo acum zece ani ca să lucreze cu bandele din Marsilia, Nisa și, mai târziu, din Paris.

Asta-i tot ce-am putut să scot de la el. Oh, și vine dintr-un sat pe care-l cheamă Castelblanc.

Quinn se ridică, luă sacul de pânză și aruncă o privire în jos către Zack.

— Ești în găleată, camarade. Până la urechi. O să vorbesc cu autoritățile. Poate că au să accepte să depui mărturie. Dar și asta e destul de greu. Dar o să le spun că *au existat* alți oameni în spatele tău și probabil alții în al lor. Dacă o să creadă chestia asta și tu o să le povestești tot, s-ar putea să te lase în viață. Ceilalți, cei pentru care ai lucrat... nici gând.

Se întoarse să plece. Sam se ridică și ea să-l urmeze. De parcă ar fi preferat adăpostul pe care i-l oferea americanul, Zack se ridică și el și se îndreptară toți trei spre ușă. Quinn se opri.

— Un ultim lucru. De ce numele de Zack?

Știa că în timpul răpirii psihiatrii și specialiștii în descifrarea codurilor își bătuseră capul cu numele ăsta, căutând un indiciu posibil pentru identitatea reală a celui care îl alesese. Lucraseră pe o mulțime de variații ale lui Zachary, Zacchariah, căutaseră rude ale criminalilor cunoscuți care să fi avut astfel de prenume.

— De fapt era Z-A-K, îi răspunse Zack. Literele de la numărul de înscriere în circulație al primei mașini pe care am avut-o.

Quinn își ridică o singură spânceană. Ajunge cu spihiatrii. Făcu un pas afară. Zack venea în urma lui. Sam era încă în ușă când liniștea străzii fu sfâșiata de bubuitul armei.

Quinn nu văzuse nici mașina, nici omul cu arma. Dar auzise clar sunetul „vââj” al glontelui care-i trecea pe lângă față și simțise adierea rece și ușoară de pe obraz. Glonte trecură la nici un deget de urechea lui, nu însă și de Zack. Mercenarul îl recepționează la baza gâtului.

Reflexele rapide pe care le avea Quinn îi salvară viața. Nu era străin de sunetul acela, ceea ce îi dădu un avans. Trupul lui Zack fu aruncat înapoi în tocul ușii, de unde ricoșă înainte. Quinn era la loc în arcada ușii înainte ca genunchii lui Zack să fi apucat să se îndoaie. Secunda cât mercenarul rămăsese încă în picioare acționează ca o pavăză între Quinn și mașina parcată la treizeci de metri.

Quinn se aruncă prin ușă cu spatele, se răsucă, o prinse pe Sam și o trase împreună cu el pe jos pe podea dintr-o singură mișcare. În clipa când atingeau amândoi dalele murdare, un al doilea glonte trecu prin ușa gata să se închidă de deasupra lor și smulse tencuiala din peretele lateral al cafenelei. Apoi ușa acționată cu arcuri se închise.

Târându-se rapid în patru labe, Quinn traversă barul, trăgând-o pe Sam după el. Mașina înainta pe alee ca să îndrepte unghiul trăgătorului, și o rafală de împușcături transformă în țandări fereastra de sticlă și ciurui ușa cu gloanțe. Barmanul, presupusul Hugo, fu mai lent. Rămase cu gura căscată în spatele tejghelei până când o ploaie de cioburi de la stocul de sticle care se pulverizau îl trimise și pe el la podea.

Împușcăturile încetară — se încărcă arma. Quinn se ridică și o porni în goană spre ieșirea din spate, cu stânga trăgând-o pe Sam după el, cu dreapta încă încheștată pe sacul cu diamante. Ușa din spate a barului dădea într-un coridor, cu toalete pe fiecare parte. Drept în față era o bucătărie jengoasă. Quinn străbătu bucătăria în goană, deschise ușa de la capătul ei cu piciorul și ieși într-o curte interioară.

Lăzi de bere erau stivuite aici, așteptând să fie preluate. Folosindu-se de

ele ca de o scară, Quinn și Sam trecură peste zidul din spate al curții și se lăsară să cadă într-o altă curte interioară care aparținea unei măcelării de pe strada paralelă, Passage de Gatbois. Peste trei secunde ieșeau din prăvălia unui măcelar înțepenit de uimire și se găseau în stradă. Din fericire, la treizeci de metri mai sus era un taxi. Din spatele lui cobora clătinându-se o doamnă foarte în vârstă care își căuta mărunțișul în poșetă. Quinn ajunse înaintea să și-l găsească, o trânti pur și simplu pe trotuar și îi spuse: „*C'est payé, madame*”.

Se aruncă în spatele mașinii, ținând-o încă strâns de mână pe Sam, aruncă sacul pe banchetă, scoase un teanc de bancnote franțuzești și i le vârî șoferului sub nas.

— Să plecăm de aici, repede, îi spuse acestuia. Bărbatul gagicei mele a apărut cu ceva mușchi închiriați.

Marcel Dupont era un bătrân cu mustața ca de morsă care bătea străzile Parisului cu taxiul de patruzeci și cinci de ani. Înainte de asta luptase cu Francezii Liberi. La viața lui avusese prilejul să-și ia tălpășița din vreo câteva locuri la un pas înaintea brigăzilor de duri. Pe deasupra, era francez și fata blondă care era târâtă în taxiul lui era cât se poate de arătoasă. Și mai era și parizian și știa să recunoască un teanc gros de bancnote atunci când le vedea. Trecuse de mult vremea când americanii dădeau bacșișuri de zece dolari. Acum se părea că cei mai mulți veneau la Paris cu un buget de zece dolari pentru o zi întreagă. Lăsând în urmă o dîră de fum negru de la cauciucuri, o porni în susul pasajului, ieșind în Avenue Daumesnil.

Quinn se întinse peste Sam ca să tragă mai bine ușa. Aceasta se lovi de un obstacol și se închise de-abia când o trânti a doua oară. Sam se lăsase pe spate, albă ca varul. Apoi își observă neprețuita ei poșetă din piele de crocodil de la Harrods. Forța cu care fusese închisă ușa i-o rupsesse aproape de bază, sfâșiindu-i cusătura. Inspecta stricăciunea și se încruntă nedumerită.

— Quinn, ce dracu-i asta?

„Asta” era marginea proeminentă a unei baterii negre cu portocaliu, subțire cât o foaie de napolitană, de genul celor folosite la aparatele polaroid. Quinn tăie cu briceagul restul cusăturii de pe fund, lăsând să se vadă că bateria făcea parte dintr-un șir de trei, de șase pe zece centimetri, legate între ele. Transmițătorul și bliperul erau în plăcuța cu circuite imprimate, și ea tot pe fund, cu un fir care ducea la microfonul din butonul care forma baza încuietorii. Antena era în cureaua cu care se ținea pe umăr. Era un dispozitiv ultramodern, profesionist, miniatural și activat cu vocea ca să economisească sursa de alimentare.

Quinn se uită la componentele risipite între ei pe banchetă. Chiar dacă aparatul mai era încă în stare de funcționare, de-acum era imposibil să mai încerce să transmită dezinformări prin intermediul lui. Exclamația lui Sam îi va fi anunțat deja pe ascultători că fusese descoperit. Goli toate obiectele din poșeta răsturnată, îi ceru șoferului să tragă lângă trotuar și aruncă atât geanta cât și dispozitivul de ascultare electronică într-o ladă de gunoi.

— Ei bine, asta explică ce s-a întâmplat cu Marchâis și Pretorius, spuse Quinn. Trebuie să fi fost doi; unul care stătea în apropierea noastră ca să asculte ce progrese făceam noi și să transmită totul mai departe prin telefon amicului care putea să ajungă la țintă înaintea noastră. Dar de ce naiba nu s-au ivit la falsa întâlnire de dimineață?

— N-o aveam, spuse Sam brusc.

— N-aveai ce?

— N-aveam poșeta cu mine. Eram la micul dejun în bar — tu ai vrut să vorbim sus. Mi-am uitat geanta, am lăsat-o pe banchetă. A trebuit să mă întorc după ea, am crezut că mi-au furat-o. Mai bine să fi fost așa.

— Da. Tot ce au auzit a fost că îi spuneam șoferului de la taxi să ne lase pe rue de Chalon, la colțul străzii. Și cuvântul *bar*. Erau două pe stradă.

— Dar cum naiba au putut să-mi facă așa ceva la poșetă? Întrebă ea. Am avut-o tot timpul cu mine de când am cumpărat-o.

— Nu-i geanta ta — e un duplicat, spuse Quinn. Cineva a văzut-o, a făcut o imitație exactă și a efectuat schimbul. Câți oameni au venit în apartament la Kensington?

— După ce-ai șters-o tu? Toți dracii și mama lor pe deasupra. Au fost Cramer cu britanicii, Brown, Collins, Seymour și încă vreo trei-patru de la FBI. Eu m-am dus la ambasadă, la conacul ăla din Surrey unde te-au ținut pe tine o vreme, în Statele Unite, înapoi — ei drăcia dracului, am fost cu ea peste tot. Și nu era nevoie decât de cinci minute cât să se golească geanta veche, să se pună conținutul în duplicat și să se efectueze schimbul.

— Unde vrei să mergi, camarade? Întrebă șoferul.

La Hotel du Colisée nici nu putea fi vorba; ucigașii știau de el. Dar nu și de garajul unde își parcase Opelul. Fusesse acolo singur, fără Sam și geanta ei mortală.

— Race de la Madeleine, spuse el, la colț cu Chauveau-Lagarde.

— Quinn, poate că ar fi mai bine să mă întorc înapoi în SUA doar cu ce-am aflat până acum. M-aș duce la ambasada noastră de aici și aș insista să-mi dea doi polițiști americani care să mă escorteze. Washingtonul trebuie să afle ce ne-a spus Zack.

Quinn se uită la străzile pe care treceau. Taxiul se îndrepta pe rue Royale. Înconjură Place de la Madeleine și îi lăasă la intrarea în garaj. Quinn îi dădu șoferului un bacșiș gras.

— Încotro mergem? Întrebă Sam după ce erau în Opel și se îndreptau spre sud peste Sena, către cartierul latin.

— Tu mergi la aeroport, îi răspunse Quinn.

— La Washington?

— În nici un caz la Washinton. Ascultă, Sam, acum mai mult ca niciodată nu trebuie să te duci acolo lipsită de apărare. Oricine ar fi cei din spatele chestiei ăsteia, sunt mult mai sus-puși decât o mână de foști mercenari. Mercenarii n-au fost decât mâna de lucru angajată. Lui Zack i s-a transmis tot ce se întâmpla de partea noastră. A fost avertizat de progresele poliției, de dispozițiile Scotland Yardului, Londrei și Washingtonului. Totul a fost coreografiat, chiar și uciderea lui Simon Cormack.

Când puștiul alerga pe marginea drumului trebuie să fi fost cineva între pomi cu detonatorul. De unde putea să știe ca să fie acolo? Pentru că lui Zack i s-a spus ce să facă exact, etapă cu etapă, inclusiv cum să ne elibereze. Motivul pentru care nu m-a ucis și pe mine este că nu i s-a comandat. Lui nici nu-i trecea prin cap că avea să omoare pe cineva.

— Dar ne-a spus cine, protestă Sam. Americanul ăsta, cel care a organizat totul și l-a plătit și pe el.

— Și grăsanului cine i-a spus?

— Aha! Există cineva în spatele grăsanului.

— Trebuie să existe, îi răspunse Quinn. Și încă sus — foarte sus. Cu adevărat sus. Știm ce s-a întâmplat și cum, dar nu știm cine sau de ce. Te duci acuma înapoi la Washington și le spui ce-ai aflat de la Zack. Ce avem? Spusele unui răpitor, criminal și mercenar, acuma cât se poate de convenabil mort. Un om care fugea speriat până în măduva oaselor în urma celor făcute, încercând să-și cumpere libertatea cu prețul denunțării propriilor colegi și returnării diamantelor, cu o poveste de adormit copii că a fost pus să facă tot ce-a făcut.

— Atunci unde mergem de aici?

— Tu te dai la fund. Eu plec după corsican. El e cheia. El e angajatul grăsanului, cel care a furnizat cureaua ucigașă și a pus-o pe Simon. Pun pariu că lui Zack i s-a poruncit să întârzie cu negocierile încă șase zile, cerând diamante în loc de bani, pentru că noile haine nu erau încă gata. Programul a fost dat peste cap, mergea prea repede, trebuia încetinit. Dacă reușesc să ajung la Orsini, să-l prind în viață, să-l fac să vorbească, probabil că el știe numele celui care l-a angajat. După ce avem numele grăsanului, de-abia atunci putem să mergem la Washington.

— Lasă-mă să vin cu tine, Quinn. Așa ne-am înțeles.

— Așa s-a înțeles Washingtonul. Înțelegerea s-a anulat. Tot ce ne-a spus Zack a fost înregistrat de microfonul ăla din poșeta ta. Ei știu că noi știm. Pentru ei urmărirea este acum după tine și după mine. Numai dacă am putea să facem rost de numele grăsanului! Atunci Vânătorii se transformă în vânat. FBI-ul o să aibă grijă de asta. Și CIA.

— Și eu unde să merg să mă dau la fund, și pentru câtă vreme?

— Până îți dau eu telefon și-ți spun că am scos-o la capăt într-un fel sau altul. Cât despre loc — Malaga. Am niște prieteni în sudul Spaniei care au să aibă grijă de tine.

Parisul, ca și Londra, e un oraș cu două aeroporturi. Nouăzeci la sută din cursele externe pleacă de la aeroportul Charles de Gaulle din nordul capitalei. Dar Spania și Portugalia sunt în continuare deservite de mai vechiul aeroport de la Orly, din partea de sud. Pentru a mări confuzia, Parisul are și două terminale separate pentru fiecare aeroport. Autobuzele pentru Orly pleacă de la Maine-Montparnasse din cartierul Latin. Quinn ajunse aici la treizeci de minute după ce plecase din Madeleine, își parcă mașina și o conduse pe Sam în holul principal.

— Dar hainele mele, lucrurile de la hotel? se plânse Sam.

— Fă-le uitate. Dacă ticăloșii nu pândesc acum lângă hotel, înseamnă că sunt niște dobitoci. Și nu sunt. Ai pașaportul?

— Da. Îl port întotdeauna la mine.

— Și eu la fel. Și cărțile de credit?

— Sigur. La fel.

— Du-te la bancă și scoate câți bani îți permite contul de pe cartea de credit.

În vreme ce Sam era la bancă, Quinn își folosi ultimii bani ca să-i cumpere un bilet Paris-Malaga. Pierduse cursa de 12.45, dar mai era una la 17.35.

— Prietena dumneavoastră trebuie să aștepte cinci ore, îi spuse fata de la casa de bilete. Autobuzele pleacă de la Poarta Jevrey la fiecare 12 minute și merg până la terminalul Orly Sud.

Quinn îi mulțumi, se duse pe partea cealaltă la bancă și îi dădu biletul lui Sam. Ea scosese cinci mii de dolari, dintre care Quinn își luă patru mii.

— Te duc la autobuz chiar acum, îi spuse el. Ești mai în siguranță la Orly decât aici, în caz că vin să se intereseze de plecările de la aeroport. Cum ajungi acolo, treci direct pe la controlul pașapoartelor și intri în zona liberă de taxe. E mai greu să te prindă acolo. Ia-ți o geantă nouă, așteaptă avionul și ai grijă să nu-l pierzi. La Malaga au să te aștepte niște oameni.

— Quinn, dar eu nici măcar nu vorbesc spaniola.

— Nici o grijă. Vorbesc ei engleza.

La scara autobuzului, Sam se întinse și-și petrecu brațele pe după gâtul lui Quinn.

— Quinn, iartă-mă. Te-ai fi descurcat mai bine fără mine.

— Nu-i vina ta, iubito. Quinn îi întoarse fața și o sărută. O scenă destul de obișnuită, la terminalele de pe aeroport — nu observă nimeni nimic. Pe lângă asta, fără tine n-aș fi avut Smith & Wessonul. Cred că s-ar putea să am nevoie de el.

— Ai grijă de tine, șopti ea.

Un vânt înghețat bătea pe Boule vard de Vaugirard. Ultimul bagaj greu era așezat sub autobuz și ultimii pasageri se urcau în el. Sam începu să tremure în brațele lui. Quinn îi mângâie părul blond și strălucitor.

— O să mă descurc. Ai încredere în mine. O să iau legătura prin telefon peste două zile. Atunci, c-o fi laie sau bălaie, o să putem să mergem acasă în siguranță.

Se uită cum autobuzul se îndepărta pe bulevard, făcând cu mâna după mâna mică ce se vedea pe geamul din spate. Apoi acesta dădu colțul și dispăru.

La două sute de metri de terminal, vizavi de Vaugirard, există un mare oficiu poștal. Quinn își cumpără carton și hârtie de ambalaj de la o papetărie și intră la poștă. Cu ajutorul briceagului și al benzii de lipit, al hârtiei și al sforii, alcătui un pachet solid cu diamantele și îl puse la poștă recomandat expres pe adresa ambasadorului Fairweather de la Londra.

De la cabinele telefonice internaționale din clădirea băncii sună la Scotland Yard și lăasă un mesaj pentru Nigel Cramer, care consta dintr-o adresă de lângă East Grimstead, Sussex. În sfârșit, mai dădu și un telefon la un bar din Estepona. Omul cu care vorbi nu era câtuși de puțin spaniol, ci un autentic cockney din Londra.

— Da, în regulă, camarade, îi spuse glasul de la telefon. O să avem noi grijă de domnița ta în locul tău.

Cu ultimele mărunțișuri puse la punct, Quinn se întoarse la mașină, îi făcu plinul la prima stație de benzină și se înscrise în circulația de la ora prânzului, îndreptându-se spre drumul de centură. La șaiszeci de minute după telefonul cu Spania se găsea pe autostrada A.6 în drum spre sud, către Marsilia.

Se opri să-și ia cina la Beaune, apoi se așază în spatele mașinii și încercă să recupereze o parte din somnul pierdut. Se făcuse ora trei dimineața când își reluă călătoria.

În vreme ce el dormea, un om stătea liniștit la restaurantul San Marco de peste drum de Hotel Colisée și supraveghea intrarea principală a hotelului. Era

acolo de la ora prânzului, spre surprinderea transformată până la urmă în agasare a personalului din restaurant. Își comandase masa de prânz, stătuse toată după-amiaza și apoi își comandase cina. Ospătarilor li se părea că citea așezat liniștit lângă fereastră.

La ora 23.00 restaurantul dori să închidă. Omul plecă și se mută alături, la Hotel Royal. Le explică celor de acolo că își aștepta un prieten și se așează pe un scaun de lângă fereastră ca să-și continue pânda. Până la urmă, la ora două noaptea, renunță.

Se duse la un oficiu poștal deschis în permanență, urcă la telefoanele de la primul etaj și făcu o comandă cu preaviz. Rămase în cabină până când îl sună centralista.

— *Allo, monsieur*, îi spuse aceasta. Am legătura. Pe fir. Vorbiți, Castelblanc.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Costa del Sol era de multă vreme locul preferat de retragere al membrilor cei mai căutați ai comunității interlope britanice. Câteva zeci de astfel de ticăloșii după ce reușiseră să separe de conținutul lor băncile sau mașinile blindate sau pe investitori de economiile pe care le făcuseră, își părăsiseră țara strămoșească doar cu puțin înaintea degetelor apucătoare ale Scotland Yardului și își căutaseră refugiul în soarele din sudul Spaniei, unde se bucurau de proaspăta lor afluență. Un om de duh a făcut chiar afirmația că într-o zi senină la Estepona poți să vezi mai mulți indivizi de categoria A decât în închisoarea Parkhurst a Majestății Sale atunci când se face prezența.

În seara respectivă, patru dintre ei așteptau la aeroportul din Malaga în urma telefonului primit de la Paris. Erau Ronnie și Bernie și Arthur, pronunțat Arfur, cu toții maturi, și tinerelul Terry, cunoscut sub numele de Tel. Cu excepția lui Tel, purtau cu toții costume deschise la culoare și pălării de panama și, în ciuda faptului că se lăsase deja întunericul, ochelari de soare. Se uitară la panoul pe care erau afișate sosirile, observară că avionul de la Paris tocmai aterizase și rămaseră discret în picioare lângă ușa de ieșire din vamă.

Sam apăru printre primii trei pasageri. N-avea nici un bagaj, doar poșeta proaspăt cumpărată de la Orly și o mică valiză de piele, nouă și ea, cu o colecție de articole de toaletă și cămăși de noapte. Mai avea și costumul din două piese pe care îl purtase la întâlnirea de la „Chez Hugo” și atât.

Ronnie avea descrierea ei, dar aceasta era departe de realitate. Era căsătorit, la fel ca și Bernie și Arfur, dar bătrâna lui, la fel ca și nevestele celorlalți, era o blondă dată cu peroxid, albită și mai mult de statul permanent pe plajă, cu o piele ca de șopârlă produsă de excesul de ultraviolete. Ronnie evaluă aprobator pielea palidă și nordică și talia subțire ca de albină a noii sosite.

— Măiculiță, murmură Bernie.

— Mișto, zise Tel.

Era adjectivul său preferat, dacă nu cumva unicul. Desemna tot ceea ce îl surprindea sau îi plăcea drept „mișto”.

Ronnie înaintă.

— Domnișoara Somerville?
— Da.
— 'Seara. Eu sunt Ronnie. El e Bernie, și Arfur, și Tel. Quinn ne-a rugat să avem grijă de dumneavoastră. Mașina e acolo.

Quinn intră în Marsilia în zorile reci și ploioase; ultima zi din noiembrie. Avea de ales între a merge cu avionul până la Ajaccio, capitala Corsicei, plecând de la aeroportul Marignane și urmând să sosească în aceeași seară, sau a lua feribotul de seară pentru a merge cu mașina.

Alese feribotul. Pe de o parte pentru că îl scutea de închirierea unei mașini la Ajaccio; pe de alta, pentru că putea să-și ia liniștit cu el Smith & Wessonul pe care îl mai avea încă la brâu; și în al treilea rând, pentru că trebuia, ca măsură de precauție, să mai facă unele mici cumpărături pentru cât avea să stea în Corsica.

Indicatoarele spre portul feribotului de pe Quai de la Joliette erau cât se poate de clare. Portul era aproape gol. Feribotul care venise de dimineață de la Ajaccio era ancorat, pasagerii pleaseră de o oră. Casa de bilete a SNCM de pe Boulevard des Dames era încă închisă. Își parcă mașina și își luă masa de dimineață în tihnă, așteptând să se deschidă. La nouă, își cumpără un bilet de traversare cu feribotul Napoleon care pleca seara la ora 20.00 și sosea a doua zi la 7.00 dimineața. Odată în posesia biletului, putu să-și lase Ascona în parcare pentru pasageri de lângă *quai* 14, de unde avea să plece feribotul. După ce termină cu toate acestea, se întoarse pe jos în oraș ca să-și facă cumpărăturile.

Sacul de voiaj era destul de ușor de găsit, ca și farmacia unde să-și înlocuiască articolele de toaletă și uneltele de bărbierit abandonate la Hotel du Colisée din Paris. Căutarea unui magazin de confecții bărbătești fu întâmpinată cu mai multe clătinări negative ale capului, dar îl descoperi până la urmă în rue St. Ferreol, accesibilă doar pietonilor, chiar la nord de Portul Vechi.

Tânărul vânzător era deosebit de amabil și achiziționarea cizmelor, pantalonilor, curelei, cămășii și pălăriei nu-i ridică nici o problemă. Auzindu-l pe Quinn menționând ultimul articol pe care îl cerea, tânărul își ridică sprâncenele.

— Doriți ce, m'sieur?

Quinn îi repetă ce voia.

— Regret, nu cred că așa ceva ar putea fi de vânzare.

Se uită la cele două bancnote mari ce se mișcau ispititor în mâna lui Quinn.

— Poate în magazie? Unul vechi și care nu mai e folosit? Îi sugeră Quinn.

Tânărul aruncă o privire în jur.

— O să văd, domnule. Pot să iau sacul?

Rămase în magazia din spate vreme de zece minute. La întoarcere, deschise sacul cât să-l lase pe Quinn să arunce o privire înăuntru.

— Minunat, exclamă Quinn. Exact ce-mi trebuia.

Plăti nota, îi dădu tânărului bacșișul promis și plecă. Cerul se luminase și mâncă de prânz la o cafenea în aer liber din Portul Vechi, petrecându-și o oră la cafea ca să studieze o hartă la scară mare a Corsicei. Singurul lucru pe care îl avea de spus despre Castelblanc lexiconul anexat la aceasta era că se găsea

în Lanțul Ospedale de la capătul de sud al insulei.

La opt, *Napoleon* ieșea din Gare maritime și se îndrepta spre radă. Quinn degusta un pahar cu vin în Bar des Aigles, aproape pustiu în acel anotimp. În timp ce feribotul se întorcea cu prova spre mare, prin fața ferestrei trecură luminile Marsiliei, pentru a fi apoi înlocuite de vechea fortăreață închisoare de la Chateau d'If la distanță de o ancablură.

Peste cincisprezece minute, trecea de Cap Croisette și era învăluit de beznă și de largul mării. Quinn se duse să cineze la Malmaison, se întoarse în cabina sa de pe puntea D și se culcă înainte de ora 23.00, cu ceasul deșteptător alături de el pus să sune la ora șase.

Cam la aceeași oră, Sam stătea împreună cu gazdele ei într-o fostă fermă mică și izolată aflată sus pe undeva pe colinele din spatele Esteponei. Nici unul dintre bărbați nu locuia acolo; ferma era folosită pentru depozitare și pentru rarele prilejuri când prietenii lor aveau nevoie de puțină „izolare” față de pîrdalnicii de detectivi care-și fluturau mandatele de extrădare.

Cei cinci stăteau într-o încăpere închisă și cu storurile trase, acum albăstrie de atâta fum de țigară, și jucau pocher. Ronnie făcuse propunerea. Se îndeletniceau cu jocul acesta de trei ore; doar Sam și Ronnie mai rămăseseră în joc. Tel nu juca; se ocupa de servirea berei — direct din sticlă — aflată într-un stoc mare în lăzile de lângă un perete. Ceilalți pereți erau și ei plini, dar cu baloturi de frunze exotice proaspăt sosite din Maroc și destinate exportului în țările nordice.

Arfur și Bernie erau curățați și se uitau posomorâți la ultimii doi jucători rămași la masă. „Potul” de bancnote de o mie de pesetas din mijlocul mesei cuprindea tot ce avuseseră cu ei, plus jumătate din ce avea Ronnie și jumătate din dolarii lui Sam schimbați la cursul oficial dolar/peseta.

Sam aruncă o privire spre ce-i mai rămăsese lui Ronnie, își împinse cea mai mare parte a bancnotelor ei spre centru și plusa. Ronnie zâmbi, plăti sec și ceru să-i vadă cărțile. Sam își întoarse patru cărți cu fața în sus. Doi popi, doi decari. Ronnie rânji și își întoarse și el mâna pe față: full, trei dame și doi va-leți. Se întinse după mormanul de bancnote care reprezentau tot ce avea el, plus tot ce aduseseră Bernie și Arfur, plus nouă zecimi din cei o mie de dolari ai lui Sam. Sam își întoarse repede și cea de-a cincea carte. Al treilea popă.

— Dumnezeii mă-si! exclamă el și se lăsă pe spate.

Sam trase teancul de bancnote în fața ei.

— Chiar așa! exclamă Bernie.

— Ăăă, tu cu ce te ocupi, Sam? întrebă Arfur.

— Nu v-a spus Quinn? se miră ea. Sunt agent special al FBI-ului.

— Măiculiță— exclamă Ronnie.

— Mișto, zise și Tel.

La ora șapte fix, *Napoleon* ancoră la Gare maritime din Ajaccio, la jumătatea drumului dintre debarcaderele Capucins și Citadelle. După zece minute, Quinn se alătura celorlalte vehicule care ieșeau din cală și se îndreptau în josul rampei spre străvechea capitală a acestei insule de o frumusețe atât de sălbatică și tăinuită.

Harta îi indica destul de limpede pe ce drum să meargă, la sud ca să iasă din oraș, pe Boulevard Sampiero până la aeroport, de-acolo la stânga pe N. 196 spre munți. La zece minute după ce cotise, drumul începu să urce ca peste tot în Corsica pentru că insula este aproape în întregime acoperită de munți. Drumul cotea și se încolăcea pe toată porțiunea de la Cauro la Col St. Georges. De aici zări o secundă câmpia îngustă de coastă rămasă undeva jos, mult în spatele lui. Apoi fu din nou învăluit de munți, pante amețitoare și stânci, coline joase îmbrăcate în păduri de stejar, fag și măslini. După Bicchisano, drumul începea să coboare din nou încolăcindu-se spre coasta de la Propiano. Nu avea cum să evite drumul ocolit spre Ospedale — în linie dreaptă ar fi traversat valea barăci, o regiune atât de sălbatică, încât nici constructorii de drumuri nu izbutiseră să o străbată.

După Propiano urmă iar câmpia de coastă cale de câteva mile înainte ca D. 268 să-i permită s-o cotească spre munții Ospedale. Ieșise de-acum de pe drumurile N (naționale) și intrase pe cele D (departamentale), nu cu mult mai late decât o alee îngustă dar adevărate șosele în comparație cu cărările care aveau să urmeze mai sus în creierul munților.

Trecu prin minuscule sătucuri cu case din piatră cenușie, agățate pe dealuri și povârnișuri cu priveriști amețitoare și se întrebă cum reușeau s-o scoată la capăt sătenii din pajiștile și livezile lor mărunte.

Drumul urca mereu, răsucindu-se și încolăcindu-se, coborând ca să treacă peste o adâncitură din teren dar înălțându-se constant după acest respiro. Dincolo de Ste. Lucie de Tallano, liziera pădurii se isprăvea și colinele erau acoperite cu pătura aceea groasă și înaltă până la brâu, formată din pîrloage și mirt, numită *maquis*. În timpul celui de-al doilea război mondial, fuga de-acasă în munți pentru a evita arestarea de către Gestapo se numea „luatul în *maquis*”, și astfel rezistența franceză a ajuns să fie cunoscută sub numele de „*maquisards*” sau pur și simplu „Maquis”.

Corsica e tot atât de străveche ca și munții săi și oamenii au locuit aici din timpuri preistorice. Ca și Sardinia și Sicilia, Corsica a fost invadată de mult mai multe ori decât își aducea aminte și străinii au sosit întotdeauna în chip de cuceritori, invadatori, adunători de biruri, ca să conducă și să ia, niciodată ca să dea ceva. Cu atât de puține de pe urma cărora să-și ducă traiul, corsicanii au reacționat retrăgându-se spre înălțimile lor, adevărate metereze și sanctuare naturale. Generații de rebeli și bandiți, gherile și partizani au luat drumul munților pentru a împiedica autoritățile care veneau dinspre coastă să ridice impozitele și birurile de la oamenii prea puțin capabili să le plătească.

Din aceste veacuri de experiență își constituiseră muntenii filosofia lor exclusivistă și secretă. Autoritatea reprezenta nedreptatea iar Parisul își strângea dările tot atât de greu ca orice alt cuceritor. Corsica poate foarte bine să facă parte din Franța, căreia i-a și dat pe Napoleon Bonaparte și încă o mie de alți oameni de seamă, pentru munteni străinul rămâne tot străin, mesager al nedreptății și al birurilor, fie că vine din Franța ori de aiurea. Corsica poate foarte bine să-și trimită fii cu zecile de mii ca să lucreze pe continent în Franța, dacă un astfel de fiu ajunge vreodată să aibă necazuri, munții străvechi continuă să-i ofere adăpost.

Munții și sărăcia și persecuțiile evidente au dat naștere solidarității de cremene și Uniunii Corsicane, considerată de mulți mai exclusivistă și mai periculoasă decât Mafia. Către lumea aceasta, pe care nici un secol XX nu izbutise

s-o schimbe cu toate Piețele lui Comune și Parlamentele lui Europene, se îndrepta Quinn cu mașina în ultima lună a anului 1991.

Cu puțin înainte de orașul Levie era un indicator care arăta direcția spre Carbini pe un drumeag notat D.59. Drumul se îndrepta spre sud și după patru mile traversa Fiumicicoli, aici doar un pârâiaș care se rostogolea din munții Ospedale. La Carbini, un sătuc cu o singură stradă unde bătrâni îmbrăcați în haine albastre stăteau în fața colibelor lor de piatră și câțiva pui scurmau în țărână, ghidul lui Quinn rămase fără combustibil. Din sat porneau două drumeaguri: D. 148 se îndrepta înapoi spre apus, în direcția de unde venise dar pe partea de miazăzi a văii.

Drept înainte mergea D59 spre Orone și, mult mai la sud, Sotta. Putea să vadă piscul proeminent al Muntelui Cagna spre sud-vest, masa tăcută a Lanțului Ospedale la stânga, străjuită de cel mai înalt vârf din Corsica, Punta di la Vacca Morta, numit astfel pentru că dintr-un anumit unghi seamănă cu o vacă moartă. Quinn alese drumul care ducea drept înainte.

De îndată ce ieși din Orone, munții se apropiară din stânga; cotul spre Castelblanc era la două mile după Orone. Nu era decât un fel de potecă și, cum nici un drum nu străbătea prin Ospedale, trebuia să fie o fundătură. Din drum putea să vadă uriașa stâncă de culoare cenușiu deschis înfiptă pe povârnișul lanțului de munți, care făcuse cândva pe cineva să se gândească la un castel alb, eroare care cu multă vreme în urmă dăduse numele acestui cătun. Quinn urcă încet pe drumeag. Peste trei mile, mult deasupra lui D59, intra în Castelblanc.

Drumul se termina în piața satului, aflată la celălalt capăt, aproape de munte. Strada îngustă care ducea până în piață era străjuită de case joase din piatră, toate ferecate și cu obloanele trase. Nici un pui nu scurma în țărână. Nici un bătrân nu stătea pe trepte. Locul era tăcut. Pătrunse cu mașina în piață, opri, se dădu jos și se întinse să se dezmoștească; pe strada principală se auzi zgomotul unui motor. Un tractor ieși dintre două case, înaintă până în mijlocul drumului și se opri. Șoferul scoase cheile, sări din el și dispăru printre case. Între zid și partea din spate a tractorului era destul loc ca să treacă o motocicletă, dar nu și o mașină dacă tractorul nu era mișcat din loc.

Quinn aruncă o privire în jur. Pe lângă drum, piața mai avea trei laturi. În dreapta erau patru case; în față, o bisericuță de piatră. În stânga era ceea ce trebuia să reprezinte centrul vieții din Castelblanc, o tavernă scundă cu două etaje și un acoperiș de olane, cu o alee care ducea spre ce mai rămânea din Castelblanc dincolo de stradă — un ciorchine de case, sure și ogrăzi care se terminau în coasta muntelui.

În ușa bisericii apăru un preot mărunț și foarte bătrîn care se întoarse să încuie ușa din spatele lui fără să-l zărească pe Quinn.

— *Bonjour, mon père*, îi strigă Quinn cu glas voios.

Omul lui Dumnezeu sări ca un iepure împușcat, se uită la Quinn aproape în panică și traversă piața zorit, dispărind pe aleea din spatele tavernei închinându-se întruna.

Înfățișarea lui Quinn avea și de ce să-l surprindă pe orice preot corsican; magazinul specializat în confecții bărbătești din Marsilia reușise din plin. Avea cizme western cu ornamente, blue-jeanși deschiși la culoare, o cămașă cadrilată de un roșu aprins, haină din piele de căprioară cu franjuri și o pălărie Stetson cu calotă înaltă. Dacă voia să arate ca o caricatură de la un ranch de

amuzament, îi izbutise într-un tot. Își luă cheile mașinii și sacul de pânză și se îndreptă spre tavernă.

Înăuntru era întuneric. Proprietarul stătea în spatele tejghelei de la bar, ștergându-și plin de râvnă paharele — o noutate pentru el, își dădu Quinn cu presupusul. În rest, mai erau patru mese de stejar natur, fiecare înconjurată de patru scune. Numai una din ele era ocupată; patru bărbați stăteau și-și studiau cărțile de joc din mână.

Quinn se duse la bar și își așeză sacul pe jos dar își păstră pălăria înaltă pe cap. Barmanul își ridică privirea.

— *Monsieur?*

Nici urmă de curiozitate, nici urmă de surpriză. Quinn se prefăcu că nu băgă de seamă și își destină chipul într-un zâmbet larg.

— Un pahar cu vin negru dacă vreți, vă rog, spuse el oficial.

Vinul era local, aspru dar bun. Quinn bău o înghițitură apreciativ. Din spatele barului apăru soția durdulie a proprietarului, așeză câteva farfurii cu măsline, brânză și pâine, nu-i aruncă nici o privire lui Quinn și, la un scurt cuvânt în dialect local din partea soțului, dispăru înapoi în bucătărie. Oamenii cu cărțile de joc refuzau și ei să-l privească. Quinn i se adresă barmanului.

— Îl caut, spuse el, ge un domn care cred că locuiește aici. Cu numele de Orsini. Il cunoașteți?

Barmanul aruncă o ocheadă spre jucători de parcă ar fi așteptat ca aceștia să-i sufle răspunsul. Nu-i veni nici unul.

— Să fie Monsieur Dorninique Orsini? întrebă bramanul.

Quinn se uită la el gânditor. Îi blocaseră drumul, recunoșteau că Orsini există. Două motive ca el să rămână. Până când? Aruncă o privire în spate. Cerul dinafară ferestrei era bleu deschis în soarele de iarnă. Până la căderea întunericului pesemne. Quinn se întoarse din nou spre bar și își trecu un deget peste obraz.

— Un bărbat cu o cicatrice de cuțit? Dominique Orsini?

Barmanul dădu din cap afirmativ.

— Vreți să-mi spuneți unde aș putea să-i găsesc casa?

Din nou barmanul se uită insistent la jucătorii de cărți pentru răspuns. De data aceasta veni. Unul dintre ei, singurul în costum oficial, își ridică privirea de la cărți și spuse:

— Monsieur Orsini e plecat astăzi, monsieur. Se va întoarce mâine. Dacă așteptați, o să-l întâlniți.

— Vai, îți mulțumesc, amice. E un gest cu adevărat prietenesc din partea dumată. Barmanului îi spuse: Aș putea să iau o cameră aici pentru la noapte?

Omul făcu doar un semn afirmativ cu capul. Peste zece minute, Quinn își primea camera, condus în ea de nevasta proprietarului care refuza în continuare să-i întâlnească privirea. După plecarea ei, Quinn cercetă încăperea. Era în spate, fereastra dădea într-o ogradă înconjurată de hambare fără porți, lipite de casă. Salteaua de pe pat era subțire, umplută cu câlți din păr de cal, dar adecvată pentru scopul pe care îl avea. Cu ajutorul briceagului, desfăcu două scânduri de sub pat și ascunse unul din articolele pe care le conținea sacul. Restul îl lăsă pentru inspecție, închise sacul, îl lăsă pe pat, își smulse un fir de păr din cap și îl lipi cu salivă peste fermoar.

Întors în bar, mănca o masă bună: brânză de capră, pâine proaspătă și rumenă, pateu de porc preparat local, măsline zemoase, toate spălate cu vin.

Apoi făcu o plimbare prin sat. Știa că nu era în nici o primejdie până după apusul soarelui; gazdele sale își înțeleseseră bine ordinele primite.

Nu era prea mult de văzut. Nu ieși nimeni pe stradă ca să-l întâmpine. Văzu un copil mic tras grabnic înapoi pe ușă de o pereche de mâini de femeie asprite de muncă. Tractorul de pe strada principală avea roțile din spate chiar la capătul aleii de pe care ieșise, lăsând un spațiu liber de nici un metru. Partea din față era lipită de un hambar de lemn.

Pe la ora 17.60 Quinn se întoarse la tavernă, în căminul căreia ardea un foc vesel din lemne de măslin. Se duse în camera lui după o carte, satisfăcut că sacul îi fusese cercetat fără a i se lua nimic și că scândurile de sub pat nu fuseseră descoperite.

Își petrecu două ceasuri citind în tavernă, refuzând în continuare să-și scoată pălăria, mănăcă din nou, o gustoasă tocană de porc cu fasole și verdețuri aromate de munte, cu linte și pâine, tartă de mere și cafea. Bău apă în loc de vin. La nouă se retrase în odaie. Peste o oră se stingeă și ultima lumină din sat. În seara aceea nu se uita nimeni la televizorul din tavernă, cu toate că era unul dintre singurele trei care existau în sat. Nimeni nu juca cărți. La zece satul era în beznă, cu excepția singurului bec din camera lui Quinn.

Era un bec slab, fără abajur, care atârna de o sârmă prăfuită chiar în mijlocul odăii. Cea mai bună lumină o dădea drept sub el și acolo se așezase silueta cu pălăria Stetson înaltă ca să citească rezemată în fotoliul cu spătar.

Luna răsări la unu și jumătate, se înălță din spatele lanțului Ospedale și, după treizeci de minute, scălda Castelblancul într-o stranie lumină albă. Silueta tăcută, subțire se mișca pe stradă la lumina ei slabă, cu gesturile cuiva care știe exact încotro se îndreaptă. Silueta se strecură pe două alei înguste și pătrunse în complexul de hambare și ogrăzi din spatele tavernei.

Fără un sunet, umbra sări pe o căruță cu fân parcată într-una din curți și, de acolo, pe zid. Alergă fără nici un efort pe zid și sări peste o altă alee, aterizând pe acoperișul înclinat al hambarului aflat drept în partea opusă a ferestrei lui Quinn.

Draperiile erau pe jumătate trase — nu ajungeau decât la jumătatea ferestrei când erau întinse de tot. În spațiul de treizeci de centimetri, Quinn se vedea foarte bine, cu cartea în poală, cu capul ușor înclinat înainte ca să citească la lumina slabă, cu umerii acoperiți de cămașa roșie cadrilată vizibil deasupra pervazului, cu Stetsonul cafeniu pe cap.

Tânărul de pe acoperiș zâmbi; prostia asta îl scutea de a mai intra pe fereastră ca să facă ceea ce avea de făcut. Își scoase Lupara care era prinsă cu o curea de piele peste umeri, trase piedica și ținti. La doisprezece metri de el, capul cu pălărie umplea spațiul dintre cele două țevi, trăgaciurile erau legate unul de celălalt ca să detoneze simultan.

Când trase, zgomotul ar fi trebuit să trezească tot satul dar nu se aprinse nici o lumină. Alicele mari din cele două țevi făcură țândări geamurile ferestrei și sfâșiară draperiile groase de bumbac. În spatele ferestrei, capul omului așezat păru să explodeze. Craniul se făcu bucăți și un jet puternic de sânge aprins începu să țâșnească în toate direcțiile. Fără cap, bustul în carouri roșii se rotogolî într-o parte la pământ, ieșind din raza lui de vedere.

Satisfăcut, tânărul văr al clanului Orsini, care tocmai făcuse un comision familiei, alergă înapoi pe acoperiș, pe zid, în căruța cu fân, pe pământ și în aleea de unde venise. Fără grabă și sigur de triumf, tânărul trecu prin sat

îndreptându-se spre marginea cătunului, unde îl aștepta omul pe care îl venera. Nu-l văzu și nici nu-l auzi pe bărbatul mai tăcut și mai înalt decât el care ieși dintr-o ușă întunecată și începu să-l urmăreacă.

Camera devastată de deasupra barului avea să fie mai târziu curățată de soția proprietarului. Salteaua era dincolo de orice salvare, tăiată de la un capăt la celălalt; conținutul aspru îi fusese folosit ca să umple cămașa cadrilată, bustul și brațele, până când ajunseseră suficient de rigide ca să stea în fotoliu fără nici un sprijin. Femeia avea să găsească fișii lungi de bandă adezivă care ținuse bustul fals în poziție verticală și rămășițele pălăriei Stetson și ale cărții.

Avea să adune, bucată cu bucată, resturile capului de polistiren al manechinului pe care Quinn îl convinsese pe vânzătorul de la magazinul din Marsilia să-l șterpească din magazie și să i-l vândă. Din cele două prezervative, umplute cu ketchup luat din sala de mese a feribotului, care atârnaseră cândva în capul manechinului avea să găsească prea puține urme — doar petele roșii împrăștiate peste tot în odaie care aveau să dispară șterse cu o cârpă umedă.

Proprietarul avea să se minuneze că nu văzuse capul manechinului atunci când îi cercetase americanului bagajele, dar într-un târziu avea să descopere scândurile scoase de Quinn de sub pat la sosire pentru a-l ascunde.

În cele din urmă, individului furios în costum negru care jucase cărți la tavernă în după-amiaza precedentă aveau să i se arate cizmele ornate de cowboy, pantalonii, jacheta din piele de căprioară cu franjuri și proprietarul avea să-l informeze pe *capu* local că de-acum americanul trebuie să fi fost îmbrăcat cu celălalt set de haine: pantaloni negri, vindiac negru cu fermoar, bocanci cu talpă de crep din aceia care se poartă în deșert și flanel pe gât. Aveau să examineze sacul de voiaj și să descopere că în el nu mai exista nimic. Dar toate acestea aveau să se întâmple la ceasul dinainte de mijirea zorilor.

Când tânărul ajunsese la casa pe care o căuta, bătu ușor la ușă. Quinn se strecură în cadrul întunecat al unei porți la cincizeci de metri în urmă. Trebuie să fi existat un ordin de intrare pentru că tânărul trase zăvorul și intră. După închiderea ușii, Quinn se apropie, înconjură casa și găsi o fereastră cu oblonul tras care avea o crăpătură destul de mare ca să poată vedea înăuntru.

Dominique Orsini stătea la o masă din lemn aspru și tăia bucăți dintr-un salam cu un cuțit ascuțit ca briciul. Tânărul cu Lupara stătea în fața lui. Vorbeau în limba corsicană, complet diferită de franceză, de neînțeles pentru un străin. Băiatul descria evenimentele petrecute în ultimele treizeci de minute; Orsini își clătină de câteva ori capul în semn de încuviințare.

După ce băiatul termină de povestit, Orsini se ridică, ocoli masa și îl îmbrățișă. Tânărul strălucea de mândrie. În timp ce Orsini se întorcea, lumina lămpii prinse cicatricea lividă care se întindea pe obraz, mergând de la pomet până la falcă, Orsini scoase un teanc de bani din buzunar; băiatul protestă scuturându-și capul. Orsini îi îndesă teancul în buzunarul de sus, îl bătu pe umeri și îl concedie. Băiatul dispăru din raza de vedere a lui Quinn.

Să-l fi omorât pe ucigașul corsican ar fi fost o treabă foarte ușoară, Quinn îl voia însă viu și în mașină, ca să ajungă la sediul central al poliției din Ajaccio până la răsăritul soarelui. Observase motocicletă puternică din hambarul

înclinat de lemn.

După treizeci de minute, în umbra deasă aruncată de hambarul de lemn și tractorul parcat, Quinn auzi motorul motocicletei care pornea. Orsini întoarse încet motocicleta într-un pasaj lateral și intră în piața principală, apoi se îndreptă pe drumul de ieșire din sat. Era destul loc ca să treacă printre spatele tractorului și casa cea mai apropiată. Trecu printr-o pată de lumină aruncată de lună; Quinn ieși din umbră, ținti și trase o dată. Anvelopa din față a motocicletei explodează. Motocicleta derapă violent și scapă de sub control. Căzu pe o parte, își aruncă ocupantul și se opri cu roțile continuând să se învâртеască.

Orsini fu izbit cu toată greutatea într-o latură a tractorului dar se ridică remarcabil de iute. Quinn stătea la trei metri, cu Smith & Wessonul îndreptat spre pieptul corsicanului; Orsini respira greu, avea dureri și se sprijinea cu un picior rezemat de roata mare din spate a tractorului. Quinn putea să vadă cum îi scânteiau ochii negri, barba țepoasă de pe bărbie. Orsini își ridică încet mâinile.

— Orsini, i se adresează Quinn cu glas scăzut. *Je m'appelle Quinn. Je veux te parler.*

Recctia lui Orsini fi de a-și apăsa piciorul vătămat, respirând zgomotos de durere și lăsându-și mâna stângă în jos spre genunchi. Era bun. Mâna stângă se mișca ușor ca să-și maseze genunchiul și îi distrase atenția lui Quinn pentru o secundă. Mâna dreaptă i se mișcă mult mai rapid, lăsându-se în jos și dând drumul cuțitului din mânecă în aceeași clipă. Quinn surprinse lucirea oțelului în lumina lunii și sări într-o parte. Lama îi trecut pe lângă gât, pătrunse în umărul hainei de piele și se înfipse adânc în scândurile hambarului din spatele său.

Quinn pierdu o secundă cât să apuce hăcuiorul de oase și să-l scoată din lemn ca să-și elibereze haina. Pentru Orsini era destul. Ajunsese deja în spatele tractorului, alergând pe alea din spatele vehiculului ca o pisică. Dar o pisică rănită.

Dacă n-ar fi fost rănit, Quinn l-ar fi pierdut cu siguranță. Oricât de în formă era americanul, când un corsican o apucă în *maquis*, prea puțini pot să se ia la întrecere cu el. Firele aspre ale pârloagelor înalte până la brâu se agață și trag de haine ca o mie de degete. Senzația este că înaintezi prin apă. După două sute de metri toată energia ți-e stoarsă; picioarele parcă sunt de plumb. Un om poate să se lase la pământ în oceanul de *maquis* și să dispară, invizibil de la trei metri.

Dar Orsini nu mai avea viteză. Și mai avea un dușman: lumina lunii. Quinn îi văzu umbra ajunsă la capătul aleii care marca ultimele case din cătun cum pătrundea în pârloagele de pe coasta dealului. Quinn se luă după el pe alea care ajunsese mai încolo în potecă și apoi în *maquis*. Putea să audă fâșâitul ierburilor din fața lui și se orientă după zgomot.

Văzu apoi din noi capul lui Orsini la șapte-opt metri în față, înaintând de-a curmezișul coastei muntoase dar înălțându-se permanent. La o sută de metri mai departe, sunetele încetară. Orsini se lăsase la pământ. Quinn se opri și făcu același lucru. Să fi mers înainte cu luna în spate ar fi fost pur și simplu o nebunie.

Mai vânase și mai fusese vânat și altă dată în timpul nopții, în tufișurile dese de pe Mekong, prin jungla de nepătruns de la nord de Khe Sanh, în ținuturi muntoase cu călăuze montagnarde. Toți băștinașii sunt foarte buni pe

propriul lor teren, Vietcongul, în jungla lor, boșimanii din Kalahari în deșertul în care s-au născut. Orsini era și el pe teren propriu, acolo unde se născuse și fusese crescut, încetinit de un genunchi vătămat, fără cuțit dar aproape sigur cu o armă. Iar Quinn avea nevoie de el viu. Așa că rămaseră amândoi ghemuiți în pârloage, ascultând sunetele nopții ca să-l discearnă pe acela care nu poate fi făcut nici de un greiere, nici de un iepure, nici de o pasăre care-și flutură aripile, ci numai de un om. Quinn se uită la lună; mai avea o oră până să apună. După aceea nu avea să mai vadă nimic, până în zori, când corsicanului aveau să îi sosească ajutoare din satul aflat cu un sfert de milă mai la poalele muntelui.

Vreme de 45 de minute din ora aceea nu se mișcă niciunul. Fiecare stătea și asculta, așteptând ca celălalt să facă prima mișcare. Când Quinn auzi scrâșnetul își dădu seama că era sunet de metal lovit de stâncă. Încercând să-și aline durerea din genunchi. Orsini își lăsase arma să se lovească de piatră. Nu era decât una; la cinci metri în dreapta lui Quinn, iar Orsini era în spatele ei. Quinn începu să se târască încet prin pârloage la nivelul solului. Nu spre stâncă — ar fi însemnat să se trezească cu un glonte în față, ci spre un tufiș mai mare de pârloage aflat la trei metri în fața acesteia.

În buzunarul din spate mai avea un rest din sfoara de pescuit pe care o folosisese la Oldenburg ca să lase magnetofonul să spânzure printre ramurile copacului; legă un capăt în jurul tufișului la o înălțime de trei sferturi de metru de pământ, apoi se retrase spre locul de unde pornise, desfășurând sfoara pe măsură ce înainta. Când fu sigur că se afla destul de departe, începu să tragă ușor de sfoară.

Tufișul se mișcă și foșnea. Se opri, lăsând sunetul să pătrundă în urechile ciulite, mai trase o dată și încă o dată. Apoi îl auzi pe Orsini că începe să se târască.

Corsicanul se ridică în sfârșit în genunchi la trei metri de tufiș. Quinn îi văzu ceafa și trase puternic de frânghie pentru ultima oară. Tufișul tresări. Orsini își ridică arma cu amândouă mâinile și trase o salvă de șapte gloanțe în terenul de la baza tufișului. Când se opri, Quinn era în spatele lui, în picioare, cu Smith & Wessonul ațintit în spinarea lui Orsini.

În vreme ce ecoul ultimelor împușcături se stingea în josul muntelui, corsicanul simți să ceva nu era în regulă. Se întoarse încet, îl văzu pe Quinn.

— Orsini.

Avea de gând să spună: Nu vreau decât să stăm de vorbă. Oricine altul în situația lui Orsini ar fi fost nebun să încerce. Sau disperat. Sau convins că era mort dacă nu încerca. Orsini își întoarse bustul și trase ultimul cartuș. Era inutil. Glonțul se îndreptă spre văzduh pentru că, doar cu o jumătate de secundă înainte ca Orsini să tragă, Quinn făcuse același lucru. N-avea de ales. Glonțul îl atinse pe corsican în plin piept și îl aruncă înapoi, cu fața în sus, în *maquis*.

Nu era o lovitură în inimă dar destul de gravă. N-avusese vreme să-l țintească în umăr și erau mult prea aproape pentru jumătăți de măsură. Orsini zăcea întins pe spate cu privirea îndreptată spre americanul aplecat, către el. Coșul pieptului i se umplea cu sângele scurs din plămânii găuriți, ajungându-i în gât.

— Ți-au spus că am venit să te omor, nu-i așa? îl întreabă Quinn.

Corsicanul își mișcă încet capul încuviințând.

— Te-au mințit. El te-a mințit. Ca și în ce privește hainele băiatului. Am venit să-i aflu numele. Grăsanul, cel care a organizat totul. Nu-i mai datorezi nimic, acum. Cine e?

Dacă în ultimele lui momente Orsini mai era legat de codul tăcerii sau dacă nu era decât sângele care îi gîlgîia în gât, Quinn nu avea să mai afle niciodată. Omul întins pe spate își deschise gura în ceea ce ar fi putut fi un efort de a vorbi sau poate doar un zâmbet disprețuitor. În loc de acestea, tuși ușor și gura i se umplu de un șuvoi de sânge înspumat, roșu aprins, care prinse să i se scurgă pe piept. Quinn auzi sunetul acela pe care-l mai auzise și altă dată și pe care îl cunoștea atât de bine; hârâitul slab al plămânilor care se golesc pentru ultima oară. Orsini își prăvăli capul într-o parte și Quinn văzu cum scinteierea dură din ochii lui negri începe să pălească.

Satul era tot tăcut și întunecat când se întoarse pe aleea care ducea în piața principală. Trebuie să fi auzit cu toții bubuitul puștii, unicul tunet al revolverului pe strada principală, canonada de pe munte. Dar dacă ordinele erau ca să rămână înăuntru, le ascultau cu toții cu sfințenie. Totuși cineva, tânărul poate, devenise curios. Poate că văzuse motocicleta care zăcea răsturnată lângă tractor și se temea de ce-i mai rău. Oricum ar fi fost, acesta stătea în așteptare.

Quinn se urcă în Opelul rămas în piața principală. Nu se atinsese nimeni de el. Își prinse centura de siguranță, se întoarse cu fața spre stradă și ambală motorul. Când izbi partea laterală a hambarului de lemn, chiar în fața roților tractorului, scândurile vechi se făcură țândări. Se auzi zgomotul mașinii care se izbea de niște baloturi de fân din interiorul hambarului și încă un tunet de lemn spintecat când Ascona dărâmă celălalt perete.

Alicele lovire partea din spate a mașinii în timp ce ieșea din hambar, o încărcătură completă care găuri portbagajul dar nu atinse rezervorul. Quinn porni în trombă pe drumeag, într-o ploaie de bucăți de lemn și smocuri de paie zburătoare, îndreptă volanul și plecă pe drumul spre Orone și Carbini. Era cu puțin înaintea de patru dimineața și mai avea de mers trei ore până la aeroportul din Ajaccio.

Cu șase fusuri orare mai la vest se apropia de ora 22.00 a serii precedente și membrii cabinetului, convocați de Odell ca să pună întrebări experților profesioniști, nu erau într-o dispoziție ușor de mulțumit.

— Ce înseamnă asta, nici un progres până în prezent? întrebă vicepreședintele. A trecut o lună. Ați avut resurse nelimitate, toți oamenii pe care i-ați cerut și cooperarea europenilor. Ce se întâmplă?

Ținta întrebărilor era Don Edmonds, directorul FBI, care stătea lângă directorul adjunct (DCS) Philip Kelly. Lee Alexander de la CIA îl avea alături pe David Weintraub. Edmonds tuși, se uită la Kelly și dădu din cap.

— Domnilor, ne aflăm mult mai avansați decât eram acum treizeci de zile, zise Kelly cu un ton defensiv. Cei de la Scotland Yard mai cercetează chiar și acum casa în care, știm în prezent, a fost ținut captiv Simon Cormack. Aceasta a dat deja la iveală o seamă de dovezi de cercetat în laborator, inclusiv două seturi de amprente pe cale de a fi identificate.

— Cum au desoperit casa? întrebă secretarul de stat.

Philip Kelly își studie notițele.

Weintraub fu acela care răspunse la întrebarea lui Jim Donaldson.

— Quinn le-a dat telefon de la Paris și le-a spus.

— Splendid, exclamă Odell cu sarcasm. Și ce alte vești de la Quinn?

— Se pare că a fost foarte activ în mai multe părți din Europa, răspunse Kelly diplomatic. Așteptăm să primim o informare completă asupra lui din clipă în clipă.

— Ce înseamnă activ? întreabă Bill Walters, procurorul general.

— S-ar putea să avem o problemă cu domnul Quinn, spuse Kelly.

— Am avut întotdeauna câte o problemă cu domnul Quinn, observă Morton Stannard de la Apărare. Care-i asta nouă?

— Poate că știți că de multă vreme colegul meu Kevin Brown a avut bănuieli că domnul Quinn știa încă de la bun început mult mai multe decât a lăsat să se vadă; poate că a fost chiar implicat într-o anume fază. Se pare că dovezile aduse acum tind să susțină această teorie.

— Ce dovezi aduse? întreabă Odell

— Păi, de când a fost eliberat pe baza instrucțiunilor comitetului, pentru a-și urmări propriile cercetări asupra identității răpitorilor, a fost reperat într-o serie de așezări europene ca să dispară iarăși după aceea. A fost reținut în Olanda la locul unei crime și eliberat apoi de poliția olandeză din lipsă de probe...

— A fost eliberat, interveni Weintraub liniștit, pentru că a putut să dovedească faptul că se afla la mai multe mile depărtare atunci când a fost comisă crima.

— Da, dar mortul era un fost mercenar din Congo ale cărui amprente au fost acum găsite în casa unde a fost deținut Simon Cormack, zise Kelly. Noi considerăm acest lucru drept suspect.

— Alte dovezi asupra lui Quinn? întreabă Hubert Reed.

— Da, domnule. Poliția belgiană tocmai ne-a anunțat că a găsit un cadavru cu un glonte în țeastă, în vârful unei roți gigantice. Data morții, acum trei săptămâni. Un cuplu care corespunde descrierii lui Quinn și a agentului Somerville se interesau de locuința lui la patronul acestuia cam în același timp când a dispărut. Apoi la Paris un alt mercenar a fost împușcat pe un trotuar. Un șofer de taxi a informat că doi americani care corespund aceleiași descrieri au fugit cu taxiul lui de la locul crimei exact în vremea când a fost comisă.

— Minunat, spuse Stannard. Splendid. Noi îl lăsăm să plece ca să facă cercetări și el lasă o dîră de cadavre prin tot nordul Europei. Avem, sau mai bine zis aveam, aliați pe acolo.

— Trei cadavre, în trei țări, observă Donaldson cu sarcasm. Mai există ceva de care ar trebui să avem cunoștință?

— Mai este un om de afaceri german, în convalescență, după o operație estetică la spitalul general din Bremen; susține că din cauza lui Quinn, spuse Kelly.

— Ce i-a făcut? întreabă Walters.

Kelly îi răspunse.

— Dumnezeu mare și bun, omul ăsta e maniac, exclamă Stannard.

— În ordine, știm ce a făcut Quinn, spuse Odell. Îi termină pe cei din bandă înainte să vorbească. Sau poate că îi face să vorbească mai întâi pentru el. Ce a făcut FBI-ul?

— Domnilor, începu Kelly, domnul Brown a mers pe firul cel mai bun pe

care îl avem — diamantele. Toți negustorii și producătorii de bijuterii din Europa și din Israel, ca să nu mai vorbesc de cei de aici din SUA, sunt cu ochii în patru după pietre. Oricât ar fi ele de mici, avem convingerea că o să putem să-i sărim vânzătorului în spinare chiar în clipa în care au să apară.

— Mai dă-o dracului, Kelly, *au apărut* deja, strigă Odell. Cu un gest teatral ridică un sac de pânză de lângă picior și îl întoarce cu gura în jos deasupra mesei de conferințe. Un șuvoi de pietre ieșiră zdrăngănind din el și se împrăștiară pe mahon. Ceilalți rămaseră înlemniți de uimire.

— Trimise prin poștă ambasadorului Fairweather la Londra acum două zile, de la Paris. Scrisul identificat ca fiind al lui Quinn. Acuma ce dracu' se întâmplă acolo? Vrem să-l aduceți pe Quinn înapoi aici la Washington ca să ne spună ce s-a întâmplat cu Simon Cormack, cine a făcut-o și de ce. Credem că, după toate aparențele, e cam singurul care cunoaște ceva. Am dreptate, domnilor?

Urmă o serie de clătinări din cap aprobative din partea celorlalți membri ai cabinetului.

— Aveți dreptate, domnule vicepreședinte, spuse Kelly. Noi... ăăă.... s-ar putea să avem o mică problemă aici.

— Și care-i asta?

— A dispărut din nou, îi răspunse Kelly. Știm că a fost la Paris. Știm că a închiriat un Opel în Olanda. O să cerem poliției franceze să depisteze Opelul, să-l pună sub urmărire în toate porturile din Europa, chiar de dimineață. Apoi o să cerem extrădarea înapoi aici.

— De ce nu puteți mai bine să-i dați un telefon agentului Somerville? întrebă Odell bănuitor. Ea e împreună cu el. E copoiul nostru.

Kelly tuși defensiv.

— Avem o mică problemă și aici, domnule...

— Doar n-ați pierdut-o și pe ea? întrebă Stannard nevenindu-i să creadă.

— Europa e un loc foarte mare, domnule. Se pare că este temporar în imposibilitate de a fi contactată. Francezii ne-au confirmat astăzi mai devreme că a plecat din Paris în sudul Spaniei. Quinn are un loc acolo; poliția spaniolă face cercetări. Nu s-a arătat, probabil că e la vreun hotel. Le verifică și pe acestea.

— Uite ce e acum, spuse Odell. Îl descoperiți pe Quinn și-i mutați fundul înapoi aici. Repede. Și pe domnișoara Somerville. Vrem să discutăm cu domnișoara Somerville.

Adunarea se termină.

— Nu numai ei, bombăni Kelly în timp ce își însoțea directorul nemulțumit spre limuzinele de afară.

Quinn era într-o dispoziție foarte proastă în timp ce străbătea deprimat ultimele 15 mile care coborau de la Cauro spre câmpia de pe litoral. Știa că odată cu moartea lui Orsini pista ajunsese în sfârșit definitiv și cu adevărat rece. Fuseseră doar patru oameni în bandă, de-acuma morți cu toții. Grăsanul oricine ar fi fost el, și oamenii din spatele lui, dacă cumva mai *erau* și alți plătitori, puteau să se dea la fund pentru totdeauna, cu identitățile în siguranță. Ceea ce se întâmplase exact cu unicul fiu al Președintelui, de ce, cum și cine o făcuse avea să rămână în istorie la fel ca uciderea lui Kennedy și ca *Marie Celeste*. Va exista raportul oficial cu care va fi închis dosarul și teoriile

care să încerce să explice ambiguitățile... pe vecie.

La sud-est de aeroportul Ajaccio, acolo unde drumul dinspre munți se întâlnește cu șoseaua litorală, Quinn traversează râul Prunelli, la vremea aceea foarte umflat de ploile de iarnă care se scurgeau pe dealuri către mare. Smith & Wessonul îl servise cu credință la Oldenburg și Castelblanc dar el nu mai putea să stea să aștepte feribotul și trebuia să plece cu avionul — fără bagaj. Își luă rămas bun de la arma FBI-ului și o aruncă departe în râu, creînd o nouă durere birocratică de cap pentru Clădirea Hoover. Apoi porni mai departe pe ultimele patru mile rămase până la aeroport.

Acesta este o clădire modernă, joasă, lată, ușoară și diafană, împărțită în două părți legate printr-un tunel, una pentru sosiri și alta pentru plecări. Își parcă Opelul Ascona în parcare și intră în terminalul pentru plecări. Locul de-abia era la ora deschiderii. La jumătatea drumului, chiar după magazinul de ziare, găsi biroul de informații și se interesă de prima cursă. Nu era nici una pentru Franța în următoarele două ore, dar exista ceva și mai bun. Lunea, marțea și duminica, Air France are o cursă directă spre Londra la ora 9.00 a.m.

Oricum, tot voia să se ducă acolo ca să le dea un raport complet lui Kevin Brown și lui Nigel Cramer; se gândea că cei de la Scotland Yard erau la fel de îndreptățiți ca și FBI-ul să știe ce se întâmplase din octombrie până în noiembrie, jumătate în Marea Britanie și jumătate în Europa. Își cumpără un bilet până la Heathrow și se interesă de cabinele telefonice. Erau mai multe în șir în spatele biroului de informații. Avea nevoie de fise și se duse să-și schimbe o bancnotă la magazinul cu reviste. De-abia trecuse de ora șapte; mai avea de așteptat două ore.

În vreme ce își schimba banii și se întorcea la telefon, nu-l observă pe omul de afaceri britanic care intrase în terminal din direcția curții exterioare. Se părea că nici acesta nu-l observase pe el. Își scutură câteva picături de ploaie de pe umerii superb croitului costum cu vestă, își împături pardesiul gri-cărbune și și-l puse pe braț, își agăță umbrela închisă de același cot și se duse să studieze revistele. După câteva minute își cumpără una, se uită în jur, alege o banchetă circulară dintre cele opt care înconjurau stâlpii de susținere a acoperișului.

Cea pe care și-o alesese îi permitea să vadă porțile de la intrare, biroul de control al biletelor, șirul de cabine telefonice și ușile de îmbarcare ce duceau spre holul de plecare. Omul își încrucișă picioarele elegant încălțate și începu să-și citească revista.

Quinn cercetă cartea de telefon și făcu primul apel la firma de mașini închiriate. Agentul venise devreme la birou. Își dădea și el cea mai mare silință.

— Sigur că da, monsieur. La aeroport? Cheile sub preșul de la picioarele șoferului? Putem s-o luăm de colo. Cât despre plată... Apropo, ce marcă este?

— Un Opel Ascona, îi răspunse Quinn.

Urmă o pauză plină de îndoială.

— Monsieur, noi nu avem nici un Opel Ascona. Sunteți sigur că ați închiriat-o de la noi?

— Sigur că da, dar nu de aici din Ajaccio.

— Aha, v-ați dus pesemne la filiala noastră din Bastia? Sau Calvi?

— Nu, Arnhem.

De-acuma omul chiar își dădea cu adevărat toată silința.

— Unde vine Arnhem, monsieur?

— În Olanda.

În clipa aceasta, omul renunță la orice strădanie.

— Cum dracului o să izbutesc eu să trimit înapoi o mașină olandeză de aici de la aeroportul din Ajaccio?

— Ați putea s-o conduceți chiar dumneavoastră, îl sfătui Quinn rezonabil. O să fie foarte bună după ce o s-o reparați.

Urmă o pauză prelungită.

— Să o reparăm? Ce s-a stricat la ea?

— Păi, partea din față a trecut printr-un hambar și partea din spate a primit o duzină de gloanțe.

— Și plata pentru toate astea? Întrebă agentul în șoaptă.

— Trimiteți nota ambasadorului american de la Paris, îi răspunse Quinn și închise imediat. I se părea gestul cel mai uman pe care-l putea face.

Sună la barul din Estepona și vorbe cu Ronnie, care-i dădu numărul vilei din munți unde Bernie și Arfur o păzeau pe Sam după ce anunțară sus și tare că refuzau să mai joace poker cu ea. Quinn sună la noul număr și Arfur o chemă la telefon.

— Quinn, iubitoare, ești întreg?

— Minunat. Ascultă, iubito, s-a terminat. Poți să te urci în avionul de la Malaga la Madrid și de acolo la Washington. Or să vrea să vorbească cu tine; probabil comitetul ăla fantezist o să vrea să-ți asculte povestea. O să fii în siguranță. Spune-le așa: Orsini a murit fără să vorbească. N-a suflat nici un cuvânt, oricine ar fi grăsanul menționat de Zack sau susținătorii lui, nu mai poate să ajungă nimeni la ei niciodată. Eu trebuie s-o șterg. Și acuma, pa.

Închise retezându-i șuvoiul întrebărilor.

Plutind liniștit în spațiu, un satelit ale agenției naționale de securitate ascultă convorbirea, împreună cu alte milioane din aceeași dimineață, și transmise vorbele jos la computerele de la Fort Meade. Era nevoie de timp ca ele să fie prelucrate, ca să se sorteze ce avea să se păstreze și ce urma să fie aruncat, dar faptul că Sam folosise numele lui Quinn asigură păstrarea mesajului la dosar. Acesta fu studiat la începutul după-amiezii, după ora Washington-ului, și transmis mai departe la Langley

Pasagerii pentru zborul către Londra erau chemați să se prezinte la plecare când se opri camionul în curtea exterioară clădirii de plecări. Cei patru bărbați coborâți din el se îndreptară hotărâți spre ușile de intrare dar nu arătau deloc a pasageri pentru Londra; nimeni nu observă nimic. Cu excepția elegantului om de afaceri. Acesta își ridică privirea, își împături revista, se sculă ținându-și pardesiul pe o mână și umbrela pe cealaltă și rămase cu ochii la ei, urmărindu-i.

Conducătorul celor patru în costum negru și cu o cămașă deschisă la gât, juca cărți într-o tavernă din Castelblanc în după-amiaza precedentă. Ceilalți trei erau în cămășile albastre și pantalonii obișnuiți ai lucrătorilor din vile și livezile de măslin, își purtau cămășile peste pantaloni, amănunt ce nu-i scăpă omului de afaceri. Quinn nu se vedea, era la toaletă. Sistemul public de adresare își repetă ultimul apel. Quinn își făcu apariția. O coti brusc spre

dreapta, către uşile de îmbarcare, scoţându-şi biletul din buzunarul de la piept, fără să-i vadă pe cei patru din Castelblanc. Aceştia începură îndată să înainteze către spatele întors al lui Quinn. Un hamal începu să traverseze holul împingând un şir lung de cărucioare legate între ele, pline cu bagaje.

Omul de afaceri traversă până la hamal şi rămase mai într-o parte. Aşteptă momentul potrivit şi dădu un ghiont zdravăn coloanei de cărucioare. Pe podeaua netedă de marmură, coloana prinse viteză şi se năpusti plină de avânt asupra celor patru bărbaţi aflaţi în mers. Unul dintre ei le zări la timp, se aruncă într-o parte, se împiedică şi se întinse lat pe jos. Coloana îl izbi pe cel de-al doilea în şold, îl dădu peste cap, se rupse în mai multe bucăţi şi porni zăngănind în trei direcţii diferite. *Capu* cel cu costumul negru primi o bucată de opt cărucioare în diafragmă şi se îndoi. Cel de-al patrulea îi sări în ajutor. Îşi reveniră şi se regrupară la timp ca să vadă ceafa lui Quinn dispărând în holul de plecare.

Cei patru bărbaţi din sat o luară la fugă spre uşa de sticlă. Stewardesa le oferă un zâmbet profesional şi le sugeră că nu mai era posibil nici un rămas bun plin de afecţiune — plecarea fusese deja anunţată demult. Prin geam puteau să vadă cum americanul trecea prin controlul paşapoartelor şi ieşea pe pistă. O mână politicoasă îi dădu deoparte.

— Hei, scuză-mă, bătrâne, zise omul de afaceri şi intră şi el înăuntru.

În avion se aşeză în sectorul pentru fumători, cu zece rânduri mai în spatele lui Quinn, îşi comandă un suc de portocale, şi fuma două ţigări cu un port-ţigaret de argint. Ca şi Quinn, nu avea bagaje. La controlul paşapoartelor de la Heathrow era cu patru pasageri în spatele lui Quinn şi doar la zece paşi de el când trecură prin vamă, unde ceilalţi pasageri îşi aşteptau bagajele. Se uită cum Quinn aştepta să-i vină rândul să se urce în taxi şi apoi făcu un semn spre o maşină lungă şi neagră care aştepta pe cealaltă parte a străzii. Se urcă în ea din mers şi când intrară în tunelul care ducea de la aeroport la autostrada M.4 către Londra, limuzina era cu trei maşini, mai în spatele taxiului lui Quinn.

Atunci când Philip Kelly spusese că avea să ceară britanicilor punerea sub urmărire a paşaportului lui Quinn în porturi începând de a doua zi de dimineaţă, se referea de fapt la dimineaţa de la Washington. Din cauza diferenţei de fus orar, britanicii primeau cererea la ora 11.00, ora Londrei. După o jumătate de oră, ordinul de urmărire era adus de un coleg ofiţerului de la controlul paşapoartelor din Heathrow care îl văzuse pe Quinn trecând prin faţa lui — cu o jumătate de oră mai devreme, îşi lăsa colegul la post în locul lui şi se duse să-şi anunţe superiorul.

Doi ofiţeri de la Departamentul Special, de serviciu la biroul imigrări, îi chestionară pe cei de la vamă. Unul din vameşii de la canalul „verde” îşi aducea aminte de un american înalt, fără nici un bagaj, pe care îl oprise foarte puţin pentru că nu avea ce să-i controleze. Când i se arătă fotografia, îl recunoscă.

La şirul de taxiuri de afară, cei de la circulaţie, care se ocupă de alocarea taxiurilor pentru a preîntâmpina încercările de a sări peste rând, făcură şi ei acelaşi lucru. Dar nu-şi notaseră numărul maşinii în care se urcase.

Şoferii de taxi sunt de multe ori nişte surse de informaţii vitale pentru poliţie, şi, cum sunt o rasă plină de respect faţă de lege, cu excepţia unor mici

scăpări la declararea veniturilor care nu intră în preocupările Metului, relațiile sunt cordiale și se mențin întotdeauna astfel. Mai mult, șoferii care fac de serviciu pe foarte profitabilul traseu de la Heathrow se supun unui sistem de rotație foarte strict și păzit cu mare gelozie. Până să fi depistat și contactat cel care-l dusesse pe Quinn mai trecu o oră dar și acesta își recunoscuse pasagerul.

— Deh, zise el. L-am dus la hotelul Blackwood's din Marylebone.

De fapt, îl lăsase pe Quinn în fața treptelor care duceau la hotel la ora unu fără douăzeci, fără să observe niciunul limuzina care trăsese în spatele lor.

Quinn plăti taxiul și urcă scările.

Deja un om de afaceri îmbrăcat într-un costum de culoare închisă venise lângă el. Ajunseră la ușa turnantă în același timp. Se punea problema cine să treacă primul. Ochii lui Quinn se îngustară când îl zări pe omul de lângă el. Omul de afaceri i-o luă înainte.

— Ia ascultă, nu erai dumneata în avionul care a venit din Corsica azi-dimineață? Pe Dumnezeuul meu, am fost și eu în el. Mică-i lumea, nu? După dumneata, dragă domnule.

Îi făcu un semn lui Quinn să o ia înainte. Acul care ieșea din vârful umbrelei era deja dezgolit. Quinn de-abia dacă simți împunsătura în timp ce intra în gamba de la piciorul stâng. Acul rămase înfipt o jumătate de secundă și apoi se retrase. Quinn intrase deja în ușile turnante. Acestea se înțepeniră la jumătate; prinse între segmentul dintre arcadă și hol. Quinn rămase între uși doar cinci secunde. Când ieși, avu impresia că se simțea ușor amețit. De la căldură, fără îndoială.

Englezul era lângă el, continuând să flecărească.

— A naibii ușă, nu pot să le sufăr. Ia spune, bătrâne. Te simți bine?

Lui Quinn i se întunecă din nou privirea și se clătină. Un portar în uniformă se apropie cu chipul îngrijorat.

— Vă simțiți bine, domnule?

Omul de afaceri preluă controlul cu un calm plin de eficiență. Ținându-l pe Quinn de subsuoară cu o mână surprinzător de puternică, se aplecă spre portar și îi strecură o bancnotă de zece lire în mână.

— L-a atins paharul de Martini dinainte de masă, cred. Asta și diferența de fus orar. Uite ce e, mașina mea e afară... Dacă vrei să fii atât de amabil... Haide, Clive. Hai să mergem, acasă, bătrâne.

Quinn încercă să opună rezistență dar măduarele parcă îi erau din gelatină. Portarul cunoștea atât îndatoririle pe care le avea față de hotel cât și un domn veritabil atunci când îl avea în față. Domnul veritabil îl luă pe Quinn de o parte, portarul de cealaltă. Îl scoaseră prin ușa pentru bagaje, care nu era turnantă, și-l coborâră cele trei trepte până în drum. Acolo, doi dintre colegii domnului veritabil coborâră din mașină și-l ajutară pe Quinn să se urce în spate. Cu un gest al capului, omul de afaceri îi mulțumi portarului care se întoarse să se ocupe de alți oaspeți care soseau la hotel și limuzina se îndepărtă.

În același timp, două mașini ale poliției se iveau de după colțul străzii Blandford, îndreptându-se spre hotel. Quinn se lăsă pe spate și se rezemă de bancheta mașinii; mintea îi era încă limpede dar trupul neputincios și limba ca o bucată murată de lemn. Apoi îl cuprinse bezna în valuri și leșină.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Când se trezi, Quinn era într-o încăpere albă și goală, întins pe spate pe un pat de campanie. Fără să facă nici o mișcare, se uită în jurul lui. O ușă solidă, albă și ea; un bec într-o nișă, apărat de o rețea de metal. Oricine ar fi fost aceia care amenajaseră camera, nu voiau ca ocupantul ei să spargă becul și să-și taie venele. Își aminti de omul de afaceri englez mult prea insinuant, de înțepătura din spatele gambei, lunecarea în leșin. Dracu' să-i ia pe britanici.

La ușă era un vizor. Îi auzi clinchetul. Un ochi se uita la el. Nu mai avea nici un rost să se prefacă leșinat sau adormit. Dădu deoparte pătura care-l acoperea și-și lăsă picioarele pe podea. De-abia atunci își dădu seama că era în pielea goală, doar în chiloți.

Se auzi un scârțâit în timp ce se trăgeau zăvoarele și ușa se deschise. Omul care intră în cameră era scund, butucănos, cu părul tuns perie și cu o haină albă ca de ospătar. Nu scoase nici o vorbă. Intră doar cu o masă simplă de scândură și o așeză lângă peretele opus. Ieși și reapăru cu un lighean mare de tablă și o cană deasupra căreia ieșeau aburi. Pe acestea le așeză pe masă. Apoi ieși din nou, dar numai până în coridor. Quinn se întrebă dacă era cazul să-l doboare și să încerce să evadeze. Se decise că nu. Lipsa ferestrelor indica faptul că se aflau undeva sub pământ; el n-avea decât o pereche de chiloți, servitorul avea înfățișarea unui om care se descurca foarte bine într-o luptă și precis că trebuiau să mai existe și alți „grei” pe undeva pe afară.

Când omul reveni a doua oară, aducea un prosop flocos, o cârpă de spălat, săpun, pastă de dinți, o periuță nouă de dinți încă în ambalaj, aparat și spumă de ras și o oglindă cu stativ pentru bărbierit. Ca un valet perfect, le aranjă pe toate pe masă, se opri la ușă, făcu un gest spre masă și plecă. Zăvoarele reveniră la locul lor.

Foarte bine, se gândi Quinn, dacă agenții secreți ai britanicilor care îl răpiseră voiau să arate prezentabil pentru Majestatea Sa, era gata să le facă pe plac. În plus, chiar simțea nevoia să se învioneze.

Nu se grăbi deloc. Apa fierbinte îi dădea un sentiment plăcut și se săpuni din cap până în picioare. Făcuse un duș pe feribotul *Napoleon*, dar asta fusese cu 48 de ore în urmă. Atât să fi fost? Ceasul îi dispăruse. Știa că fusese răpit la ora prânzului, dar acum patru ore, douăsprezece sau douăzeci și patru? Oricum ar fi fost, gustul ascuțit de mentă al pastei de dinți îi dădea o senzație plăcută în gură. Avu un șoc doar când, după ce-și săpuni barba, luă aparatul de ras și se uită în oglindă. Nemernicii îl tunseseră altfel.

Și nici nu-i stătea rău. Părul castaniu îi fusese tuns și aranjat, dar pieptănat diferit. Nu exista nici un pieptene printre articolele de toaletă; putea să și-l așeze cum voia doar cu degetele și atunci stătea în smocuri, așa că îl puse la loc așa cum i-l lăsase frizerul necunoscut. De-abia terminase, că ospătarul se și întoarse.

— Foarte bine, îți mulțumesc, amice, îi spuse Quinn.

Omul nu dădu nici un semn că îl auzise; îndepărtă obiectele cu care se spălase, lăsă masa și reapăru cu o tavă. Pe ea avea suc proaspăt de portocale, fulgi, lapte, zahăr, o tigăiță în care erau ouă cu costiță, pâine prăjită, unt, marmeladă de portocale și cafea. Cafeaua era proaspătă și avea o aromă

îmbietoare. Ospătarul așază un scaun simplu de lemn lângă masă, făcu o plecăciune țeapănă și plecă.

Quinn își aminti de o veche tradiție engleză. Când te duceau în Turn să-ți taie capul, îți dădeau întotdeauna o masă bună înainte. Mâncă oricum. Totul.

De cum isprăvi, Rumpelstiltskinul reveni, de data aceasta cu un vraf de haine, proaspăt spălate și călcate. Dar nu ale lui. O cămașă albă apretată, cravată, șosete și un costum din două piese. Totul îi venea de parcă ar fi fost croite special pentru el. Servitorul îi arată hainele cu un gest și bătu în ceas ca și cum ar fi vrut să îi spună că nu mai era mult timp de pierdut.

După ce se îmbracă, ușa se deschise din nou. Acum era elegantul om de afaceri și, cel puțin, acesta putea să vorbească.

— Dragă amice, arăți mult mai bine și te și simți mai bine, sper. Scuze sincere pentru invitația neceremonioasă de a veni aici. Am avut impresia că fără ea n-ai fi binevoit să ni te alături.

Arăta tot ca scos din cutie și vorbea ca un ofițer din regimentele de gardă.

— Al naibii să fiu dacă nu-ți recunosc meritele atunci când o meriți, spuse Quinn. Ai stil.

— Câtă amabilitate, murmură omul de afaceri. Și acum, dacă vrei să mă însoțești, superiorul meu dorește să schimbe cu dumneata câteva vorbe.

Îl conduse pe Quinn pe un coridor pustiu până la un ascensor. În timp ce liftul zumzăia urcând, Quinn îl întrebă cât era ceasul.

— Ah, da, spuse omul de afaceri. Obsesia americană cu ora din zi. De fapt, e aproape miezul nopții. Mă tem că bucătarul nostru de peste noapte nu e specializat decât în micul dejun.

Ieșiră din lift într-un alt coridor, de data aceasta cu covoare plușate, cu mai multe uși din lemn lambrizat. Călăuza îl conduse pe Quinn până la celălalt capăt, deschise o ușă, îl pofti înăuntru, se retrase și o închise la loc.

Quinn se trezi într-o încăpere care ar fi putut să fie tot atât de bine cabinet sau salon. În jurul căminului cu gaze erau grupate niște canapele cu fotolii, dar la fereastră era un birou impunător. Bărbatul care se ridică din spatele acestuia înaintând ca să-l salute era mai în vârstă decât Quinn, cam de 55 de ani, își dădu Quinn cu presupusul, într-un costum elegant. Avea și el un aer de autoritate în mișcări și pe chipul sever, care nu admitea replică. Dar tonul îi era destul de amabil.

— Dragă domnule Quinn, ce bine că ai venit la mine!

Quinn începuse să se plictisească. Tot jocul ăsta avea și el o limită.

— În regulă, putem să terminăm cu joaca asta de-a v-ați ascunselea? M-ați înțepat, m-ați drogat până mi-am pierdut cunoștința, m-ați adus aici. Splendid. Complet inutil. Dacă voi ăștia, britanicii din umbră, voiați să vorbiți cu mine, era mult mai simplu să fi trimis doi curcani ca să mă salte, fără nici un fel de ace hipodermice și alte tâmpenii de soiul ăsta.

Omul din fața lui se opri cu un aer sincer mirat.

— Aha, înțeleg. Crezi că ești în mâinile celor de la MI—5 sau MI—6? Mă cam tem că nu. Cealaltă parte, ca să zic așa. Dă-mi voie. Sunt generalul Vădim Kirpichenko, proaspăt numit șef al Primului Directorat Superior, KGB. Geografic te afli încă la Londra; tehnic ești pe teritoriu suveran sovietic — ambasada noastră din Kensington Park Gardens. Nu vrei să ieși loc?

Pentru a doua oară în viața ei, Sam Somerville era poftită în Sala Operativă din subsolul Aripii de Vest a Casei Albe. De-a-bia sosisese cu avionul de la Madrid de cinci ore. Nu știa ce ar fi vrut să afle oamenii puterii de la ea, dar era cât se poate de evident că nu doreau să fie lăsați să aștepte.

Vicepreședintele era înconjurat de patru membri superiori ai Cabinetului, plus Brad Johnson, Consilierul pentru securitate națională. Mai participau și directorul FBI și Philip Kelly. Lee Alexander de la CIA venise singur. Mai era de față și Kevin Browne, repatriat de la Londra pentru a da personal raportul, ceea ce tocmai terminase de făcut la intrarea lui Sam. Era limpede că atmosfera îi era ostilă.

— la loc, tânără doamnă, o invită vicepreședintele Odell.

Se așază pe un scaun de la capătul mesei, de unde puteau s-o vadă cu toții. Kevin Brown se uita la ea încruntat; ar fi preferat ca mai întâi s-o fi chestionat el personal și de-abia după aceea să informeze comitetul. Nu era deloc plăcut să-ți vezi subalternii chemați să dea socoteală direct.

— Agent Somerville, i se adresează vicepreședintele, comitetul acesta ți-a permis să te întorci la Londra și să-l eliberezi pe individul Quinn pe răspunderea dumitale pentru un singur motiv: afirmația pe care ai făcut-o că acesta ar putea să înregistreze unele progrese în identificarea răpitorilor deoarece era singurul care îi văzuse. Ți s-a mai spus să păstrezi legătura și să transmiți informații. De atunci... nimic. Cu toate acestea, am primit un potop de informații despre cadavre împrăștiate prin toată Europa și mereu dumneata și Quinn ați fost la câțiva metri de ele. Acuma vrei să ne spui, te rog, ce dracu' ați făcut?

Sam le povestește. Porni de la bun început, cu amintirea nedeslușită pe care o avea Quinn despre un tatuaj cu un păianjen pe mâna unuia dintre cei de la depozitul Babbidge; pista urmată via gangsterul Kuyper din Antwerp până la Marchais, deja mort sub urt pseudonim în roata mare din Wavre. Le povestește despre bănuiala lui Quinn că Marchais și-ar fi putut aduce un vechi camarad în operațiune și despre descoperirea lui Pretorius în barul acestuia de la Den Bosch. Le povestește despre Zack, comandantul de mercenari Sidney Fielding. Ceea ce avusese acesta de spus cu câteva minute înainte să moară îi lăasă pe toți amuțiți. Termină cu microfonul ascuns în poșetă și plecarea lui Quinn de unul singur în Corsica pentru a-l găsi și chestiona pe cel de-al patrulea membru al bandei, misteriosul Orsini care, după spusele lui Zack, era cel care adusese centura cu explozibil în ea.

— După aceea mi-a dat telefon, acum douăzeci de ore, și mi-a spus că s-a isprăvit, pista s-a răcit, Orsini e mort și n-a suflat o vorbă despre grăsan...

După ce termină, urmă o perioadă de tăcere.

— Iisuse! exclamă Reed. E incredibil. Avem vreo dovadă care să tindă să sprijine toate astea?

Lee Alexander își ridică privirea.

— Belgienii informează că glonte care l-au ucis pe Lefort, alias Marchais, era de 45, nu de 38. Numai dacă n-o fi avut Quinn vreo altă armă...

— N-a avut, se grăbi să intervină Sam. Singura pe care am avut-o amândoi a fost cea de 38 pe care mi-a dat-o mie domnul Brown. Și Quinn nu mi-a scăpat de sub ochi niciodată atât de mult încât să fi putut să ajungă la Wavre și înapoi la Antwerp sau la Den Bosch și înapoi la Arnhem. Cât despre cafeneaua din Paris, Zack a fost ucis cu un automat cu care s-a tras dintr-o

mașină de pe stradă.

— Asta se potrivește, spuse Alexander. Francezii au recuperat gloanțele cu care s-a tras la cafenea. Salvă de gloanțe Armalite.

— Quinn putea să aibă un partener, sugerează Walters.

— Atunci nu mai era nevoie să mi se pună microfonul în poșetă, observă Sam. Putea foarte simplu să o șteargă cât eram eu în baie sau la WC și să dea un telefon. Vă rog să mă credeți, domnilor, Quinn e curat. Și aproape că a ajuns până la capăt. Ne-a luat-o mereu cineva înainte pe drum.

— Grăsanul la care s-a referit Zack? se interesă Stannard. Cel despre care Zack s-a jurat că a organizat totul, că a plătit pentru tot? Se prea poate. Dar... un *american*?

— Pot să fac o sugestie? întrebă Kevin Brown. Poate că am greșit când am crezut că Quinn a fost amestecat în toată chestia asta de la început. Și recunosc acest lucru. Dar mai există un scenariu care face ca totul să aibă și mai mult sens.

Se bucura de atenția neprecupețită a tuturor celor prezenți.

— Zack a spus că grăsanul era american. Cum? După accent. Ce poate să știe un englez despre accentele americane? Ei îi confundă pe canadieni cu americanii. Să zicem că grăsanul e rus. Atunci se potrivește totul. KGB-ul are zeci de agenți care vorbesc o engleză perfectă și cu impecabile accente americane.

Fu aprobat printr-o serie de clătinări afirmative ale capetelor din jurul mesei.

— Colegul meu are dreptate, interveni Kelly. Avem motivul. Destabilizarea și demoralizarea Statelor Unite este de multă vreme prioritatea numărul unu a Moscovei — nu încapse nici o îndoială în privința asta. Ocazia? Nici o problemă. S-a făcut destulă publicitate asupra plecării lui Simon Cormack la Oxford pentru studii, deci KGB-ul pune la cale o importantă operație „udă” ca să ne facă nouă rău. Finanțele? Aici chiar că n-au nici o problemă. Utilizarea mercenarilor — angajarea unor înlocuitori pentru treburile murdare este o practică foarte comună. Până și CIA apelează la așa ceva. Cât despre lichidarea celor patru mercenari după îndeplinirea misiunii — este o practică foarte obișnuită în cadrul mafiei și KGB-ul are similarități cu mafia în această direcție.

— Dacă acceptăm faptul că grăsanul e rus, adăugă Brown, se potrivește totul. Sunt gata să accept, pe baza informării făcute de agentul Somerville, că a existat, un individ care l-a plătit, l-a îndrumat și l-a „condus” pe Zack, împreună cu acoliții lui. Dar în ce mă privește, omul ăsta e de-acuma înapoi de unde a venit — la Moscova.

— Dar de ce, se interesă Jim Donaldson, ar încheia Gorbaciov mai întâi Tratatul, Nantucket pentru ca să-l distrugă apoi de o manieră atât de îngrozitoare?

Lee Alexander tuși discret.

— Domnule secretar, se știe că în interiorul Uniunii Sovietice există unele forțe foarte puternice care se opun *glasnostului*, *perestroikăi*, reformelor lui Gorbaciov chiar, și mai ales Tratatului Nantucket. Să nu uităm doar că fostul președinte al KGB-u-lui, generalul Kriucikov, tocmai a fost dat afară. Poate că motivul îl reprezintă exact ceea ce discutăm noi acum.

— Cred că i-am dat de capăt, spuse Odell. Ticăloșii ăia de la KGB au pus la cale o operație secretă pentru a lovi în America și în tratat cu o singură

lovitură. Gorbaciov nu trebuie să fie personal răspunzător de asta.

— Nu schimbă cu nimic împuțita de situație, observă Walters. Publicul american n-are să creadă niciodată așa ceva. Nici Congresul. Dacă a fost fapta Moscovei, domnul Gorbaciov va sta pe banca acuzării indiferent dacă a avut sau nu cunoștință de ea. Ați uitat de Irangate?

Nu, nu uitase nimeni de Irangate. Sam își ridică privirea.

— Dar poșeta mea? întrebă ea. Dacă totul a fost pus la cale de KGB, de ce mai aveau nevoie de noi ca să-i ducem la mercenari?

— Nici o problemă, îi răspunse Brown. Mercenarii nu știau că băiatul avea să moară. Când au aflat, au intrat în panică și s-au dat la fund. Poate că nu s-au mai arătat la întâlnirea la care îi aștepta KGB-ul. În plus, s-au făcut încercări de a vă implica pe dumneata și pe Quinn, negociatorul american și un agent FBI, în două dintre omoruri. Tot practica obișnuită. Aruncarea de praf în ochii opiniei publice; să pară că guvernul american îi reduce pe ucigași la tăcere înainte să apuce să spună ceva.

— Dar poșeta mea a fost schimbată cu o copie care avea microfonul ascuns, protestă Sam. Undeva la Londra.

— De unde știi, agent Somerville? întrebă Brown. Poate că la aeroport sau pe feribotul spre Ostende. Ei drăcia dracului — putea să fie chiar unul din britanici — au venit la apartament după plecarea lui Quinn. Și la conacul din Surrey. Au mai lucrat destui pentru Mdscova în trecut. Aduceți-vă aminte de Burgess, Maclean, Philby, Vassall, Blunt, Blake — toți trădători care au lucrat pentru Moscova. Poate că au acum unul nou.

Lee Alexander își studia degetele de la mână. I se părea nediplomatic să-i menționeze pe Mitchell, Marshall, Lee, Boyce, Harper, Walker, Lonetree, Conrad, Howard și ceilalți încă douăzeci de americani care-l trădaseră pe Unchiul Sam pentru bani.

— În ordine, domnilor, spuse Odell după un ceas, acceptăm raportul. De la A la Z. Descoperirile trebuie să fie limpezi. Centura era de fabricație sovietică. Bănuiala o să rămână nedovedită dar, cu toate acestea, de nezdruncat — a fost o operație KGB care se sfârșește cu agentul dispărut cunoscut doar drept grăsanul, presupus a se fi întors de-acum în spatele Cortinei de Fier. Știm „ce” și „cum”, credem că știm „cine”, iar „de ce” este cât se poate de limpede. Tratatul Nantucket este definitiv cu burta în sus și avem un președinte bolnav de durere. Iisuse Hristoase, n-aș fi crezut să ajung să spun așa ceva, chiar dacă nu sunt renumit că aș avea păreri liberale, dar chiar acum aproape că mi-aș dori să-i putem trimite cu o nucleară pe toți ticăloșii ăștia de roșii înapoi în epoca de piatră.

Peste zece minute, ședința își încheia sesiunea. Numai când ajunse în mașina care o ducea înapoi în apartamentul ei din Alexandria observă Sam greșeala din superba lor soluție. Cum de a știut KGB-ul să copieze o poșetă din piele de crocodil cumpărată de ea de la Harrods?

Philip Kelly și Kevin Brown se întorceau cu aceeași mașină spre Clădirea Hoover.

— Tânăra doamnă a ajuns mai apropiată de Quinn, cu mult mai apropiată decât am avut eu de gând, spuse Kelly.

— Am mirosit asta de la Londra, în timpul negocierilor, încuviință Brown. A

luptat tot timpul de partea lui și în carnetul meu am notat în continuare că vrem să vorbim cu Quinn — dar să vorbim serios. Nu l-au depistat încă francezii sau englezii?

— Nu, tocmai aveam de gând să-ți spun. Francezii au mers pe urma lui până la Ajaccio, de unde a plecat cu un avion cu destinația Londra. Și-a abandonat mașina ciuruită de gloanțe la parcare. Englezii au dat de el la Londra într-un hotel, dar când au ajuns ei acolo, se evaporase — nici măcar nu și-a luat o cameră.

— La dracu', omul ăsta e ca un țipar, înjură Brown.

— Exact, îl aprobă Kelly. Dar dacă ai dreptate, s-ar putea să existe o persoană cu care să ia legătura. Somerville; singura. Nu-mi place să fac o chestie de-asta chiar oamenilor mei, dar vreau să i se asculte apartamentul, să i se intercepteze telefonul și să i se controleze corespondența. Încă de astă seară.

— Imediat, îl asigură Brown.

Rămași între ei, vicepreședintele și cei cinci membri ai Cabinetului restrângând din nou problema Amendamentului 25.

Procurorul general fu cel care o aduse în discuție, și cu mult regret. Odell era în defensivă. El se vedea mai mult decât ceilalți cu Președintele lor izolat. Trebuia însă să recunoască faptul că John Cormack părea să fie în aceeași apatie dintotdeauna.

— Nu încă, spuse el. Dați-i vreme.

— Cât? întrebă Morton Stannard. Au trecut trei săptămâni de la înmormântare.

— Anul viitor sunt alegerile, accentua Bill Walters. Dacă e să fii tu, Michael, va trebui să începi campania clar din ianuarie.

— Dumnezeule, explodează Odell. Omul ăsta de la Casa Albă e bolnav de durere și vouă vă arde de alegeri.

— Nu facem decât să fim realiști, Michael, zise Donaldson.

— Știm cu toții că după Irangate Ronald Reagan a fost într-un asemenea hal de confuzie, încât aproape că s-a invocat 25-ul atunci, sublinie Walters. Raportul Cannon de la vremea aceea arată limpede că a fost foarte pe muchie de cuțit. Dar criza asta e și mai și.

— Președintele Reagan și-a revenit, insistă Hubert Reed. Și-a reluat îndatoririle.

— Da, chiar la țanc, zise Stannard.

— Asta-i toată problema, interveni Donaldson. Cât timp avem?

— Nu prea mult, recunosc Odell. Presa a avut foarte multă răbdare până în prezent. E un om al naibii de popular. Dar acum au început să apară crăpături, rapide.

Supuseră la vot. Odell se abținu. Walters își ridică creionul de argint. Stannard își clătină capul afirmativ. Brad Johnson și-l clătină negativ. Walters zise da. Jim Donaldson reflectă și se alătură refuzului lui Johnson. Era strâns, trei la doi. Hubert Reed se uită la ceilalți, încruntându-se îngrijorat. Apoi ridică din umeri.

— Îmi pare rău, dar dacă trebuie, trebuie.

Se alătură da-urilor. Odell expiră zgomotos.

— Foarte bine, spuse el. Suntem de acord în majoritate. În ajunul Crăciunului, dacă nu apare nici o schimbare importantă, o să trebuiască să mă duc la el și să-l anunț că invocăm 25-ul în ziua de Anul Nou.

Nu se ridicase bine pe jumătate, că toți ceilalți erau deja în picioare, plini de deferență. Odell descoperi că îi făcea plăcere.

— Nu te cred! exclamă Quinn.

— Te rog, spuse bărbatul în costum elegant. Îi arătă cu un gest fereastra cu draperiile trase.

Quinn se uită prin încăpere. Pe șemineu, Lenin se adresa maselor. Quinn se îndreptă spre geam și aruncă o privire pe el.

Dincolo de pomii desfrunziți din grădină, pe deasupra zidului, partea de sus a unui autobuz roșu cu două etaje pentru transportul în comun din Londra trecea pe șoseaua Bayswater. Quinn își reluă locul.

— Păi, dacă minți, e un decor de film al dracului de izbutit, zise el.

— Nu-i deloc decor, îl contrazise generalul KGB. Prefer să las treaba asta oamenilor voștri de la Hollywood.

— Așadar, ce mă aduce pe mine aici?

— Ne interesezi, domnule Quinn. Te rog să nu mai stai așa în defensivă. Oricât de ciudat ar suna, cred că pentru moment ne aflăm de aceeași parte.

— Sună ciudat, spuse Quinn. Prea al dracului de ciudat.

— Foarte bine, lasă-mă deci pe mine să vorbesc. De o oarecare vreme am aflat că ești omul ales să negocieze eliberarea lui Simon Cormack din mâinile răpitorilor. Știm de asemenea că după moartea lui ai petrecut o lună în Europa, încercând să dai de ei — cu oarecare succes după cum se pare.

— Și asta ne așază pe aceeași parte?

— Poate că da, domnule Quinn. poate că da. Meseria mea nu este să îi apăr pe tinerii americani care insistă să facă alergări la țară cu o protecție necorespunzătoare. Ci este să încerc să-mi apăr țara de conspirațiile ostile care-i aduc prejudicii imense: Și această... această afacere Cormack... este o conspirație a unor persoane necunoscute pentru a-i face rău și a-mi discredita țara în ochii opiniei publice din întreaga lume. Nouă nu ne place asta, domnule Quinn. Nu ne place deloc. Așa că dă-mi voie, așa cum spuneți voi americanii, să joc cu cărțile pe față.

Răpirea și uciderea lui Simon Cormack nu a fost o conspirație sovietică. Dar noi suntem învinuiți pentru ea. De când a fost analizată cureaua aceea, am fost mereu puși pe banca acuzării de opinia publică. Relațiile cu țara dumitale, pe care liderul nostru a încercat sincer să le îmbunătățească, au fost otrăvite; un tratat de reducere a nivelului înarmărilor, în care noi ne-am pus mari speranțe, este acum în ruină.

— Se pare că nu prea apreciați dezinformarea atunci când acționează împotriva URSS-ului, cu toate că sunteți și voi extraordinar de buni la chestia asta, observă Quinn.

Generalul avu tactul de a ridica din umeri în semn de acceptare a înțepăturii.

— Bine, bine, ne dedăm și noi la *disinformatsia* din când în când. La fel ca și CIA. Face parte din meserie. Și recunosc că e destul de neplăcut să fii acuzat de ceea ce *ai* făcut. Dar este intolerabil pentru noi să fim acuzați de afacerea

asta pe care nu am instigat-o noi.

— Dacă aş fi fost un om mai generos, spuse Quinn, mi-ar fi fost până la urmă chiar milă de voi. Dar adevărul este că eu nu pot să fac absolut nimic. Nu mai pot.

— Posibil, îl aprobă generalul. Să vedem. Se întâmplă să cred că eşti destul de deştept ca să-ţi fi dat deja seama şi singur că acest complot nu ne aparţine. Dacă eu aş fi pus la cale chestia asta, de ce dracu' ar fi trebuit să-l omor pe Cormack cu un dispozitiv atât de evident sovietic?

— Ai dreptate, zise Quinn clătinând din cap. Se întâmplă să cred că nu voi aţi fost în spatele ei.

— Mulţumesc. Acuma, ai idee cine ar fi putut să fie?

— Cred că vine din America. Poate ultradreapta. Dacă scopul a fost de a nimici şansele de ratificare a Tratatului Nantucket de către Senat, atunci nu e nici o îndoială că au izbutit.

— Precis.

Generalul Kirpichenko se duse la birou şi se întoarse cu cinci fotografii mărite. Le aşază în faţa lui Quinn.

— I-ai mai văzut vreodată pe indivizii aceştia, domnule Quinn?

Quinn examinează fotografiile de pe paşapoartele lui Cyrus Miller, Melville Scanlon, Lionel Moir, Peter Cobb şi Ben Salkind. Îşi scutură capul.

— Nu, nu i-am văzut niciodată.

— Păcat. Numele lor sunt pe verso. Au vizitat ţara mea acum câteva luni. Omul cu care au purtat discuţii — omul cu care cred *eu* că au purtat discuţii — ar fi fost în măsură să le furnizeze centura. Se întâmplă să fie mareşal.

— L-aţi arestat? L-aţi anchetat?

Generalul Kirpichenko zâmbi pentru prima dată.

— Domnule Quinn, romancierilor şi ziariştilor dumneavoastră occidentali le face mare plăcere să sugereze că organizaţia pentru care lucrez eu are puteri nelimitate. Nu-i chiar aşa. Până şi pentru noi, să arestezi un mareşal sovietic fără nici o fărâmbă de dovadă e ceva exagerat. Acuma, eu am fost cinstit cu dumneata. Vrei să-mi întorci complimentul? Vrei să-mi spui ce ai izbutit să descoperi în aceste ultime treizeci de zile?

Quinn reflectă asupra cererii. Nu vedea ce motiv avea să refuze; afacerea era încheiată în privinţa pistei pe care ar mai fi putut el să meargă eventual. Îi istorisi generalului toată povestea din clipa în care fugise din apartamentul din Kensington ca să-şi stabilească rendez-vous-ul particular cu Zack. Kirpichenko îl ascultă cu atenţie, încuviinţând din cap, de parcă ceea ce auzea ar fi coincis cu ceva deja cunoscut. Quinn îşi termină istorisirea cu moartea lui Orsini.

— Apropo, adăugă el, pot să te întreb cum m-aţi depistat la aeroportul din Ajaccio?

— Aha, înţeleg. Păi, departamentul meu a fost, în mod normal, foarte interesat de toată afacerea asta încă de la bun început. După moartea tânărului şi scăparea deliberată a amănuntelor despre curea, am intrat în priză. Dumneata nu prea ai trecut nevăzut prin Țările de Jos. Împuşcăturile din Paris au fost bomba zilei în toate ziarele de seară. Barmanul a descris înfăţişarea omului care a fugit de la faţa locului şi corespundea cu a dumitale.

O verificare a avioanelor care plecau şi a listelor lor de pasageri — da, avem oamenii noştri la Paris — ne-a arătat că prietena dumitale de la FBI a plecat în Spania, dar nici un semn despre dumneata. Am presupus că era

posibil să fii înarmat, că preferai să eviți procedurile de securitate de la aeroport și am verificat la feriboturi. Omul meu din Marsilia a avut noroc, te-a depistat pe feribotul spre Corsica. Cel pe care l-ai văzut la aeroport s-a dus acolo chiar în dimineața când ai sosit dumneata, cu avionul, dar ți-a pierdut urma. Acuma, noi știam că te-ai dus în munți. El s-a așezat în punctul unde se unesc drumurile de la aeroport și de la docuri. Apropo, știi că patru bărbați înarmați au venit la terminal în timp ce erai la toaletă?

— Nu, nu i-am văzut deloc.

— Hmm. Nu prea arătau că le-ai fi fost simpatic. Din cele ce mi-ai spus acum despre Orsini pot să și înțeleg de ce. N-are importanță. Colegul meu... a avut grijă de ei.

— Englezul dumitale cel blajin?

— Andrei? Nu e englez. De fapt, nu-i nici măcar rus. Etnic, e cazac. Nu-ți subestimez deloc capacitatea de a te descurca, domnule Quinn, dar te sfătuiesc să nu ajungi niciodată să te pui cu Andrei. E unul dintre cei mai buni oameni ai mei, cu adevărat.

— Transmite-i mulțumirile mele, zise Quinn. Uite ce e, generale, a fost o discuție foarte plăcută. Dar asta-i tot. Nu mai am încotro s-o apuc, doar să mă întorc la via mea din Spania și să încerc s-o iau de la capăt.

— Nu sunt de acord cu dumneata, domnule Quinn. Cred că ar trebui să te întorci în America. Cheia se află acolo, pe undeva prin America. Ar trebui să te întorci.

— Aș fi săltat în mai puțin de o oră, spuse Quinn. FBI-ul nu mă simpatizează — unii dintre ei cred că am fost amestecat.

Generalul Kirpicenko se întoarce la birou și-i făcu semn lui Quinn să se apropie și el. Îi înmână un pașaport, un pașaport canadian, nu nou, corespunzător frunzărit, cu o duzină de ștampile de intrare și de ieșire. Propriul său chip, aproape de nerecunoscut cu tunsoarea diferită îl privea din el.

— Mă tem că ți-au făcut-o când erai drogat, spuse generalul. Dar, la urma urmelor, nu sunt toate la fel? Pașaportul este foarte autentic, unul din cele mai reușite eforturi ale noastre. O să ai nevoie de haine cu etichete canadiene, bagaje — chestii de genul ăsta. Andrei ți le-a pregătit deja. Și, bineînțeles, astea.

Puse trei cărți de credit, un permis de conducere canadian și un teanc de 20000 de dolari canadieni pe birou. Pașaportul, permisul și cărțile de credit erau toate pe numele lui Roger Lefevre. Canadian-francez; accentul pentru un american care vorbea franceza nu ridica nici o problemă.

— Îți propun ca Andrei să te ducă până la Birmingham cu mașina ca să iei primul avion spre Dublin. De acolo poți să faci legătura cu Toronto. Cu o mașină închiriată o să poți trece liniștit în America. Ești gata să mergi, domnule Quinn?

— Generale, se pare că n-am fost destul de limpede. Orsini nu mi-a spus nici o vorbă înainte să moară. Dacă știa cine e grăsanul, și eu sunt convins că da, n-a suflat nimic. Nu știu de unde să pornesc. Pista e rece. Grăsanul e în siguranță, la fel și cei cu plata din spatele lui și trădătorul care cred că e undeva foarte sus în guvern — sursa de informații. Cu toții sunt în siguranță pentru că Orsini a păstrat tăcerea. N-am nici un as, nici un popă, nici o damă, nici un valet. N-am nimic în mână.

— Aha, analogia cu cărțile de joc. Americanii se referă întotdeauna la asul

de pică. Joci șah, domnule Quinn?

— Puțin, nu prea bine, răspunse Quinn.

Generalul sovietic se îndreptă spre o etajeră cu cărți de pe un perete și își trecu degetul peste ele, de parcă ar fi căutat una anume.

— Ar trebui, spuse el. Aidoma profesiei mele, e un joc de dibăcie și vicleanie, nu de forță brută. Toate piesele sunt la vedere și totuși... există mai multă șiretenie în șah decât la pocher. Aha, uite-o!

Și îi oferi lui Quinn o carte. Autorul era rus, textul în engleză. O traducere, ediție particulară. *Mari maestri celebri: Studiu.*

— Ești în șah, domnule Quinn, dar poate nu încă mat. Întoarce-te în America, domnule Quinn. Citește cartea în avion, îmi permit să îți recomand să acorzi o deosebită atenție capitolului despre Tigran Petrosian. Un armean, a murit demult, dar poate cel mai mare tactician șahist din toate timpurile. Îți urez noroc, domnule Quinn.

Generalul Kirpichenko îl chemă pe operativul Andrei și îi dădu un torent de ordine în limba rusă. Apoi Andrei îl duse pe Quinn într-o altă încăpere și îl echipă cu un geamantan cu haine noi, toate canadiene; plus biletul de avion și tichetele pentru bagaje. Merseă împreună cu mașina până la Birmingham și Quinn se urcă în cursa British Midland spre Dublin din ziua respectivă. Andrei așteptă până la plecarea avionului apoi se întoarse la Londra.

Quinn se mută din Dublin la Shannon, așteptă câteva ceasuri și luă cursa Air Canada spre Toronto.

Așa cum promisese, citi cartea în holul de așteptare din Shannon și apoi încă o dată în timpul zborului. Citi capitolul despre Petrosian de șase ori. Înainte să aterizeze la Toronto înțelese de ce atîția rivali dezamăgiți îl porecliseră pe vicleanul mare maestru armean Marele Înșelător.

La Toronto, pașaportul nu-i fu cercetat cu mmic mai mult decât la Birmingham sau la Dublin ori Shannon. Își luă bagajul de pe caruselul din sala vămii și trecu de ea cu un control superficial. N-avea nici un motiv ca să-l observe pe omul liniștit care îl urmărea cum iese din vamă și se lua după el până la gara principală, urcându-se odată cu el în trenul ce se îndrepta spre nord-est către Montreal.

La un magazin de mașini vechi din primul oraș al Quebecului, Quinn își cumpără un Jeep Renegade folosit cu anvelope grele de iarnă și de la un magazin cu articole de voiaj din apropiere, bocanci, pantaloni și o haină lungă și groasă, cu glugă, necesare în această perioadă a anului în climatul respectiv. După ce făcu plinul Jeepului, se îndreptă spre sud-est prin St. Jean spre Bedford, apoi spre sud către granița americană.

Quinn traversă granița și intră în Statele Unite pe la punctul de frontieră de pe malul lacului Champlain, acolo unde Autostrada Statală 89 trece din Canada în Vermont.

Există un ținut la hotarul de nord al Vermontului cunoscut localnicilor sub numele foarte simplu de Regatul de Nord-est. Cuprinde cea mai mare parte a comitatului Essex, cu porțiuni din Orleans și Caledonia, un loc muntos și sălbatic, plin de lacuri și riuri, coline și defilee cu câte un drumeag plin de hârtoape și câte un sătuc mititel pe ici, pe colo. Iarna, deasupra Regatului de Nord-est pogoară un ger atât de năpraznic, de parcă ținutul ar fi fost supus unei stări de

decor înghețat literalmente. Lacurile se transformă în gheață; copacii înțepenesc de ger; pământul scrîșnește sub tălpi. Iarna nimic nu trăiește aici, doar hibernează, numai câte un elan singuratic se mișcă prin pădurile scârțâitoare. Oamenii de duh de mai la sud spun că nu există decât două anotimpuri în regat — august și iarna. Cei care cunosc mai bine locul afirmă că asta e o adevărată prostie; nu există decât 15 august și iarna.

Quinn trecu cu Jeepul de Swanton și St. Albans, îndreptându-se spre orașul Burlington, apoi se îndepărtă de lacul Champlain pentru a urma Ruta 89 spre capitala statului, Montpelier. De aici ieși pe șoseaua principală pentru a o lua pe Ruta 2 care urca prin East Montpelier, urmând valea râului Winooski prin Plainfield și Marshfield către West Danville.

Iarna sosise devreme în regatul de Nord-Est și dealurile se apropiiau unele de altele, parcă chircite de frig; vehiculele care treceau arar în sens opus erau niște baloane anonime de căldură, cu radiatoarele date la maximum, care conțineau câte o ființă umană capabilă, mulțumită tehnologiei, să supraviețuiască unui ger care ar fi ucis un trup neapărat în câteva minute.

Drumul se îngusta din nou dincolo de West Danville, străjuit de mari ridicături de zăpadă pe ambele laturi. După ce trecu prin comunitatea bine ferecată a Danvilului însuși, Quinn își puse mașina în tracțiune dublă pentru etapa finală până la St. Johnsbury.

Orășelul de pe râul Passumpsic era ca o oază între munții înghețați, cu magazine și baruri, și lumini și căldură. Quinn găsi un agent imobiliar pe Strada Principală, căruia îi adresă cererea sa. Nu era cea mai aglomerată perioadă din an pentru el. Omul reflectă asupra cererii nedumerit.

— O cabană? Păi, sigur, închiriem cabane vara. Majoritatea proprietarilor nu vor să-și petreacă decât o lună, maximum șase săptămâni în cabanele lor, apoi și le închiriază pentru restul sezonului. Dar acum?

— Acum, spuse Quinn.

— Undeva anume? Întrebă agentul.

— În Regat.

— Chiar vreți să vă pierdeți urma, domnule.

Dar își verifică lista și se scărpină în cap.

— S-ar putea să existe un loc, zise el. Al unui dentist din Barre, de jos din ținutul cald.

Ținutul cald era în perioada respectivă cu 15° sub zero în loc de 20°. Agentul îl sună pe dentist care se arătă de acord cu închirierea pentru o lună. Se uită apoi la Jeepul de afară.

— Aveți lanțuri de zăpadă la Renegadă, domnule?

— Nu încă.

— O să aveți nevoie de ele.

Quinn își cumpără și își montă lanțurile și pleacă împreună. Era doar la 15 mile dar drumul le luă mai bine de un ceas.

— Este pe Lost Ridge, spuse agentul. Proprietarul o folosește numai în toiu verii, pentru plimbări și pescuit. Încercați să vă ascundeți de avocații nevestei sau ceva în genul ăsta?

— Am nevoie de liniște și pace ca să scriu o carte, îi răspunse Quinn.

— Aha, scriitor, exclamă agentul dumirit. Oamenii sunt întotdeauna gata să-i scuze pe scriitori, la fel ca și pe toți ceilalți zănateci ca ei.

Se îndreptară mai întâi înapoi spre Danville, apoi o luară spre nord pe un

drumeag mai mic. La North Danville agentul îl călăuzi pe Quinn către vest, înspre ținutul sălbatic. În fața lor Dealurile Kittredge se profilau pe cer impenetrabile. Drumeagul ducea spre stânga lanțului, către Muntele Ursului. Pe pantele muntelui agentul îi făcu un semn cu mâna spre un drumeag înecat în zăpadă. Quinn trebui să se folosească de toată puterea motorului, de dubla tracțiune și de lanțurile pentru zăpadă ca să ajungă acolo.

Cabana era din bușteni, trunchiuri uriașe așezate orizontal sub un acoperiș jos, cu un metru de omăt pe deasupra. Dar era bine clădită, cu o căptușeală interioară și triplă lăcuire. Agentul îi arătă garajul alipit — o mașină lăsată neîncălzită peste noapte în climatul acesta, a doua zi nu ar fi fost decât o bucată solidă de metal și benzină înghețată — și soba cu lemne care încălzea apa și radiatoarele.

— O iau, spuse Quinn.

— O să aveți nevoie de petrol pentru lămpi, de butelii cu butan pentru gătit, de un topor cu care să tăiați lemnele pentru sobă, îl informă agentul. Și de benzină de rezervă. Nu-i bine să vă terminați proviziile pe aici. Și îmbrăcăminte adecvată. Hainele dumneavoastră mi se par cam subțiri. Aveți grijă să vă acoperiți fața ca să nu vă înghețe. Telefon n-are. *Sigur* vreți s-o luați?

— O iau, repetă Quinn.

Se întoarseră în St. Johnsbury. Quinn își dădu numele și naționalitatea și plăti dinainte.

Agentul ori era prea curtenitor, ori prea lipsit de curiozitate ca să întrebe de ce și-ar fi dorit un quebechez un refugiu în Vermont atâta vreme cât Quebecul era plin de atâtea locuri liniștite.

Quinn reperă câteva telefoane publice pe care să le poată folosi la orice oră din zi și din noapte și rămase să-și petreacă noaptea la hotel. Dimineața își umplu Jeepul cu toate proviziile de care avea nevoie și o porni înapoi în munți.

La un moment dat, când se opri pe drumul de dincolo de North Danville ca să se dumirească încotro s-o apuce, i se păru că aude zgomotul unui motor undeva în spate, mai la poalele munților, dar trase concluzia că era vreun sunet de prin sat sau poate chiar ecoul propriei sale mașini.

Aprinse focul și încet-încet cabana începu să se dezghețe. Soba era eficientă, duduind în spatele ușilor de metal, și când le deschidea parcă se afla în fața unui furnal. Apa din rezervor se dezgheță și începu să se înfierbânte, încălzind radiatoarele din cele patru camere ale cabanei și rezervorul secundar pentru apă de la bucătărie și de la baie. Pe la mijlocul zilei ajunsese în cămașă și începea să simtă bine căldura. După prânz își luă toporul și tăie lemne de foc pentru o săptămână, din mormanul de trunchiuri de pin stivuite în spate.

Își cumpărase un radio cu tranzistori dar n-avea nici televizor, nici telefon. După ce se văzu dotat cu provizii pentru o săptămână, își luă noua mașină de scris portabilă și începu să bată la ea. A doua zi se duse cu mașina la Montpelier și plecă cu avionul la Boston și de acolo la Washington.

Destinația sa era Gara Uniunii de pe Massachusetts Avenue colț cu Strada Doi, una dintre cele mai elegante gări din America, strălucind încă de recente renovări. O parte din aranjament fusese schimbat față de ce își amintea el că era cu ani în urmă. Dar șinele erau tot la locul lor, pornind din sala mare de plecare de la subsol, chiar de sub holul principal.

Descoperi ce căuta vizavi de porțile de îmbarcare H și J pentru Amtrak.

Între ușa biroului de poliție a Amtrakului și toaleta pentru doamne exista un șir de opt cabine telefonice. Toate numerele începeau cu prefixul 789; și le notă pe toate opt, își puse scrisoarea la poștă și plecă.

În timp ce taxiul îl aducea înapoi traversând Potomacul spre aeroportul internațional din Washington, când o coti pe strada 14th, în dreapta zări în fugă Casa Albă. Se întrebă ce mai făcea omul care îi spusese „Adu-ni-l înapoi” și față de care nu se ținuse de cuvânt.

În luna care se scursese de la înmormântarea fiului lor, în familia Cormack și în relațiile dintre soți se petrecuse o schimbare căreia numai un psihiatru ar fi putut să-i găsească logica sau explicația.

În timpul răpirii, cu toate că era grav afectat de stres, griji, anxietate și insomnie, Președintele izbutise să-și mențină controlul. Către sfârșitul perioadei de captivitate a băiatului, când informațiile din Londra tindeau să indice că se apropia schimbul, păruse chiar că-și revine. Soția lui era cea care, mai puțin intelectuală și cu mai puține responsabilități administrative să-i, distragă atenția, se lăsase pradă durerii și sedativelor.

Dar din ziua aceea sinistă de la Nantucket când își încredințaseră unicul fiu țărâni reci, rolurile părinților se inversaseră subtil. Myra Cormack plânsese la pieptul agentului secret lângă groapă și în avionul cu care se întorceau la Washington. Dar, pe măsură ce se scurgeau zilele, dădea semne că începea să-și revină. Poate pentru că recunoștea că, după ce-și pierduse copilul dependent de ea, moștenise un altul, soțul care nu mai depinsese niciodată de ea până atunci.

Instinctele ei materne și protectoare păreau să-i dea o tărie interioară, negată bărbatului de ale cărui inteligență și voință nu se îndoie niciodată în viață. La vremea când taxiul lui Quinn trecea pe lângă Casa Albă în dimineața aceea de iarnă, John Cormack era așezat la biroul său din cabinetul particular dintre Sala Galbenă Ovală și dormitor. Myra Cormack stătea în picioare lângă el. Ținea strâns la piept capul soțului ei pustiit și îl legăna încetitor cu duioșie.

Știa că bărbatul îi era cuprins de o durere ucigătoare, incapabil să o mai ducă multă vreme. Știa că ceea ce îl distrusese la fel de mult, dacă nu chiar și mai mult, era nu atât moartea fiului cât consternarea de a nu ști cine o făcuse sau de ce. Dacă băiatul ar fi murit într-un accident de mașină, așa credea ea, John Cormack ar fi putut să accepte logica sau până și lipsa de logică a morții. Modalitatea năpraznică în care murise era cea care îl distrusese pe părinte cu aceeași precizie cu care ar fi fost distrus dacă bomba diabolică ar fi explodat chiar în trupul său.

Credea că de-acuma nu avea să mai existe nici un răspuns și că soțul ei nu avea cum să reziste așa. Ajunseseră să urască de moarte Casa Albă și funcția de care fusese cândva atât de mândră că o ocupă. Tot ce-și dorea acum era ca soțul ei să renunțe la povara acestei slujbe și să se retragă împreună cu ea, înapoi la New Haven, ca să poată să-l îngrijească.

Scrisoarea pe care Quinn i-o trimisese lui Sam Somerville pe adresa ei de la bloc a fost bineînțeleles interceptată mai înainte ca aceasta să o vadă și adusă triumfător în fața comitetului de la Casa Albă care se adunase ca s-o asculte și

să-i discute implicațiile. Philip Kelly și Kevin Brown o supuseră atenției superiorilor ca pe un trofeu.

— Trebuie să recunosc, domnilor, spuse Kelly, că am avut foarte mari rezerve atunci când am cerut ca unul din agenții mei cei mai de încredere să fie supus acestui gen de supraveghere. Dar cred că veți fi de acord și dumneavoastră că a meritat.

Așeză scrisoarea pe masa din fața lui.

— Această scrisoare, domnilor, a fost pusă la poștă ieri, chiar de aici, din Washington, ceea ce nu dovedește neapărat că Quinn se află în oraș sau chiar în Statele Unite; e posibil ca altcineva să o fi pus la poștă în locul lui. Dar eu sunt de părere că acest Quinn lucrează singur, nu are complici. Cum a dispărut de la Londra ca să apară aici nu știm. Totuși, colegii mei sunt de părere că a pus chiar el scrisoarea aceasta la poștă.

— Citește-o, îi ordonă Odell.

— Este... ăăă... destul de dramatică, spuse Kelly.

Își potrivi ochelarii și începu să citească.

— „Iubita mea Sam"... Forma aceasta de adresare pare să indice că a avut dreptate colegul meu de față Kevin Brown — a existat o legătură dincolo de cea profesională între domnișoara Somerville și Quinn.

— Așadar, copoiul dumitale s-a îndrăgostit de lup, zise Odell. Bună treabă, foarte deșteaptă, ce spune?

Kelly își areluă lectura.

„Iată-mă, în sfârșit, înapoi în Statele Unite. Mi-ar plăcea foarte mult să te revăd, dar mă tem că deocamdată nu e sănătos.

Îți scriu scrisoarea aceasta ca să te pun la curent cu ceea ce s-a întâmplat de fapt în Corsica. Treaba este că, atunci când ți-am dat telefon de la aeroportul din Ajaccio, te-am mințit. M-am gândit că dacă îți spuneam ce s-a întâmplat cu adevărat acolo ai fi putut să consideri că nu era lipsit de primejdii pentru tine să te întorci în America. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că ai tot dreptul să știi. Promite-mi totuși ceva: că orice ai citi în scrisoarea asta, ai să păstrezi totul doar pentru tine. Nimeni altcineva nu trebuie să știe: cel puțin nu încă. Nu până ce am să termin ce am de făcut.

Adevărul este că a trebuit să mă lupt cu Orsini. N-am avut de ales: cineva îl sunase și îl prevenise că mă îndreptam spre Corsica să-l ucid, când tot ce voiam eu era doar să vorbesc cu el. Când a aflat cum a fost înșelat, și-a dat seama că nu mai era legat de nici un legământ al tăcerii. Mi-a spus tot ce știa și a ieșit la iveală că era chiar foarte mult.

În primul rind, nu rușii au fost în spatele chestiei ăsteia, cel puțin nu guvernul sovietic. Adevărații autori sunt încă învăluiți în taină, dar omul pe care l-au angajat ei ca să organizeze și să pună la punct răpirea și uciderea lui Simon Cormack, cel pe care Zack îl numea grăsanul, îmi este cunoscut. Orsini l-a recunoscut și mi-a dat numele lui. După ce o să fie capturat, și o să fie, nu trebuie să ai nici o îndoială, am toată convingerea că ne va furniza și numele celor care l-au plătit pentru treaba asta.

Deocamdată, Sam, mi-am făcut rost de un bîrlig ca să aștern totul pe hârtie, pe capitole și versete: nume, date, locuri, evenimente. Toată istoria de la început până la sfârșit. După ce sunt gata, am să trimit exemplare ale manuscrisului la o duzină de autorități diferite: la vicepreședinte, la FBI, la CIA

et caetera. După aceea, chiar dacă e să mi se întâmple ceva, o să fie prea târziu ca roțile justiției să mai poată fi oprite.

N-o să mai iau legătura cu tine decât după ce am isprăvit tot. Te rog să mă înțelegi — dacă nu-ți spun unde mă aflu este numai și numai ca să te apăr.

Cu toată dragostea, Quinn"

Urmă un minut de tăcere înlemnită. Unul dintre cei prezenți era lac de sudoare.

— Iisuse Hristoase, murmură Odell. Omul ăsta chiar e real?

— Dacă ce spune e adevărat, sugerează Morton Stannard, fostul avocat, în mod cert n-ar trebui să fie liber. Ar trebui să spună ce are de spus în fața noastră, chiar aici.

— Sunt de acord, zise procurorul general. Lăsând deoparte restul, tocmai s-a constituit martor esențial. Avem un program de apărare a martorilor. Ar trebui luat în custodie protectoare.

Acordul era unanim. Până la căderea serii, Departamentul de Justiție avea să autorizeze eliberarea unui mandat de martor cheie pentru arestarea și reținerea lui Quinn. FBI-ul se folosi de toate resursele Sistemului național de informații asupra Crimelor pentru a-și alerta toate birourile din țară ca să-l urmărească. Pentru a le veni în ajutor, s-au transmis mesaje prin sistemul de teleimprimatoare al Agenției de aplicare a legii din țară către toate ramurile acestuia: departamentele de poliție orășenești, birourile șerifilor, șefii posturilor de poliție federală și patrulelor de circulație. Acestea erau însoțite de fotografia lui Quinn. „Acoperirea” folosită era că îl urmăreau în legătură cu un important furt de bijuterii.

Un buletin de punere în urmărire generală e un lucru; dar America e o țară uriașă, cu o mulțime de locuri unde să te poți ascunde. Delincvenți urmăriți mai rămăseseră și altădată în libertate cale de ani de zile în ciuda alertei naționale pentru prinderea lor. În plus, urmărirea era după Quinn, cetățean american, cu numărul de pașaport și cel al carnetului de conducere auto cunoscute. Nu era urmărit un cetățean canadian de origine franceză pe nume Lefevre, cu documente de identitate perfecte, cu o tunsoare diferită, cu ochelari cu ramă de baga și cu o barbă scurtă. Quinn își lăsase să-i crească barba după acel ultim ras de la ambasada sovietică din Londra și, chiar dacă nu era prea mare, îi acoperea acum în întregime partea de jos a feței.

Întors în cabana sa din munți, lăasă comitetul de la Casa Albă să fiarbă vreme de trei zile asupra scrisorii deliberate către Sam Somerville și apoi porni să ia legătura cu ea pe acuns. Cheia stătea în ceva ce-i povestise ea la Antwerp. „Fiica unui predicator din Rockcastle”, așa se intitula.

O librărie din St. Johnsbury îi puse la dispoziție un atlas care arăta că existau trei Rockcastle în Statele Unite. Dar unul era foarte departe în sud, altul în vestul îndepărtat. Accentul lui Sam era mai aproape de Coasta de Est. Cel de-al treilea Rockcastle era în comitatul Goochland din Virginia.

Cercetările de la telefon îl descoperiră. Exista un Reverend Brian Somerville din Rockcastle, Virginia. Era singurul menționat — ortografia comparativ neobișnuită a numelui îl făcea să se deosebească de Summervilli și Sommervilli.

Quinn își părăsi iarăși bîrlogul, luă un avion de la Montpelier la Boston și de acolo la Richmond, aterizând la Byrd Field, în prezent rebotezat cu un

glorios optimism Aeroportul internațional Richmond. Cartea de telefon de la aeroport își avea obișnuitele pagini galbene la sfârșit și arăta că reverendul era încă în funcție la biserica Sf. Măria din Smyrna de pe șoseaua Square nr. 3, dar își avea reședința pe șoseaua Rockcastle nr. 290. Quinn își închirie un mic automobil cu care parcurse cele 36 de mile de pe Ruta 6 spre vest până la Rockcastle. Reverendul Somerville veni chiar el să răspundă la ușă.

În salonul din față, predicatorul liniștit cu părul argintiu îl servi cu ceai și îi confirmă că da, fiica sa era într-adevăr Samantha și lucra la FBI. Apoi ascultă ce avea de spus Quinn. În timpul povestirii deveni grav.

— De ce credeți că fiica mea este în primejdie, domnule Quinn? Întrebă el. Quinn îi explică.

— Dar sub supraveghere? Chiar a Biroului? A făcut ceva rău?

— Nu, domnule, nu a făcut. Dar există unii care o bănuiesc pe nedrept. Și ea nu știe. Eu nu vreau decât să o previn.

Blajinul bătrân se uită la scrisoarea din mână lui și oftă. Quinn ridicase un colț de perdea și îi dezvăluisese o lume cu totul necunoscută. Se întrebă ce ar fi făcut în locul său răposata lui soție: ea fusese întotdeauna cea dinamică. Decise că ea i-ar fi transmis mesajul copilei lor aflate la ananghie.

— Foarte bine, spuse el. Am să mă duc să o văd.

Și se ținu de cuvânt. Își luă automobilul vechi, conduse fără grabă până la Washington și își vizită fiica acasă la ea în apartament fără s-o anunțe. Așa cum fusese îndrumat, menținu conversația la fleacuri și îi întinse unica foaie de hârtie. Aceasta spunea simplu: „Continuă să vorbești natural. Deschide plicul și citește în tihnă. După aceea arde-l și urmează instrucțiunile. Quinn.”

Sam aproape că se sufocă la vederea cuvintelor, dându-și seama că ceea ce voia să-i spună Quinn era că avea apartamentul ascultat. Era ceva ce ea făcuse altora în exercițiul funcțiunii, dar nu se aștepta niciodată să i se facă și ei. Se uită în ochii îngrijorați ai părintelui ei, continuă să vorbească natural și luă plicul pe care i-l întindea. Când reverendul plecă pentru a se întoarce la Rockcastle, îl însoți până la mașină și îl sărută prelung.

Scrisoarea din plic era la fel de scurtă. La miezul nopții trebuia să stea lângă telefoanele de vizavi de platformele de îmbarcare în Amtrack H și J la Gara Uniunii și să aștepte. Un telefon avea să sune; de la Quinn.

Primi telefonul pe care i-l dădea de la o cabină din St. Johnsburg exact la miezul nopții. Îi povesti despre Corsica, și Londra, și scrisoarea falsă pe care i-o trimisese, convins că avea să fie redirijată către comitetul de la Casa Albă.

— Dar Quinn, protestă ea, dacă Orsini chiar nu ți-a dezvăluit nimic, s-a terminat, așa cum ai spus chiar tu. De ce să pretinzi că a vorbit dacă nu-i așa?

Îi vorbi despre Petrosian care și atunci când era pierdut, cu rivalii uitându-se pe tabla de șah, izbutea să-i convingă că avea o lovitură de maestru în mânecă și îi obliga să facă greșeli.

— Cred că ei, oricine ar fi, vor ieși la iveală datorită scrisorii, îi spuse el. În ciuda faptului că am afirmat că n-am să mai iau legătura cu tine, ești totuși singurul lor fir posibil dacă poliția nu reușește să mă găsească. O să te sun la fiecare două zile, la miezul nopții, la unul din numerele acestea.

Dură șase zile.

— Quinn, îl cunoști pe un individ cu numele de David Weintraub?

— Da, îl cunosc.
— E la Companie, nu?
— Da. E director. De ce?
— A vrut să se întâlnească cu mine. A spus că a apărut ceva. Repede. El nu înțelege, crede că tu ai putea.
— V-ați întâlnit la Langley?
— Nu, a zis că e prea expus. Ne-am dat întâlnire într-o mașină a Companiei, undeva pe lângă Tidal Basin. Am vorbit în timp ce mergeam.
— Ți-a spus ce?
— Nu, a zis că are senzația că nu poate să aibă încredere în nimeni, nu mai poate. Doar în tine. Vrea să te întâlnească — în condițiile puse de tine, oricând și oriunde. Poți să ai încredere în el, Quinn?
Quinn reflectă. Dacă David Weintraub era și el un ticălos, oricum, pentru rasa umană nu mai exista nici o speranță.
— Da, îi răspunse el. Am.
Îi dădu ora și locul pentru întâlnire.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Sam Somerville sosea la aeroportul din Montpelier a doua zi seara. Era însoțită de Duncan McCrea, tânărul de la CIA care îi transmisese prima oară cererea directorului adjunct de la Operații de a se întâlni cu ea.

După aterizarea navei PBA Beechcraft 1900 de la Boston, au închiriat un Dodge Ram de teren chiar de la aeroport și și-au luat camere la un hotel de la marginea capitalei statului. Amândoi își aduseseră cele mai călduroase haine pe care le putea oferi Washingtonul, la sugestia lui Quinn.

Directorul de la CIA motivase că avea o ședință planificată la nivel înalt de la care nu putea să lipsească și urma să sosească a doua zi în zori, la timp pentru întâlnirea de pe drum cu Quinn.

Ateriză la ora 7.00 cu un avion cu reacție de zece locuri pentru personalul de conducere ale cărui însemne Sam nu le cunoștea. McCrea îi explică după aceea că era un avion de comunicații al Companiei și că firma de închirieri înscrisă pe fuzelaj era o acoperire pentru CIA.

Îi salută pe amândoi scurt dar cordial în timp ce cobora treptele avionului spre pistă, încălțat cu bocanci grei de zăpadă, cu pantaloni groși și o pufoaică îmblănită. Își ducea valiza în mână. Se urcă direct în spatele Ramului și porniră. McCrea era la volan iar Sam îi dădea îndrumări după harta pe care o avea în față.

La ieșirea din Montpelier o luară pe Ruta 2 care urca prin micul oraș East Montpelier și continuă pe drumul spre Plainfield. Chiar după cimitirul Plainmont dar înainte de porțile colegiului Goddard, există un loc unde râul Winooski se îndepărtează de drum pentru a face o buclă mare spre sud. În această semilună de teren dintre drum și râu se află un pîlc de copaci înalți, la vremea aceea a anului toarte tăcuți și acoperiți ae omăt. Printre arbori sunt câteva mese puse la dispoziția celor veniți la picnic în vacanța de vară și un loc de oprire și parcare pentru mașinile sosite la camping. Aici spusese Quinn că avea să fie la ora 8.00.

Sam îl zări prima. Ieșise din spatele unui copac de la douăzeci de metri de Ramul care se oprea. Fără să-și mai aștepte însoțitorii, sări din mașină, alergă spre el și își încolăci brațele în jurul gâtului.

— Ești teafără, copile?

— Bine. Oh, Quinn, slavă Domnului că tu ești teafăr!

Quinn rămăsese cu privirea ațintită în spate pe deasupra capului ei. Îl simți că înțepenise.

— Pe cine ai adus? întrebă el liniștit.

— Of, ce proastă... Se întoarse. Îl mai ții minte pe Duncan McCrea? El m-a dus la domnul Weintraub.

McCrea stătea la zece metri, se apropiase venind dinspre mașină. Avea obiceiul lui zâmbet sfios.

— Salut, domnule Quinn.

Salutul era timid, respectuos ca întotdeauna. Nu era nimic timid în Coltul 45 automat din mână sa dreaptă. Era ațintit fără șovăire asupra lui Sam și a lui Quinn.

Pe ușa laterală a Ramului cobora cel de-al doilea bărbat. Avea pușca automată pe care și-o scosese din valiză imediat după ce îi dăduse coltul lui McCrea.

— Cine-i? întrebă Quinn.

Glasul lui Sam era foarte pierit și foarte înspăimântat.

— David Weintraub, zise ea. Oh, Doamne, Quinn, ce-am făcut?

— Ai fost trasă pe sfoară, draga mea.

Era greșeala lui, își dădea seama. Îi venea să se ia la palme. Când vorbise cu ea la telefon, nu-i dăduse prin cap s-o întrebe dacă-l văzuse vreodată la față pe directorul adjunct pentru Operații de la CIA. Ea fusese convocată de două ori ca să dea raportul Comitetului de la Casa Albă. Quinn presupusese că David Weintraub fusese prezent cu ambele prilejuri sau măcar cu una. De fapt, retrasului Director care ocupa una dintre cele mai secrete funcții din America nu-i prea plăcea să vină pe la Washington și fusese plecat în ambele dăți. În luptă, așa cum Quinn o știa foarte bine, presupunerile pot reprezenta un serios pericol pentru sănătate.

Omul scund și îndesat cu pușca, pe care hainele groase îl făceau să arate încă și mai dolofan, se apropie ca să-și ia locul în spatele lui McCrea.

— Așadar, sergent Quinn, ne-am întâlnit din nou. Mă mai ții minte?

Quinn își clătină capul negând. Omul bătu cu degetul în rădăcina nasului său aplatizat.

— Tu mi-ai făcut asta, secătură. Acum are să te coste, Quinn.

Quinn clipi des încercând să-și amintească, văzu din nou un luminiș din Vietnam, cu multă vreme în urmă: un țăran vietnamez, sau ceea ce mai rămăsese din el, încă viu, pironit la pământ.

— Îmi amintesc, spuse el.

— Bun, zise Moss. Acum hai s-o întindem. Unde stai?

— Cabană de lemn, sus în munți.

— Scriind la un manuscris, înțeleg. La asta cred că trebuie să ne uităm și noi un pic. Fără șmecherii, Quinn. Revolverul lui Duncan poate să nu te nimească pe tine dar fata o pățește. Iar tu n-ai cum să scapi de asta.

Scutură țeava puștii ca pentru a-i arăta că n-avea nici o șansă să facă zece metri spre copaci fără să fie doborât.

— Du-te dracului, îi spuse Quinn.

Drept răspuns, Moss chicoti, cu răsuflarea șuierându-i prin nasul strâmbat.

— Pesemne că frigul ți-a degerat creierul, Quinn. Să-ți spun ce am de gând. Te ducem pe tine și pe fată pe malul râului. Nimeni care să ne deranjeze — nimeni cale de kilometri întregi. Pe tine te legăm de un copac și tu te uiți, Quinn, te uiți. Mă jur că o să dureze două ore până să crape fata și în fiecare secundă o să se roage să crape mai repede. Acuma hai să ne conduci.

Quinn reflectă la luminișul din junglă, țăranul cu încheieturile mâinilor, coatelor, genunchilor și gleznelor sfărâmate de alice moi de plumb, scâncind că nu era decât un țăran, că nu știa nimic. Atunci de-abia își dădu seama că anchetatorul cel bondoc știa deja, știa de mai multe ceasuri, că el fusese cel care-l trimisese cu un pumn direct în salonul de ortopedie.

Singur, ar fi încercat să lupte chiar dacă nu avea nici o șansă, ar fi murit direct cu un glonte în inimă. Dar cu Sam... Încuviință din cap.

McCrea îi separă, îi legă lui Quinn mâinile la spate cu cătușele, făcu la fel și cu Sam. McCrea se urcă la volanul Renegadei cu Quinn lângă el. Moss venea în urma lor cu Ramul în spatele căruia zăcea Sam.

În West Danville lumea se mișca pe străzi dar nimeni nu acordă nici o atenție celor două mașini de teren care se îndreptau spre Johnsbury. Un bărbat își ridică mâna în semn de salut, salutul tovarășesc al celor care supraviețuiau gerului năprasnic. McCrea îi răspunse cu chipul luminat de zâmbetul lui prietenos și la Danville o luă spre nord către Lost Ridge. La Cimitirul papistaș Quinn îi indică o altă cotitură la stînga, în direcția Muntelui Ursului. În urma lor Ramul, fără lanțuri de zăpadă, avea probleme.

Acolo unde se termina drumul pavat, Moss abandonă Ramul și se cațără în spatele Renegadei, împingând-o pe Sam înaintea lui. Ea era albă ca varul și tremura de spaimă.

— Chiar ai vrut să ți se piardă urma, zise Moss când ajunseră la cabană.

Afară erau 30° sub zero dar interiorul cabanei era încă plăcut și cald așa cum îl lăsase Quinn. El și Sam fură forțați să se așeze la distanță unul de celălalt pe un pat cazon dintr-un ungher al zonei de locuit în plan deschis care forma principala încăpere a cabanei. McCrea îi ținu în continuare sub amenințarea armei în timp ce Moss făcea o rapidă inspecție în celelalte camere ca să fie sigur că erau singuri.

— Drăguț, zise el în sfârșit cu satisfacție. Frumos și izolat. Nici că puteai să aranjezi mai bine pentru mine.

Manuscrisul lui Quinn era pus într-un sertar al biroului de scris. Moss își scoase pufoaica, se așeză într-un fotoliu și începu să citească. McCrea, în ciuda faptului că prizonierii erau încătușați, stătea într-un fotoliu cu fața spre Sam și spre Quinn. Mai avea încă zâmbetul de băiat bun din vecini. Cu mare întârziere Quinn își dădu seama că aceasta era o mască elaborată de bărbatul mai tânăr de-a lungul anilor pentru a-și acoperi eul lăuntric.

— Ați câștigat, spuse Quinn după o vreme. M-ar interesa totuși să știu cum ați făcut-o.

— Nici o problemă, zise Moss citind încă. N-o să schimbe nimic, în orice caz.

Quinn începu cu o întrebare mărunță și nesemnificativă.

— Cum l-ați ales pe McCrea pentru treaba de la Londra?

— A fost o chestie de baftă, îi răspunse Moss. Mare baftă. Nici nu mi-a dat

prin cap c-o să am omul meu care să mă ajute acolo. O gratificație, gest de bunăvoință al împruțitei de Companii.

— Cum ați ajuns voi doi împreună?

Moss își ridică privirea.

— America Centrală, spuse el simplu. Am petrecut mai mulți ani pe acolo. Duncan a crescut prin părțile alea. L-am întâlnit când era un copil. Ne-am dat seama că avem aceleași gusturi. La dracu', eu l-am recrutat la Companie.

— Aceleași gusturi? se interesă Quinn.

Știa care erau gusturile lui Moss. Voia să-l facă să vorbească. Psihopații sunt fericiți să vorbească despre ei atunci când cred că sunt în afară de pericol.

— Păi, aproape, răspunse Moss. Doar că Duncan preferă doamnele, și eu nu. Sigur că mai înainte îi place să le aranjeze oleacă — nu, băiete?

Începu să citească din nou. Chipul lui McCrea se destinse într-un zâmbet fericit.

— Sigur că da, domnule Moss. Știți că ăștia doi se culcau la Londra? Credeau că eu n-aud. Cred că trebuie să recuperez ceva.

— Cum zici tu, băiete, îi răspunse Moss. Dar Quinn e al meu. Ai s-o mierlești încet de tot, Quinn. Am de gând să mă distrez.

Continuă să citească. Sam își întinse brusc capul înainte să vomite. Nu ieși nimic, Quinn îi mai văzuse pe unii recruți din Vietnam făcând la fel. Spaima genera un flux de aciditate în stomac, care irita membranele sensibile și producea spasme uscate.

— Cum ați păstrat legătura la Londra?

— Nici o problemă, spuse Moss. Duncan ieșea de obicei după cumpărături. Ai uitat? Ne întâlneau prin alimentare. Dacă erai mai deștept ai fi observat că se ducea să ia mâncare la aceeași oră.

— Și hainele lui Simon? Cureaua cu explozibil?

— Le-am dus pe toate la casa din Sussex când tu erai cu ceilalți trei la depozit. I-am dat-o lui Orsini, aveam întâlnire. Bun băiat, Orsini. L-am folosit de vreo două ori în Europa când eram la Companie. Și după aceea.

Moss lăsă manuscrisul; limba i se dezlegase.

— M-ai aiurit când a-i șters-o așa din apartament. Te-aș fi terminat, dar n-am putut să-l conving pe Orsini. Zicea că ceilalți trei l-ar fi oprit. Așa că am lăsat-o baltă, mi-am zis că după moartea băiatului tot aveai să fii bănuat. Dar chiar am rămas cu gura căscată când idioții ăia de la Birou ți-au dat drumul dup-aia. Credeam c-o să te bage la pârnaie doar pentru bănuială.

— Atunci a trebuit să bagi microfonul în poșeta lui Sam?

— Sigur. Duncan mi-a spus de ea. Am cumpărat una la fel, am aranjat-o. I-am dat-o lui Duncan în dimineața când ai plecat din Kensington ultima dată. Ai uitat că s-a dus după ouă proaspete pentru micul dejun? S-a întors cu ea, a făcut schimbul când erați la masă în bucătărie.

— De ce nu i-ai terminat pe mercenari la o întâlnire aranjată dinainte? întrebă Quinn. Nu mai aveai bătaie de cap să ne urmărești pe noi peste tot.

— Pentru că trei au intrat în panică, răspunse Moss cu dezgust. Trebuiau să apară în Europa să-și ia banii. Orsini trebuia să aibă grijă de ei, toți trei. Eu i-aș fi închis fleanca lui Orsini. Dar când au auzit că băiatul a mierlit-o, s-au despărțit și s-au dat la fund. Din fericire, ai apărut matale ca să mi-i găsești.

— N-aveai cum să faci toată treaba de unul singur, spuse Quinn. McCrea trebuie să te fi ajutat.

— Adevărat. Eu eram înainte. Duncan era aproape de voi tot timpul, chiar a și dormit în mașină. Nu ți-a plăcut asta, nu, Duncan? Când te-a auzit c-ai dat de Marchais și de Pretorius, mi-a dat telefon din mașină, mi-a dat un avans de câteva ore.

Quinn mai avea vreo două întrebări. Moss se apucase din nou de citit și chipul i se întuneca tot mai mult de furie.

— Puștiul, Simon Cormack. Cine l-a aruncat în aer? Tu McCrea, nu-i așa?

— Sigur. Aveam transmițătorul în buzunarul de la haină de două zile.

Quinn își aminti scena de pe drumul din Buckinghamshire — oamenii de la Scotland Yard, grupul FBI, Brown, Collins, Seymour lângă mașină, Sam cu fața apăsată de spatele lui după explozie; își aminti de McCrea, în genunchi peste șanț, prefăcându-se că vomită, de fapt împingând transmițătorul cu 25 cm mai adânc în mîlul de sub apă.

— În ordine, zise el. Deci, l-ai avut pe Orsini care să te țină la curent cu ce se întâmpla în bîrlog, pe bebelușul Duncan de față ca să-ți transmită latura Kensington. Ce-i cu tipul din Washington?

Sam își ridică privirea și se uită la el neîncrezătoare. Chiar și McCrea părea speriat. Moss își întoarse ochii și îl studie pe Quinn cu curiozitate.

Pe drumul spre cabană, Quinn își dăduse seama că Moss își asumase un risc imens contactând-o pe Sam și pretinzînd că era David Weintraub. Sau poate că nu? Nu exista decât un singur mijloc pentru ca Moss să știe că, de fapt, Sam nu-l văzuse niciodată la față pe directorul adjunct.

Moss ridică manuscrisul și îl aruncă plin de furie, împrăștiindu-l pe jos.

— Ești un nemernic, Quinn, spuse el cu venin reținut. Nu-i nimic nou aici. La Washington umblă vorba că toată treaba asta-i o operație comunistă organizată de KGB. Indiferent de ce-a spus ticălosul ăla de Zack. Credeam că tu ai ceva nou, ceva care să dezmință asta. Nume, date, locuri... dovezi, pastele mă-sii. Și știi ce ai aici? Nimic. Orsini n-a suflat o vorbă, nu-i așa?

Se ridică înfuriat și începu să se plimbe prin cabană. Irosise atâta vreme și eforturi, atâtea griji. Totul de pomană.

— Corsicanul ar fi trebuit să-ți facă felul, așa cum i-am cerut. Dar și viu, tot n-ai fi avut nimic. Scrisoarea pe care ai trimis-o cățelei de aici a fost o minciună. Cine te-a pus s-o scrii?

— Petrosian, îi răspunse Quinn.

— Cine?

— Tigran Petrosian. Un armean. A murit.

— Bun. Și o să te duci și tu după el, Quinn.

— Un alt scenariu regizat?

— Da. Cum tot nu-ți folosește la nimic, mor de plăcere să-ți spun. Să te fac să asuzi oleacă. Dodge Ramul cu care am venit — a fost închiriat de prietena ta de aici. Agentul de la închirieri nu l-a zărit deloc pe Duncan. Poliția o să găsească cabana după ce o să ardă, cu ea cu tot. Ramul o să le dea un nume; fișele dentare au să dovedească al cui e cadavrul. Renegada ta o să fie dusă și lăsată la aeroport. Într-o săptămână o să fii pus sub urmărire pentru crimă și firele au să fie bine legate.

Numai că poliția n-o să te găsească niciodată. Terenul ăsta e al naibii de mare. Trebuie să existe prăpăstii în munții ăștia unde un om poate să dispară pentru totdeauna. În primăvară rămâi un schelet; la vară, acoperit și pierdut pentru totdeauna. Nu că poliția ar face cercetări pe aici — ea o să caute un

individ care a plecat, cu avionul de la aeroportul Montpelier.

Își ridică pușca, îi îndreaptă țeava spre Quinn.

— Hai, ticălosule, mișcă, Duncan, distracție plăcută. Mă întorc într-un ceas, poate mai devreme. Mai ai până atunci.

Gerul năprasnic de afară te izbea ca o palmă peste față. Cu mâinile prinse la spate în cătușe, Quinn era împins prin zăpada dinapoia cabanei tot mai sus pe Muntele Ursului. Putea să audă furnăitul lui Moss; știa că individul era ieșit din formă. Dar cu mâinile încătușate n-avea cum să scape de pușcă. Iar Moss era destul de deștept ca să nu se apropie prea mult, riscând să încaseze de la fosta Beretă Verde o lovitură care să-l scoată din circulație.

Nu trecură decât zece minute până când Moss găsi ce căuta. La marginea unui luminș din mantia de brazi și molizi a muntelui, terenul se prăvălea într-o prăpastie adâncă, de nici trei metri lățime la gură, dispărând într-un hău de douăzeci și cinci de metri.

Abisul era acoperit de omătul moale în care un cadavru s-ar fi adâncit încă un metru sau doi. Zăpezile care aveau să cadă în ultimele două săptămâni din decembrie, și din ianuarie, februarie, martie și aprilie aveau să umple șanțul. Primăvara, când avea să vină dezghețul, crevasa avea să se transforme într-un torent înghețat. Creveții și racii aveau să facă restul. Când hăul avea să se umple cu vegetația de peste vară, orice rămășițe de dedesubt aveau să fie acoperite pentru încă un anotimp, și încă unul și încă unul.

Quinn nu-și făcea iluzii că avea să moară scurt cu un glonte în cap sau în inimă. Recunoscuse chipul lui Moss, își amintea și numele acum. Îi cunoștea plăcerile perverse. Se întrebă dacă putea să suporte durerea și să nu-i dea lui Moss satisfacția de a-l auzi strigând. Și se gândi la Sam și prin ce avea să treacă ea înainte de a muri.

— În genunchi, îi spuse Moss.

Respira sacadat, șuierând și furnăind. Quinn îngenunche. Se întreba unde avea să îl atingă primul glonte. Auzi piedica puștii răsunând în aerul uscat și înghețat. Inspiră adânc, își închise ochii și așteptă.

Bubuitura, atunci când veni, parcă umplea tot luminișul și ecoul ei răsună în munți. Dar zăpada îl amuți atât de rapid, încât n-avea cum să-l fi auzit nimeni de pe drumul de departe, de jos din vale, cu atât mai puțin din satul de la o distanță de zece mile.

Prima senzație a lui Quinn a fost de uluire. Cum putea cineva să nu nimească de la distanța asta? Apoi își dădu seama că făcea parte din jocul lui Moss. Își întoarse capul. Moss stătea în picioare, cu pușca ațintită spre el.

— Dă-i drumul, căcăciosule, îi strigă Quinn.

Moss surâse ușor și începu să lase arma în jos. Se lăsă în genunchi, se întinse în față și își puse amândouă mâinile în zăpadă dinaintea lui.

Retrospectiv avea să pară mai mult, dar Moss nu se uită de-cât două secunde în ochii lui Quinn, îngenuncheat și cu mâinile în zăpadă, apoi capul i se lăsă în jos, deschise gura și dădu la iveală un șuvoi prelung și aprins de sânge scânteietor. Apoi scoase un oftat și se rostogoli fără zgomot în zăpadă.

Mai trecură câteva secunde până Quinn izbuti să-l zărească pe individ, atât de bun îi era camuflajul. Stătea în cealaltă parte a luminișului, între doi copaci, complet nemișcat. Ținutul nu era bun pentru schi, dar omul avea în

picioare niște bocanci de schi cu niște rachete uriașe de tenis pe ei. Îmbrăcămintea arctică achiziționată pe plan local era plină de zăpadă, dar atât pantalonii vătuiți cât și pufoaica matlasată erau de o nuanță bleu deschis, cea mai apropiată de alb pe care o avusese magazinul.

Promoroaca înțepenită i se adunase în firele de blană care ieșeau din gluga pufoaicei și pe sprâncene și în barbă. Printre părul de pe față, pielea îi era unsă cu grăsime și praf de mangal, protecția soldatului arctic împotriva temperaturilor de minus treizeci de grade. Își ținea pușca lejer la piept, convins că nu mai avea nevoie să tragă a doua oară.

Quinn se minună cum de izbutise să supraviețuiască acolo sus, trăind așa în bivouac în cine știe ce gaură înghețată de pe colina din spatele cabanei. Își închipui că dacă poți să rezisti o iarnă în Siberia poți să rezisti și în Vermont.

Își întinse brațele și trase și împinse până când mâinile încătușate îi ajunseră sub șezut apoi își scoase unul câte unul picioarele printre brațe. Când ajunse cu mâinile în față, căută în haina lui Moss până găsi cheia, apoi și le eliberă. Luă pușca lui Moss și se ridică în picioare. Omul din cealaltă parte a luminișului se uita impasibil.

Quinn îi strigă:

— Cum se zice în țara ta — *spasibo*.

Pe chipul pe jumătate înghețat al omului apăru o urmă de zâmbet. Când vorbi, Andrei cazacul folosea tot accentul din cartierul cluburilor din Londra.

— Cum se zice în țara ta, bătrâne — îți doresc o zi plăcută. Se auzi fâșâitul bocancilor de schi, și încă unul și dispăru.

Quinn înțelese că, după ce îl lăsase la Birmingham, rusul trebuie să se fi dus direct la Heathrow la Londra, de unde luase o cursă directă spre Toronto și îl urmărise până sus în munți. Quinn avea ceva cunoștințe despre asigurări. Se pare că și KGB-ul. Se întoarse și începu să-și croiască drum prin zăpada până la genunchi ca să ajungă înapoi la cabană.

Se opri să se uite printr-o gaură mică și rotundă din ceața care acoperea fereastra salonului. Nu era nimeni acolo. Cu pușca îndreptată în față, trase ușor zăvorul și împinse ușor ușa de la intrare. Se auzi un scâncet din dormitor. Traversă spațiul descoperit al salonului și rămase în ușa de la dormitor.

Sam era în pielea goală, cu fața în jos pe pat, răstignită, cu mâinile și picioarele legate cu frânghii de cele patru colțuri ale patului. McCrea era în chiloți, cu spatele la ușă, cu două bucăți de sârmă electrică atârându-i în mâna dreaptă.

Continua să zâmbească. Quinn îi zări chipul în oglinda de deasupra scrinului. McCrea auzi zgomotul pașilor și se întoarse. Glonteale îl lovi în stomac, la trei centimetri deasupra buricului. Pătrunse înăuntru și îi făcu zob șira spinării. În timp ce se prăbușea încetă să zâmbească.

Vreme de două zile, Quinn o îngriji pe Sam ca pe un copil. Spaima paralizantă prin care trecuse o făcea ba să tremure, ba să plângă în timp ce Quinn o ținea în brațe și o legăna. În rest dormi și marele tămăduitor își făcu efectul.

Când fu sigur că putea să o lase singură, Quinn se duse cu mașina la Johnsbury și îi telefonă ofițerului de serviciu de la FBI, prezentându-se drept tatăl ei din Rockcastle. Îi spuse ofițerului credul că era în vizită la el și că răcise zdravăn. Avea să se întoarcă la birou peste trei sau patru zile.

Noaptea, în timp ce ea dormea, scrise al doilea manuscris, real, al evenimentelor din ultimele șaptezeci de zile. Putea să prezinte povestea din punctul lui de vedere, fără să omită nimic, nici măcar greșelile pe care le făcuse. La aceasta putea să adauge povestea din perspectiva sovietică, așa cum i-o istorisise generalul KGB de la Londra. Foile pe care le citise Moss nu menționau nimic despre el, nu ajunsese încă în acest punct al povestirii atunci când îi telefonase Sam să-i spună că Weintraub voia să-l întâlnească.

Putea să mai adauge povestea din punctul de vedere al mercenarilor, așa cum i-o spusese Zack înainte să moară, și la sfârșit putea să adauge răspunsurile pe care i le dăduse chiar Moss. Avea istoria completă — aproape.

În centrul pânzei era Moss; în spatele lui, cei cinci plătitori. Alimentându-l pe Moss erau informatorii — Orsini din bîrlogul răpitorilor, McCrea din apartamentul din Kensington. Dar mai era unul, știa; cineva care trebuie să fi avut știință de tot ce cunoșteau autoritățile din Marea Britanie și America, cineva care urmărise progresele lui Nigel Cramer de la Scotland Yard și ale lui Kevin Brown de la FBI, cineva care cunoștea deliberările din comitetul britanic COBRA și grupul de la Casa Albă. Era singura întrebare la care nu răspunsese Moss.

Târî cadavrul lui Moss, aducându-l înapoi din pustietate, și îl așază alături de cel al lui McCrea în magazia neîncălzită în care erau lemnele pentru foc, unde amândouă cadavrele înțepeniră rapid, la fel ca trunchii de pin printre care zăceau. Cotrobăi prin buzunarele celor doi și își cercetă prada. Nu era nimic de valoare pentru el, doar carnețelul de telefoane al lui Moss, poate, pe care acesta și-l ținea în buzunarul interior de la piept.

Moss fusese un individ foarte ascuns în urma anilor de antrenament și de supraviețuire atunci când era urmărit. Micul carnet conținea mai bine de o sută douăzeci de numere de telefon, dar fiecare era notat doar cu inițiale sau cu un singur nume mic.

În cea de-a treia dimineață, Sam ieși din dormitor după zece ore de somn neîntrerupt și retulburat de coșmaruri.

Se așază la el în poală și își rezemă capul de umărul lui.

— Cum te simți? o întrebă el.

— Sunt bine acum. Quinn, e în ordine. Sunt bine. Unde mergem acum?

— Trebuie să ne întoarcem la Washington, îi răspunse el. Ultimul capitol se va scrie acolo. Am nevoie de ajutorul tău.

— Îți stau la dispoziție, îl asigură ea.

În după-amiaza aceea, Quinn lasă să se stingă focul în sobă, trase toate obloanele, curăță și încuie cabana. Lăasă acolo pușca lui Moss și coltul 45 pe care îl folosisese McCrea. Dar luă cu el carnetul de telefoane.

Pe drumul de coborâre, legă Dodge Ramul abandonat de jeepul Renegade și îl remorcă până la St. Jonsbury. Cei de la garajul local fură fericiți să-l pornească din nou și le lăsă în schimb jeepul cu număr canadian ca să îl vândă cum puteau mai bine. Se îndreptară în Ram spre aeroportul Montpelier, îl predară și luară avionul spre Boston și, de acolo, spre Naționalul din Washington. Sam își avea mașina parcată chiar la aeroport.

— Eu nu pot să stau cu tine, îi spuse el. Casa ta e ascultată în continuare.

Găsiră o casă modestă de închiriat, la o milă de apartamentul ei din Alexandria, a cărei proprietară fu bucuroasă să-i ofere odaia din față turistului canadian. Noaptea târziu, Sam luă cu ea carnetul de telefoane al lui Moss, se întoarse acasă și, pentru microfoanele din telefon, sună la Birou să anunțe că avea să se prezinte la serviciu a doua zi.

Se întâlniră după două zile la cină. Sam adusese carnetul și începu să-l răsfoiască. Subliniasse numerele de telefon cu pixuri fluorescente de culori diferite, în funcție de țara, statul sau orașul căruia îi corespundea numărul respectiv.

— Individul ăsta s-a plimbat ceva, observă ea. Numerele subliniate cu galben sunt din străinătate.

— Treci peste ele, îi spuse Quinn. Omul pe care îl vreau eu locuiește chiar aici sau prin apropiere. Districtul Columbia, Virginia sau Maryland. Trebuie să fie pe lângă Washington.

— Bine. Sublinierile cu roșu înseamnă teritoriul Statelor Unite, dar în afara acestei zone. În district și cele două state există patruzeci și unu de numere. Le-am verificat pe toate. După analiza cernelei, cea mai mare parte datează de mai mulți ani, probabil de pe vremea când era la Companie. Sunt bănci, oameni influenți din conducere, câțiva funcționari CIA cu numerele de acasă, o firmă de agenți de bursă. A trebuit să mă rog de un tip pe care-l cunosc, de la laborator, ca să-mi facă un serviciu; doar așa am obținut toate astea.

— Ce-a zis specialistul tău despre datele când au fost notate?

— Cam de șapte ani.

— Înainte să fie dat afară Moss. Nu, asta trebuie să fie o notație mai recentă.

— Am zis cea mai mare parte, îi aminti ea. Patru sunt scrise în ultimile douăsprezece luni. O agenție de voiaj, două case de bilete pentru avion și o centrală de comandat taxiuri.

— Ei, drăcia dracului.

— Mai e un număr, înscris acum trei până la șase luni. Problema e că nu există.

— Deconectat? Scos din funcțiune?

— Nu, vreau să spun că n-a existat niciodată. Prefixul zonal este 202 pentru Washington, dar celelalte șapte cifre nu formează și nici n-au format vreodată un număr de telefon.

Quinn luă numărul cu el acasă și îl prelucra timp de două zile și două nopți. Dacă era codificat, existau destule variante ca să dea bătaie de cap și unui computer, nu numai unui creier omenesc. Depindea cât de secret vrusese Moss să fie, cât de în siguranță își considerase carnetul în care avea înscrise numerele de telefon ale contactelor sale. Quinn începu cu niște coduri mai ușoare, scriind cifrele rezultate din acest proces într-o coloană pe care s-o verifice Sam mai târziu.

Porni cu ce era mai evident, codul copiilor; scriind numerele în ordine inversă, de la coadă la cap. Apoi transpuse prima și ultima cifră, penultima de la început și penultima de la sfârșit; antepenultimele din ambele părți; lăsând cifra din mijloc neschimbată. Realiză zece variațiuni de transpunere. Apoi trecu la adunări și scăderi.

Scăzu unu din fiecare cifră, apoi doi și așa mai departe. Apoi unu din prima cifră, doi din a doua, trei din a treia, până la șapte din a șaptea. Repetă

după aceea procesul adunând. După prima noapte se opri și se uită la coloana de numere. Moss, își dădu el seama, putea foarte bine să fi adunat sau să fi scăzut chiar data lui de naștere sau pe a mamei sale, numărul mașinii sau măsurile de la îmbrăcăminte. După ce făcu o listă cu cele mai evidente o sută șapte posibilități, i-o dădu lui Sam. Ea îl sună a doua zi, pe la sfârșitul după-amiezii; avea glasul obosit. Nota de telefon a Biroului trebuie să fi crescut substanțial.

— E-n regulă, patruzeci și unu de numere tot nu există. Celelalte șazece și șase includ spălătorii automate, un azil de bătrâni, un salon de masaj, patru restaurante, un chioșc cu ham-burgheri, două prostituate și o bază aeriană militară. Adaugă la astea cincizeci de cetățeni particulari care se pare ca nu au nimic de a face cu nimic. Dar există unul care face să merite toată salahoreala. Numărul 44 de pe lista ta.

Quinn se uită la copia din fața lui. 44. Ajunsese la el inversând cifrele și apoi scăzînd 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 în ordine.

— Ce este? întrebă el.

— E un telefon particular, neînscriș în cartea de telefoane, care are mențiunea strict secret. A trebuit să mă milogesc de mai mulți să-mi facă favoruri până să-l identific. E de la o casă mare din Georgetown. Ghici cui îi aparține?

Îi spuse. Quinn răsuflă adânc. Putea să fie o coincidență. Dacă te joci destul cu un număr format din șapte cifre, e posibil să dai din întâmplare peste numărul particular al unei persoane foarte importante.

— Mulțumesc, Sam. E tot ce am. O să-l încerc — te țin la curent.

La ora opt și jumătate în aceeași seară, senatorul Bennett Hapgood stătea în cabina de machiaj a unui important post de televiziune din New York în timp ce o fată drăguță îi dădea cu mai mult ocră pe față. Își ridică bărbia ca să mai ascundă puțin din umflăturile de sub fălci.

— Mai pune-mi un pic de fixativ aici, scumpo, îi spuse el arătându-i o şuviță de păr alb, uscat cu feonul, care-i atârna tinerește într-o parte a frunții, dar care ar fi putut să se miște de la locul ei dacă nu i se acorda atenție.

Făcuse o treabă bună. Păienjenii de vene subțiri din jurul nasului dispăruse; ochii albaștri îi scânteiau de la picăturile puse în ei; bronzul de îngrijitor de vite, adunat în lungile ore de trudă sub o lampă cu ultraviolete, strălucea plin de sănătate robustă. O asistentă a regizorului de scenă își vârî capul pe ușă; avea o planșetă în mână ca un ecuson.

— Suntem gata pentru dumneavoastră, domnule senator, îl anunță ea.

Bennett Hapgood se ridică, rămase în picioare cât fata de la machiaj îi îndepărta ultimile resturi de pudră de pe costumul gri-perle și îl urmă pe regizorul de scenă pe coridor până în studio. Fu așezat în dreapta comentatorului emisiunii și un tehnician de sunet îi prinse expert un microfon cât un nasture la piept. Comentatorul, care coordona unul dintre cele mai importante programe de afaceri curente de maximă audiență din țară, era ocupat cu studierea ordinii întrebărilor; monitorul prezenta o reclamă de hrană pentru câini. Comentatorul își ridică privirea și îi zâmbi lui Hapgood arătându-și dinții.

— Mă bucur că vă văd, domnule senator.

Hapgood îi răspunse cu zâmbetul obligatoriu, larg de un metru.

— Mă bucur că sunt aici, Tom.

— Mai avem doar două mesaje după acesta. Apoi suntem în emisie.

— Bine, bine. Eu o să fac așa cum spui tu.

O să faci, pe dracu', se gândi comentatorul care provenea din tradiția liberală a jurnalismului de pe Coasta de Est și îl considera pe senatorul din Oklahoma drept un pericol public pentru societate. Hrana pentru câini fu înlocuită de o camionetă și apoi de niște fulgi de ovăz pentru micul dejun. În timp ce dispărea ultima imagine a unei familii care se îndopa într-un delir de fericire cu produsul care arăta și chiar avea gust de paie, regizorul de scenă făcu un semn cu degetul înspre Tom. Lumina roșie de desupra camerei de luat vederi nr. 1 se aprinse și comentatorul își aținti privirea în obiectiv, cu chipul plin de îngrijorare publică.

— În ciuda repetatelor dezmințiri ale secretarului de presă al Casei Albe, Craig Lipton, programul nostru continuă să primească o avalanșă de informații despre îngrijorarea profundă în legătură cu starea sănătății Președintelui Cormack. Și asta doar cu două săptămâni înainte ca proiectul identificat cel mai mult cu numele și mandatul său, Tratatul Nantucket, să fie programat pentru ratificare de către Senat.

Unul dintre cei care s-au opus cu cea mai mare înverșunare, acestui tratat este președintele mișcării „Cetățenii pentru o Americă puternică”, senatorul Bennett Hapgood.

La cuvântul *senator*, lumina camerei de luat vederi nr. 2 se aprinse, transmitând în treizeci de milioane de cămine americane imaginea senatorului așezat. Camera nr. 3 oferi telespectatorilor o imagine dublă a celor doi în timp ce comentatorul se întorcea spre Hapgood.

— Domnule senator, ce părere aveți despre șansele de ratificare în ianuarie?

— Ce pot să spun eu, Tom? Bune n-au cum să fie. Nu după cele ce s-au întâmplat în aceste ultime câteva săptămâni. Dar chiar și fără aceste evenimente, tratatul tot n-ar trebui să fie aprobat. La fel ca atâtea milioane de compatrioți de-ai mei americani, în clipa de față nu văd nici o justificare ca să avem încredere în ruși — și, de fapt, la asta se reduce el.

— Dar, desigur, domnule senator, nu se pune problema încrederii. Există procedee de verificare încorporate în tratat care oferă specialiștilor noștri un acces fără precedent la programul sovietic de distrugere a armamentului...

— Poate că da, Tom, poate că da. Adevărul e că Rusia are un teritoriu imens. Noi trebuie să avem încredere în ei că n-o să-și construiască arme noi undeva mai adânc în interiorul țării. Pentru mine e simplu: vreau să văd o Americă puternică și asta înseamnă să ne păstrăm fiecare bucățiță de armament pe care o avem...

— Și să instalăm mai multe, domnule senator?

— Dacă trebuie, trebuie.

— Dar bugetele acestea ale apărării au început să ne prejudicieze economia. Deficitele devin insurmontabile.

— Asta-i părerea ta, Tom. Există și alții care cred că pagubele din economia noastră sunt produse de prea multe cecuri pentru asistența socială, prea multe importuri din străinătate, prea multe programe de asistență

federală externă. Se pare că noi cheltuim mai mult pentru criticii noștri din străinătate decât pentru proprii militari. Crede-mă, Tom, nu-i vorba de bani pentru industriile de armament, nici pe departe.

Tom Grange schimbă subiectul.

— Domnule senator, pe lângă faptul că vă opuneți ajutorului american pentru înfometării din lumea a treia și că susțineți măsuri vamale protecționiste, ați mai cerut și demisia lui John Cormack. Puteți să veniți cu argumente?

Hapgood l-ar fi sugrumat cu mare plăcere pe comentator. Cuvintele utilizate de Granger, *înfomețați* și *protecționiste*, indicau poziția *lui* în aceste probleme. În loc de aceasta, Hapgood își păstră expresia îngrijorată și clătină din cap cu regret.

— Tom, eu nu vreau să spun decât atât: m-am opus unor măsuri susținute de Președintele Cormack. E dreptul meu în această țară liberă. Dar...

Își întoarse capul de la comentator, descoperi camera pe care o voia cu lumina stinsă și rămase cu ochii țintă la ea timp de o jumătate de secundă cât îi trebuia regizorului din cabina de control să schimbe camerele pentru a-l prezenta doar pe el în prim-plan.

— ... nu există nici un om care să aibă mai mult respect decât mine pentru integritatea și curajul adversarului meu John Cormack. Și tocmai de aceea susțin...

Chipul său bronzat ar fi picurat sinceritatea prin toți porii, dacă nu i-ar fi fost astupați de machiaj.

— John, ai îndurat mai mult decât oricine. De dragul națiunii, dar mai presus de orice de dragul tău și al Myrei, renunță la intolerabila povară a acestei funcții, te implor.

În cabinetul său particular de la Casa Albă, Președintele Cormack apăsă pe un buton al telecomenzii și stinse ecranul televizorului din cealaltă parte a încăperii. Îl cunoștea pe Hapgood și nu putea să-l sufere, chiar dacă erau amândoi membri ai aceleiași partid; știa că individul n-ar fi îndrăznit niciodată să-i spună „John” în față.

Și totuși... Știa că individul avea dreptate. Știa că n-avea cum să mai reziste multă vreme, că nu mai era în stare să conducă. Suferința îi era atât de adâncă, încât nu mai avea nici un chef de lucru, nici un chef să mai trăiască.

Chiar dacă el n-avea de unde să o știe, doctorul Armitage observase în ultimele două săptămâni unele simptome care îl îngrijoraseră profund. Odată, probabil căutând ceea ce avea să descopere, psihiatrul îl surprinsese pe Președinte în garajul subteran, când acesta cobora din mașină după una din rarele ieșiri de la Casa Albă. Doctorul Armitage surprinsese privirea șefului Executivului ațintită asupra țevii de eșapament a limuzinei de parcă aceasta îi era un vechi prieten spre care ar fi putut să se întoarcă pentru a-și alina durerea.

John Cormack reveni la cartea pe care o citea înainte de emisiunea de la televizor. Era o carte de poezii, ceva ce le predase el cândva studenților la Yale. Își amintea un vers. Ceva scris de John Keats. Tînărul poet englez, mort la 26 de ani, cunoscuse ca puțini alții melancolia și o exprimase mai bine ca oricine. Găsi pasajul pe care îl căuta: „Odă privighetorii”.

*... fi de atâtea ori
M-am tot iubit cu Moartea cea care alină,
Și multe dezmierdări i-am spus în vers ușor
Ca în văzduh să-mi ducă respirația lină;
Acum mai potrivit ca niciodată e să mori,
Să încetezi la miezul nopții fără de dureri...*

Puse jos cartea deschisă și se lăsă pe spate, cu ochii pierduți la volumele bogat ornamentate din jurul cornișelor cabinetului particular pentru cel mai puternic om din lume. Să încetezi la miezul nopții fără de dureri... Cât de ispititor, reflectă el, cât de ispititor...

Quinn își alege ora zece și jumătate din aceeași seară, o oră la care cei mai mulți oameni erau acasă, dar nu încă în pat gata să adoarmă. Era în cabina telefonică a unui hotel bun, genul în care cabinele mai au încă uși care să-l lase pe vorbitor în intimitate. Auzi telefonul sunând de trei ori la numărul respectiv; după care receptorul fu ridicat.

— Da?

Îl mai auzise vorbind și altă dată, dar acest unic cuvânt nu era suficient ca să îi recunoască glasul.

Quinn vorbi cu vocea liniștită, aproape șoptită, a lui Moss, punctându-și cuvintele cu câte un șuierat ocazional al nărilor deteriorate.

— Moss, zise el.

Urmă o pauză.

— Nu trebuie să îmi dai telefon aici decât în caz de urgență. Doar ți-am spus asta.

Dăduse lovitura. Quinn lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Este, zise el încet. L-am aranjat pe Quinn. Și pe fată. Și McCrea a fost... terminat.

— Nu cred că vreau să am cunoștință de treburile astea, zise glasul.

— Ar trebui, îi spuse Quinn înainte ca omul să poată să închidă. A lăsat un manuscris, Quinn. Chiar acum îl am la mine.

— Manuscris?

— Exact. NU știi de unde a luat amănuntele, cum a dat de ele, dar totul e aici. Cele cinci nume — știi dumneata, cei de la spate. Eu, McCrea, Orsini, Zack, Marchais, Pretorius. Totul.. Nume, date, ore, locuri. Ce s-a întâmplat și de ce... și cine.

Urmă o pauză prelungită.

— Mă include și pe mine? Întrebă glasul.

— Am spus, totul.

Quinn putea să-i audă respirația.

— Câte exemplare?

— Numai unul. Era într-o cabană din nordul Vermontului. Nu-s mașini xerox pe acolo. Am unica lui copie chiar aici.

— Înțeleg. Unde ești?

— La Washington.

— Cred că-i mai bine să mi-o dai mie.

— Sigur, zise Quinn. Nici o problemă. Mă menționează și pe mine. L-aș distruge chiar eu, numai că...

— Numai că ce, domnule Moss?

— Numai că dumnealor mai îmi datorează ceva.

Urmă o pauză și mai lungă. Omul de la celălalt capăt al firului își înghiți saliva, de mai multe ori.

— Am înțeles că ai fost răsplătit împărătește, zise el. Dacă ți se mai datorează ceva, o să ți se plătească.

— Nu-i bine, spuse Quinn. A fost o harababură întreagă pe care a trebuit s-o descurc eu și care n-a fost prevăzută. Indivizii ăia trei din Europa, Quinn, fata... Toate astea au însemnat o groază de muncă... în plus.

— Ce dorești, domnule Moss?

— Mă gândesc că ar trebui să mai primesc ce mi s-a oferit inițial. Dublat.

Quinn auzi cum celălalt trăgea aerul în piept. Omul învăța, fără îndoială, pe calea cea mai grea că dacă te amesteci cu criminalii poți să sfârșești prin a fi șantajat.

— Va trebui să mă consult, zise omul din Georgetown. Dacă... ăăă... vor trebui să fie pregătite ceva hârtii, va lua timp. Nu face nimic pripit. Sunt sigur că lucrurile pot fi aranjate.

— Douăzeci și patru de ore, spuse Quinn. O să te sun mâine la aceeași oră. Spune-le ălor cinci că e mai bine să fii pregătit. Eu îmi iau banii — dumneata primești manuscrisul. După aceea eu o să plec și o să fiți cu toții în siguranță... pentru totdeauna.

Închise telefonul, lăsându-l pe celălalt să-și calculeze dacă să plătească sau să fie pus în fața ruinii.

Quinn își închirie ca mijloc de transport o motocicletă și își cumpără și o haină groasă din piele de oaie ca să-l apere de frig.

A doua seară i se răspundea la telefon după primul apel.

— Deci, fornăi Quinn.

— Termenii... dumatle, oricât ar fi de excesivi, au fost acceptați, îi spuse proprietarul casei din Georgetown.

— Ai toate hârtiile? Întrebă Quinn.

— Da. În mâinile mele. Ai manuscrisul?

— În ale mele. Să le schimbăm și să terminăm odată.

— De acord. Nu aici. La locul obișnuit, la ora două noaptea.

— Singur. Fără arme. Dacă încerci să vii să sari pe mine cu mușchi închiriați, o să sfârșești într-o raclă.

— Fără nici o șmecherie — ai cuvântul meu. Deoarece suntem gata să plătim, nu-i nevoie. Și nici din partea dumatle. O tranzacție strict comercială, te rog.

— N-am nimic împotrivă. Nu vreau decât banii, spuse Quinn.

Celălalt închise telefonul.

La ora unsprezece fără cinci minute, John Cormack stătea la biroul lui și se uita la scrisoarea scrisă cu propria-i mână către poporul american. Era grațioasă și plină de regrete. Alții vor fi aceia care au s-o citească cu voce tare,

să o reproducă în ziare și reviste, în programele de radio și în emisiunile de la televizor. După ce el va fi plecat. Mai erau opt zile până la Crăciun. Dar anul acesta altcineva avea să celebreze sărbătorile în această reședință. Un om bun, un om în care avea încredere. Michael Odell, cel de al 41-lea Președinte al Statelor Unite.

Telefonul începu să sune. Se uită la el cu oarecare iritare. Era numărul personal și particular, cel pe care-l dădea doar prietenilor apropiați și de încredere care puteau să-l cheme fără nici o introducere la orice oră.

— Da?

— Domnul Președinte?

— Da.

— Mă numesc Quinn. Negociatorul.

— Aha... da, domnule Quinn.

— Nu știu ce părere aveți despre mine, domnule Președinte. Are prea puțină importanță acum. Nu m-am ținut de cuvânt și n-am reușit să vă aduc băiatul înapoi. Dar am descoperit de ce. Și cine l-a ucis. Vă rog, domnule, doar să mă ascultați. N-am multă vreme.

La ora cinci dimineața, un motociclist are să se oprească la postul serviciului secret de la intrarea publică, în Casa Albă de pe Alexander Hamilton Place. O să înmâneze un pachet, o cutie plată de carton. Acesta va conține un manuscris. Este numai și numai pentru ochii dumneavoastră. Nu există copii. Vă rog să dați ordin să vă fie adus personal când sosește. După ce îl veți citi, puteți să dați dispozițiile pe care le considerați de cuviință. Aveți încredere în mine, domnule Președinte. Acum pentru ultima oară. Noapte bună, domnule.

John Cormack rămase cu ochii holbați la telefonul care începuse să bîzâie. Încă perplex, puse receptorul la loc, ridică un altul și îi transmise ordinul ofițerului de serviciu al serviciului secret.

Quinn avea o mică problemă. Nu cunoștea „locul obișnuit” și, dacă ar fi recunoscut acest lucru, și-ar fi pierdut prilejul de a se întâlni. La miezul nopții descoperi adresa din Georgetown pe care i-o dăduse Sam, își parcă Honda masivă mai în josul străzii și se așeză la pândă în umbra deasă din spațiul dintre două case, cu șapte-opt metri mai jos pe cealaltă parte a străzii.

Casa pe care o urmărea era un conac elegant cu cinci etaje din cărămidă aparentă de la capătul de apus al străzii N, un bulevard liniștit care se termina acolo cu campusul Universității Georgetown. Quinn socoti că o astfel de casă trebuia să fi costat peste două milioane de dolari.

Lângă casă erau ușile operate electronic ale unui garaj dublu, în casă ardeau luminile la trei etaje. Cu puțin după miezul nopții se stingeau cele de la etajul cel mai de sus, aripa servitorilor. La ora unu nu mai era lumină decât la un etaj. Cineva mai era încă treaz.

La unu și douăzeci se stingeau și luminile de la etajul întâi; altele se aprindeau la parter. După zece minute apăru o undă de lumină în spatele ușilor de la garaj — cineva se urca într-o mașină. Lumina se stinse și ușile garajului începură să se ridice. O limuzină Cadillac lungă și neagră ieși, o coti încet pe stradă și ușile se închiseră la loc. În timp ce mașina se îndepărta de universitate, Quinn văzu că nu era decât omul de la volan, care conducea cu atenție. Se întoarse neobservat la Honda lui și o luă pe stradă în urma

limuzinei.

Aceasta o coti la sud, pe Wisconsin Avenue. Centrul zgomotos al oraşului Georgetown, cu barurile, bistrourile şi magazinele care stăteau deschise până la ore înaintate, era liniştit la ora aceea târzie de noapte de la jumătatea lunii decembrie. Quinn rămase cât îndrăzni de mult în urmă, uitându-se cum luminile de semnalizare din spatele Cadillacului o luau la stânga pe strada M şi apoi la dreapta pe Pennsylvania Avenue. O urmări înconjurând pe centura Washington şi apoi îndreptându-se spre sud pe strada 23 până o luă la stânga pe Calea Constituţiei şi trase la marginea drumului, oprindu-se sub copacii de dincolo de alea Henry Bacon.

Quinn ieşi repede de pe drum, trecu peste trotuar şi se opri într-un pâlcc de arbuşti; îşi închise motorul şi stinse farurile. Se uită cum se stingeau luminile din spate ale Cadillacului şi cum şoferul cobora din el. Acesta aruncă o privire în jur, văzu un taxi singuratic care trecea în căutarea unui client, nu mai observă nimic altceva şi o porni din loc. Dar nu cobori pe trotuar ci trecu peste grilajul care mărginea parcul West Potomac şi începu să traverseze prin iarbă în direcţia Bazinului Reflectant.

Trecând de raza de acţiune a felinarelor de pe stradă, silueta cu pardesiu şi pălărie negre se pierdu în beznă. În dreapta lui Quinn, luminile puternice ale Monumentului Lincoln luminau partea de jos a străzii 23, dar de-abia dacă ajungeau până în iarbă şi pomii din parc. Quinn putu să se apropie până la 25 de metri, ţinând mereu sub ochi umbra care se mişca.

Omul ocoli capătul de apus al Monumentului Vietnam, apoi o tăie jumătate la stânga ca să o ia pieziş spre terenul mai înalt, împânzit cu arbori deşi, dintre Grădinile Constituţiei şi malurile Bazinului Reflectant.

Departe în stânga, Quinn putea să zărească lumina slabă a celor două bivuacuri în care veteranii făceau de pază pentru dispăruţii în luptă ai aceluia trist şi îndepărtat război. Prada sa urma un drum diagonal pentru a evita să treacă prea aproape de acest unic semn de viaţă care exista în parc la ora aceea.

Monumentul este un zid lung de marmură neagră, înalt până la gleznă la ambele capete, dar de doi metri şi jumătate la centru, care pătrunde în terenul Promenadei şi are forma unui şevron subţire. Quinn trecu în calea prăzii sale sărind peste zid, acolo unde acesta nu era mai înalt de treizeci de centimetri, apoi se ghemui la pământ în umbra lui când omul din faţă se întoarse de parcă ar fi auzit zgomotul de paşi de pe pietriş. Cu capul ridicat deasupra firelor de iarbă din jur, Quinn putu să-l vadă cum cerceta parcul şi Promenada înainte de a-şi continua calea.

O palidă lună nouă se ivi de după nori. La lumina ei, Quinn putu să vadă zidul lung de marmură pe care erau săpate numele celor 58.000 de oameni care muriseră în Vietnam. Se aplecă uşor să sărute marmura îngheţată şi porni mai departe, traversând o altă bucată de gazon spre pîlcul de stejari înalţi unde stăteau statuile în mărime naturală ale veteranilor de război.

În faţa lui Quinn, omul cu paltonul negru se opri şi se întoarse din nou ca să studieze terenul din spate. Nu văzu nimic; lumina lunii cădea pe copacii dezgoliţi de frunze şi ţepeni în licărul acum îndepărtatului Monument Lincoln, scânteind pe siluetele celor patru soldaţi de bronz.

Dacă ar fi avut prilejul să afle sau dacă l-ar fi preocupat mai mult, omul cu paltonul ar fi ştiut că nu există decât trei soldaţi pe soclu. În timp ce el se întor-

cea să meargă mai departe, cel de-al patrulea se desprindea și o pornea în urma lui.

În sfârșit omul ajunsese și la „locul obișnuit”. Pe înălțimea movilei dintre lacul din parc și Bazinul Reflectant, înconjurată discret de arbori, se află o toaletă publică, iluminată de un unic felinar, încă aprins la ora aceea. Omul cu paltonul negru se așează lângă felinar și începu să aștepte. După două minute, Quinn se ivea dintre arbori. Omul se uită la el. Probabil că pălise — era prea întuneric ca să se observe. Dar mâinile îi tremurau; Quinn putea să i le vadă. Rămaseră uitându-se unul la celălalt. Omul din fața lui Quinn se lupta să-și ascundă valul de panică ce creștea în el.

— Quinn, zise omul. Ești mort.

— Nu, îi răspunse Quinn rezonabil. Moss e mort. Și McCrea. Și Orsini, Zack, Marchais, Pretorius. Și Simon Cormack — oho, da, e mort. Și tu știi de ce.

— Ușurel, Quinn. Să ne comportăm ca niște oameni cu rațiune. A trebuit să dispară. Era pe cale să ne ruineze pe toți. Sigur că poți să înțelegi asta. Știa că acum vorbea ca să-și apere viața.

— *Simon?* Un student de la colegiu?

Surprinderea omului cu paltonul negru îl făcu să-și depășească nervozitatea. Fusesse la Casa Albă, știa de ce era în stare Quinn.

— Nu băiatul. Taică-său. Trebuie să plece.

— Tratatul Nantucket?

— Bineînțeles. Prevederile lui au să ruineze mii de oameni, sute de corporații.

— Dar de ce tu? Din câte știu, ești un om extrem de bogat. Averele ta particulară e enormă.

Omul din fața lui Quinn râse scurt.

— Până acum, spuse el. După ce am moștenit averea familiei, mi-am folosit talentele la bursă și am plasat-o într-o serie de portofolii de acțiuni. Acțiuni bune, portofolii cu o înaltă rată de creștere, cu beneficii ridicate. Totul e în ele. Administratorii prin procură ai fondului nu le-au schimbat.

— În industria de armament?

— Uite ce e, Quinn, am adus asta pentru Moss. Acuma poate să fie pentru tine. Ai mai văzut așa ceva vreodată?

Scoase o bucată de hârtie din buzunarul de la piept și i-o întinse. La lumina unicului felinar și a lunii, Quinn se uită la ea. O trată bancară, emisă pe numele unei bănci elvețiene cu o reputație incontestabilă, plătibilă la purtător. În valoare de cinci milioane de dolari.

— Ia-o, Quinn. N-ai mai văzut niciodată atîția bani. Și n-o să mai ai un alt prilej. Gândește-te la ce poți să faci cu ei, viața pe care poți s-o duci. Confort, lux chiar, pentru tot restul vieții. Dă-mi doar manuscrisul și e a ta.

— Tot timpul n-a fost de fapt vorba decât de bani, nu? întrebă Quinn gânditor. Se juca cu cecul reflectând.

— Bineînțeles. Bani și putere. Același lucru.

— Dar erai prietenul lui. Avea încredere în tine.

— Te rog, Quinn, nu fi naiv. Întotdeauna totul se reduce la bani. Națiunea asta întreagă e moartă după bani. Nimeni nu poate să schimbe asta. Așa a fost și așa o să fie mereu. Adorăm dolarul autopoternic. Orice și oricine în țara asta poate fi cumpărat — cumpărat și plătit.

Quinn îl aprobă dând din cap. Se gândi la cele cincizeci și opt de mii de

nume de pe marmura neagră aflată la o sută cincizeci de metri în spatele lui. Cumpărați și plătiți. Oftă și își băgă mâna adânc în jacheta din blană de oaie. Omul mai mic sări înapoi, speriat.

— Nu-i nevoie, Quinn. Ai spus că fără arme.

Dar când mâna lui Quinn ieși la iveală, ținea strâns în ea două sute de foi de hârtie albă bătute la mașină. Îi întinse manuscrisul. Celălalt se relaxă, luă teancul.

— N-o să regreti, Quinn. Bani sunt ai tăi. Bucură-te de ei.

Quinn îl aprobă din nou clătinându-și capul.

— Mai e un lucru...

— Orice.

— Am dat drumul taxiului pe Calea Constituției. Poți să mă duci și pe mine cu mașina până la Centură?

Pentru prima dată omul zâmbi. Cu ușurare.

— Nici o problemă, îl asigură el.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Oamenii în haine lungi de piele hotărâra să-și îndeplinească misiunea la sfârșit de săptămână. Era mai puțină lume pe afară și instrucțiunile lor erau să fie discreți. Aveau niște observatori pe strada unde se afla clădirea cu birourile din Moscova, care îi anunțaseră când le plecase vânatul din oraș în seara aceea de vineri.

Grupul desemnat pentru arestare aștepta răbdător pe șoseaua lungă și îngustă de lângă bucla fluviului Moscova, doar cu o milă mai înainte de intrarea în satul Peredelkino, unde își au *dacha* de vacanță membrii superiori ai Comitetului Central, cei mai mulți dintre academicienii de prestigiu și șefii armatei.

La ivirea mașinii pe care o așteptau, vehiculul care comanda grupul de arestare se așază de-a curmezișul străzii, blocând-o complet. Ceaika în viteză încetini, apoi se opri. Șoferul și paznicul de corp, ambii de la GRU și cu antrenament Spetsnaz, n-aveau nici o șansă. Bărbați cu mitraliere apărură de pe ambele părți ale străzii și cei doi militari se treziră că se uitau prin geam drept la țevile acestora.

Ofițerul superior în haine civile se apropie de portiera din spate, o deschise și se uită înăuntru. Ocupantul mașinii își ridică privirea cu indiferență, cu o urmă de încăpățănare, de la dosarul pe care-l citea.

— Mareșalul Kozlov? întrebă agentul KGB cu haina de piele.

— Da.

— Vă rog să coborâți. Nu încercați să opuneți rezistență. Dați ordin soldaților dumneavoastră să facă la fel. Sunteți arestat.

Mareșalul mățăhălos murmură un ordin șoferului și paznicului și se dădu jos. Respirația îi îngheța în aerul geros. Se întrebă când mai avea să respire din nou aerul tăios al iernii.

Chiar dacă era înspăimântat, nu dădea nici un semn.

— Dacă nu aveți autorizație, o să răspunzi în fața Politbiroului, *cekist*.

Folosi cuvântul rusesc peiorativ pentru un agent al poliției secrete.

— Acționăm la ordinele Politbiroului, îl anunță agentul KGB cu satisfacție.

Era colonel-plin la Directoratul Superior Doi. Și atunci bătrânul mareșal își dădu seama că, pentru ultima oară, își epuizase munițiile.

Peste două zile, polițiștii securității saudite înconjurau fără zgomot o modestă casă particulară din Riad, în bezna adâncă dinaintea zorilor. Dar nu destul de fără zgomot. Unul dintre ei dădu peste o cutie de conserve și un câine se porni să latre. Un servitor iemenit din interiorul casei, deja sculat ca să pregătească prima cafea tare a zilei, se uită pe geam și se duse șă-și informeze stăpânul.

Colonelul Easterhouse făcuse o instrucție serioasă la unitățile aeropurtate ale SUA. Și își cunoștea Arabia Saudită și faptul că un conspirator nu trebuia să scape niciodată din vedere amenințarea de a fi trădat. Măsurile de apărare erau solide și deja pregătite. Când marea poartă de lemn a curții se prăbușea și cei doi apărători iemeniți muriseră deja pentru el, Easterhouse își alese singur drumul pentru a evita agoniile care știau că-l așteaptă. Polițiștii securității nu auziseră decât o singură împușcătură în timp ce alergau pe scările care duceau către etajul întâi unde era aripa de locuit.

Îl găsiră în biroul lui, o cameră spațioasă într-un încântător stil arab, întins cu fața în jos pe podea, în vreme ce sângele îi distrugea un minunat covor de Kochan. Colonelul care comanda grupul de arestare se uită în jurul camerei: ochii îi căzură pe singurul cuvânt arab care forma motivul unei cuverturi de mătase atârnată pe peretele din spatele biroului. Era *Inshal-lah*. Dacă e voia Domnului.

În ziua următoare, Philip Kelly conducea chiar el în persoană echipa FBI care înconjura domeniul de la poalele dealurilor de lângă Austin. Cyrus Miller îl primi curtenitor și îl ascultă cum îi citea drepturile. Când fu anunțat că era arestat, începu să se roage cu voce tare și cu convingere, invocând răzbunarea divină a Prietenului lui personal asupra idolatrilor și antihriștilor care dădeau semne atât de evidente că nu înțelegeau voința Atotputernicului, așa cum fusese ea exprimată prin acțiunile vasului ales de El.

Kevin Brown era șeful echipei care, aproape în același timp, îl lua în custodie pe Melville Scanlon de la reședința lui impozantă de lângă Houston. Echipa FBI diferite făcură o vizită lui Lionel Moir la Dallas și încercară să-i aresteze pe Ben Salkind de la Palo Alto și pe Peter Cobb de la Pasadena. Poate din intuiție ori din întâmplare, în ziua precedentă Salkind plecase cu avionul la Mexico City. Cobb se credea că era în cabinetul lui de la firmă la ora programată pentru arestare. Dar o răceală cu dureri de cap îl reținuse acasă în dimineața respectivă. Era unul din acele renghiuri ale soartei care își bat joc de cele mai bine planificate operațiuni. Polițiștii și soldații le cunosc prea bine. O secretară devotată îi dădu telefon acasă în timp ce echipa FBI se zorea spre reședința lui particulară. Se sculă din pat, își sărută nevasta și copiii și intră în garajul lipit de casă. Agenții FBI îl găsiră acolo după douăzeci de minute.

Peste patru zile, Președintele Cormack intra în Sala Cabinetului și se așeza la locul lui din centrul mesei, locul rezervat pentru Șeful Executivului. Cercul apropiat format din membri ai Cabinetului și consilieri era deja la locul lui în jur. Observară cu toții că avea din nou spatele drept, ochii limpezi, capul ridicat.

De partea cealaltă a mesei stăteau Lee Alexander și David Weintraub de la CIA, alături de Don Edmonds, Philip Kelly și Kevin Brown de la FBI. John Cormack le făcu un semn cu capul în timp ce se așeza.

— Rapoartele dumneavoastră, vă rog, domnilor.

Kevin Brown vorbi primul, la o privire a directorului său.

— Domnule Președinte, cabana de lemn din Vermont. Am recuperat o armă Armalite și un Colt automat 45, așa cum s-a descris. Împreună cu cadavrele lui Irving Moss și Duncan McCrea, amândoi foști angajați ai CIA. Au fost identificați.

David Weintraub îl aprobă clătinându-și capul.

— Am analizat Coltul la Quantico. Poliția belgiană ne-a trimis reproduceri mărite ale șanțurilor de pe glonte pe care l-au dezgropat din tapițeria roșii mari de la Wavre. Se potrivesc: Coltul a tras glonțul care l-a ucis pe mercenarul Marchais, alias Lefort. Poliția olandeză a găsit un glonte în lemnăria unui butoi vechi din beciurile de sub barul din Den Bosch. Ușor distorsionat, dar șanțurile sunt vizibile. Același colt 45. În sfârșit, poliția din Paris a recuperat șase gloanțe intacte din zidăria cafenelei din Passage de Vautrin. Le-am identificat ca fiind trase din Armalite. Ambele arme au fost cumpărate sub un nume fals de la un magazin de arme din Galveston, Texas. Proprietarul a identificat cumpărătorul după fotografie ca fiind Irving Moss.

— Deci se potrivește.

— Da, domnule Președinte, totul.

— Domnule Weintraub?

— Regret că trebuie să confirm că Duncan McCrea a fost într-adevăr angajat pe plan local în America Centrală la recomandarea lui Irving Moss. A fost folosit acolo timp de doi ani, apoi adus în America și trimis la Camp Peary pentru pregătire. După ce Moss a fost dat afară, toți protejații lui ar fi trebuit verificați. N-au fost. O scăpare. Regret.

— Nu erai director adjunct la Operații pe vremea aceea, domnule Weintraub. Te rog să continui.

— Mulțumesc, domnule Președinte. Am aflat din... surse... destul cât să ni se confirme ceea ce ne-a comunicat neoficial *rezidentul* KGB din New York. Un oarecare mareșal Kozlov a fost reținut pentru cercetări în legătură cu furnizarea centurii care l-a ucis pe fiul dumneavoastră. Oficial, și-a dat demisia pe motive de sănătate.

— Va face mărturisiri, ce crezi?

— La închisoarea Lefortovo, domnule, KGB-ul își are metodele lui, recunosc Weintraub.

— Domnule Kelly?

— Unele lucruri, domnule Președinte, nu vor fi dovedite niciodată. Nu e nici urmă de cadavrul lui Dominique Orisini, dar poliția corsicană a stabilit că două salve de alicie au fost într-adevăr trase într-un dormitor dosnic de deasupra unei taverna din Castelblanc. Pistolul Smith & Wesson emis agentului special Somerville este pesemne pierdut pentru totdeauna în râul Prunelli. Dar tot ce poate fi dovedit a fost dovedit. Manuscrisul e corect până la ultimul

amănunt.

— Și cei cinci, așa-numiții Cinci din Alamo?

— Avem trei în custodie, domnule Președinte. Cyrus Miller e aproape sigur că nu va putea fi judecat niciodată. Este considerat clinic alienat. Melville Scanlon a mărturisit totul, inclusiv amănunte despre un alt complot pentru a răsturna monarhia din Arabia Saudită. Cred că Departamentul de Stat s-a și îngrijit de acest aspect al problemei.

— S-a îngrijit, spuse Președintele. Guvernul saudit a fost informat și s-au luat măsurile corespunzătoare. Și ceilalți din cei Cinci din Alamo?

— Se pare că Salkind a dispărut — credem că în America Latină. Cobb a fost găsit spânzurat, cu propria lui mână, în garajul de lângă casă. Moir confirmă tot ce a recunoscut Scanlon.

— Nici un amănunt rămas aiurea, domnule Kelly?

— Nici unul pe care îl putem noi discerne, domnule Președinte. În timpul pe care l-am avut la dispoziție, am verificat tot ce există în manuscrisul domnului Quinn. Nume, date, locuri, ore, închirieri de mașini, bilete de avion, închirieri de apartamente, camere de hotel, vehicule utilizate, armele — totul. Poliția și autoritățile de imigrare din Irlanda, Marea Britanie, Belgia, Olanda și Franța ne-au trimis toate înregistrările. Se confirmă totul.

Președintele Cormack aruncă o scurtă privire spre fotoliul gol de pe partea dinspre el a mesei.

— Și... fostul... fostul meu coleg?

Directorul FBI îi făcu un semn lui Philip Kelly.

— Ultimele trei pagini ale manuscrisului susțin că în noaptea respectivă între cei doi a avut loc o conversație asupra căreia nu există nici o confirmare, domnule Președinte. N-avem.

Încă nici o urmă de domnul Quinn. Dar am verificat personalul de la casa din Georgetown. Șoferul oficial a fost trimis acasă pe motiv că mașina nu mai avea să fie folosită în acea noapte. Doi din personal își aduc aminte că au fost treziți în jur de ora unu și jumătate de sunetul ușilor de la garaj care se deschideau. Unul dintre ei s-a uitat pe geam și a văzut mașina ieșind în stradă. S-a gândit că poate a fost furată, așa că s-a dus să-și trezească stăpânul. Plecase cu mașina.

Am cercetat toate acțiunile din portofoliul lui dat în administrație și există investiții imense într-o serie de contractori ai Apărării, ale căror acțiuni ar fi fără îndoială afectate de prevederile Tratatului Nantucket. E adevărat — ceea ce susține Quinn. Cât despre cele spuse de individ, n-o să știm niciodată. Pe Quinn poți să-l crezi sau nu.

Președintele Cormack se ridică.

— Atunci eu îl cred, domnilor. Eu da. Încetați urmărirea lui, vă rog. E un ordin administrativ. Vă mulțumesc pentru eforturi.

Plecă prin usa de pe peretele opus șemineului, trecu prin biroul secretarului său particular cerând să nu fie deranjat, intră în Cabinetul Oval și închise ușa după el.

Se așază la locul lui de la biroul masiv de sub ferestrele cu tentă verzuie, din sticlă groasă de 12 cm rezistentă la gloanțe, care dau în Grădina Trandafirilor, și se rezemă de fotoliul înalt rotativ. Trecuseră șaptezeci și trei de zile de când se așezase ultima oară în el.

Pe birou era o fotografie cu ramă de argint. Îl arăta pe Simon, o poză

făcută la Yale în toamna dinainte de a pleca în Anglia. Avea douăzeci de ani pe atunci și chipul tânăr îi era plin de vitalitate și dor de viață, și mari speranțe în viitor.

Președintele apucă poza cu ambele mâini și se uită la ea multă vreme. În cele din urmă, deschise un sertar din stânga lui.

— La revedere, fiule, spuse el.

Așeză fotografia cu fața în jos în sertar, îl închise și apăsă pe un buton al intercomului.

— Trimiteți-l pe Craig Lipton la mine, vă rog.

După sosirea secretarului de presă, Președintele îl anunță că dorea o oră la televiziune în seara următoare, pe canalele principale și în perioada de maximă audiență, pentru a se adresa națiunii.

Proprietara casei cu camere de închiriat din Alexandria regreta că își pierdea oaspetele canadian, domnul Roger Lefevre. Era atât de liniștit și de manierat; nu-i făcuse nici un necaz de nici un fel. Nu ca alții pe care ar fi putut să îi numească.

În seara când venise să-și încheie socotelile și să-și ia rămas bun, observă că își răsese barba. Era de acord; îl făcea să arate cu mult mai tânăr.

Televizorul din salon era deschis, ca întotdeauna. Bărbatul cel înalt rămase în ușă pentru a-și lua rămas-bun. Pe ecran, un comentator cu chipul serios anunța: „Doamnelor și domnilor, Președintele Statelor Unite.”

— Sunteți sigur că nu vreți să mai stați puțin? Întrebă proprietăreasa. O să vorbească Președintele. Se zice că bietul om o să-și dea singur demisia.

— Taxiul mă așteaptă la ușă, îi răspunse Quinn. Trebuie să plec.

Pe ecran apăru chipul Președintelui Cormack. Stătea ferm la biroul lui din Cabinetul Oval, sub Marele Sigiliu. Nu prea mai fusese văzut de optzeci de zile și telespectatorii își dădeau seama că arăta mai bătrân, mai tras la față, mai ridat decât cu trei luni în urmă. Dar privirea aceea sfârșită din fotografia care făcuse înconjurul lumii, chipul așa cum stătuse lângă groapa din Nantucket, dispăruse. Se ținea drept și se uita ținută în obiectivul camerei de luat vederi, stabilind un contact vizual direct, chiar dacă electronic, cu mai bine de o sută de milioane de americani și mai multe milioane de oameni din toată lumea, legați la transmisie prin satelit. Nu era nici urmă de istoveală sau înfrângere în atitudinea lui; glasul îi era măsurat, grav dar ferm.

— Concedați-vă americani..., începu el.

Quinn închise ușa de la intrare și coborî treptele spre taxi.

— Dulles, spuse el.

Pe trotuare felinarele scânteiau de decorațiile de Crăciun, Moș Crăciunii din magazine hohoteau cât puteau mai bine, cu tranzistoarele lipite de urechi. Șoferul se îndreptă spre sud-vest pe autostrada Monumentul Henry Shirley pentru a o coti la dreapta pe Bariera Râului și apoi din nou pe Centura capitalei.

După câteva minute, Quinn observă că un număr tot mai mare de șoferi trăgeau la marginea drumului ca să se concentreze asupra transmisiei din radiourile mașinilor. Pe trotuare începuseră să se formeze grupuri de oameni strânși în jurul câte unui tranzistor. Șoferul taxiului alb cu albastru avea o pereche de căști pe cap. Ajunși în dreptul barierei, țipă: „Căăă-cat, omule,

nu-mi vine să cred ce aud."

Își întoarse capul, ignorând drumul.

— Vrei să pun la difuzor?

— O să prind reluarea mai târziu, îi răspunse Quinn.

— Pot să trag pe dreapta, omule.

— Mergi înainte, spuse Quinn.

La Dulles Internațional, Quinn își plăti taxiul și intră pe ușă îndreptându-se spre ghișeul de prezentare al companiei British Airways. În sala de așteptare, majoritatea pasagerilor și jumătate din personal erau adunați în jurul unui televizor instalat pe un perete. Quinn găsi o funcționară la ghișeu.

— Cursa doi-zece spre Londra, spuse el dându-i biletul.

Funcționara își desprinsese cu greu ochii de la televizor și îi studie biletul, apăsând pe terminalul de pe birou ca să-i confirme reținerea locului.

— Schimbați la Londra pentru Malaga? întrebă ea.

— Exact.

Glasul lui John Cormack se auzea în holul neobișnuit de tăcut.

— Pentru a distruge Tratatul Nantucket, oamenii aceștia au crezut că trebuie să mă distrugă mai întâi pe mine...

Funcționara îi emise tichetul de îmbarcare, cu ochii ținți la ecran.

— Pot să trec spre plecare? întrebă Quinn.

— Oh... da, sigur... călătorie plăcută.

Dincolo de controlul imigrării exista o zonă de așteptare cu un bar liber de taxe. În spatele barului era așezat un alt televizor. Toți pasagerii erau adunați într-un grup și urmăreau ecranul cu atenție.

— Pentru că nu puteau să ajungă până la mine, mi-au luat fiul, unicul meu fiu iubit, și mi l-au ucis.

La scaunele rulante, printre cei care se îndreptau spre Boeingul care aștepta, era un bărbat în uniformă roș-alb-albastră a companiei British Airways, cu un tranzistor. Nu vorbea nimeni. La intrarea în avion, Quinn își oferă tichetul de îmbarcare unui însoțitor de bord care îi arătă cu mâna spre clasa întâi. Quinn își permisese luxul folosindu-se de ultimii bani ai rușilor. Auzi glasul Președintelui venind dinspre scaunele rulante din spatele lui în timp ce își băga capul în cabină.

— Asta este ceea ce s-a întâmplat. Acum s-a isprăvit. Dar un lucru pot să vă promit, pe cuvânt de onoare. Concedați americani, aveți din nou un Președinte...

Quinn se așeză în scaunul de lângă fereastră, își legă centura, refuză un pahar de șampanie și ceru în loc niște vin roșu. Acceptă un exemplar din Washington Post și începu să-l citească. Locul de lângă el, de la margine, rămase liber la decolare.

Boeingul 747 se ridică și își întoarse botul spre Atlantic și Europa. De jur împrejurul lui Quinn se auzea un zumzet emoționat; pasagerii increduli discutau despre discursul prezidențial care durase aproape o oră. Quinn stătea și își citea ziarul în tăcere.

Articolul de fond de pe prima pagină anunța emisiunea pe care tocmai o ascultase omenirea, asigurându-și cititorii că Președintele avea să se folosească de acest prilej pentru a informa întreaga lume că se va retrage din

funcție.

— Mai pot să vă ofer ceva, domnule, orice ar fi? spuse un glas tărăgănat în urechea lui.

Se întoarse și zâmbi ușurat. Sam stătea pe interval, aplecată spre el.

— Doar pe tine, iubito.

Își împături ziarul și și-l puse în poală. Pe ultima pagină era o relatare pe care n-o observă nici unul dintre ei. Anunța, în ciudatul cod al celor ce scriau titlurile din ziare: spital de paraplegici primește 5 M.dol. fără nume.

Sam se așeză în scaunul de la margine.

— Am primit mesajul dumneavoastră, domnule Quinn. Și da, o să vin în Spania cu dumneavoastră. Și da, o să mă mărit cu dumneavoastră.

— Bun, zise el. Urăsc de moarte nehotărârea.

— Locul ăsta unde trăiești... cum arată?

— Locșor mărunț, căsuțe albe, bisericuță veche, preotul bătrân...

— Măcar să-și amintească vorbele din ceremonialul de căsătorie.

Își întinse brațele și îi trase capul spre ea pentru un sărut prelung. Ziarul îi lunecă din poală și căzu cu ultima pagină în sus. O stewardesă, zâmbind indulgent, îl ridică. Nu observă și chiar dacă da tot n-ar fi interesat-o, editorialul de pe pagina respectivă. Era intitulat:

**FUNERALII PRIVATE PENTRU SECRETARUL DE FINANȚE HUBERT REED:
CONTINUĂ MISTERUL EXCURSIEI TÂRZII DIN NOAPTE ÎN POTOMAC.**
